

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

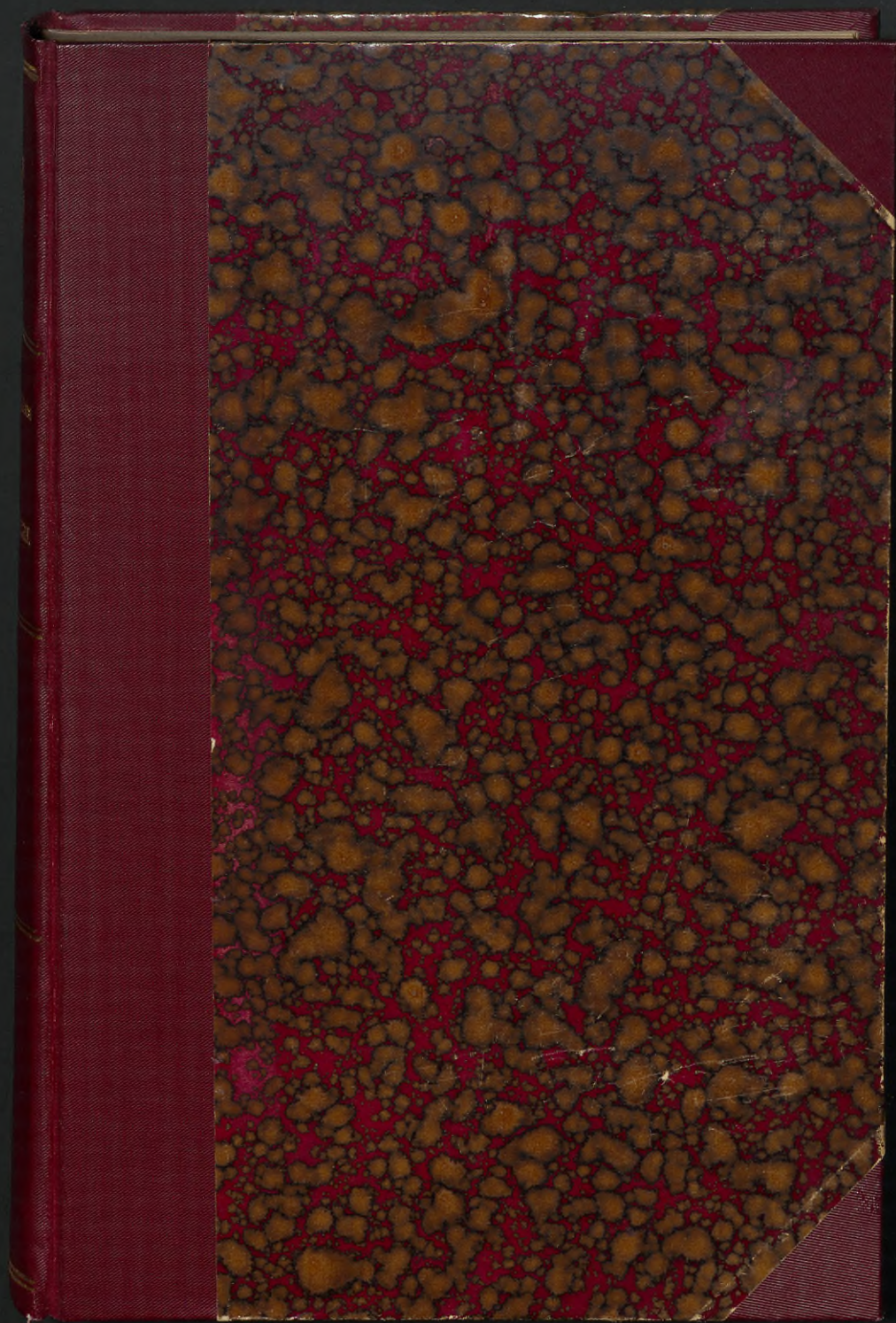
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Litt.
Sv.

TRANEMÅLA
SAMLINGEN

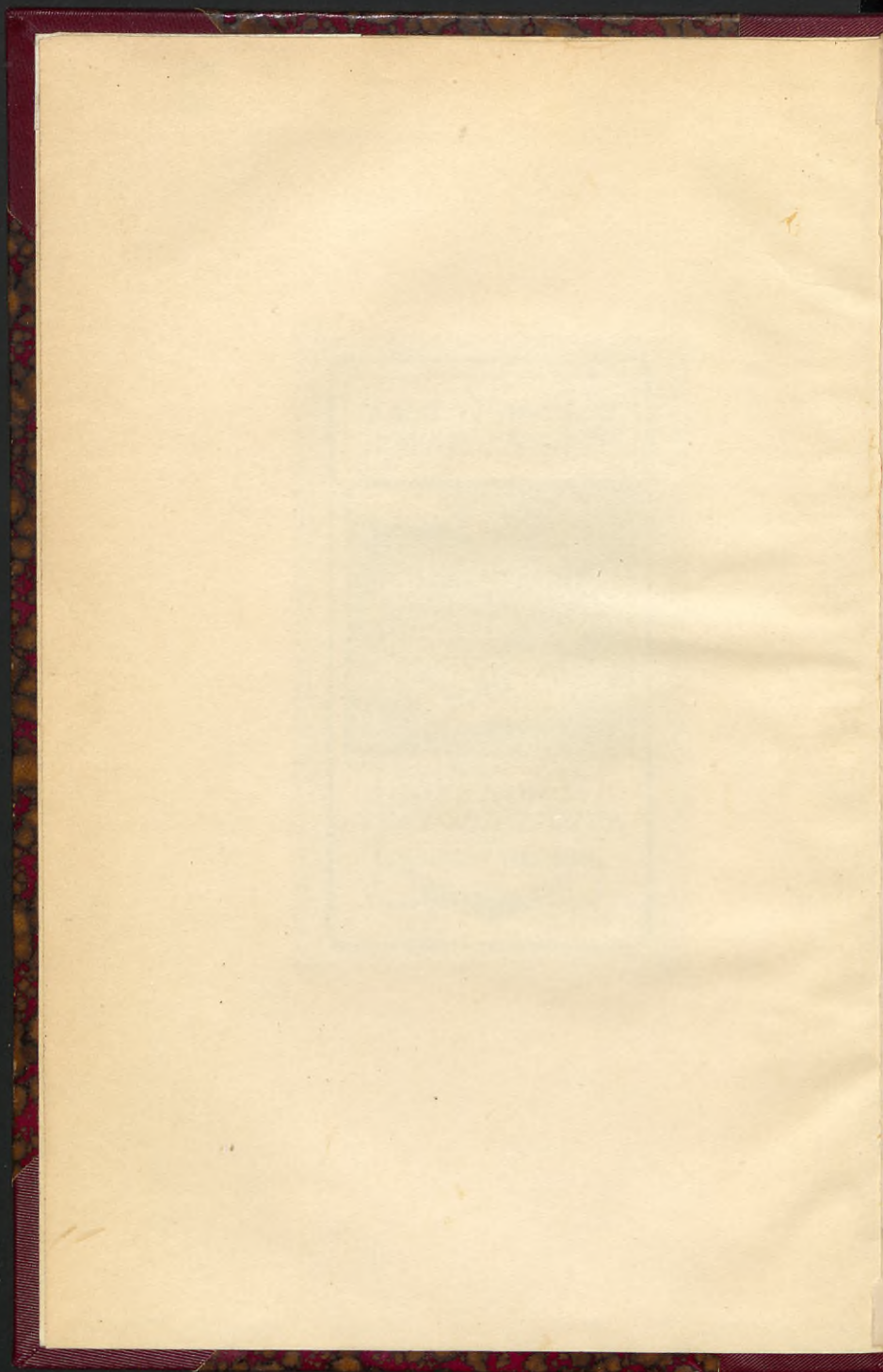

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

HÄRFLETAN.

FRANZOSISKA GRÄNSEN

HÅRFLÄTAN.

ROMAN

AF

VILHELMINA GRAVALLIUS.

STOCKHOLM
KARL GUSTAFSSON.

HÄRFJÄTAN.

ROMAN

VILHELMINA GRAVALLUS

STOCKHOLM, NYA TRYCKERI-AKTIEBOLAGET, 1881.

Första kapitlet.

I Stockholms Dagblad lästes i Oktober månad år 183— följande annons:

Åstundas köpa.

En tjock och jemn hårfläta af vacker, svartbrun färg, omkring sex à sju qvarter lång. Den som har en dylik att aflåta anmäle sig nästkommande tisdagsmorgon mellan klockan åtta och tio i huset N:o — Storgatan, mellersta vindskupan, dörren midt för trappan.

“God morgon, nådi' fröken!” ljöd en röst, på en gång gäll och inställsam, och en lång, mager qvinnofigur med ett slugt och lurande utseende böjde sig vid dessa ord i djupa nigningar vid dörren till en stor, elegant salong, belägen i ett af Drottninggatans prydligaste hörnhus. “Det är väl allt litet näsvist af mig att så här stiga in, men Lisette sa', att nådi' fröken va' ensam och . . .”

“Nej, se, redan här, min snälla Sebylla!” utropade afbrytande en ung flicka, i det hon häftigt uppreste sig från divanen, kastade modejournalen på bordet och stannade med ett uttryck af skälmsk nyfikenhet framför

den nyss inkomna, från hvilken position det kanske tillåtes oss att taga hennes fotografi, för att sedan på det sättet presentera henne för läsaren.

Hon var hvarken liten eller högväxt. Hennes former voro mjuka och behagligt rundade. Hennes hår af en glänsande mörkbrun färg, hennes hy glödande som hos söderns döttrar.

Hon kallades i allmänhet vacker, ehuru en sträng kritiker skulle motsagt detta omdöme, ty hon saknade såväl de regelbundna anletsdragen som ock det tjusande själspelet, som i högre mening utgör den egentliga skönheten; men det öfvermått af ungdom och friskhet, som likt ett morgonskimmer låg öfver hela hennes varelse, tilldrog sig ovilkorligt uppmärksamhet, likt en väl kolorerad tafra, hvilken, om hon i brist af andligt lif icke förmår värma själen, likväl ovilkorligt anslår våra sinnen.

“Nå, har det varit många vackra hufvuden med ännu vackrare lockar?” frågade den unga flickan med en krökning på den svällande underläppen.

“Ja, nådi' fröken, men inte mer än *ett*, som hade så vackert hår, att fröken kunde bära't — fröken, som väl har det grannaste hufve i hela Stockholm!”

“Nå, hvar är hon då? Är håret långt? Har det samma färg, samma glans som mitt? Och är hon själf så proper, att man kan täckas bära hennes lockar?”

“Hon står nere i portgången och väntar. Jag vill inte ta henne upp i tamburen, i fall . . . fröken förstår nog hvad jag menar? Och si, maken te' hår har jag då aldrig sett — jag menar te' storleken — och fin ser hon ut, fast det inte är något dyrbart, och en min har hon som hon skulle vara fröken och inte en sådan der stackare, som får lof å' klippa af håret för nöd skull, och hufve't det sätter hon mycke' högre än själfva “Josephina“!

“Nå, gå då genast och bed den förnäma damen komma upp, men icke hit in, det går icke an. Jag vet i sanning icke hvar jag skall taga emot skönheten. Allt är i ett sådant virrvarr. Vi kommo ju först i går till staden och icke, som det var ämnadt, i lördags. I mina rum, der huserar tapetseraren som bäst. Jag hade min sann icke eljest varit så tidigt klädd.”

“Om det inte vore för mycket besvär för nådi fröken, så vore min lilla kammare säkrast — den nyckeln är allt van te vara ur.”

“Och jag skulle hafva tålamod att vänta på expositionen tills jag hunnit gå den långa vägen till Ladugårdslandet? Och dessutom, huru skulle jag kunna visa mig på gatan så bittida? Man skulle kunna tro, att jag kommit från Munkbron eller Hötorget. Nej, det var ett dumt förslag; då vet jag ett bättre — Lisettes kammare! Der kan jag låsa igen om mig, dit kommer hvarken pappa eller...”

“Baron, menar nådi fröken?”

“Ja, just så menade jag; dit skall du föra skönheten i portgången, der kan...”

Rosalie tystnade plötsligt, ty genom den motsatta dörren till den, vid hvilken de talande stodo, inträdde en ung militär — att döma af mustascherna som ännu den tiden voro ett oinkräktadt signalement på dessa Martissöner — af ett ädelt och ståtligt utseende, gnolande på en aria ur “Norma”.

“Hvem har lofvat dig komma in?” utbrast Rosalie med skälmaktig värdighet. “Jag har ju sagt, att jag hela förmiddagen ville vara ensam. Jag tycker att du så länge tjenstgjort på kungliga Svea artilleri, att du skulle lärt dig lyda order!”

“Du hade ju lofvat mig, att jag skulle få hemta
“*Rosen på Tistelön*”?

“Ja, men som jag ännu icke har rört vid hela bokpackan, så kan du nu icke få den. Dessutom stör du min *tête-à-tête!*“ tillade hon, pekande med en komisk åtbörd på gumman. “Derför kommenderar jag höger om! och marsch! Jag hoppas att du *nu* icke blir jaloux!”

“Men när och hvar får jag boken?”

“Fråga Lisette, hvar hon har stält kofferten, der hon packade in alla böckerna, så kan du sedan roa dig med att sjelf uppsöka den, ty Lisette får icke lemna tapetseraren, enär mina rum måste till i afton vara i ordning, då jag kanske der emottager en viss efterhängsen artillerilöjtnant! Och nu — *au revoir!* min besvärlige kusin!” tillade Rosalie med ett förtjusande leende och en skälmsk bugning, i det hon räckte löjtnanten sin hand, den han ömt kysste, på samma gång som han, mildt hotande, mot henne upplyfte sitt pekfinger, hvarefter han lemnade rummet.

“Gå nu genast efter skönheten i portgången och för henne in i niécens kammare!” utbrast Rosalie befallande. “Lisette får väl förlåta sin nådiga tant denna djerfhet?”

Gumman gick ut. Äfven Rosalie lemnade salongen och inträdde i kammarjungfruns kammare, som var ett långt och smalt rum med utsigt åt en af de gränder, som nu hedras med namn af gata.

Solen blickade i detta ögonblick klart in genom det enda fönstret och gaf ett ljusst och trefligt utseende åt det lilla rummet.

Rosalie hann knapt taga nyckeln ur den dörr, genom hvilken hon inkommit, förrän den som ledde till förstugan varligt öppnades och gumman inträdde, åtföljd af en ung flicka, hvars åsyn nästan ovilkorligt måste uppväcka en känsla af tjusning eller afund.

Hennes plastiskt formade gestalt sammansmälte med

hennes bildsköna anletsdrag i den renaste harmoni, och öfver hela hennes varelse, i ljudet af hennes röst, i hvarje hennes rörelse uppenbarade sig en skär, tjusande jungfrulighet.

Hennes hy hade denna genomskinliga hvithet, som vanligen förräder genomkämpade sorger eller vakor, och man skulle hafva sagt, att såväl hennes leende som blicken ur hennes djupblå, underbart sköna öga för-rådde vemod eller svärmeri, hade icke kindens små gropar åt hennes anlete gifvit ett barnsligt, nästan skalk-aktigt uttryck.

Den okända neg och fröken nickade.

“Ja, se här är hon nu, min vackra fröken!” utropade gumman. “och fröken ska’ få se, när hatten kommer af, ett makalöst långt och grannt hår!”

“Jag åtager mig att sjelf bedöma det. Gå nu din väg och gif Lisette nyckeln!” inföll Rosalie, och man hörde, att den rösten kunde befalla.

Missnöjd och dröjande lemnade gumman rummet, och de båda flickorna voro ensamma.

“Har mamsell verkligen ett hår, som svarar emot de föreskrifna vilkoren?” började Rosalie, sedan hon några ögonblick betraktat den okända.

“Jag vågar tro det, men det tillkommer naturligtvis fröken att bestämma om så är,” svarade flickan med något vibrerande stämma, och de svarta ögonhåren sänkte sig djupt ned mot den rodnande kinden. Hon aftog i detsamma hatten och lät den långa, glänsande flätan nedfalla öfver skuldran.

Rosalie betraktade flätan, sakta strykande densamma, med ett leende, som uttryckte förvåning och beundran.

“Ja, hon svarar visst emot vilkoren!” utbrast hon slutligen. “Kanske får jag bedja mamsell upplösa sitt

vackra hår! Det vore så roligt att få se dessa rika lockar obundna.“

Med lätt, ehuru något darrande hand, upplöste den stackars flickan den långa flätan, och ett böljande svall utgöt sina glänsande vågor öfver den sköna, harmoniska gestalten.

“Det var ett eget och vackert släp, hvilket troligen ingen, sedan skön Aslögs dagar, sett maken till!“ utropade Rosalie, då hon såg håret vidröra golfvet. “Nå, har mamsell lust att sälja sitt hår?”

“Om jag har lust?” En djup men ohörd suck höjde vid dessa ord den stackars flickans bröst.

“Ja, sådan var min fråga!”

“Och mitt svar — behovet tvingar mig.“

“Ja, jag medgifver, att det icke måtte vara roligt att låta klippa af sig sitt hår, isynnerhet när det är så ovanligt rikt och vackert; om man också står i mera obskura förhållanden och icke behöfver eller *kan* göra riktig parad med en sådan prydnad, så måste det dock kännas svårt att beröfva sig den.“

“Fröken vill säga, att behovets barn behöfva ingen prydnad, och deruti har fröken ju rätt, såvida man icke behjertar den glädje, som dessa arma derigenom kunna skänka sina kära. Och skulle naturen gifvit äfven dem någon liten prydnad, så måste de vanligen beröfva sig densamma, för att nedlägga den som offer på de rikas altare.“

En vredens skiftning flammade öfver Rosalies ansigte.

“Offer, som vanligen dyrt låta betala sig! Och troligen njuter mamsell mera af en vacker och modern klädning än af sitt vackra hår?”

Ett nästan hånande leende åtföljde dessa ord.

“Det tillkommer icke mig att svara på frökens förmodan. Fröken skulle icke heller förstå mig. Den

rike och den fattige hafva icke så lätt att begripa hvarandra.“

“Ni måtte hafva läst en mängd sentimentala romaner. Ni är så rik på romaneska fraser.“

Rosalie hade i dessa ord nedlagt detta förödmjukande hån, hvaraf endast rikedomens och lyckans bortskämda barn äro mäktige, och med en förkrossande stolthet hade hon nedkastat sig i den lilla soffan.

“Nej, fröken, jag har blott studerat livvets stora roman, och har i detta ögonblick läst en ny sida; men bladet vänder sig en gång. Och nu får jag bedja fröken, att vi få återkomma till vår lilla affär, ty den fattiges tid är dyrbar!“

“Så säga alla sömmerskor, och ni är väl en af dem, så vida . . .“

Rosalie tystnade plötsligt vid den blick hon fästade på flickan, som stod framför henne, på en gång sublim och jungfruligt rodnande, en representant för oskuld och blygsamhet.

“Nå, hvad är priset på er fläta?“ återtog Rosalie efter några sekunders tystnad.

“Femtio riksdaler, fröken,“ svarade flickan med sänkt blick.

“Femtio riksdaler? Det är alldeles för mycket. Jag kan hos en perukmakare få en för hälften så mycket.“

“Icke en *sådan*.“

“Det medgifver jag och därför . . .“

“Ger fröken mig hvad jag begärt? Ja, fröken, jag måste hafva denna summa!“

“Ni *måste*?“ upprepade Rosalie med djup tonvigt och ett hånande leende.

“Ja, ty i annat fall går jag till en perukmakare. Nöden ger mod! Han skall icke neka mig denna summa!“

utbrast den stackars flickan i en slags förtviflan och började i detsamma att hopfläta sitt hår.

“Åh, var icke så stolt, det anstår illa den, som icke har annan utväg än att sälja sitt hår.”

“Ack, gif mig då hvad jag begär, fröken!” utropade flickan, utan att låtsas märka Rosalies kärlekslösa tillrättavisning, och hon upphöjde bedjande sina sammanknäppta händer.

“Jag har icke ämnat annat,” svarade Rosalie, och både röst och utseende hade märkbart veknat. “Sätt er nu, det skall snart vara gjort.”

Under dessa ord hade Rosalie letat efter en sax, men då hon icke kunnat finna en sådan, lemnade hon rummet för att anskaffa detta de sköna lockarnes mordvapen.

Flickan var ensam.

Hon stod några ögonblick orörlig, med ögat djupt nedslaget, men snart knäppte hon sina händer omkring de rika, spridda lockarne, och hon såg på dem med en af dessa utsägliga blickar, som man i afskedets stund fäster på ett älskadt föremål.

“O, min älskade mor! Hur kan jag vara så svag?” suckade hon. “Är det icke ljuft att göra dig ett offer af min enda prydnad? . . . Men du skall aldrig mera smeka din Ottilias lockar! . . . Ack, och de voro dig så kära! . . . Men du skall icke heller så snart blifva husvill! . . . Och därför, mina lockar, farväl! . . . Ack, gerna farväl!” och hennes utsägligt sköna anlete återstrålade i detta ögonblick af den dotterliga kärlekens varmaste låga.

“O, min Gud, hvad var det? . . . En suck! Hvarifrån kom den? Här finnes ingen människa! . . . O, tänk om det vore möjligt, att en älskande moders ande kan osynlig och skyddande följa sitt barn? . . .”

“Jag tror att ni talar för er sjelf? Det betyder att, . . .” Rosalie afbröt sig sjelf. Uttrycket i Ottalias ansigte hade ofrivilligt tystat skämtet, innan det hunnit till hennes läppar.

Ottalia satte sig tyst och stilla som ett offerlam.

“Vill ni icke sjelf klippa af er fläta?” frågade Rosalie, likasom tvekande.

“Nej, jag önskade slippa det!”

Hon drog djupt efter andan — ännu djupare i det ögonblick, då Rosalies hand afklippt hennes ockar — dessa lockar, kanske de skönaste — man behöfver icke en gång derifrån undantaga drottning Fredrikas — som någonsin prydt en qvinnas hufvud!

Ottalia emottog penningarne, påsatte hatt och kapp samt lemnade skyndsamt rummet.

Andra kapitlet.

Det är i öfverste Riddarsvärds hus vi infört våra läsare och, ehuru de handlande personerna i vår berättelse, likasom hvarje individ i det verkliga lifvet, i sina handlingar säkrast visa sin karaktär, vilja vi dock med några ord antyda densamma.

Familjen var icke stor, den utgjordes endast af Rosalie och hennes föräldrar, och för tillfället öfverstens systerson, den unge baron Nordenstål, hvilken vi redan för ett ögonblick sett framskymta på vår scen.

Öfverste Riddarsvärd var en man om några och femtio år, hvars ädla och manliga utseende i förening med hans redbara och ridderliga personlighet gjorde honom till typ för en ädling efter detta ords skönaste uppfattning.

Ehuru tiden och dess bundsförvandter blekt de svarta lockarne, syntes han dock nästan ung i de stunder, då själens varma sympatier elektriserat hans vackra, själfulla anletsdrag, och det dystra moln, som stundom förmörkade deras klarhet, trodde de invigde härleda sig från hans äktenskap, ehuru han aldrig sjelf gaf den ringaste anledning till denna förmodan, icke en gång i de stunder, då alla anledningar gafvo honom en slags rättighet dertill.

Hans fru, en rik och vacker arftagerska från landsorten, hade med honom genomgått graderna från kapstenska till öfverstinna.

Såväl till det yttre som till det inre liknade Rosalie sin mor. De hade båda samma karaktär, anletsdrag och väsende. Hos dottren låg dock ännu något bättre, någon ännu icke alldeles förstörd arfslott från fädernet, någon liten "*morgondag* *quar på lifvet.*"

Koketteri och hersklystnad voro grunddragen i öfverstinnans väsende, och dessa hade varit hufvudprinciperna vid dottrens uppfostran, och ehuru Rosalie i moderns ögon länge varit fixstjernen på hufvudstadens himmel, försmådde hon dock sjelf icke mödan att i möjligaste måtto utbreda sina egna behags sjunkande strålar, och man påstod, att hennes fina, juvelprydda hand ännu både emottog och besvarade mången biljett, doftande i både verklig och figurlig mening.

Öfverstinnan hade dock alltid förstått att till en viss grad sauvera apparancerna, för att icke kasta någon offentlig skugga hvarken på sig sjelf eller det namn hon bar.

Rosalie hade vid början af vår berättelse omkring ett halft år varit förlofvad med sin kusin, baron Herman Nordenstål, en yngling med så ovanligt upphöjda och älskvärda egenskaper, att ingen tyckte henne värdig en sådan man.

Herman var af öfversten allt ifrån sin tidiga barn- dom faderligt älskad, och ehuru öfverstinnan icke förstod att uppskatta hans personliga egenskaper, så förstod hon dock för mycket värdet af hans namn, hans rikedom, hans ståtliga figur, den aktning han odeladt åtnjöt, för att icke i honom finna en önskad och passande måg — en måg, som hon sade sig af hjertat älska.

Baronen hade som helt ung mistat sin far, men hans mor lefde ännu och var en af dessa utmärkta qvinnor, hvilka så välgörande inverka icke blott på

hemmet och de sina, utan på alla, med hvilka de komma i beröring — dessa få utvalda, hvilka likasom lefva för hela menskligheten.

Friherrinnan hade, så mycket möjligt var, med sitt rika hjerta, sitt ovanliga förstånd, sökt att ersätta sonen den alltid oersättliga förlusten af en utmärkt far. Öfversten hade häruti faderligt bistått henne, och de hade båda haft stor glädje och ljuf tillfredsställelse af denna uppfostran, af den tacksamhet, den kärlek, som belönat deras omsorger.

Friherrinnan var icke nöjd med sin sons val, ty ehuru mycket hon än älskade dottren till den ende, käre brodern, såg hon dock att Rosalie, sådan hon var, icke skulle kunna göra en man med Hermans sinne lycklig; men hon hoppades att han med sitt allvar, sin kärlek skulle åter framkalla och utveckla hennes ädlare anlag, hvilka nu voro nästan aldeles förqvädda.

“Hon är ett bortskämdt barn!” brukade friherrinnan ofta säga, och ändå hade alltid hennes likasom fadrens närvaro ett visst band på Rosalies uppförande. Hon visade sig då i den fördelaktigaste dager.

Öfversten, som i sin systersons och sin dotters förening såg uppfyllandet af sina käraste önskingar, kände dock stundom en djup oro öfver att Rosalie icke skulle blifva värdig denna lycka, icke blifva en sådan hustru som Herman förtjent.

“Rosalie är icke sådan hon borde vara, sådan jag önskade,” hade han yttrat till sin systerson, “men haf tålmod med henne! Jag hoppas på din vishet och hennes varma kärlek till dig. Men till landet måste du föra henne! Stockholm är ingen förädlingsanstalt för bortskämda flickor.”

Öfversten, som tjänstgjort på ett garnisonsregerement, hade för omkring ett år sedan tagit afsked, för

att få lemna staden, lefva på landet och odeladt egna sig åt förvaltningen af sin vackra egendom och sina underhafvande.

Han hade dock måst förbinda sig att tillbringa vintrarna i Stockholm och hade nu, emot sin vilja, för fridens skull, måst gifva vika för sin hustrus maktspråk och sin dotters böner, att redan på hösten lemna landet, och det är därför som vi redan i slutet af Oktober funnit familjen i Stockholm.

Tredje kapitlet.

Framför den stora, väggfasta spegeln stod Rosalie och betraktade med ett stolt leende sin ungdomliga bild. På ett bord lågo utbredda en mängd fransyska blommor och guirlander, skiftande i olika färger och former, ifrån den lilla blyga minnesblomman till den prunkande kamelien.

Rosalie satte den ena efter den andra på sitt huvud, och hennes lifliga ansigtsspel förrådde huru hon tyckte att de mer eller mindre klädde henne.

“Den här klär mig bäst!” utropade hon slutligen. “Den skära färgen upphöjer ändå bäst mitt mörka, glänsande hår!” Och hennes hvita fingrar lekte med den rodnande krans, som från spegeln mötte hennes öga. “Herman, han finner mig då alltid lika förtjusande, om jag än gick *“i säck och asko”*, så för honom är icke värdt att studera toaletten, men det gifves väl andra ögon än Hermans; ty jag säger min sann icke som vår idylliska prostdotter der hemma — så *à la bergère* — yttrade: “För hvem skulle jag nu kläda mig, när icke min fästman ser mig?” Jo, för *alla* skall man kläda sig, så tänker jag, ty en fästmö är i sig sjelf en retande personlighet, just därför att hon på sitt vis tillhör en annan. Allt sedan salig stammors tid har den förbjudna frukten retat aptiten, och jag har aldrig varit så kurtiserad, som sedan jag blef förlofvad. Löjt-

nant Gyllenflygt, fruktar jag, är ganska illa deran, trots den sentimental Nanna. Just *han* var det som sade, att den skära färgen gör mig förtjusande. Nå, det hade han väl sagt om alla färger. "Ty, då man är kär, allt tycker man klär!" tillade hon sjungande . . . "Nej, se mamma! Det var roligt!" utropade hon, då hon såg modren inkomma i rummet. "Nu skall min lilla snälla mamma säga mig, hvilken af alla blommor och kransar, som klär mig bäst!" Och Rosalie började åter påsätta den ena efter den andra.

"Du är vackrast med hvilken du har!" svarade öfverstinnan med moderlig stolthet.

"Nej, icke vackrast med alla; att så säga, det vore ju ett oförlätligt fel både emot grammatika och skönhetsregler. Superlativet kan ju icke användas mer än en gång. *Vacker!*" sade hon och såg sig skålmskt i spegeln, sedan hon påsatt en krans af förgät-mig-ej och liljekonvalje. "*Vackrare!*" skämtade hon, då hon utbytt kransen mot en hvit kamelia. "*Vackrast!*" utbrast hon med djup tonvigt och ögon och leende strålände af beundran, då hon kring den långa, glänsande flätan fästade den skära törnroskransen.

"Nej, *skönast*, min lilla egenkära flicka!" inföll modren jublande och kyste Rosalie på den rosiga kinden. "Hvad den flätan är superb, och så väl du sätter henne, ja så, att ingen kan upptäcka, att hon icke är vuxen på ditt hufvud, och jag har hört så många med beundran tala om ditt vackra, magnifika hår!"

"Ja, men vet mamma, att jag riktigt skäms, när de prisa mitt hår, och jag vet icke hvad jag ville ge ut, om flätan vore riktigt *min!*"

"Det är en barnslighet, som du måste öfvervinna, min lilla samvetsgranna flicka! Det är ju din enda toaletthemlighet. Huru många hafva icke en hel mängd

och skämmas alldeles icke? Konsten är blott, att ingen märker det. Hade du genast, utan några föregående finesser, presenterat den präktiga flätan, då hade jag icke kunnat undra på, att du blygts, ty då hade ju alla förstått, att hon icke var din. Men när du vid sexton år återkom från vår utländska resa med en liten försvarlig härreqvission, sades beundrande: "Åh, hvad det håret vuxit!" och nu är det förändrade modet på hårklädseln ett upperligt skäl att det måste se större ut."

Vid tiden för vår berättelse ansågs det nästan för skamligt att bära löshår, och de få, som gjorde det, förborgade så mycket möjligt var denna hemlighet. Man åtnöjde sig då vanligen med det naturen gifvit, äfven om hon i detta fall icke varit så frikostig. Nu deremot har man i många år varit frestad att tro, det åtminstone hufvudstadens damer skulle anse för skam att icke öfverlasta och vanställa sitt hufvud med dessa bördor af löshår, chignonger och flätor, tilltagna i så kolossala dimensioner, att dessa senare ofta sett ut som flätade hästsvansar. Till lycka för smaken och skönhetssinnet, har nu modet åter börjat gifva företräde åt de naturliga lockarne.

"Således, var du lugn, min söta Rosalie!" fortfor öfverstinnan, "och bär du med godt samvete din fläta. Ingen anar, att hon icke är din. Du har *väl* betalt henne och gör ingen människa ondt med att bära henne!"

"Jo, mamma, jag har dermed gjort en människa ondt — säkert mycket ondt!" svarade Rosalie och vände hufvudet från spegeln. "Ack, mamma, den der stackars flickan, hvars skönhet och stolthet retade mig till ett uppförande, som jag aldrig kan glömma, aldrig

förlåta mig! Hade jag varit god, hade jag gjort rätt, gjort hvad min ädle far skulle velat, så hade jag låtit henne behålla sitt vackra hår och . . .“

“Och gifvit henne penningarna, därför att hon exponerade det? Ja, i en roman eller på en teater skulle detta varit en effektfull scen, men i verkligheten, mitt barn, äro icke människorna så filantropiska. Ack, man tänker så mycket sådant der vackert och excentriskt i ungdomen, men man verkställer det icke, och sedan man blifvit äldre, har man alldeles kommit ifrån de der romaneska fantasierna. Dessutom — jag upprepar det ännu en gång — den flickan är icke värd ditt medlidande! Du vet mina suppositioner i det fallet; min människokänedom bedrar mig icke. Det var blott en liten mellanperiod för den sublimes skönheten, hvilken troligen åter är efterträdd af briljantare dagar.“

“Nej, nej, mamma! Det låg något så rent, så upphöjdt, något af ett djupt själslidande i hennes utseende, i hela hennes väsende. Hennes språk förrådde bildning och intelligens. Jag kände afund och vrede öfver alla hennes företräden. Jag var hård och högmodig, och jag — som aldrig bryr mig om penningar — jag var lumpen och snål. Jag nästan prutade på de femtio riksdaler, som hon så anspråkslöst begärde för ett hår, så rikt, så vackert, att det icke kunnat betalas med den största summa! Se, mamma, därför är det som om flåtan brände mig!“

“Var nu icke barnslig, min lilla Rosalie; låt icke dessa sentimentala skrupler nedslå dig!“ bad modren med smekande ömhet. Du har alldeles för godt hjerta: det behöfver härdas, stålsättas. Se nu icke så allvarsam ut! Tänk igen på dina blommor och på balen! Du kan icke tro hvad sådana tankar kläda dig!“ tilllade öfverstinnan och strök med skälmsk ömhet Rosalies

friska kind. "Se så ja, nu är du *vackrast!*" fortsatte hon, då hon såg ett leende på sin dotters läppar. "Låt nu inga barnsligheter nedsätta dig i graderna!"

"Hennes nåds turban är hitskickad från Falker," tillsade i samma ögonblick öfverstinnans kammarjungfru. Falker var den tiden hufvudstadens skickligaste modehandlare.

"Farväl då, min lilla hjertunge! Nu blir det min tur att göra spegeln frågor. Ack, om han kunde gifva mig så förtjusande svar, som han nyss gifvit dig!" Med dessa ord och en blick, skiftande mellan hopp och vemod, lemnade öfverstinnan rummet.

"Mamma är ändå bra barnslig!" utbrast Rosalie, sedan hon några ögonblick stått likasom begrundande. "Men hon är så god mot mig och älskar mig så mycket, och vill därför att alla andra äfven skola det — men medlen? . . . Ack, jag förstår ibland icke *hur* det är . . . men jag är icke nöjd hvarken med mamma eller mig sjelf! . . . När jag läste "Presidentens döttrar", så var det som om något bränt mig, när jag kom till Adelaide. Jag hade så gerna velat vara som hon, men jag fann mellan henne och mig en så förkrossande olikhet. Jag talade med mamma härom och hon sade tröstande, att romanhjeltinnor icke finnas i det verkliga lifvet. Samvetet lugnades, ty jag tänkte att mamma hade rätt. Men ändå — jag är icke nöjd med mig sjelf. När pappa talar, när jag är med faster, när Herman ser länge och djupt på mig — då ville jag vara bättre än jag är. Men denna önskan förflyger snart, och så kommer mamma, egenkärleken och världen, och så är jag åter min egen afgud!"

Så mycken lemming af ädlare tankar och känslor fans ännu i den nittonåriga Rosalies hjerta; men de voro för svaga, för mycket motarbetade för att kunna

framstå i handling, i kufvande af de inrotade felen. Det var en svag efterväxt af ett ädlare säde, som icke mäktade utvecklas till blomma och frukt, och det var modren, som förqväft de herrliga broddar, hvilka i barndomen uppspirat i hennes hjerta.

Natur, gråter du icke vid tanken på de många mödrar, hvilka, likt öfverstinnan, ohelgat och förverkat det skönaste, ansvarsfullaste kall på jorden, som förgiftat, förderfvat hvad de skulle förädla, som qväft det goda, i stället för att kärleksfullt vårda och utveckla det?

Fjerde kapitlet.

“Det trummar! det är säkert de kungliga, som fara ut och promenera!” utropade Rosalie, som genom de starka trumhvirflarne från högvakten stördes i sina beaktelser. “Ack, om det vore kronprinsen — den vackre kronprinsen — så finge jag nog en helsning!” Vid dessa ord gjorde hon spegeln en fråga, hvarefter hon gick fram till fönstret, der hon, isynnerhet från gatan, tog sig ganska väl ut mellan draperier och blommande krukväxter, och der hon verkligen fick emottaga den önskade helsningen, hvilken hon på det mest tjusande sätt sökte besvara. “Jag måtte ändå vara ganska täck, så här i glas och ram?” utbrast hon i alldeles förändrad sinnesstämning. “Men jag har ju för blommor och samvetsqual glömt, att den soliga novemberdagen skulle locka många promenerande till Drottninggatan. Jag skall väl, så mycket möjligt är, taga min skada igen. Men först måste jag lägga in blommorna i kartongen, annars får jag väl höra talas om mitt koketteri, i fall Herman skulle behaga komma in.” Och hon började nedlägga blommor och guirlander; men hon kunde icke motstå begäret att ännu en gång sätta den för aftonen utsedda kransen på hufvudet.

I detta ögonblick trädde Herman in i rummet.

Rosalie rodnade öfverraskad; men med den fintlighet, som alltid stod henne till buds, gick hon leende

emot sin trolofvade, utropande med en tjusande skalkaktighet: "*Me voilà à peindre!*" Men fästmannen syntes icke så tjusad som Rosalie beräknat det.

"Nå, så må de promenerande få beskåda mig, de skola kanske icke vägra mig Parisäplet!" Och hon framgick till fönstret med trotsig min och flammande kinder.

"Rosalie, icke måtte du vilja ställa dig till exposition, förrän du aftagit kransen?"

"Jag hoppas att min toalett icke står under ditt kommando!" Vid dessa ord, utsagda med spotsk tonvigt, gjorde hon åt gatan en helsning, i hvilken hon utvecklade alla koketteriets kjelpmedel.

"Om icke för *min*, så för *din egen* skull, tag af kransen, Rosalie!"

"Nej, se nu är han jaloux igen! Han tror, att de skola tycka mig för vacker, och det får ingen tycka om en *fästmö!* Han fruktar, att den stackars hatade löjtnant Gyllenflygt skall passera — våga se upp — och — o, fasa! våga tycka att jag..."

Rosalie tystnade, ett drag af förlägenhet hägrade öfver hennes ansigte, och hon böjde hufvudet från fönstret. Fadren hade gått förbi, och med en ogillande, nästan sträng blick sett upp till sin dotter.

"Jag förstår dig icke, Herman," började Rosalie, i det hon vårdslöst kastade kransen på bordet och nedsjönk i divanen, "du är dig icke mera lik, icke sådan som en älskare, en fästman bör vara. Du är missnöjd, tankfull, drömmande, som om du skulle gå och öfva in en olycklig älskareroll; och hade din jalousi kunnat smitta mig, så skulle jag frukta, att någon ny flamma gjort dig så kall, så besynnerlig, att någon fager nympf tjusat min riddare! Men jag är för stolt att vara jalouse. Jag tror nu, att det endast är ett infall för att pröfva

mitt tålmod, eller också att ditt lynne nu visar sig i sanningens gestalt. Verkligen ljusa aspekter för en lång framtid! En klar himmel öfver jordens paradys, som skalder och romanförfattare så poetisk kalla äkten-skäpet!“ tillade Rosalie och vred häftigt förlofningsringen af sitt finger.

“Rosalie, trycker ringen dig som en boja, så afkasta den, medan det ännu är tid!”

“Jag måtte väl kunna få leka med min förlofningsring, som jag leker med allt annat här i världen?”

“Ja, med symbolen kan du leka — dock beror det på sinnesstämningen under denna lek.” Och Hermans öga talade vid dessa ord om den lekens allvar. “Allvarsamt, Rosalie, jag fruktar att vi icke passa för hvarandra, att vi icke blifva lyckliga. Jag har länge tänkt att tala med dig i detta ämne, som . . .”

“Som du icke längre tänkt på än sedan vår ankomst till Stockholm,” inföll Rosalie och försökte genom ett skälmskt leende dölja den förändring, som hon kände att Hermans ord åstadkommit i hennes ansigte.

“Icke skämt i detta ögonblick, Rosalie!” Och baronen fattade hennes hand, satte sig vid hennes sida och såg på henne med en blick af oro och ömhet. “Du har rätt, det är egentligen sedan jag kommit till Stockholm, som dessa tankar hafva uppstått hos mig; ty ehuru jag visst förut många gånger varit missnöjd med dig, så är det först här, som jag funnit dig hjertlös och långt ifrån *sådan*, som det höfves både qvinnan och den trolofvade.”

Herman höll upp, och hans sjäfulla anletsdrag afspeglade en kärlek i tårar.

“Huru jag älskat dig, Rosalie, derom behöfver jag icke tala! Du har varit mitt lifs morgonstjerna, mina ungdomsdrömmars mål! Min kärlek växte med dig, men

derjemte min oro öfver det farliga och förvända i din uppfostran. Jag såg huru hjertat likasom sammandrog sig i samma mån som flärden och behagsjukan utveckledes. Jag ville rädda dig, men kunde det icke. Du veknade väl för ögonblicket för mina böner, mina föreställningar, men, det gör mig ondt att säga det, din mors exempel, hennes farliga lärdomar villade ånyo ditt unga hjerta. Nu började i min själ en kamp på lif och död. Jag kände, att jag icke kunde upphöra att älska dig, på samma gång som jag kände, att jag icke kunde blifva lycklig med dig. Mitt beslut var fattadt, jag skulle lemna mitt fädernesland — resa långt bort från dig! Tid och afstånd skulle gifva mig den styrka, som jag icke här kunde tillkämpa mig, nämligen den att försaka dig! . . . Rosalie, det är första gången jag säger dig detta. Min mor, min dyra, ovärderliga mor, var då som alltid min enda förtrogna . . . Rosalie, du har väl icke glömt den sorg, som min oförmodade resa förorsakade dig, likasom jag icke har förgätit huru god, huru älskvärd du var i din kärlek, din bedröfvelse? Jag glömde då allt det föregående och trodde i min villa, att du alltid skulle blifva sådan du *då* var; och jag hade blifvit hemma, hade icke min klarseende mor föreställt mig, att det var tanken, fruktan att förlora mig, som orsakade din förändring. Jag reste med nästan bristande hjerta och din bild, sådan den framstod i afskedsstunden, de ord du under varma tårar då hviskade följde mig på den långa färden, likt en skön, värmående solstråle, ljuffigt belysande min leende framtid, mitt lifs paradiset! Jag återkom,“ fortsatte Herman efter några ögonblicks djupa tankar, “din kärlek tillhörde mig, du blef min trolofvade! Att jag under dessa månader ofta haft skäl att vara missnöjd med dig, är dig icke obekant, men

kärlekens öfverseende, i förening med dina löften, dina bättre stunder, underhöllo hoppet i mitt hjerta, att du småningom skulle förändra dig. Men nu,“ fortfor Herman, och en djup suck höjde qualfullt hans bröst, “nu kan jag icke mera hoppas det, ty jag fruktar att giftet har angripit sjelfva hjertats rot! Ack, Rosalie, hvad det smärtar mig att *känna*, att *säga* att detta unga hjerta icke mera är rent och godt!”

Klara tårar skimrade i Hermans öga, och han kämpade för att beherrska sin djupa rörelse.

“Jag fruktar, ja, jag är nästan säker, att du aldrig kan blifva en trogen, kärleksrik, pligtälskande maka, aldrig förstå helgden och storheten af qvinnans skönaste kallelse! Och därför, Rosalie, låtom oss bryta vår förbindelse. Vi passa icke för hvarandra. Jag behöfver en maka, som i kärlek, i hemmets trefnad och ljufliga frid eger sin sällhet, sitt allt. Du behöfver en man, som för dig ut i verlden för att visas som en modesak, som öfverlemnar dig åt fala beundrare, för att sjelf taga sin ersättning vid spelbordet. Och därför, Rosalie, än en gång — vi *måste* skiljas!”

“Och hvad har du då egentligen att förebrå mig?” frågade Rosalie, som försökte gifva en stolt frimodighet åt både röst och anletsdrag.

“Det vore för mycket att uppräknas. Jag vill blott anföra ditt uppförande mot Gyllenflygt. Du gör allt, som står i din förmåga, du uppbygger alla koketteriets hjälpmedel för att intaga och berusa honom, och dock vet du hans mångåriga förbindelse med Nanna, denna älskliga, utmärkta qvinna, som både du och andra borde taga till exempel! Du känner, att Gyllenflygt har ett vekt hjerta, att han icke eger tillräcklig fasthet i karakteren för att emotstå dina blickar, dina tjusningsmedel, och ändå använder du dem så, att hela verlden

talar derom; och likväl, Rosalie, bär du på din hand en talisman, som väl borde vara ett skyddsvärn mot dessa oädla, syndiga anläggningar!“

Rosalie satt tyst och hennes bröst gungade i djupa vågor.

“Herman, älskar du mig icke mer?“ utbrast hon slutligen med darrande röst, och hennes tårfulla blick såg nästan ödmjukt in i Hermans öga.

“Jo, Rosalie, jag älskar dig ännu, ty det är icke lätt att upphöra att älska det, som nästan från barn- domen varit oss kärt; men — jag vill icke dölja det för dig — jag älskar dig mindre, ty rätt har den store skalden, då han säger: *“Ej länge älskar man den man ej aktar!”* Nu kan jag tänka mig en framtid utan dig, och detta är redan mycket!“

Nu sjönk den sista återstoden af Rosalies stolthet, af den själfbeherskning hon tillkämpat sig.

“Herman, Herman, öfvergif mig icke!“ utropade hon i ångestfull förtviflan, och hon slog sina armar om Hermans hals och lutade den flammande, tårdränkta kinden djupt ned mot hans bröst. “Jag vill, jag skall bli bättre — bli sådan, att du åter kan älska mig som fordom! Men öfvergif mig blott icke!“ tillade hon med bönfällande stämma och strömmande tårar.

Inom Hermans bröst kämpade en våldsamt strid och minuter försvunno i ängslig tystnad.

Slutligen — han var besegrad, ehuru kanske icke rätt nöjd med detta förnuftets nederlag.

“Rosalie, jag skall icke öfvergifva dig!“ sade han slutligen. “Ett vilkor dock — du får icke öfvergifva dig själf, ty om du det gör, kan ingen ånger, inga böner förmå mig att icke bryta vår förbindelse.“

Sedan Herman vidare utvecklade hvad han fordrade af Rosalie, hvad hon var skyldig både sig själf, sin

ädle far och honom, som hon svurit sin tro, blef Rosalie åter glad.

“Herman, jag vill gifva dig ett bevis, att jag vill och skall försona hvad jag brutit!” utbrast hon med ett skalkaktigt leende. “Jag vill bli hemma från balen i afton!”

“Tack för denna tanke, denna uppoffring, min Rosalie, men du skall visst icke försaka balen, du, som så mycket glad dig åt den! Nej, du skall dit, men du skall vara enkel, naturlig och sansad och minnas att den, som vill behaga *alla*, vinner slutligen *ingen*!” tillade Herman allvarligt.

“Men om jag endast vill behaga *en enda*, så vinner och bibehåller jag dig! Icke sant, min mentor, kusin och fästman?” utbrast Rosalie med en skälmsk böjning på det täcka hufvudet.

“Och detta vare fredsvilkoret!” svarade Herman med ett leende, som dock uppenbarade ett djupt allvar.

Femte kapitlet.

Redan länge hade kronors och kandelabrars skimrande lågor utbreddt sina klara strålbrytningar öfver den vackra våning, hvilken med sina blommande krukväxter så smakfullt var ordnad för den bal, hvilken Rosalie, som underpant på sin ånger, sagt sig vilja försaka.

Dansen var börjad och på de Strausska tonvågorna hade en mängd olika uniformer, en mängd unga blomstrande tärnor sväfvat öfver det nybonade salsgolvet.

Tillställaren af balen — en glad och treflig garnisonsmajor — hvilken årligen, till firande af sin hustrus födelsedag; anställde en dylik — satte hufvudsakligen balens ära i vackra flickor och lysande uniformer, och han hade verkligen en egen förmåga att anskaffa dessa båda prydnader.

Majoren, i anseende till sin embonpoint, ännu flämtande efter den första dansen, hvilken han alltid pligt-skyldigast egnade sin chefs fru, betraktade med förnöjda blickar balens lysande och rörliga tafla.

“Fredrique,” sade han, i det han leende fattade sin hustrus hand, “i fjol var det blott elfva uniformer, i år är det tretton!”

“Då måtte du också räkna adels- och hofrättsuniformerna?”

“Nej, det behöfver jag icke.” Och så började majoren räkna i den ordning, som regementena innehafva i rangrullan.

Till tolf hann han lyckligt, oroligt spejande efter den trettonde.

Majorskan, mindre intresserad af detta ämne, ämnade aflägsna sig, då hennes man häftigt fattade henne i armen, utropande: "Är det icke knäveln hvad generalstabsuniformen klär Fabian? Han ser ut som en riktig Adonis, der han står, och minst två tum längre har han blifvit! Nej, se, nu marscherar han flankmarsch ända fram till fröken Riddarsvärd! Det är icke utan att god junkern skyldrar gevär för henne. Nå, det är icke underligt: vacker och glad flicka, med sina många hundratusen icke förglömmades. Det var skada, att den friherrliga kusinen gått honom i förväg, och sedan de nu äro förlofvade, så blir väl icke så lätt för kära svåger att slå honom ur brädet! Men knäveln till blickar får Fabian! De brinna som en krater. Nej, nej, min nådigaste fröken, det der är alldeles för mycket! Det kallar jag smugglaregods, och vore jag fästman, så skulle en sådan vara konfiskeras!"

Majorskans öga hade följt majorens anvisning och var nu, med uttryck af oro och missnöje fästadt på Rosalie, hvilken, i en nästan liggande ställning, dragit sig in i en fönsterfördjupning, der hennes fingrar vårdslöst lekte med de krukväxter, som voro grupperade i fönstret, på samma gång som hennes blickar på ett farligare sätt lekte med officern i generalstabsuniformen, en ung och vacker karl, hvilken vi få presentera som löjtnant Fabian Gyllenflygt, en bror till majorskan.

"Min bror, min stackars svage bror!" suckade majorskan tyst i sitt hjerta, men ögat lemnade fönsterfördjupningen, smygande sig öfver det lysande hvimlet bort till en vrå af den stora salongen, der det kärleksfullt och oroligt dröjde hos en ljuslocklig gestalt af ett obeskrifligt älskligt och intagande utseende.

Hon var icke bländande som Rosalie — man kunde förbise henne i kretsen af lysande och rosiga tärnor — men fästades ögat en gång på detta anlete, så dröjde det nästan ovilkorligt kvar — det var ett oemotståndligt *något*, som fasthöll det.

I det ögonblick, då majorskans öga uppsökte henne, dröjde äfven hennes blickar hos blommorna i fönsterfördjupningen. Det låg ett djupt vemod i de stora, klara, blå speglarna; men likasom fruktande att någon skulle ertappa hennes rekognoscering, sänkte hon hastigt ögat, och då hon åter uppslog det, möttes det af majorskans blick.

En hastig rodnad färgade hennes fina kind och en djup suck höjde det liljevita bröstet.

Men äfven vi vilja smyga oss till de personer, som tilldragit sig så mångas blickar, och på samma gång lyssna till det samtal, som fördes i fönstersmygen.

“Sålēdes ingen dans för mig? Och det eger ni hjerta att skämtande, nästan triumferande säga mig!” utbrast löjtnanten med öm förebråelse.

“Och hvarför skulle jag på annat sätt säga er det? Vore verkligen en dans med mig af ett så högt värde som edra försäkringar söka inbilla mig, så hade ni icke låtit min dansbok blifva fullskrifven utan att...”

“Grymma fröken Riddarsvärd!” afbröt henne löjtnanten med lidelsefull häftighet. “Ni såg, att jag icke kunde komma ifrån min svåger, som uppdragit åt mig att vara arrangör för dansen, i det ögonblick, då ni omringades af kavaljerer och uppjudningar. Ni såg — fastän ni nu är nog grym att icke låtsas minnas det — att mitt öga bad, ja, bönföll, att ni åt mig skulle ut-

välja en dans, att ni skulle anteckna mig bland de många, ehuru — vågar jag tillstå det? — jag trodde mig — kanske förmätet nog — i edra blickar läsa ett tjusande bifall till mina böner!“

“Ni gör er i sanning ett högt begrepp om allmagten af edra blickar, och därför borde jag — för att icke göra er mera egenkär — icke tillstå, att jag åt er sparat en dans!“

“Ack, fröken, huru tacksam, huru lycksalig ni gör mig! En vals, icke sant, min nådigaste?“ tillade Fabian i en slags berusning.

“Och hvarför just en vals?“ frågade Rosalie med ett uttryck, omöjligt att återgifva.

“Derför att . . . att . . . låt mig slippa säga detta *derför*, som dessutom icke i ord kan återgivas; men nog af, det är en himmel att på tonernas elektriserande vågor med *er* få kringsväfva i de förtrollande, berusande hvirflarna!“

“Nå, således — jag unnar er en himmelsfärd!“

“Och när?“

“Så fort som tonerna öppnat oss portarna till himmelriket!“

“Oss portarna?“ eftersade löjtnanten och fäste en eldblick på Rosalie, den hon med koketteriets hela makt besvarade. “Således den vals, som nu kommer?“

“Ja, och den är i ordningen den andra. Se här!“ tillade hon och visade honom hans namn antecknadt vid andra valsen.

“Den *andra*?“ upprepade Fabian, och en skugga drog öfver hans vackra ansigte.

En skadeglädjens blixl ljungade i Rosalies öga.

“Har ni till den redan engagerat någon annan, så cederar jag den mer än gerna och hoppas lätt kunna få ersättning *derför*.“

Dessa ord uttalades med sårad stolthet, ty den hastiga skiftningen i Fabians öga hade icke undfallit Rosalie.

“Nu är ni åter grym, fröken Rosalie! Ni vet nog, att hade jag än bjudit upp någon annan, så — hvilken det än vore — måste *allt* gifva vika för den dans, som för mig är balens enda, sköna triumf!”

“Låt så vara då, smickrare! Men ni tyckes åtminstone icke längta efter denna vals, och dock beror det af er, som är balens arrangör, efter hvad jag nyss hörde.”

“Ack, fröken, hoppet är redan himmel!” Med dessa ord och en artig bugning lemnade vår löjtnant Rosalie, hvars öga segrande följde honom, till dess att han försvunnit i det brokiga hvimlet.

“Han gick att tillsäga musiken att börja,” tänkte Rosalie och ordnade med stolt leende buketten, som hon höll i sin hand; men Fabian smög sig bort till den blonda, bleckindade flickan, i det aflägsna hörnet af salongen, hvilken likvisst icke förtjenade detta senare epitet i det ögonblick Fabian nalkades henne.

“Du ser så ledsn ut, Nanna,” började han, med en öm blick på den tilltalade.

“Ledsen? Nej, Fabian, icke är jag det!”

“Nå, så mycket bättre, Nanna lilla; jag vet just icke heller hvarför du skulle vara det, och icke får du blifva det, om jag ber dig att få utbyta vår vanliga vals mot en annan dans, t. ex. nästa française.”

“Nej, Fabian, jag är nöjd, om jag också på hela aftonen icke skulle få en enda dans med dig!”

Nanna försökte att åt sina anletsdrag och åt sin röst gifva ett lugnt uttryck, men ett sakta vibrerande tonfall förrådde den ofrivilliga känsla som uttalat dem.

“Är du missnöjd, Nanna lilla? Men var icke det — var god, var snäll, som du brukar vara! Nog vet du, att jag dansar helst med dig, men fröken Riddarsvärd hade antecknat mig, utan att jag bjudit upp henne, till andra valsen, och då kunde jag ju icke göra på annat sätt, det finner du ju? Hon är en bland dem, som är van att få sin vilja fram.”

“Ja, fullkomligt!” svarade Nanna, som nu återvunnit sin vanliga sjelfbeherskning. “Men se, der borta står din svåger och ser så orolig ut. Han tycker visst, att det är för långt uppehåll mellan danserna.”

“Ja, du har rätt, Nanna! Glöm icke nästa française!” Med dessa ord och en vänlig nick var Fabian försvunnen.

“Glöm icke!” suckade Nanna, och en fuktig glans immade spegeln af hennes himmelsblå öga; men med sitt milda, älskliga leende emottog hon baron Nordenståls uppjudning till valsen, hvilken redan var anslagen från orkestern.

Rosalie och Fabian nästan stormade fram på dansmusikens brusande vågor. De valsade länge, längst, ja, som det hviskades, hejdlöst.

Ändtligen stannade de. Var det af en händelse eller med afsigt? Nog af, baronen och Nanna stodo i nästa ögonblick bakom dem.

“Min Gud, så djupt ni andas, fröken Rosalie!” utbrast Fabian, som sjelf hade svårt att återfå andan.

“Och dessa djupa andedrag äro för er,” svarade Rosalie, och orden likasom gungade fram på bröstets svallvågor. “Jag skulle kunnat valsa mig in i döden, utan att jag vetat det,” tillade hon med säkrare röst, “och hade icke mammans varning hejdat oss, så — jag vet icke i hvilken hamn vi slutligen stannat!”

En lidelsefull låga flammade i Fabians öga. Han teg för ett ögonblick, åtminstone rörde sig icke hans tunga.

“Och nu, hvad heter hamnen der vi stannat?” frågade han slutligen med darrande stämma.

“Den . . . vågar jag väl säga dess namn? Den heter . . . förbjuden lustgård!” Vid dessa ord sänkte Rosalie sitt öga.

“Huru, vi skulle verkligen kalla den så?” utbrast Fabian med glödande hänryckning.

“Och hvarför skulle jag icke det?” svarade Rosalie skalkaktigt leende. “All njutning, som för oss för långt, är ju förbjuden lustgård! Och vi valsade verkligen *så*, att jag icke mera får reda på mitt hjerta!”

Baronen och Nanna hade, de talande ovetande, afhört nästan hvarje ord. Baronens ansigte hade derunder vexlat mellan oro, djup smärta och vrede. Ögonen hade skjutit blixtrar och de mörka ögonbrynen hade krampaktigt sammandragit sig.

Ingen förändring hade deremot kunnat märkas på Nannas ansigte, mer än att kinden, allt blekare och blekare, slötligen syntes liljehvit.

Intet ord hade de vexlat, ingen den minsta förändring hade förmärkts i deras ställning; men då Rosalie yttrat: “jag kan ju icke mera få reda på mitt hjerta!” då lyftades, kanske ofrivilligt, baronens hand och var nära att vidröra Rosalies skuldra, troligen för att gifva tillkänna sin närvaro.

“Baron Nordenstål!” hviskade Nanna.

Handen sänktes och Gyllenflygt lade i samma ögonblick sin arm om Rosalies lif, och de valsade åter.

Efter valsens slut gaf öfverstinnan sin dotter ett frimuraretecken att följa med in i toalettrummet.

“Du bär dig alldeles för oförsigtigt åt!” började öfverstinnan och låtsade — i händelse någon skulle

komma — vara sysselsatt med Rosalies blondbert. “Du riskerar mera än du tror.”

“En bal är icke stället för predikningar!” En åtbörd af otålighet åtföljde dessa ord.

“Men just nu *måste* du höra mig! En annan gång vore det kanske för sent.”

“Nå, hvaruti består då min stora oförsigtighet?” genmålde Rosalie och vände sig nästan utmanande mot modren. “Deruti, att jag vågar hafva öga och öra för någon annan än Herman! Man är väl icke fjettrad, derför att man är förlofvad? Och jag tänker icke “leka kurra gömma” med mina behag, derför att jag bär en ring på mitt finger. I sådana principer har icke mamma uppfostrat mig:”

“Sådan är icke heller min mening. Att behaga är vårt köns enda säkra vapen — ett vapen, som vi icke böra nedlägga hvarken som förlofvade eller gifta. Men en fästnö *bör* och *får* icke uteslutande synas intressera sig för *en enda*. Hon bör, likasom solen, lysa för alla. Förtalet vågar då icke angripa henne, och hennes fästman har svårt att anklaga henne. Du deremot exponerar dig och glömmmer den gyllene regeln, att “sauerera apparencerna”. Du utmärker öppet en enda, hviskar med honom i fönstersmygarne, valsar med honom, så att en hel societé sitter förstummad, ger honom blickar, som man liknat vid en krater, och till *hvem* gör du allt detta? Jo, till en sådan, som aldrig kan blifva ett surrogat, i fall du så uppretade Herman, att han sloge upp med dig!”

“Åh, frukta icke för det, mamma lilla! Herman kan visst ibland vara litet missnöjd för mitt koketteri, som han kallar det, men han vet nog, att jag älskar honom och icke vill gifta mig med någon annan. Och det kan jag försäkra mamma, att jag icke kan handla

så lågt, att i någon af mina tillbedjare tänka mig Hermans efterträdare. Men mamma vet nog, att det hör till vårt köns svaghetsynder att, om det vore möjligt, se alla Adams söner för våra fötter, och om man ser någon, som mer än de andra synes förtjust, att då göra allt för att stegra hans förtjusning. Det är icke rätt — jag medgifver det — isynnerhet för den som har en sådan fästman som jag; men det har nu en gång blifvit min vana, jag kan icke hjälpa det! Detta är nu fallet med Gyllenflygt, och jag njuter lika mycket af hans hyllning, som om han vore en rik greve, ty han är vacker och gentil — hans öfriga förhållanden röra mig icke det ringaste! Jag tänker blifva friherrinnan Nordenstål och icke fru Gyllenflygt!“

“Gör dig icke så säker på 'friherrinnan'!“ svarade modren med ironisk stolthet. “Hade du kunnat se din fästmans blickar, då han bakom din rygg under valsen afhörde ditt samtal med Gyllenflygt, så skulle kanske din mors varningar icke vara så ringaktade.“

“Stod verkligen Herman bakom oss, mamma?“ frågade Rosalie med låg röst, och den höga purpurn sjönk hastigt från hennes kinder.

“Ja, och din blekhet säger mig, att du icke önskat detta granskap, att du... Nu sticker väl icke nålen dig, min lilla flicka?“ tillade öfverstinnan med hastig förändring i blick och röst, ty majorskan hade inkommit i rummet.

Följande dans, som var en française, hade de båda paren bytt makar.

Nanna stod tyst. Fabian tryckte hårdt hennes hand. O, huru gerna hade hon icke velat besvara denna kära, vanda handtryckning! “Men han älskar mig icke mer!“ suckade tyst och qvalfullt hennes hjerta. “Han skall därför icke längre se min kärlek!“ Och

Nanna stod lugn och vänlig som en syster, en barn-
domsvän, under det att hennes inre var en tummelplats
för de mest sönderslitande qual.

Och Fabian, huru kände han? Han trodde sig åter
älska Nanna, den svage. Antingen var det därför att
hans känsla för Nanna var hjertats, var för mångårig,
för djupt rotfastad att kunna spårlöst försvinna, eller
ock var det därför, att hennes lugna, passionsfria vän-
lighet likasom uppvärmdo honom. Sådant är mennisko-
hjärtat!

“Nanna, tror du att jag icke mera älskar dig?”
frågade Fabian med vek röst och såg djupt och varmt
in i hennes öga.

“Fabian!” svarade Nanna, och detta enda ord gick
som ett tveeggadt svärd genom Fabians hjerta, och
dock var rösten med hvilken Nanna utsade det, mjuk
och mild som en harpoton.

En suck pressades ur Fabians bröst, och hans tår-
fulla öga försjönk i Nannas åskådande; men då han
höjde sitt öga, mötte han Rosalies kallt hånande blick.
Han såg ned, och de båda flickorna stridde om herra-
väldet i hans svaga hjerta.

“I afton är det min tur att klaga,” började Ro-
salie, då Herman efter dansens slut fört henne till den
aflägsna plats han anvisat.

“På hvem skulle du då klaga?” genmälde Herman
med isande köld och stannade framför sin fästmö.

“På hvem, om icke på dig?”

“Och i hvad fall då?”

“I alla möjliga! Du är ju kall och tråkig som en
gammal, gift man! Icke glad, icke uppmärksam, icke
förtjust!”

“Och hvarför skulle jag vara glad?”

“Af många skäl. Derför att du är ett lyckans skötebarn, är ung, älskvärd, när du vill, är på en animerad bal, der din fästmö — utan all egenkärlek — är en af aftonens stjernor!”

“Men om ingen af hennes strålar faller på mig, om...”

“Såå, der ha vi det igen! Ack, att aldrig de der gamla grillerna kunna låta bli att spöka! Och således icke glad, icke uppmärksam?”

“Nej, hvarför skulle jag vara det, då min fästmö icke längre märker min uppmärksamhet?”

“Säg hellre, att du icke längre är förtjust!”

“I det fallet har du rätt, ty jag känner mig betydligt svalkad!”

“Har du någonsin hört mig till dig yttra dylika saker?”

“Nej, du är för behagsjuk att kunna vara så uppriktig, äfven sedan jag hört dig säga, att du icke fick reda på ditt hjerta.”

Det låg en ohöjld bitterhet i dessa Hermans ord.

“Se der ha vi det! Ack, så illa du undergick eldprofvet! Tror du att jag talat sådana ord, om jag icke vetat att du hört dem? Det roade mig att pröfva er båda. Jag ville se, om några ord skulle kunna störa den tro, om hvilken du några timmar förut så varmt försäkrat mig, och jag ville se, om Gyllenflygt skulle kunna känna sig smickrad af det jag i min fästmans närvaro yttrade till honom. Han undergick profvet bättre än du, och likvisst borde det väl vara *du*, som bäst kände mig!”

“Tyst Rosalie, om du icke vill att jag skall blottställa oss båda! Jag är ingen narr och låter icke som sådan behandla mig!”

Rosalie skiftade färg, men då i detsamma en gar-
nisonsofficer kom att hemta henne till den redan upp-
spelade dansen, sväfvade åter det koketta leendet på
hennes läppar.

“Jag skall, min själ, plåga dig, du lyssnare!”
tänkte Rosalie, jenkade vecken på sin skära sidenkläd-
ning och lemnade Herman.

“Min arma, goda Nanna!” hviskade majorskan
kärleksfullt, med ögon skimrande i tårar, ty efter sam-
talet med Herman hade Rosalie, åtminstone med blicken,
aldrig lemnat Gyllenflygt.

“Ryck icke bindeln af såret, Fredrique! Tillknyt
den snarare hårdare!” svarade Nanna, tryckte major-
skans hand och gömde kinden i en blommande kamelia.

Sjette kapitlet.

Stilleståndet, det nyss ingångna, var åter brutet, och balen hos majorens kunde nästan kallas en krigsförklaring till den strid, som följande dagen utbröt.

Denna gång hade icke Rosalie så lätt att tillvägbringa en försoning, att gå segrande ur striden, ehuru hon vexelvis använde alla de smidiga vapen, som ligga inom kvinnökönets stora arsenal, och hon skulle utan fadrens mellankomst ändå icke hafva lyckats.

Det var första gången som Herman — oaktadt de många anledningarne till missnöje — dermed velat be-
dröfva den kära morbrodren, men han hade nu fast beslutat att bryta sin förbindelse, och hade därför tillkallat hennes föräldrar.

Sanningenligt, med djupt allvar och utan den ringaste bitterhet, hade Herman anfört skälen till sin föresats, för att underställa dem fadrens och modrens pröfvande.

Öfverstinnan, hvilken aldrig så exponerat sig, sade sig visst icke gilla sin dotters uppförande den föregående aftonen, men sökte dock förklara det som barnslighet och obetänksamhet, en följd af hennes lifliga lynne och den hyllning man egnat henne.

Fadren talade på annat sätt. Djupa och gripande voro de förebråelser Rosalie af honom fick emottaga; men ehuru hela hans väsende så tydligt förrådade den

djupa smärta han kände vid denna uppslagna förlofning, hvilken varit hans lifs ljufvaste förhoppning, försökte han dock icke på ringaste vis att inverka på Herman.

“Du gör rätt, du handlar så som det tillkommer en man med hjerta och grundsatser!” yttrade han. “Huru skulle du med tillförsigt och hopp om äktenskaplig lycka kunna tänka dig den till hustru, som så illa uppför sig som fästmö? Äktenskapet är ingen lek, det är lifvets djupaste allvar, dess enda evighet! Det kan vara en himmel, eller åtminstone gifva oss en försmak af hans fröjder” — en ljuflig solglans spred sig vid dessa ord öfver öfverstens ädla ansigte — “men det kan också vara en djup, förkrossande olycka!” tillade han, och solstrålen gömde sig i moln och pannans veck blefvo djupare. “Fordom hoppades jag på Rosalies förbättring, och näst Gud stälde jag mitt hopp till hennes kärlek till dig, till allt det visa och ädla, som finnes i din själ. Nu hoppas jag det icke mer, giffet har spridit sig, har angripit sjelfva hjertats rot. Och den som der ingjutit detta dödliga gift, den må Gud och samvetet döma! Min röst var alltid den ropandes i öknen!”

På öfverstinnans kinder brann en hög, mörk rodnad. Herman stod tyst, och från Rosalies öga neddroppade stora tårar.

“Herman,” återtog öfversten, och i den manliga stämman vibrerare en djup rörelse, “jag får icke för världen kalla dig son, men i mitt hjerta står du dock alltid qvar som mitt barn — kanske det käraste!” tillade han och utsträckte handen mot Herman, och klara tårar skimrade i hans öga.

“Min far, min gode, ädle far!” stammade Rosalie och slog vid dessa ord sina armar om fadrens hals, o förlåt mig! För Guds skull, förlåt mig! Jag vågar

icke mera bedja Herman icke öfvergifva mig! Jag är icke värdig honom; men att på en gång förlora *honom* och min fars kärlek . . . o, min Gud, detta är för mycket!“ Och Rosalie gömde hufvudet djupt ned vid fadrens bröst.

Herman var åter besegrad. Ringen blef qvarsittande på hans hand, ehuru den skönaste glädjen deröfver bortflytt från hans hjerta, der hans förbindelse — åtminstone sedan ögonblickets hänförelse åter lemnat rum för tanke och besinning — kunde liknas vid en törnväxt, sedan de skönaste rosorna affallit. Och det blef åter frid inom familjen, men fredsvilkoren voro stränga, uppsatta af öfversten. Rosalie skulle för alltid förverka sin rättighet som Hermans trolofvade, om hon återföлле i sina gamla fel.

Fadren bifogade till dessa vilkor de på en gång ömmaste och allvarligaste förmaningar.

Rosalie kände sig både retad och förödmjukad af detta, som hon tyckte, despotiska välde, och hade icke den ovilkorliga vörndnad, hon kände för fadren, lagt band på hennes häftighet, hennes sårade själfkänsla, så hade hon säkert återgifvit Herman sin ring, ehuru hon ingenting högre önskade än att få behålla den.

Emellertid undergick Rosalie, bättre än både far och fästman vågat hoppas, "eldprovet", som hon kallade de föreskrifna vilkoren.

Frestelserna voro icke heller så många, ty hösten är icke hufvudstadens karnevalstid. Den tillbringas för det mesta inom den förtroligare sällskapskretsen, ehuru väl öfverstinnan sökte så mycket möjligt var utvidga denna, för att till honom få räkna flera af Stockholms

unga eleganter, ty utom dessa kunde mor och dotter icke lefva.

Och sålunda framskred tiden — väl att den icke för den lättsinniga verlden kan omtala alla de strider, som i tysthet utkämpas under dess för många så långsamt skridande timmar! Åtminstone tyckte Herman så, och gladdes att det endast var det högre, tysta vittnet, som såg det vemod, de kvalfulla tankar, som bodde på djupet af hans själ, tankar hvilka han — om det varit möjligt — velat gömma till och med för sig sjelf.

Sjunde kapitlet.

Julen nalkades. Herman hade hoppats att han innan dess skulle få se och omfamna sin mor, men han hade i stället fått emottaga den ledsamma underrättelsen, att hon på sitt Fridala — en naturskön egendom, belägen i Östergötland — var qvarhållen af en gammal trotjenarinnas sjukdom.

De första högtidsdagarne voro förbi, och öfverstinnan hade uppjudit all sin förmåga för att främtaga dem den "tråkiga enformighet", som en större del af hufvudstadens sällskapskretsar tillskrifva dessa dagar.

Nyårsafton hade hon, man och dotter ovetande, gjort en större bjudning för ungdom. Man skulle dansa *ut* det gamla året, egentligen för att få dansa *in* det nya.

Så tyckte vår öfverstinna, som var så glad, att hennes lilla tillställning var så lyckad, så animerad.

Sedan man tröttnat på dansen, gjorde man lekar, hvilka anfördes af öfversten, som för aftonen var vid ovanligt gladt lynne.

Slutligen föreslog öfversten en lek, som kallas "den resande baronen".

"Men det är ju en pantlek, min vän lilla?" sade öfverstinnan med en rynkning på näsan. "Detta går icke an i en bildad societé!"

"Det vore önskligt, att ingenting farligare der ginge an!"

“Ja, men, söta Otto, att lösa igen panterna?”

“Det är just det, som är det roligaste, när sällskapet icke består af dumhufvuden. Man behöfver just icke därför “dra oxen ur brunnen“ eller “plocka smult-ron under hvit snö“, som man gjorde i min ungdom, utan att någon näsa rynkades, ehuru mången kind rodnade.“

Emellertid var sällskapet ordnad. Öfversten var sjelf den resande baronen och utförde detta med så mycken liflighet, så hastiga vändningar, att nästan alla måste gifva pant.

Vid lekens slut hade Rosalie tio panter, och det var icke utan att hon låtsat bristande uppmärksamhet för att hinna detta antal, åtminstone tyckte Herman så.

Herman hade ofta under aftonen funnit Rosalie vara långt inne på det förbjudna området, utan att låtsas märka det; men nu, när han såg hvad koketteri hon utvecklade vid panternas igenlösande, utan att vilja märka fadrens varnande blickar, då kände han att det gick för långt — kände att hennes antagna roll var slut. Han gaf dock icke med en min, ett ord, tillkänna sina tankar.

Alla panterna voro igenlösta, blott en enda återstod, och denna tillhörde Rosalie.

Hennes domare var en ung grefve Rudenstam, löjtnant på ett garnisonsregemente, hvilken för aftonen varit hennes uppvaktande kavaljer. Öfverstinnan hade icke bjudit Gyllenflygt.

Alla visste, att det var Rosalies pant.

Grefven hviskade några ord vid öfversten.

“Åh ja, hvarför icke?” blef svaret.

“Den som denna pant tillhör, dömes att låta sin härfläta nedfalla till hela sällskapets beundran!“ utropade grefven med en chevaleresk bugning för Rosalie.

Rosalie svarade intet, men djupt sänkte hon ögat, och på hennes kind glödde rosorna i högre färg.

Hermans öga hvilade likasom fastväxt på Rosalies ansigte. Men hvad stod der i Hermans öga, i denna djupa genomträngande blick? Var det beundran, tjusning? Nej, det var forskningen i sin djupaste spänning. Det var Diogenes, som med sin lykta ville söka menniskan!

“Har min dom sårat eller förolämpat er, fröken Rosalie? O, så förlåt mig, och låt mig till min ursäkt anföra, att ert här, hvarest ni visar er, alltid är föremål för allas beundran och har äfven i afton varit det. Det har därför varit en liten komplott, om jag så får uttrycka mig, att vi genom denna dom skulle bereda oss en lycka, på intet annat sätt möjlig. Men miss-hagar er denna vår djerfhet, så återtaga vi vår önskan, ty med ert missnöje vilja vi visst icke köpa dess uppfyllande!”

Grefven hade uttalat dessa ord på ett sätt, nästan ensamt förbehållet Martissöner, isynnerhet den del af dem, som hedras med namnet — garnisonsofficerare.

Rosalie hade åter uppslagit sitt öga och log nu mot gardeslöjtnanten koketteriets och den smickrade fåfängans ljufvaste leende.

“Min lilla, blyga flicka, du skall väl låta domen gå i verkställighet, annars skulle man kunna misstänka, att din fläta vore lånad!” yttrade öfverstinnan med ett nästan godmodigt leende. “Kanske får jag för tillfället assistera som kammarjungfru?” Och öfverstinnan började i detsamma med varsam och, som det syntes, ovan hand taga ur kammar och hårnålar med skämtsamma anmärkningar öfver sin ovana vid dylika förrättningar.

Efter några ögonblick nedföll sakta den långa, glänsande flätan öfver Rosalies skuldra, öfver den ljusa klädningen, och vidrörde golvet med sitt mörka svall.

Ett allmänt sorl af förundran och beundran hördes kring salongen.

Något sådant hade man icke kunnat föreställa sig. Så sköna, så rika lockar hade man tillförne aldrig sett, icke en gång hos den knäböjande "Magdalena", den öfvergifna "Ariadne".

"Nej, sjelfva drottning Fredrikas lockar, så sköna och yppiga de än voro, hade ändå icke denna rikedom!" utbrast en gammal general, hvilken varit page vid denna drottningens kröning.

Rosalie satt med högburet hufvud och stolt leende, likasom på en segerchar, och insöp detta slösande beröm som blomman giftvinden.

"Det är onekligen ett ovanligt vackert och pråktigt hår den flickan har!" sade öfversten till Herman. "Jag begriper icke, hvem hon brås på. Hvarken jag eller hennes mor är synnerligt rikt begåfvad i det fallet, fast man icke på min hustru kan märka denna brist. Jag har blott en gång i min lefnad sett en så vacker och lång fläta — jag tror ändå längre än Rosalies — och då stod äfven jag som du, Herman, hänryckt och drömmande.

Öfversten tystnade och torkade en tår ur sitt öga. Herman stod ännu lika djupt försjunken i tankar och åskådande. Han spratt häftigt till, då öfversten lade sin hand på hans axel.

"Han älskar henne ändå bra mycket!" tänkte öfversten och ville icke vidare störa sin systersons förtjusning.

Aftonen hadé fort och angenämt försvunnit. Tolfslaget dånade från Clara kyrktorn och sällskapet dan-

sade sig in i det nya tidskiftet under glädje och skämtsamma önskingar för det ingångna året.

“Söta Riddarsvärd, icke skall du störa vår oskyldiga glädje med dina dystra och gudliga betraktelser!” sade öfverstinman, då hennes man yttrat några allvarliga ord i anledning af det nya tidskiftet.

Djupt kände Herman betydelsen af de dofva klockslagen, af det omvända timglasets. Han bad en tyst bön i sitt hjerta och mellan toner och stojande glädjeljud smög han sig upp till *Honom*, som skapat de fallande sandkorn, hvilka vi kalla dagar, och hvilka med sitt solsken, sina hotande moln, sina stormar bilda den brygga, som ligger mellan tiden och evigheten.

Åttonde kapitlet.

Nyårsdagens herrliga sol blickade vänlig och klar ned från den blå himlen och återstrålade i millioner stjernor från den snöhöljda jorden. Det låg en glans, en klarhet öfver det unga årets morgon, som väckte menniskan till förhoppningar och lif. Det var som skulle det nya årets alla dagar blifva ljusa och herrliga som dess första morgonstund.

Hufvudstadens gator hvimlade af det rörliga lif, som vanligen derstädes och ännu mera den tiden, än i våra dagar, utmärkte nyårsdagarna. Man skulle nästan kunnat tro, att hela Stockholms befolkning hade gifvit sig dit, ty slädar och promenerande korsade hvarandra likt en böljande ström. Alla kinder voro rosiga, den friska nordanvinden eger ett skönt smink. Alla ögon voro glada, och vänliga nickningar, ofta åtföljda af ett: "Godt nytt år!" utbyttes af de rörliga grupperna. De förnåmas och de rikas salar hvimlade af besökande och uppvaktande, och äfven i de lägre kretsarne herrskade en sträng rangordning. Nästan ingen boning var så liten, ingen koja så låg, att icke äfven der ljöd den vanliga nyårshelsningen. Och ändå, huru mången var det icke, i hvars glädjetomma hjerta den kändes nästan som ett hän öfver det goda, tillönskade året!

Läsare, vill du med oss göra ett nyårsbesök? Vi föra dig icke in i de höga salarne, der prakt och rike-

dom blända ditt öga, icke till en förtjusande budoar, som väcker din tjusning och beundran; nej, vi föra dig till en enkel boning, der behovet och sorgen firat mån- gen nyårsdag.

Vi inträda i ett litet fyrkantigt rum, beläget en trappa upp vid Storgatan. Äfven ditin hittade Nyårs- dagens vänliga solstrålar vägen och spridde en upp- lifvande dager öfver de ljusgröna väggarne, den enkla möbleringen, de vackra krukväxterna.

Likasom i ett rum för sig stod sängen, undangömd bakom den djupa alkovens snöhvita draperier, hvilka i detta ögonblick voro så mycket bortdragna, att man öfver sängen kunde se ett oljefärgsporträtt af en ung man med ovanligt ädla och vackra anletsdrag.

Rummets praktmöbel var ett piano, hvilket icke öfverensstämde med de andra möblerna. Det syntes med sin ovanligt vackra yta, sina konstnärliga inlägg- ningar, som en gengångare från en svunnen tid.

Oaktadt rummets enkelhet, ingaf det dock genom sin harmoniska ordning, sitt doft af poesi, en känsla af trefnad:

På soffan hvilade en qvinna, som det tycktes i me- delålderns första stadium. Hennes anletsdrag, ännu vackra, syntes nästan förklarade af en ousäglich mild- het. Den fina, infallna kinden, det stora, själfulla ögat, det vemodsfulla draget öfver de bleka, skönt formade läpparne förrådde ett djupt kropps- eller själslidande.

Hennes rika, ännu mörka hår gömdes i en liten fin spetsmössa, och en svart sidenklädning omslöt den höga, afmagrade gestalten, hvars hufvud hvilade mot soffans kuddar.

Bredvid soffan satt en ung flicka, i hvars ovanliga fägring man tyckte sig kunna förstå hvad modren en gång varit, ty så mycken likhet kunde endast finnas

mellan en moder och hennes barn. Flickans klädsel var enkel, men visade ändå på ett förtjusande sätt hennes mjuka, plastiskt formade gestalt. På den hvita halsen nedföll ett rikt, vågigt, glänsande, svartbrunt hår, men så kort, att man kunnat tro det stå på tillväxt efter en sjukdom. Modren låg med sammanknäppta händer, lyssnande till dottren, som med klangfull stämma föreläste en predikan på tyska språket och nu utsade detta *amen*, som på en gång är bön och bönhörelse. Det var ett ögonblicks tystnad.

”Tack, min Otilia, mitt goda barn!” sade kärleksfullt modren och fattade dottrens hand.

”En herrlig predikan, icke sant, mamma!” utbrast Otilia och såg med de klara himlarna in i modrens öga.

”Ja, mitt barn, den var visst herrlig, och en skön invigning till det år vi börjat.”

”Ja, vet mamma, att den ingifvit mig en så lugn och säker förtröstan, att jag tycker, att om det nya årets dagar blifva än så onda, så stormiga, skall jag ändå kalla dem goda!”

”Gifve Gud, att du alltid kunde bibehålla denna fridfulla förtröstan, du arma barn, hvars hela ungdom blott varit en kamp med behovet och sorgen! För dig börjar och slutar hvarje år lika glädjelöst, dock — jag är säker derpå — icke fruktlöst!” tillade modren, och en ljuf, nästan helig glädje skimrade öfver hennes bleka ansigte; ”ty med hvarje år utvecklas allt skönare och rikare din själ, din dotterliga kärlek, och det enda bud, som har löfte med sig, skall — jag hoppas det — på dig varda uppfyllt! Ack, när jag ser dig så tålig, så kärleksrik vaka och arbeta för din arma mor, ser dig endast lefva för att uppfylla, äfven hennes outtalade önsknings — o, mitt barn, då skulle mitt hjerta bri-

sta af qual, om jag icke i djupet af min själ kände, att den gode fadren skall vedergälla dig!“

Modren upplyfte sitt hufvud och Ottilia sjönk under stilla tårar ned i den moderliga famnen.

Djupa, ehuru ordlösa, voro de böner, som mor och dotter uppsände för hvarandra. Ack, de egde icke mer än hvarandra! De voro hvarandras verld, hvarandras rikedom, hvarandras allt!

Ottilia upplyfte omsider sitt hufvud och kysste den enda, stora tåren från modrens kind.

“Ack, att du så skall blomstra och blekna i skuggan, du skära, ljufva lilja!“ klagade modren med en blick, sammangjuten af modershjertats högsta tjusning och dess djupaste qual. “Dock, Gud förlåt mig denna svaghet! Ack, om blott *han* hade sett dig! Han skulle då icke kunnat skilja sig vid sitt ljufva, älskliga barn!“

“Ack, mamma, hvartill skulle väl det hafva tjenat, när han kunde glömma, förskjuta dig, du som var hans första kärlek, du som var så värd att vara den enda!“

“Du är hans barn, är en del af honom själf; dig skulle han icke kunna förskjuta! Faderskärleken öfverlefver ofta makens kärlek. Ack, min Ottilia, att jag icke kan jorda dessa tankar i min själ! Att icke kampen blifvit utkämpad på mer än tvänne ändlösa tiotal! Men på ett *sådant* sår växer intet ärr. Det var för djupt!“

Omkring en timme efter detta samtal sutto modren och dottren vid fönstret och blickade ut på den rörliga tafra, som Storgatan hade att erbjuda. Men ehuru en mängd åkande och gående passerade förbi, hördes aldrig dessa vanliga utrop vid åsynen af bekanta. Det var som om de från en aflägsen landsort nyss kommit till Stockholm, så främmande och obekanta tycktes dem dess invånare.

“Mamma, mamma, der är *hon!* Hon med hvita voilen och skära hatten!” utropade Ottilia och lutade hufvudet ända in i rutan.

“Hvilken *hon!*” frågade modren, och böjde äfven hon hufvudet närmare fönstret.

“Hon som . . . som . . .”

“Jag vet, hon som bär min Ottilias lockar!” inföll modren med en vemodsfull blick på Ottilias hufvud.

“Mamma såg henne icke, men när hon kommer tillbaka, så måste mamma se på henne!” fortsatte Ottilia med varmt intresse. “Det var två slädar med stora, bruna hästar och slädnät, och en herre och ett fruntimmer i hvardera släden. Hon, som åker i den andra släden, skall mamma se på. Hon har hvad man kan kalla ett grannt ansigte, men det saknar alldeles både känsla och mildhet . . . Se der, se der!” utropade Ottilia, hvars öga varit oafvänt fästadt på gatan. “Nej, se, de hålla midtför fönstret, och den äldre officeren, som åker i första släden, talar vid en gammal militär. Jag tror att det är den, som madam Olsson kallar general Lovisin!”

Modren hade åter närmat sig fönstret, och blickade, äfven hon, på slädarna.

“Nej, jag kan icke tycka om detta ansigte, så utan både mildhet och grace. Men, mamma, se på honom, som kör för henne! Ack, hvad han är vacker! Ett så manligt, så ädelt ansigte! Det är säkert hennes fästman, ty mins mamma, att gumman sade, att hon var förlovad med en baron, som var hennes kusin. Hon måtte ändå vara bra lycklig, der hon sitter, så vida den kan känna sig lycklig, som icke är god!”

Modren suckade djupt.

“Se, nu stannar en officer med gul plym och talar med henne! O, så glad hon nu ser ut! Men hennes

fästman — o, så allvarsam! Han ser ut som han vore missnöjd. Han ser sig omkring. Ack, om han såge hit upp, så att jag riktigt finge se honom! . . . Ack, mamma!“

Vid dessa ord spred sig en hög rodnad öfver Otttilias kind, och hon gömde hufvudet bland sina krukväxter, och först sedan slädarne satt sig i gång, uppsökte hennes öga dem och följde dem så länge hon af dem kunde uppfånga en enda skymt.

“Men, mamma, hvad i Guds namn fattas dig? Du är ju blek som döden! Ack, se icke så bedröfvad ut!“ utbrast kärleksfullt Otttilia, som under sin monolog nästan glömt modren och nu såg henne blekare, dystrare än förut. “Ack, jag förstår dig, du kära moder, du lider af att se henne, som bär din Otttilias lockar! Men, mamma lilla, det får du icke göra! Snart har jag mitt hår lika långt igen. Se hvad det vuxit på dessa månader!“

Modren svarade intet, men öfver hennes läppar utbredde sig ett nästan underbart leende, och hon såg på sin dotter med en blick, sådan Otttilia aldrig förr sett den.

I samma ögonblick knackade det på dörren.

Otttilia spratt till och ett moln drog öfver hennes ansigte, men modren tycktes icke märka knackningen, ehuru den förnyades och Otttilia gick att öppna. Modren hade nedsjunkit på soffan, och i rummet inträdde en medelålders man, hvars hela utseende talade om slughet, girighet och cynism, hvilka dygder han dock för tillfället sökt draperera i artighetens teatermantel.

“Mjuka tjenare, mina damer!“ började den inträdande, sedan han aftagit den dyrbara tulubben och ordnat det tunna, rödaktiga håret. Han framgick derefter till fru Treuling och förde hennes hand till sina läppar,

och sedan på samma sätt helsande Ottilia, ehuru med ett helt olika uttryck. "Godt nytt år, mina nådiga damer, god helsa och briljantare utsigter!" Vid denna sista tillönskan fattade han Ottilias hand och kramade henne så hårdt, att hans stora sigillring nästan gjorde ett aftryck i den lilla, mjuka handen.

"Var god och tag plats, herr patron!" sade fru Treuling, som nu återhemtat sig, med handen hänvisande på soffan.

"Här är ju äfven rum för mamsell Ottilia!" Med dessa ord och en betecknande gest nedsatte Prejelin sig.

Ottilia gjorde en nekande åtbörd och satte sig vid fönstret.

"Jag kommer senare än jag önskat," återtog Prejelin, "men jag har varit så öfverhopad af nyårsbesök, att jag icke haft ett enda ögonblick ledigt. Jag skall hafva den äran säga, att när man är egare till tvänne större hus, och dessutom står i affärer med en mängd personer, så äro nyårsmorgnarne verkligen ganska besvärliga och man är så öfverhopad af hyresgäster och uppvaktande, att man icke får tid att uppvakta sitt hjertas föremål!"

Vid dessa ord gjorde Prejelin en bugning för Ottilia, och hans små cyniska ögon nästan försvunno i den mjuka infattningen vid den blick, han fästat på henne.

"Jag måste bedja herr patron förlåta, att jag icke, som jag bort och önskat, i dag kunnat erlægga mitt hyresqvartal, men jag hoppas att senast i öfvermorgon kunna godtgöra min försummelse."

Det var med synbar ansträngning den stackars kvinnan kunnat uttala dessa förödmjukande ord.

"Åh, tala icke om ett sådant lappri, min bästa fru; vore det ock en större summa, är det mellan oss icke

så noga, och kan så mycket mindre vara det, som jag länge tänkt föreslå herrskapet en rymligare och treffligare bostad, och har nu till våren utsett en liten nätt och bekväm våning i mitt andra hus, hvilken jag hoppas herrskapet icke vägrar att antaga.“

“Det är ett förslag, hvilket vi icke kunna antaga,” svarade fru Treuling med djupt allvar. “Vi hafva inga större pretentioner än att få behålla detta rum, der vi bott så länge och der vi så väl trivas.“

“Ja, salig Dumbom sade visst att det *simplaste* är det *enklaste*, och deruti hade nog den hedersvännen rätt, men det treffligaste kan det likväl icke kallas. Låt nu vara, att damerna finna sig här, men — förlåt min uppriktighet! — männe det icke är därför, att ingen bättre bostad har kunnat komma i fråga? Men när jag nu på det hjertligaste sätt hyresfritt erbjuder en sådan, säg då, min bästa fru mamma, skulle väl detta vara skäl att afsäga sig?”

“Herr patron, äfven skämtet har sina gränser!”

“Jag skämtar i sanning icke; men efter herrskapet icke vill förstå mig, så skall jag väl tydligare förklara mig.“

“Nej, för Guds skull, icke tydligare!” bad ångestfullt den arma modren.

“Jo, nu skall det dock verkligen ske! Jag har ju mera än ett år gjort mina inviter om min kärlek till den fagra Otilia, utan att hon låtsat förstå mig; men nu har jag föresatt mig att på sjelfva Nyårsdagen, i fru mamas närvaro, tydligen förklara mig. Jag erbjuder därför den lilla nätta våningen, dessutom ett mera bekymmerslöst lif, och de små företräden, som kunna gläda ett ungt sinne — och detta allt blott för att få den glädjen att dagligen se en skynt af den lilla förtjusande Otilia, blott för några blickar ur hen-

nes gudomliga ögon! Och hvad jag sedan i framtiden kan komma att erbjuda henne, det beror alldeles af henne sjelf.“

Ottilia sänkte djupt sitt öga, och blygsamhetens och förödmjukelsens rodnad flammade på hennes kinder. Modren reste sig upp med en styrka, som den djupt sårade moderskärleken förlånade henne.

“Upphör med edra kränkande anbud!” utbrast den nästan förkrossade qvinnan med befallande röst. “Förstår ni icke oskuldens värde, dess heliga rättigheter, och kan ni verkligen tro, att allt hvad ni kan erbjuda skulle kunna uppväga en enda blick ur min Ottilians rena öga? Och förstår ni icke, att hon hellre ville dö af armod än lefva och frossa i ert öfverflöd!” — —

Det vore omöjligt att beskrifva den plötsliga förändringen i Prejelins anletsdrag, öfvergången från den vämjeligaste cynism till den ursinnigaste vrede. Från hans skälfvande läppar hördes ett oartikuleradt, nästan hväsande ljud, och det syntes att han arbetade för att i ord kunna gifva luft åt sitt raseri.

“Nej, nej, min herre, ni måste lemna oss, innan ni tillagt ett enda ord till det förolämpande tal, med hvilket ni så djupt sårat vår qvinliga värdighet!” utbrast den arma modern, fruktande hans utgjutelser.

“Er qvinliga värdighet?” eftersade med ett hånande skratt den nedrige vällustingen, som nu åter hade måktat lösa tungans band. “Rapporterna kunna allt gå från Tyskland till Stockholm! Tror ni icke, att man har reda på edra fordna förhållanden? Tror ni icke, att man vet att ni reste öfver hafvet för att här taga reda på den förrymde älskaren, som dock undslapp sin sköna och icke lemnade henne annan behållning än den lilla kärlekspanten — er dygderika dotter? Er passar det just att tala om förolämpningar och qvinlig värdighet!

Ha, ha, ha!" skrattade patronen infernaliskt, och en diabolisk låga likasom sprutade ur de brinnande ögonen. "Tänk om någon efter älskarens försvinnande gjort er samma honnetta anbud, som det jag gjort er dotter, jag tror ni skulle tackat ödmjukast; ty jag räknar icke löjtnanten — den der, lik alla hans kamrater, en trashank och som icke hade mer att bjuda er än sin magra, skuldsatta person, och som jag till yttermera visso helt plötsligt körde på dörren. Och således blef ni ett dygdemönster, spelade koral och sjöng psalmer och talade om er qvinliga värdighet! Och när nu en rik och aktad man erbjuder er dotter en bekymmerfri och lysande lott, så talar ni ett språk, likasom ingen kände till era antecedentia! Men jag förstår," fortsatte Prejelin, "saken är väl redan uppgjord med någon af Stockholms s. k. lejon — på mitt språk trashankar, hvilka ofta sitta i skuld hos mig för hela munderingen — kanske just den der junkern, som nyss åkte förbi, och som höll på att bryta af sig nacken för att titta hit upp! Jag tror man gör sina observationer! Nå, hvad säges nu, sedan jag talat så här i oförtäckta ord?"

Vi försöka icke beskrifva de känslor, som under detta låga och kränkande tal stannat inom modrens och dottrens bröst.

Modren hade åter nedsjunkit på soffan. Stora svett-droppar rullade långsamt ned öfver den färade pannan, den dödsbleka kinden, och det qualda bröstet kämpade i djupa vågor, men ingen tår fuktade hennes öga, detta sköna, uttrycksfulla öga, som med en nästan slocknande och ändå så talande blick hvilade på bilden i alkoven, likasom fordrade hon, att *han* skulle framstå som hennes försvarare.

Ottilia hade lemnat sina krukväxter, deras skydd var henne icke mera nog. Hennes höga, ädla gestalt

stod nu framför den samvetslöse vällustingen, men hon syntes icke nu den blyga, ödmjuka flickan, nej, hon syntes stolt och modig, lik en ridderlig sköldmö, en annan Jeanne d'Arc, med oskuldens mod på den höga pannan, med dygdens herrskareblick i det nu nästan svarta ögat.

Några ögonblick stod hon orörlig framför Prejelin, som hade svårt att möta hennes öga.

“Lemna oss genast, herr Prejelin!” utbrast hon omsider med hög och kraftfull stämma, “innan ni ökat de många lönnmord, som en gång skola brännande återfalla på ert gudförgätande skuldbelastade hjerta!

Ottilia tystnade, med en befallande åtbörd pekande mot dörren.

“Och *detta* är ert enda, ert sista svar!” hväste Prejelin, gnisslande af raseri.

“Det *enda* — det *sista*!

“Nå, jag skall heller icke så snart glömma det, likasom ni kanske icke heller så lätt torde glömma Erasmus Prejelin och de ord han nu säger: om ni icke till klockan tolf den tredje dennes betalat ert hyresqvartal, så kommenderar jag höger om och march direkt ut på gatan och behåller som ersättning skräpet härinne, i netto uppgående till hyressumman. Då är det *jag* — märk det väl! — som visar er på dörren! Och till dess — mjuka tjänare, mina dygderika damer! Få se, om det icke blir litet finare ljud i skällan, min stolta fröken! Mjuka tjänare!”

Ett långt, djupt andedrag höjde likt en tacksägelse, modrens och dottrens bröst, sedan Prejelin tilläst dörren.

“Ack, moder, *Han* vet det ju!” utbrast Ottilia med en röst, skön som en harpoton, och hon upplyfte

de nästan förklarade ögonen mot det högre vittnesbördet.

“Ja, mitt barn, *Han* vet det!” suckade modren och lutade hufvudet djupt ned mot dottrens bröst.

Det knackade åter.

En konvulsivisk rörelse skakade fru Treulings hela varelse. Ottilia öppnade dörren, genom hvilken inträdde en gumma med ett ovanligt godt och vänligt utseende, hvilken vi få presentera som madam Olsson, fru Treulings uppsasserska och enda vän.

“God middag, mitt herrskap!” började gumman med en blick och en röst, som tydligt talade om hennes varma hjertelag. “Men hur i all världen står det till med frun?” tillade hon nästan förskräckt, då hennes öga föll på den stackars förkrossade qvinnan.

“Åh jo, tack, det går väl an, madam lilla!”

Gumman suckade och fäste frågande sitt ärliga öga på Ottilia.

“Jag skulle visa herrskapet matsedeln, innan jag går och hemtar middag åt häradshöfdingen,” återtog gumman efter några ögonblicks tystnad och lemnade den långa uppsatsen åt Ottilia.

“Tack, men vi behöfva ingenting i dag mer än en portion buljong.”

“Och ett franskt bröd?”

“Ja, kanske det.” Och Ottilia lemnade gumman de uträknade slantarna.

“Och detta på sjelfva Nyårsdagen!” suckade gumman tyst och lemnade rummet. Hon inträdde dock åter snart, och Ottilia gick att emottaga det obetydliga hon medfört, likväl utgörande deras nyårsdagsmiddag.

“Men, madam lilla, här äro två portioner buljong?”

“Ja, min sann är det inte!” utropade gumman öfverraskad. “Mamsell slog i som hon tyckte, för det var en sådan brådska på källaren. Det är heller inte för mycket, om de en gång skulle mäta väl!”

“Men här är också två franska bröd?”

“Ja, kära mamsell, jag vardt för länge sedan skyldig mamsell en skilling, och det kom jag först i dag ihåg, och jag vill inte vara skyldig någon människa på Nyårsdagen; men jag ville inte heller betala några penningar, för då får jag bara ge ut pengar hela året och därför, förlåt mig, söta, snälla mamsell!”

“Tack, tack!” svarade Ottilia, kämpande med tårar, som skimrade i hennes öga.

“Befaller herrskapet något mera i dag?” frågade den goda gumman, hvilken med hela sin själ var fästad vid dessa arma människor. Hon var deras enda vän, deras enda stöd och deras uppapperska, d. v. s. hon bar upp vatten och ved samt hemtade mat, när det behöfdes.

“Nej, icke mera i dag!” Och mor och dotter nickade vänligt.

“Nå, så Gud välsigne herrskapet då!” Och med dessa, af varmt hjerta utsagda ord, lemnade madam Olsson rummet.

“Du goda, ädla själ!” suckade Ottilia ur djupet af sitt hjerta, och nu droppade tårar ned ur hennes öga.

Nionde kapitlet.

“Stackars Herman, som icke heller till nyåret skulle få se din mor i Stockholm!” yttrade öfversten, då de båda herrarne i salongen väntade på damernas fullbordade toalett, för att med dem fara upp på nyårsbalen. När jag, som bror, så mycket kan längta efter henne, hvad skall då du som son göra?”

“Ja, morbror, jag både längtar efter min mor och behöfver henne!”

Det låg ett djupt uttryck i dessa Hermans ord.

“Ja, jag har aldrig sett ett sådant förhållande mellan mor och barn!”

“Hur skulle det väl kunna vara annat med en sådan mor?”

Och en sådan son!”

“Ack, morbror, jag borde vara långt bättre uppfostrad af en sådan mor och en sådan faderlig vän!” utbrast Herman, sträckande handen mot öfversten.

“Ja, nog vet Gud att jag faderligt älskat och älskar dig, och att mitt lifs kanske enda sällhet är den att åt dig få öfverlemna mitt enda barn, min stackars vilseledda Rosalie. Men oaktadt denna min faderliga kärlek, så har jag litet eller intet kunnat bidra till hvad du är. Det var moderskärleken och det klara ljus, den vägledande fyrbåk hon upptände i ditt hjerta, som vägledt dig på det farliga världshafvet, som visat dig bränningarna och de vådliga skären, på samma

gång som hon gifvit dig vishet och kraft att undvika dem.“

“Morbror!“ utropade Herman med en röst darrande af djup rörelse, af djup smärta, och hans sjäfulla ansigte förrådde brännande qval.

“Herman, hvad betyder detta? Hvad . . .“

Öfversten tystnade, ty i salongen inträdde hans hustru och dotter.

“Nå, är toaletten lyckad, våra herrar domare?“ började öfverstinnan med det välbehag, som tydligt afspeglade hennes egen tanke i detta hänseende. “Den högsta förtjusning är stum!“ tillade öfverstinnan ironiskt, då ingen af de tillfrågade svarade på detta viktiga spörsmål. “Af min man hoppas jag visst inga artigheter; det är ett af de äkta männens många privilegier att som fästmän hafva afslutat dylika affärer; men så mycket mer bör man i detta fall fordra af dig, Herman, ty din fästmö är verkligen i afton vackrare än någonsin. Och jag vågar säga, att utan fråga tillfaller henne Parisäppet!“

“Åtminstone icke, om Herman skulle döma! Kanske icke af öfvertygelse, men endast därför, att han fruktar, att andra skulle tilldela mig skönhetsens pris!“ inföll Rosalie med stolt, nästan hånande leende.

Faderns stränga blick mötte Rosalies öga, och hon höjde sig ned, likasom för att ordna buketten på den hvita atlasklädningen.

Några ögonblick derefter anträdde resan till balen, i hvilken vi icke bedja läsaren deltaga, då vi endast vilja fragmentariskt redogöra för de personer vi infört i den lysande samlingen.

Öfversten var tyst och syntes, så långt den lysande balens ceremonier det tillät, fördjudad i tankar och funderingar.

Öfverstinnan strålade likt en sjunkande sol, som med ett lysande skimmer vill ersätta den svunna solglansen.

Herman var dyster, och i de blickar, med hvilka han nästan ständigt följde sin fästmö, skulle man kunnat läsa, att en vacklande öfverläggning allt mer och mer mognat till ett fast beslut.

Och Rosalie? Hon var i en af koketterifeberns häftigaste paroxysmer. Omgifven och kurtiserad var hon äfven. När lemmas väl sådana tillfällen obegagnade? Den ene hänföres, svindlar, den andre hånar och beler, ehuru på det sättet, att den feberyrande tror honom betagen, förtjust. En annan föraktar, under en chevalerisk artighet, och åter en annan — likväl den mest sällsynta — beklagar den sjunkna qvinligheten, den oskärade oskulden.

Rosalies egentliga uppvaktare voro Gyllenflygt och Reuterstam, och ehuru hon gjorde allt för att tjusa och fasthålla den senare, så tillhörde dock de ömmaste blickarne den förre, och det såg verkligen så ut, som om *han* var en af dem, som svindlade. Ack, Rosalie märkte det nog, och det var därför som hon gjorde allt för att låta honom till botten tömma trolldrycken.

Tionde kapitlet.

Det var den tredje Januari, och med hvarje ögonblick kom man närmare det klockslag, som skulle förverkliga Prejelins förskräckande hotelse.

Tidigt på morgonen lemnade Ottilia sitt hem. Hon tog vägen öfver Nybron, Kungsträdgården, fram öfver Norrbo och Lejonbacken, der hon vek af till venster för att komma till Skeppsbron, detta de stockholmska småkonungarnes hufvudquarter.

Hon ingick i ett af de höga husen och ringde med bäfvande hjerta sakta på tamburklockan.

En betjent öppnade.

“Kunde jag få tala med fru Grossner?” frågade Ottilia med låg röst,

“Hennes nåd är ännu icke klädd,” svarade betjenten med vårdslös ton, småleende granskande Ottilias klädsel, under det han ur fickan framtog ett stycke rulltobak.

“Jag kan gå in och vänta tills hon blir klädd?”

“Ja, hvarför inte? Men det kommer allt att dröja, innan hon visar sig,” återtog livrémagnaten, som släppte in Ottilia i tamburen, hvarefter han försvann genom dubbeldörrarne, hvisslande på en melodi ur “Figaros bröllop”.

Ottilia satte sig på en af tamburens vedlärar, nästan alldeles undångömd af de mård- och sobelkantade peliserna, de dyrbara ryska tulubberna,

“Ack, hvad de rika slösa bort stora summor på sitt öfverflöd, då den fattige med all sin sträfvan, allt sitt arbete, ändå icke eger det nödvändigaste!” suckade Ottilia.

Hon hade länge suttit, då en klocka ringde, och i samma ögonblick syntes betjenten marschera genom tamburen, så stolt bärande den dyrbara kaffeservisen, som skulle han burit en af riksregalierna, och strax derefter hördes flera röster och slamrande af kaffekoppar från ett af de angränsande rummen.

“Herrn glömmet väl icke bedja fru Grossner att jag får tala med henne, så fort som möjligt?” påminde Ottilia, som i sin långa väntan trodde tiden vara ännu mera framskriden.

Kaffebrickan var länge sedan uttagen, men ännu satt Ottilia ensam kvar och svettades af ångest.

Ändtligen tillsade betjenten, att hon fick inkomma i salen.

Det stora rummet, med sin dyrbara möblering, sina yppiga krakväxter, var alldeles tomt på människor, och då minut flydde efter minut, utan att fru Grossner syntes till, var Ottilia nära att falla i förtviflan. Slutligen hördes steg i nästgränsande rum, men de stannade der, och som det blott genom fönshängen skildes från salen, hade Ottilia kunnat höra hvarje ord, hade hennes oro tillåtit henne att tänka på annat än sin långa väntan.

Slutligen hörde hon ett namn nämnas, hvilket för henne egde ett eget, ehuru icke ljuft intresse, och hon lyssnade nästan omedvetet och hörde slutet af samtalet.

“Du måste tro mina ord och följa mina råd, Emma! Jag ser längre än du och ser att saken icke är omöjlig! Du såg väl på nyårsbalen att baronen fått öppna ögon och att den koketta och bortskämda fröken Rid-

darsvärd ändtligen på fullt allvar förlorat sin allmakt öfver honom?"

"Ja, mamma, men hon är dock hans fästmö!"

"Men hon skall icke länge vara det. Man har länge hviskat, att förlofningen skulle slås upp; och den fästman, som ser sin fästmö så öppet ge pris på sig, vore icke värd att vara karl, långt mindre en adelsman så uppburen och med så lysande utsigter som baron Nordenstål, om han icke skulle bryta sin boja!"

"Ja, i det fallet har mamma fullkomligt rätt! Men för det första, hvem säger att den, som en gång blifvit bedragen, ånyo utsätter sig för att blifva det? Och för det andra, hvarför skulle hans val just falla på mig?"

"Jag vill icke säga, att det bestämdt så skall ske, men jag säger, att det är en möjlighet! Han såg verkligen ganska belåten ut, då han dansade med dig på börsen. Jag vill visst icke göra dig egenkär, min flicka, men du har mycket som talar för dig — din ungdom, ditt utseende, din fars kända rikedom, den briljanta fot, på hvilken vi lefva. Allt detta gör saken mer än möjlig, såvida" — här höjdes rösten — "du upphör att visa dig så intresserad af Redner!"

"Ja, men mamma . . ."

"Jag vet hvad du vill säga och jag kan icke neka, att Redner är en yngling med många egenskaper, men han är dock icke annat än — kontorist!"

"Pappa har ju också varit kontorist?"

"Ja, det är sant, men handelskonjunkturerna äro icke desamma nu som förr, och dessutom hafva icke alla pappas briljanta affärshufvud! Jag medgifver visst att en grosshandlare, som eger hufvud och tur, kommer snart på en hedrad och lycklig ståndpunkt i samhället, och ett rikt och ansedt grossörshus är verkligen typen

för anseende och elegans; men det är icke så lätt att hinna denna ståndpunkt. Du bör sjelf kunna inse, huru mycket både säkrare och briljantare en framtid vore med baron Nordenstål, än med den stackars Redner. Se icke så ledsen ut, Emma lilla!“ återtog modern. “Jag slår vad, att om baronen friade till dig, så skulle du med glädje vända Redner ryggen; ty en sådan karl som Nordenstål finnes icke i hela Stockholm! Och hans mor sedan, som är ett så charmant och fint fruntimmer! Vi hafva så många beröringspunkter och råkas icke sällan i alla dessa filantropiska inrättningar, som nu blifvit så moderna, och vi sympatisera verkligen i intresse och deltagande för de fattiga och de stackarne, som nödgas lefva af sitt arbete! Friherrinnan lärer, som baronen sade, snart komma till staden, och då bör det icke blifva omöjligt att arrangera ett intimt umgänge mellan henne och vårt hus. Du kan, att börja med, sy ett vackert och dyrbart arbete åt “Pauvres honteux“. Friherrinnan brukar ta’ emot sådana arbeten, och då får du på det sättet göra hennes bekantskap. Men du ser så ledsen ut, Emma lilla, och ändå skall du ju i afton på balen, och en bal, der jag tror att knappast någon af bourgeoisien mer än vi äro bjudna. Du skall bli så söt i din ljusblå sidenklädning och ditt äkta garnityr. Gud låte bara sömmerskan komma snart och våra klädningar sitta väl!”

“Det hostar i salen, mamma, hvem är der?”

“Troligen pappas skjortsömmerska, den stolta damen med portföljen. Jag kommer i håg att Broberg sade, att hon väntade på mig. Jag hadé alldeles glömt bort henne.”

De röda portiererna skötes åt sidan och den stolta grosshandlarfrun trädde ut i salen.

“Jaså, det är min mans skjortsömmerska,” började

fru grossörskan med en nästan omärklig böjning på hufvudet. "Om man icke visste, att ni är en linnesömmerska, så skulle man taga er för en artist i musik eller teckning, för den stora portföljens skull," återtog hon, ironiskt leende, medan Ottilia framtog arbetet. "Nå, äro de nu färdiga?"

"Det felar tyvärr ännu en."

"Hvad vill det säga! Tror ni, att jag tar emot halfgjordt arbete, eller att jag tänker betala ett arbete, som icke är komplett."

"Jag vet nog, att jag icke har rättighet att fordra detta, men jag tänkte utbedja mig det som en godhet!"

"Ni tänkte — men så tänkte icke jag! Jag älskar ordning i allt. Min tid är dessutom i dag så upptagen med toalettbestyr, att jag icke har någon tid öfrig. Och i fall icke den sjette skjortan är pantsatt eller bortslarfvad, så kom igen, när arbetet är färdigt, jag skall då genast betala det."

"Hon är hvarken pantsatt eller bortslarfvad," svarade Ottilia med ofrivillig värdighet, "blott några timmars arbete återstår ännu, och hade jag icke i dag nödvändigt behöft dessa penningar, så hade jag visst icke besvärat fru Grossner, icke utsatt mig för dessa förödmjukelser."

"Det kan man säga är *fattigdomen* och den ädla *stoltheten!*"

I samma ögonblick inkom en ung flicka af ett täckt och behagligt utseende och helsade vänligt Ottilia.

"Här, mamma, äro tio riksdaler tillbaka från Medberg."

"Det var ju hundra jag skickade?"

"Ja, långsjalen kostade ju nittio."

"Broberg hade väl hem sjalen?"

"Ja, han ligger inne i toaletten."

“Eftersom jag nu fick dessa pengar, och ni tyckes vara i så stort behof deraf, så kan ni taga dem som afbetalning på skjortorna,” sade fru Grossner och lemnade Ottilia en grön sedel, den tidens vanliga tior.

“Goda fru Grossner, lemna mig äfven de fem, som . . .”

“Det vore en småsak, men jag har inga småsedlar.”

“Jo, mamma fick ju nyss en hel bundt tillbaka på buketterna. Får jag bara låna nycklarna, så skall jag genast gå efter dem!”

“I min chiffonnier vet ju Emma, att ingen annan än jag sjelf får komma! Det är då verkligen icke heller så angeläget att betala den femte, förrän den sjetta är färdig; men efter en så liten summa kan vara af ett så stort värde för mamsell, så skall jag väl äfven lemna den.”

Fru Grossner försvann och Ottilia tyckte sig se en tår i den unga flickans öga. Detta gaf henne mod. Hon öppnade portföljen och framtog från en kartong en utmärkt fin blomsterguirland, frågande med en ödmjuk böjning, om hon icke ville köpa den.

“Ack, hvad den är söt!” utropade Emma och påsatte kransen framför kaminens spegelinfattning.

“Den vill jag visst köpa!”

“Hvad är det för blommor du pryder dig med?” frågade modren, som nu åter inkommit.

“En den allra vackraste guirland, som jag ämnar köpa af mamsell Treuling!”

“Och när skall du begagna den?”

“På en bal, när jag är klädd i hvitt eller skärt.”

“Hur kan Emma vara så barnslig? Du har ju hela kartonger fulla med äkta fransyska blommor och vill ändå köpa en af dessa hemgjorda kransar, som visst äro ganska vackra, i fall man icke har tillgång på an-

dra. Men vi ta' alltid våra blommor direkt från Paris!" tillade hon, tog kransen af dottrens hufvud och lemnade den åter till Ottilia.

"God morgon, lilla söta hennes nåd!" ljöd i samma ögonblick en läspande stämma och en inställsam, tillgjord qvinnofigur neg gång efter gång för den leende grossörskan.

"God morgon, min lilla snälla mamsell Klippner! Jo, det kan man säga är att vara ackurat!"

"Åh, man mankerar väl icke sina förnämsta kunder!... Ack se, mamsell Emma, morgonfrisk, morgontäck, som Atterbom så naivt säger. Ack, hvad den himmelsblå klädningen skall kläda den lilla söta blondinen! Hennes nåds klädning är också alldeles superb. En af hoffröknarna sade, att de aldrig sett ett sådant tyg, men jag sade också, att det var den rika och ståtliga hennes nåd Grossner, som rådde om det. Men nu måste jag be att litet få rå om herrskapet! Jag skall ha den äran att säga, att jag redan är befald på slottet."

"Ja, vi stå genast till tjenst; men apropos, hur blef min klädning garnerad sedan?"

"Åh, alldeles charmant! Men visst blef det litet dyrt."

"Åh, bagatell, hvad betyder tjugu à trettio riksdaler mer eller mindre? Det är ju en småsak!"

En småsak? Sådan är du då, du verldens och fåfängans barn! Allt är för dig en småsak, blott du får nedlägga det på flärdens altare — detta altare, kring hvilket dina begär, dina önsknningar, dina penningar tjenstgöra som villiga offerprester. Ingen summa är för stor att tillfredsställa en nyck, att skaffa dig en

modesak, en lyxartikel; men hvarje summa, vore den än så liten, är för stor, när du skall betala den till den fattige, som arbetat för dig!

Låt minnet för dig upprulla det förflutnas taflor, och du skall kanske i mången af dem igenkänna denna från verkligheten lånade tilldragelse. Mången arm Otilia skall måhända i samvetets domarsal framstå för dina blickar! O, visste du hvad detta så ofta, så kärlekslöst utsagda "*det är för mycket!*" kostar den arma, som du möter med dessa hårda ord, då hon med bäfvan lemnar dig det arbete, som kostat henne så mycken möda, så mången vaka, och hvars förtjenst hon så noga uträknat till de nödvändigaste behofven — skulle du då icke ega ett annat svar att gifva henne? Skulle då allt vara för mycket för hennes arbete, när intet är för mycket för din fätänga? — — — — —

"Ja, jag kände min lilla hennes nåd så väl, som alltid är så skild från allt småsinne; men kanske att Broberg nu får bära in kartongen, så att herrskapet får se sina skatter!"

"Ack, min klädning, min klädning!" ropade Emma och nästan ryckte af locket på kartongen, hvilken betjenten inburit i salen.

"Icke så häftigt, Emma lilla!" varnade modren, som dock noga måste ihågkomma sin värdighet för att icke förråda den glädje, den nyfikenhet hon sjelf kände. "Kanske att min lilla snälla mamsell Klippner nu vill följa oss in i smårummen, så få vi ostörda profva hennes mästerstycken!" sade fru Grossner, som nu försvann inom förhänget, åtföljd af den hoppande Emma och den trippande symamsellen jemte betjenten, som bar de dyrbara toaletterna.

Otilia hade från en vrå af rummet alldeles bortglömd åskådat detta lilla uppträde. Hon var för be-

dröfvad att kunna se det från dess löjliga sida, att kunna skänka det medlidande eller förakt; det hade fråntagit henne det hopp hon nyss egt, och därför stegrat hennes oro nästan till förtviflan.

Hon stod några ögonblick rådvill och betraktade med tårfulla ögon de otillräckliga penningarne.

“Inte får en sådan der liten vacker sötunge se så rasande surmulen ut?” började betjenten, som med djerf förtrolighet nalkades Ottilia och klappade henne leende under hakan.

Nu vaknade Ottilia vid den sårade qvinlighetens väktarrop.

Intet ord kom öfver hennes läppar, men hennes öga måtte dock hafva talat ett språk, lika mäktigt som det hörbara, ty betjentens hand lemnade strax sin smekande ställning, likasom skulle den flammande purpurn hafva bränt honom.

Elfte kapitlet.

Klockan slog half elfva uti Storkyrkotornet, då Ottilia utträdde ur det hus, der väntan och förödmjukelse bytt minuterna i timmar.

Hvart skulle hon nu vända sina steg? Hon stod några ögonblick utan att kunna bestämma det.

Slutligen vek hon af åt staden, för att komma till Vesterlånggatan, der hon ingick i den första nipperbod, som låg vid hennes väg, och utbjöd der sin blomsterkrans.

Men de hade sjelfva så mycket och långt vackrare blommor var det svar, med hvilket hon åter utträdde på gatan för att på andra ställen få ett nekande svar i mer eller mindre sårande ordalag.

Rådlös och nästan förtviflad tog hon åter vägen åt Norrbro, sedan hon i staden på flera ställen, der man hade rum för resande, utbjudit sina blommor.

På Lejonbacken mötte hon madam Olsson.

“Det har icke gått bra!” sade den fromma qvinnan, hvilken på Ottalias ansigte läste hennes djupa bedröfvelse.

Ottilia bejakade hennes förmodan.

“Det är ett hus på Drottninggatan, der de ha rum för resande. Min systerdotter tjenar der. Jag har i dag råkat henne och hon sade, att alla rummen ä' upptagna, mest af rika och förnäma fruntimmer. Försök att gå dit, mamsell Ottilia lilla! Hvem vet, om inte Gud *der* kan hafva hjälpen?”

Madam Olsson gaf närmare besked på huset, och

Ottilia skyndade öfver bron och Gustaf Adolfs torg, för att taga närmaste vägen till Drottninggatan.

Då hon hunnit förbi några gathörn på densamma, stannade hon. Hon hade i sin bedröfvelse gått förbi det anvisade huset och stod några ögonblick åter rådlös, då hon märkte att ett fruntimmer betraktade henne från ett fönster i första våningen af det hus framför hvilket hon befann sig.

Det var ett af dessa ansigten, till hvilka man genast känner sig likasom magnetisk dragen. Åtminstone kände Ottilia så.

Hon gick in i huset och ringde på första våningens klocksträng.

En betjent öppnade dörren och helsade henne vänligt. Hon framräckte sin kartong och bad honom fråga, om någon af hans herrskap ville köpa en blomsterkrans, som låg i kartongen.

Han gick in, men återkom genast och bad att Ottilia skulle stiga in till friherrinnan.

En känsla af djup förlägenhet bemäktigade sig den arma flickan, när hon inkommit i den vackra salongen och såg detta ansigte, hvilket redan på gatan så ljuft tilltalat henne, när hennes blick mötte dessa sjäfulla ögon, hvars milda, kärleksrika uttryck nästan underbart genomträngde hennes själ och ingaf henne en känsla af förtroende och mod.

Den okända stod med blomsterkransen i sin hand och gick med ett ljufligt leende emot den inträdande.

Ottilia neg djupt, hjertat klappade och höga rosor flammade på hennes kind.

“Det var en ovanligt vacker och smakfull guirland!” började den okända med en röst, som stod i full harmoni med hennes milda och intagande anletsdrag, och hon anvisade Ottilia vänligt en plats.

Ett tacksamt leende skimrade öfver det sköna anletet, men hennes läppar kunde icke framföra ett enda ord.

“Det var för mig en egen lycklig händelse, som förde den unga, vackra blomsterhandlerskan till mig i dag,” återtog friherrinnan, “ty jag skulle just göra present af en blomsterkrans och hade aldrig kunnat få en vackrare, i fall jag får köpa denna?”

“Jag är så glad och så tacksam, om friherrinnan godhetsfullt vill hafva den!” svarade Ottilia ödmjukt och med sitt eget medfödda behag.

Friherrinnan räckte henne hjertligt handen och köpet uppgjordes.

“Sitt nu en liten stund och prata med mig! Jag ville gerna göra några frågor. Jag känner det så, som om vi icke vore främmande för hvarandra. Jag tycker att det är som om vi sett hvarandra förr.”

Djupt i sin själ kände Ottilia dessa ord; det var som om ett eko derinne upprepat dem.

Friherrinnan läste dessa tankar i Ottilias öga, i den ödmjuka tacksägelse med hvilken hon besvarade dem. Ack, hon hade velat sjunka till friherrinnans fötter och der gråta ut de känslor, som uppfylde hennes bröst!

Friherrinnan bad åter Ottilia sätta sig, men pendylen slog half tolf, och dessa ljud försatte henne åter utom denna ljufliga sfer in i sitt lifs verkliga förhållanden. Ett moln drog öfver hennes anlete, och hon sade, att hon *måste* innan klockan tolf vara långt uppe på Ladugårdslandet.

“Jag ser, att jag icke nu får uppehålla er,” sade friherrinnan, som nästan annat beskaffenheten af hennes oro och hennes brådska, “men kom igen en annan gång, med eller utan något litet arbete. Kom blott!” tillade

hon med synbar rörelse, i det hon hjertligt fattade Ottilias hand och Ottilia öfverväldigad af kärlek och tacksamhet tryckte sina läppar på denna vänliga hand, på hvilken några varma tårar nedföllu. "Det är icke vilseräknadt!" sade friherrinnan, vänligt leende, innan hon tillslutit tamburdörren, hvilken hon sjelf öppnat.

"Ack, hvad Gud är god, som i orons och bekymrets stunder sänder oss sina englar!" utbrast Ottilia, sammanknäppande sina händer, och hon skyndade glad och tacksam den närmaste vägen till Ladugårdslandet.

Nära hunnen till det hus, som den fruktade Prejelin bebodde, ihågkom hon friherrinnans sista ord, och deras betydelse blef snart tydlig, då hon uppvecklade sedlarna, hvilka hon väl trodde innehålla mera än betalning för blommorna, men som till hennes förvåning och tacksamhet utgjorde tjugufem riksdaler.

Hon trodde nästan att hon drömde. Hon egde ju så mycket öfver, sedan hon fått betala sitt hyresqvartal!

"Ack, min mamma, min kära, goda mamma!" tänkte hon nästan jublande och stod, utan att veta det, utanför det präktiga hus, hvarest Prejelin bodde.

Stegen uppför trapporna blefvo henne tunga, och hon måste samla all sin styrka för att fatta tag i klocksträngen, som skulle skaffa henne tillträde till den fruktade och förhatlige mannen.

En piga öppnade tamburdörren, hvilken hon med tvänne vridningar tilläste, sedan hon tillsagt Ottilia att knacka på dörren med glasrutan, hvilken, som hon sade, ledde till patronens rum.

Bäfvande lydde Ottilia, men antingen voro slagen för tysta eller ock var patronen för mycket sysselsatt för att höra dem. Och hon var slutligen nära att tro det procentaren icke fanns i rummet, då hon genom

en liten rand af glasrutan, för hvilken gardinen icke var tillräckligt dragen, upptäckte Erasmus.

Han syntes ifrigt sysselsatt och sprang brådslande mellan kassakistor, skåp och chiffonierer, hvilka upp-togo rummets väggar, i det han ryckte på dörrar, klaffar och lås, för att göra sig underrättad om att de voro riktigt igenlåsta.

Under dessa rekognosceringar glömde han dock icke att i förbigående stanna framför den stora väggspegeln för att ordna det brända håret, den stora halsduksrosen, och detta allt under ett halfhögt mumlande.

Genom tamburfönstret såg Ottilia att Ladugårdslands kyrkoklocka närmade sig det förfärliga tolfslaget, och hon knackade nu hårdt på dörren, mot hvilken Prejelin vände hufvudet och strax derefter gick att öppna densamma.

Ottilia stod framför den afskyvärde, som med en helsning, uti hvilken alla hans afskyvärda passioner afspeglade sig, bad henne stiga in.

Ottilia framlemnade genast penningarne och hyreskontraktet, med anhållan att han ville afskrifva det betalda kvartalet.

“Dessa penningar tjena numera till ingenting, ty som ni ser är klockan fem minuter öfver tolf. Jag har redan tagit mina mått och steg i afseende på er och tillägger, att jag icke så lätt glömmer, när någon förolämpat mig!”

“Klockan har ännu icke slagit tolf i något af hufvudstadens kyrkotorn,” svarade Ottilia med lugn värdighet.

“Jag rättar mig efter *min* och icke efter stadens klockor!” svarade Prejelin med hånande stolthet. “Det enda, som i detta fall kunde beveka mig, vore en liten

usör af de der sköna, rosenröda läpparne!“ tillade han med cynisk ömhet, och innan Ottilia ens anade det, slog han sin arm om hennes lif.

“Våga icke röra mig!“ utropade Ottilia och slingrade sig med mjuk vighet undan den förolämpande smekningen. “Jag tager vittne på, att jag innan klockan tolf har lemnat er penningarne!“

“Och hvem skulle då vittna? Det vore roligt att veta.“

“Er egen piga.“

“Ni känner icke lagen, men jag skall lära er den. “Personer i eget bröd få icke vittna.“ Låt oss därför i godo uppgöra vår lilla affär. Det går alltid bäst på tu man hand.“ Och Prejelin försökte vid dessa ord åter att i sina armar fånga den stackars flickan, hvilken häftigt och i en slags förtviflan rusat ut i tamburen.

Fins då intet menskligt vittne som kan intyga att klockan icke ännu slagit tolf?“ utbrast hon ångestfullt, med blicken på kyrktornet.

Vid detta utrop vände sig, från tamburens klädhängare, en officer, som var sysselsatt med att der upphänga sin kappa, och nu stodo han och den arma flickan ansigte mot ansigte.

De hade fordom sett hvarandra — men hvar? frågade de höga slagen i Ottilias hjerta. Ack, jo, nu visste hon det! — Nyårsdagen genom fönstret!

Han frågade icke detta *hvar?* Han visste det redan i första sekunden.

“Åh, mjukaste tjenare, herr baron!“ utropade Prejelin, som i samma ögonblick med en djup bugning helsade den främmande. Hvad tillför mig äran af herr

barons besök? Jag är väl icke eljest så ovan att se herrar officerare under mitt tak," och vid dessa ord lyste den giriges skadeglädje ur hans ögon; "men herr baron är en bland de få undantagen, som aldrig kommer i "knipan", som man säger; men det är väl som sist — för att derutur hjälpa en fattig satan, en af de många skuldsatta kamraterna. Till exempel . . ."

"För mitt ärende skall jag sjelf göra reda," afbröt honom baronen med ädelt allvar; "men innan dess, herr Prejelin, måste ni förklara för mig, hvad detta uppträde vill säga; hvad som var orsaken till denna unga dams utrop och förtviflan? Skulle . . ."

"Skulle herr baron möjligen vara en af hennes många tillbedjare — kanske den, som jag har att tacka för hyreskvartalets erläggande? — så får jag äran till herr barons lugn upplysa, att det var ett litet skämt, ett litet oskyldigt skrämnskott, som jagade henne på dörren. Eller kanhända hade hon väder af mustaschsvärtan!"

"Ett ärligt svar, herr Prejelin, i fall ni mäktar ett sådant!" återtog baronen med dämpad vrede.

"Icke så häftigt, min högvälborne herre, annars kunde jag väl kanske komma att påminna om, att detta är *mitt* hus, så länge herrar garnisonsofficerare icke trampat det till grus. Men för att svara på baronens fråga, så får jag äran säga, att den lilla skönheten skulle i dag till klockan tolf betala sitt hyreskvartal, med hvilket jag af gunst och nåd lofvat henne anstånd till sagde tid. Nu hade jag, för att roa mig litet, vridit fram pendylen en kvart, och sade henne, att det numera icke var giltigt, sedan klockan redan slagit tolf. Jag kan icke neka, att det roade mig att se hennes förlägenhet, att se henne stå och rodna så vackert som

en ros! Herr baron vet nog, att det sminket klär henne rasande väl!"

"Upphör med ert kränkande tal, herr Prejelin!" utbrast baronen, med möda bekämpande sin vrede. "Jag vill icke nu, af aktning för detta unga fruntimmer, låta er stå till rätta för edra ord. Jag vill blott bedja er att genast uppgöra hyresaffären, så att hon måtte få lemna detta hus, som icke ett enda ögonblick är värdigt att ega henne och i hvilket hon — jag är säker derpå — aldrig skulle hafva inträdt utan den största nödvändighet!"

"Med mycket nöje, och då jag efter dessa yttranden icke vågar bedja hvarken den lilla skönheten eller hennes riddare stiga in, så tillskyndar jag herrskapet derigenom en *tête-à-tête!*" svarade Prejelin med en hånande bugning för Ottilia, uti hvilken han likasom gaf utlopp åt den svartsjukans galla, som sjöd inom honom.

Det blef tyst i tamburen, sedan Prejelin afägsnat sig.

"Tack, herr baron!" sade slutligen Ottilia med jungfrulig blygsamhet. "Mycket tyckes vittna emot mig, men tro mig ändå!" tillade hon och såg med den sköna, englarena blicken djupt in i baronens öga, och der läste hon ett svar långt värtaligare än det hörbara, och innan han ännu hunnit öfverflytta det till läpparne, inträdde åter Prejelin.

"Nu, mina värda kontrahenter, är allt redo!" började han och lemnade Ottilia kontraktet. "Och får jag äran säga, att för nästa qvartal hjälper inga böner, inga muitor, voro de än röda som körsbär!" tillade han med en kränkande blick på Ottilias rosenläppar. "Och nu, min högvälborne herr baron, skulle

det vara ganska intressant att höra hvad ärende herr baron egentligen hade till mig? Får jag lof att på mitt enfaldiga vis gissa, så . . .“

“Det torde tillåtas mig att *sjelf* få förklara mitt ärende; och därför, sedan jag ledsagat denna unga, förolämpade dam hem — i fall hon tillåter mig denna ära“ — tillade baronen med en vördnadsfull bugning för Ottilia, “så ämnar jag återkomma för att uppgöra våra affärer!“

Baronen lade en djup tonvigt på dessa senare ord, och en djup betydelse stod ock att läsa i den blick, med hvilken han betraktade den nedrige procentaren.

“Mjuka tjenare! Jag står alltid till mina vänners tjänst!“ Med dessa ord öppnade Prejelin bugande tamburdörren.

“Ni får icke följa mig, herr baron!“ sade Ottilia, sedan de utkommit på gatan.

“Får jag icke?“ Och en blick, på en gång fråga och bön, åtföljde dessa ord.

“Jag är fattig och faderlös — mitt arbete är mitt uppehälle!“ svarade Ottilia, och en rosensky drog öfver hennes kinder. “Och nu — jag är säker derpå — vill ni icke följa mig; men ni skall dock tillåta, att minnet af er godhet följer mig hem till min mor. Hon skall i sitt hjerta tacka och välsigna er!“

Ottilia blickade klart och varmt in i Hermans trofasta öga, böjde hufvudet till afsked och aflägsnade sig.

“En bön blott!“ Och såväl röst som blick vittnade, att dessa ord utgingo från djupet af Hermans själ. “Ert namn?“

“Ottilia Treuling!“ svarade vår sömmerska med

låg stämma, och ögats mörka fransar sänkte sig djupt ned mot hennes kind, från hvilken hastigt rodnaden försvunnit.

“Tack, tack! Aldrig skall Herman Nordenstål glömma detta namn — glömma detta ögonblick!”

En ljufvig, tjusande efterklang af dessa ord, hvilka magiskt öfverröstade alla dagens missljud, vibrerade underbart i Otilias hjerta, under det att Hermans öga oafvändt och tjusadt följde hennes flyende gestalt, hvilken snart försvann genom porten, som förde till hennes mors boning.

Tolfte kapitlet.

Friherrinnan Nordenstål hade anländt till Stockholm, och moder och son hade redan firat återseendets första ögonblick, då öfverstinnan och Rosalie inträdde i friherrinnans salong.

“Ack, välkommen, tusende gånger välkommen till oss, min söta Sofi Louise, min lilla nådiga svägerska!” utropade öfverstinnan och omfamnade med effektfull hjertlighet friherrinnan, som icke utan en slags förlägenhet kunde besvara den teatraliska omfamningen. “Ack, hvad vi längtat efter dig! Och Rosalie har knapt trott sig kunna upplefva den dag, då hon skulle få omfamna sin älskade faster, sin andra mor!” fortfor öfverstinnan. “Men, min Gud, jag tänker ju bara på mig sjelf!” tillade hon och slet sig — som det skulle synas — med våld ur friherrinnans armar, dit hon nu förde Rosalie.

Friherrinnan var, oaktadt sin fina takt, sina salongsvanor, en af dessa lifliga och känsliga naturer, hvilka nästan aldrig i första ögonblicket kunna beherrska sig. Man såg det äfven nu på det innerligare sätt, med hvilket hon besvarade Rosalies omfamning, ehuru det dock märktes en slags oro, en nästan bäfvande fråga i den blick, med hvilken hon betraktade sin brorsdotter.

En besynnerlig helsning vexlades mellan öfverstinnan och Herman, men en ännu besynnerligare mellan de trolofvade.

“Vi hade visst i går önskat göra dig vår visit, min lilla nådiga svägerska,” återtog öfverstinnan, sedan sällskapet placerat sig, “men vi fruktade att genera dig, ty man behöfver alltid att återhemta sig efter en så lång resa, och det var således af grannligheten, som vi uteblefvo. Rosalie ville genast springa hit och uppvakta sin älskade faster, så fort din gamle Edlund kommit med den glada underrättelsen att du var i staden. Jag hade verkligen all möda att återhålla henne. I dag på förmiddagen hade vi bestämt vår visit, men blefvo oupphörligt hindrade af nyårsvisiter, och därför förlät oss, söta, nådiga Sofi Louise, som kommer så här på eftermiddagen! Det är visst icke rätta visit-timmen!”

“Hvarje timme är den rätta för ett besök mellan släktingar,” genmålde friherrinnan, mildt tillrättvisande, “och jag behöfver således icke säga, att min brors hustru och dotter alltid äro mig lika välkomna! Men, apropos, när kommer min bror hem?”

“I afton, som vi med säkerhet hoppas!” skyndade öfverstinnan sig att svara. “Han kan hvarje ögonblick vara hemma, och det är därför som vi icke så länge som vi önskade få den äran vara hos dig, ty jag vill icke att Riddarsvärd vid sin hemkomst skall emottagas endast af domestiker. Han är så van att alltid emottagas af mig och Rosalie!”

“Men kunde icke Rosalie i afton få stanna qvar hos mig? Otto är nog nöjd och tacksam, om han vid sin hemkomst mötes af ditt välkommen!”

Rosalie blinkade, som hon trodde oförmärkt, och modren skyndade att säga:

“Tack, tusen tack, min lilla goda svägerska, som alltid är så god mot min flicka! Men ehuru jag ser, att hennes ögon så innerligt bedja, så måste jag dock

neka henne att få profitera af fasters godhet. Pappa skulle nog, som du säger, vara nöjd och gerna sakna sin Rosalie, då han visste henne vara hos sin kära syster, men en af hennes forna skolkamrater kommer i afton till henne. Se icke så förvånad på mig, min lilla Rosalie! Ser du, jag har bjudit Jaquette Wejdlers, och ville dermed göra dig en liten surpris. Ser du, min lilla Sofi Louise, tillhörde hon vår societé, skulle jag i detta fall icke vara så noga; men man måste vara grannlaga med dem, som lefva i mera ob-skura förhållanden. De stackrarne äro så lätt sårade! Jag skulle i afton passa på medan vi äro ensamma, ty när Riddarsvärd är borta, så taga vi icke gerna emot någon.“

“Då har jag intet att säga, mer än att jag hoppas att snart få min förlust ersatt, och det med en hel dag!”

Friherrinnan nickade vid dessa ord hjertligt åt Rosalie, som böjde sig ned, kyssande hennes hand.

Sedan nu friherrinnans resa, börsbalen och den väntade Innocencebalen upptagit några ögonblick, togo de främmande afsked, och mor och son voro åter allena.

“Hvad betyder detta, Herman?” började friherrinnan, och den oro, den förvåning, som under de främmandes besök bestormat hennes hjerta, och som kostat henne så mycken möda att dölja, lade nu sina djupa skuggor öfver hennes uttrycksfulla ansigte, öfver hela hennes väsende.

“Att jag är fri — att jag för alltid brutit min boja!” svarade Herman med en röst darrande af djup rörelse, och en blick, som återspeglade hans hjertas qual.

“Nej, min Herman, det har du icke gjort och skall säkert icke heller göra det!” svarade modren med lugn stämma. “Rosalie kan hafva uppfört sig illa, kan hafva djupt sårat dig, men hennes hjerta är *ditt*, likom ditt tillhör *henne*! Kärleken — så underligt det än kan synas — likasom växer af små misshälligheter och försoning!”

“Men kärleken, en gång slocknad, upptändes ej ånyo, och han slocknar dock slutligen, när profven varit för stora. Jag har nog länge varit en lekboll för Rosalies nycker och lättsinne!”

“Men, Herman, det är säkert en uppjagad jealousy, som lägger dessa bittra ord på dina läppar?”

“Nej, min mor, den djupaste öfverläggning! Numera kunde icke en sådan känsla hos mig uppstå för Rosalie.”

“Det är icke möjligt, min son! Och just deruti ligger våra passioners farligaste makt, att de så förvilla oss, att vi tro deras vilda hänförelse vara öfverläggning; och den djupa smärta, som talar ur ditt öga, ja, i hela ditt väsende, visar att Rosalie ännu är dig kär, ehuru du måhända i detta ögonblick icke sjelf tror det!”

“Ack, min mor, man kan icke så snart utsläcka en låga, som lyst öfver lifvet som en strålande stjerna; om ock sjelfva lågan är slocknad, så flämtar ännu hennes tynande och ändå brännande efterglans!”

“Huru länge har du hyst dessa tankar, Herman?”

“Tankarne hafva kommit och gått, och återkommit under djupa öfverläggningar, heta strider och vacklande föresatser; men beslutet — det är blott fyra dagar gammalt — det fattades sjelfva Nyårsdagen, men fast och oåterkalleligt är det, som hade jag svurit det på Guds egen bok!”

“Men, Herman, förklara mig nu den egentliga anledningen till detta beslut, denna för mitt hjerta så smärtsamma brytning!”

“Ja, min mor, det skall jag göra, och sedan må modershjertat döma. Jag vet att det litar lika säkert på sanningen af mina ord, som jag litar på dess klara omdöme, dess rättvisa!”

Och Herman meddelade sin mor det vi redan förut veta.

Han hade slutat. En hemsk tystnad herrskade i salongen.

“Ja, Herman, du har rätt, du *kan* icke handla annorlunda! Din förbindelse med Rosalie kan numera icke vara annat än en boja, som trycker dig med smärta, ja, nästan med vanheder, åtminstone skulle den i en framtid komma att göra det!” utbrast slutligen friherrinnan. “Stackars min Herman!” återtog modren med vek röst. “Din första kärlek ligger vissnad, härjad, och du kan icke annat än djupt lida, sedan ditt hjerta måst vakna från denna ljufliga illusion! Men du får dock icke tro på denna romaneska villa, att hjertat icke kan älska mer än *en* gång! Detta har visst varit mitt eget lifs sköna erfarenhet,” och en minnets solstråle skimrade öfver friherrinnans ädla antelete; “men detta är dock icke alltid — kanske sällan — fallet i det verkliga lifvet. Du, min Herman — jag hoppas det — skall åter älska — älska den, som är värd din trofasta kärlek, som i denna rena, moralska skönhet, i denna hjertats sanna godhet och hänfivenhet ger dig en borgen för din äktenskapliga lycka!”

“Och som är värd att älskas af min mor!” utbrast Herman, och en solglans spred sig öfver hans nyss så dystra anlete, och han böjde sig ned och kysste kärleksfullt sin moders hand.

Friherrinnan såg undrande på sin son; hon förstod icke denna hastiga förändring, förstod icke det underbara uttrycket i hans ögon.

Trettonde kapitlet.

“Nej, Fabian, du är dig icke lik, du må än tusende gånger försäkra att så är!” återtog Nanna och qväfde icke utan ansträngning tårarne som voro nära att framstörta ur hennes ögon. “I sjelfva dessa bedyranden ligger förnekelsen. Ack, huru annorlunda talade du icke förr! Då talade ögon, hjerta, ja, hela din själ! Nu är det blott läpparne som tala, och söka förgäfvos härma det forna trofasta språket!”

“Hvarför bråkar du nu igen, Nanna?” svarade Fabian, som låg utsträckt i en emma, vårdslöst lekande med de vackra mustascherna. “Jag förstår knappt hvad du menar. Är jag icke vänlig mot dig och älskar jag dig icke, om jag också icke i hvarje ögonblick upprepar det och icke ser så öm och smäktande ut, som om jag i hvarje ögonblick vore färdig att dö af kärlek? Men det är väl Rosalie, som åter spökar i din hjerna? Jag trodde, att du hade öfvervunnit den der barnsligheten, som kom öfver dig på balen här i höstas.”

“Att du så lättsinnigt kan tala om denna afton, då . . .”

“Då det föll dig in, att jag var kär i Rosalie, därför att hon behagade utmärka mig och att jag vågade tala och dansa med henne?”

“Har jag någonsin förebrått dig ditt uppförande denna afton?”

“Det hade väl varit bättre, att du förebrått mig, än att gå med tåren i ögat och sucken på läpparne, kall för mina böner och mina smekningar!”

“*Kall?*” eftersade Nanna långsamt, och hon fäste det själfulla ögat på Fabian, strålande af denna himla-låga, för hvilken — i sådana själar som Nannas — icke finnes ett släckningsmedel.

Med en innehållen gäspning besvarade Fabian Nannas blick, och Nanna sänkte ögat; hon såg bäfvande in i det egna qualfulla hjertat.

“Nu är du ledsen igen, men det får du icke vara!” återtog Fabian, och ett drag af ömhet efterträdde det likgiltiga uttrycket i hans ansigte. “Nog vet du, att jag håller af dig, att du är mig den käraste af alla!” tillade han och drog sakta Nannas hufvud mot sitt bröst.

“Jag arma svaga!” suckade Nanna och upplyfte det rodnande anletet.

“Är du nu glad igen, Nanna lilla, och tror du att du är mig kär?”

“Ja, om du blott vill vara uppriktig mot mig?”

“Det lofvar jag, blott du icke kommer med för dumma frågor.”

“Var baron Nordenstål hos öfverstens i går afton?”

“Hvarför frågar du det?”

“Jo, jag vill veta det.”

“Nåväl, då — han var der . . .”

“Ack, Fabian, hur kan du ha hjerta att säga mig en osanning? Det var en tid, då du icke kunde det.”

En lätt skiftning flög öfver Fabians anletsdrag.

“Du lät mig icke sluta meningen. Han var der *icke*, ämnade jag säga. Men, Nanna, hvarför bryr du dig om det?”

“Jo, för att det säges allmänt, att baronen uppslagit sin förlofning!”

“Det är icke sant, ty ännu i går bar hon hans ring, och jag hörde öfverstinnan säga, att Herman icke kunde vara der, emedan hans mor nyss kommit till staden. Men om nu verkligen förlofningen skulle slås upp — som jag icke anser omöjligt, ty de synas mig båda trötta — så — hvad fruktar du då, Nanna?”

“Fråga mig icke derom, Fabian!”

“Nå, jag skall svara för dig. Du fruktar, att jag skulle bli Nordenståls efterträdare, men du kan vara fullkomligt lugn. Jag bryr mig icke det ringaste om Rosalie, denna listiga, koketta varelse, som så illa uppfört sig mot en så utmärkt hederlig och präktig karl som Nordenstål! Låt henne kokettera hur rasande som helst — mig får hon dock aldrig till man, derpå kan du vara säker! Och dessutom, kära Nanna, så tror jag, att Reuterstam är den, som säkrast kommer att fylla vakansen.“ Ett mörkt moln drog vid dessa ord öfver Fabians ansigte. “Han tycker nog, att hennes några hundra tusen vore en önskvärd tillökning i hans stora förmögenhet, ty de rika få aldrig *nog*!”

“Var Reuterstam äfven hos öfverstens i går?”

“Ja, visst f-n var han det! Icke hos öfverstens — ty gubben var icke hemma — utan hos öfverstinan och fröken! Det är då i sanning en ypperlig idé att, när man och fästman äro borta, då göra en bjudning för ungdom — eller rättare för ungherrar — ehuru det skulle icke vara bjudning, utan det allra oskyldigaste: “Vi äro hemma — i fall herrarne vilja göra oss den äran.“ Det kunde väl ändå ha gått an, om det blott varit de karlar, som länge umgåtts i huset, men som till exempel Reuterstam, som var der första gången nyårsafton . . . att nu i mans och fästmans frånvaro locka honom till sig, det tycker jag just stämplar mor och dotter! Och det kunde nästan

reta gallfeber på mig att höra det der tillgjorda: "Ack, att icke Riddarsvärd kommer hem! Hvad pappa dröjer!" o. s. v. Men icke lurade ni mig, mitt herrskap!" tillade Fabian och uppreste sig häftigt.

"Nu hör du, Nanna, huru aktierna stå?" började åter Fabian, sedan han gått några slag kring golfvet.

"Ja, Fabian, jag både hör och förstår!" svarade Nanna, som, utan att Fabian anade det, skådat till djupet af hans hjerta.

"Och nu är du lugn, är det icke så? Och är icke orolig och svartsjuk?" Och vid dessa ord tryckte Fabian en kyss på Nannas panna. "Och icke blir du missnöjd heller, om jag går och helsar på Reuterstam, som har vakten, ty att sitta inne blir i längden bra enformigt!"

Med dessa ord och en vänlig nick lemnade Fabian rummet.

Nanna lyssnade. Hon ville uppfånga ljudet af hans steg.

"O, min Gud, bistå mig! Krossa denna afgud i mitt hjerta!" Och Nanna gömde ansigtet i sina händer. "Fabian," återtog hon omsider, "*sådan* var då din kärlek! Ett irrbloss som slocknade, sedan det så länge villat och dårat mig med sitt falska sken! Du älskar Rosalie, ehuru icke ännu med denna hjertats varma känsla, som du en gång hyste för mig, men med denna svindlande berusning, som på en gång skall bestämma och förstöra ditt lif!" — — —

Nanna tystnade, men i djupa snyftningar talade ännu hennes trofasta, bedragna hjerta. Hon lutade sig ner i den hvilstol Fabian nyss lemnat, och i dess dynor gömde hon de heta tårarne.

Men vi vilja litet närmare redogöra för Nanna och hennes kärlek.

Nanna var dotter till en assessor i Göta hofrätt. Vid sex års ålder hade hon inom några veckor förlorat båda sina föräldrar, och det fader- och moderlösa barnet kom strax derefter till major Gyllenflygt, hvilken varit fadrens bästa vän, och som af honom blifvit utsedd till hennes förmyndare.

Här, i den vackra trakten af Jönköping, uppväxte Nanna bland majorens älskvärda familj och erhöll tillsammans med döttrarna en utmärkt uppfostran, så i afseende på talanger som på hjertats sanna och sköna bildning.

Bland majorens trenne döttrar var det den äldsta, vid hvilken Nanna mest fäste sig, ehuru denna var tio år äldre än hon och ett decennium i början och slutet af lifvet utgör en betydlig skilnad. Men sympatiens makt genombryter alla åldrar, och det var på en gång en dotterlig och en systerlig tillgifvenhet, med hvilken den värnlösa Nanna slöt sig till den fullvuxna flickan, som omhuldade henne med den ömmaste kärlek.

Näst Fredrique utgjorde den yngste af de fem barnen, den vackre och liflige Fabian, Nannas käraste sällskap. Han var endast tvänne år äldre än hon och tycktes med hela sin själ vara fästad vid henne.

Samtidigt med Fabians första Upsalaresa blef Fredrique förlofvad med en kapten på Svea artilleri, och ett halft år derefter firades hennes bröllop, och det blef beslutadt, att Nanna skulle åtfölja den unga frun till Stockholm.

Hon behöfde till den nya obekanta verld, som nu öppnades för henne, medföra någon af de kära från det gamla hemmet, och Nanna skulle i hufvudstaden få tillfälle att ännu mer utveckla sina talanger.

Större delen af mellanterminerna tillbringade Fabian i sin svägers hus, och snart blef Stockholmslifvet

honom så kärt, att han beslöt, med fadrens medgifvande, att gå in på ett garnisonsregemente i stället för Jönköpings, som ämnadt var, och på hvilket fadren tjenstgjort.

Emellertid utvecklades på vanligt sätt kärleken i Fabians och Nannas hjertan, och ehuru han väl icke tillhörde dessa naturer, som äro mäktiga af en rätt djup känsla, så — han var i vårdagarne af lifvet, denna tid, då ynglingen älskar varmast och renast, och han tycktes med hela sin själ vara fästad vid Nanna.

I Småland eller i en annan landsort skulle han troligen alltid hafva bibehållit samma känsla för henne, ehuru han var för svag att emotstå hufvudstadens mångahanda förförelser.

Fabian försökte väl att kämpa emot denna Stockholmslifvets syndafod, hvars svallvågor brusat fram öfver så mången ynglings hjerta och der utplånat dess skönaste drag, dess skönaste minnen, dess heligaste föresatser; och kärleken till Nanna var länge det räddande "Ararat", till hvilket han flydde i de farligaste stunderna. Men frestelsen besegrade honom omsider, och i samma mån som kärleken förlorade sin allmakt, ökades frestelsernas makt; och ju mera vanan insöfde honom i lustarnes tjänst, desto mera sällan kändes ångren i hans hjerta. Och slutligen, sedan han icke blott smakat på den förbjudna frukten, utan äfven frossat i dess njutningar, hände det att han med ett skämtsamt förlöjligande besvarade Nannas ömma varningar.

Men Fabian älskade ändå på sitt sätt Nanna. Hon var den *enda*, som bodde i hans hjertas djup, och när han erhållit den "andra stjernan", förnyade han enträget sin många gånger upprepade önskan, att deras förbindelse skulle eklateras.

Hans far — hvilken älskade Nanna som en kär dotter — Fredrique och hans öfriga syskon förenade sina böner med Fabians, men Nanna var obeveklig. Hon hade för klart skådat i framtidens fjerrglas!

“Jag vill icke fästa dig med band, hvilka den yttre hedern bjuder dig att icke slita. Om min tanke är du säker. Låt mig hafva en sorg och du en förebräelse mindre, om den dag skulle komma, att du finner mig, likasom vår kärlek, för gammal. Tro mig, Fabian, du skall en gång i ditt hjerta tacka mig, att jag nu emotstår dina böner!”

Kort derefter blef Fabian erbjuden att mot ett billigt arrende öfvertaga fadrens egendom, emedan han, som länge varit sjuklig, hade tröttnat vid landtbruk och bråk. Hans äldste son var i hofrätten och kunde således icke komma i fråga.

Alla syskonen och hela släkten ifrade härför, och hufvudsakliga skälet dertill var att de ville ha Fabian från Stockholm, ville se honom förenad med den af dem alla så älskade, så högt värderade Nanna, hvilken — så hoppades de — skulle återföra honom till stadga och besinning.

Men Fabian kunde i detta fall icke öfvertalas, han tycktes för hela lifvet hafva fäst sig vid Stockholm. Snart derefter blef han utnämnd till generalstabsofficer, hans lefnadssätt blef mera lysande, hans utgifter större, och icke sällan hade han i senare tid i all hemlighet krökt ryggen för procentaren Prejelin, från hvars klor många af kamraterna frälsat honom, ty han var af dem särdeles afhållen; i synnerhet hade Herman flera gånger varit hans hjälpare, och det var för att för Fabian igenlösa en större skuldförbindelse, som han var hos procentaren då vi der träffade honom.

“Sitt inte nu och se så bedröfvad ut, min lilla,

kära Nanna!“ började majorskan, som inkommit i Nannas rum. “Hade du sett hvad jag sett, så skulle du icke oroa dig för Fabian i afseende på Rosalie! Hade du sett det förakt och den likgiltighet, med hvilka han helsade på henne, så skulle du blifvit fullkomligt kurerad för all fruktan i afseende på Fabians hjerta!”

“Hvar såg du dem?”

“På Gustaf Adolfs torg, der öfverstinnan och Rosalie promenerade, den senare uppvaktad af Reuterstam, och Fabian kom ut från högvakten.”

“Du känner icke Fabian, som jag känner honom!”

“Tror du icke, att systrens öga ser klart?”

“Icke så som . . .”

Nanna tystnade, ty Fabian inträdde i rummet med ett utseende, hvaruti de båda vännerna läste helt olika tankar och känslor.

Fjortonde kapitlet.

“Vi äro icke hemma för någon!” tillsade öfverste Riddarsvärd betjenten, och rösten hade en slags ihålig sträfhets, icke vanlig hos honom. Han förde handen hårdt öfver pannan, likasom för att reda eller skingra sina kaotiska tankar, och inträdde derefter i salongen, der friherrinnan och Herman befunno sig.

Friherrinnan stödde armen mot divanens dynor och syntes så försjunken i sin inre värld, att det var som om hon upplöst sambandet med den yttre.

Herman vandrade med häftiga steg fram och tillbaka på den rosiga Brysselmattan, med ögat nästan ofvändt fästadt på trohetsymbolen på sin hand.

“Vårt återseende blef icke angenämt, min goda Sofi Louise!” började öfversten, och stannade med ett sorgset leende framför sin syster. “Våra förhoppningar äro tillintetgjorda — vi, som så mycket gladt oss åt våra barns förening! Du är ändå lycklig, du som eger din ädle son, hvilken i detta fall är utan förebräelse — icke så jag — det är ju min stackars dotter, som varit orsaken till allt! Hvem skall nu uppätta, återföra henne? Ack, ack, mitt arma barn!” klagade den bedröfvade fadren.

“Säg ingenting, Herman! Du kan icke handla annorlunda. Tro således — hvad jag ännu en gång uppprepar — att jag icke anklagar dig! Du har nog länge varit tålig! Att med öppna ögon rusa i en af-

grund gör väl icke den, som ännu eger sitt förstånd! Rosalie förstår i sin villa kanske icke ännu djupet af sin förlust, men det kommer en tid, då hon skall förstå hvad hon förlorat, och då . . .“

“Har du tillsagt, att vi icke äro hemma?” började öfverstinnan, som inkommit i salongen och med ett nästan utmanande utseende betraktade sin man.

“Ja, det har jag!”

“Men det går icke an, jag väntar flera visiter!”

“Hvilka du än väntar, så tages dock ingen emot!” svarade öfversten med mannens hela allvar.

“Om de icke få tillträde till salongen, så kunna väl Rosalie och jag få taga emot dem i smärmmen?”

“Nej, här komma viktiga saker att afhandlas, vid hvilka ingen är skyldigare att vara närvarande än du och Rosalie! Låt därför tillsäga Rosalie att genast inkomma. För denna gång utber jag mig lydnad!”

“Hvad skall detta betyda? Min lilla stackars flicka, som man icke unnar att vara glad!” utbrast öfverstinnan, och det syntes att en anande oro blandade sig med vreden i hennes själ.

Nu dansade Rosalie in i salongen i en elegant morgondrägt, sjungande på en aria ur “Kärleksdrycken.”

Hon nästan studsade vid den förstämning, som uppenbarade sig hos de församlade, men hon återhemtade sig snart och gick att med sin vanliga ledighet helsa friherrinnan, hvarefter hon nickade åt Herman.

“Du får icke ta emot dina vänner i dag, min lilla Rosalie!” sade öfverstinnan med ett uttryck, som skulle vara medlidsamt.

“Får icke! Hvem har sagt det?”

“Din far!”

Rosalie öppnade läpparne, men hon tillslöt dem hastigt vid det stränga uttrycket i fadrens ansigte.

Det var tyst i salongen.

“Nej, min Gud, om jag här längre står ut! Här qväfves jag af ledsnad! Herrskapet se alla ut som mörka andar, hvilka skola uppvakta i ett sorgelohus!”

“Ja väl, ett sorgelohus, mitt stackars barn! Du har i ditt lättsinniga skämt träffat en sann liknelse!”

En skiftning flög öfver Rosalies ansigte, och hon sänkte hastigt sitt öga.

“Ja, du må väl sänka dina blickar, du arma barn!” återtog den bedröfvade fadren, “ty ditt hejdlösa lättsinne, din behagsjuka, din glömska af dina pligter som qvinna och en ädel mans fästmö hafva omsider förverkat dig rättighet att tillhöra honom. Det är ett rättvist straff, men det är ock det hårdaste, som någonsin skulle kunna drabba dig! Herman ville af grannlagenhet ensam med dig återgifva dig ringen, men jag fordrade att det skulle ske i allas vår närvaro. Du och din mör skulle kanske annars hafva anklagat honom för orättvisa. Och nu, Herman, nu är det din tur att tala!”

“Ja, Rosalie, vår förbindelse är med detta ögonblick för alltid bruten!” började Herman, och hans röst hade ett darrande tonfall och en djup blekhet utbredde sig öfver hans ansigte. “Här har du åter din ring, ty du har så velat, efter du icke aktat på böner och varningar!”

Rosalie svarade intet, men äfven hon bleknade.

“Tag den åter, Rosalie!” fortfor Herman och såg på sin ungdomsbrud med en blick, i hvilken bröto sig varma strålar af den nedgående kärlekens sol.

“Det är icke jag som vill det, Herman!” stammade Rosalie.

“Jo, Rosalie, det är du, ty hade vår förbindelse varit dig kär, varit dig helig, hade du önskat att in-

nerligare befästa den, så hade ditt uppförande varit annorlunda. Du hade då icke så ohelgat hvarken dig sjelf eller vår förbindelse, icke så förverkat min aktning och derigenom min kärlek!"

"För dessa ord *måste* du ansvara, Herman! Du är skyldig att förklara meningen dermed!"

"Förklaringen ligger tydligast i ditt eget samvete. Jag behöfver således icke göra den och vill det så mycket mindre, som jag af skonsamhet mot mig sjelf och oss alla vill göra detta ledsamma uppträde så kort som möjligt, och ber dig nu, Rosalie, att det måtte vara slutadt!"

"Ja, för att du må slippa lättast ifrån saken! Men, ser du, jag är icke nöjd dermed. Jag vill och jag fordrar, att du utvecklar den närmare!"

"Ja, Herman, du är skyldig Rosalie en förklaring!" inföll öfverstinnan, darrande af vrede. "Hon är dock en flicka af för mycket anseende, att hon icke skulle få veta, hvarför man anklagar henne!"

Dessa öfverstinnans ord tycktes till lif väcka alla de onda andarne inom Rosalies bröst, och nu stod hon stolt och hotande framför Herman.

"Herman fruktar att genom en förklaring blotta sin egen svaghet; han sade således sant, när han sade, att det är af skonsamhet mot honom sjelf, som han icke vill eller vågar göra reda för bevekelsegrunderna till sitt handlingssätt. Ingen må således förundra sig öfver att jag, ledd af mina säkra iakttagelser, vågar förklara orsaken, den egentliga orsaken till Hermans skandalösa uppförande! Jag kan i ett *enda* ord gifva denna förklaring, och detta ord heter — *jalousi*! Detta svarta synglas, som visar allt i ett infernaliskt mörker, der sjelfva den snöhvita oskulden blir nattfärgad, der — i detta *enda* ord ligger tydningen till den mörka

gåtan, ty för den svartsjuka äro icke en gång englarne rena! Huru många uppträden hafva icke varit för dessa dina mörka inbillningar, som kastat skugga på min ungdomsglädje, min liflighet och min olycka att vara en flicka på modet! Det är ju icke länge sedan jag fick afbedja fel, som jag icke begått, och måste sedan lofva, att gå som en ångrande Magdalena, i fall jag ville hedras med namn, heder och värdighet af att vara din fästnö! Jag pålade mig detta tvång, ty du var mig kär, och jag ville att du skulle tro det. Jag har ju allt sedan lefvat som en fånge, som vetat hvarje ord, hvarje blick bevakad. Du förebrådde mig väl icke heller, ehuru du ofta betraktade mig med misstänksamma blickar! Nyårsafton kom. Grefve Reuterstam, såsom en af gästerna, vågade visa dottren i huset den uppmärksamhet, som hvarje karl är skyldig en flicka, och jag — jag vågade tala med honom! Du låtsade dock om ingenting, om ock ögat talade; men se, när jag — dömd dertill — vågade nedfälla min hårfläta, när Reuterstam vågade berömma den i galanteriets vanliga ordalag — då var det slut med din själfbeherskning, och du spelade verkligen ypperligt den svartsjuka älskaren, ehuru rollen var stum, men mimiken ersatte fullkomligt den bundna tungan! Så kom børsbalen, och då kunde hvarken jag eller någon annan se, att du var min fästman, att du . . .“

“Nej, ty då hade jag beslutat att icke längre vara det!“

— Rosalies kinder och ögon flammade, men hon återtog dock med oförändrad röst! “Och jag hade således der varit alldeles öfvergifven, om icke andra förbarmat sig öfver mig. Men för att återkomma till orsaken till ditt beslut, så är det intet annat än den småsaken — min hårfläta!“

“Ja, Rosalie, du har uttalat en djupare sanning än du kan ana!” genmälde Herman, och i hvarje hans drag, i hela hans varelse afspeglades ett uttryck för djupt, för mångfaldigt att kunna med ord återgifvas. “Och, ehuru hårflåtan visst icke ensam varit orsaken till mitt beslut, så har den dock, mer än du kan föreställa dig, medverkat till detsamma, och den förklaring du eger rätt att fordra — då icke samvetet gifvit dig den — vill jag nu ärligt gifva dig. Men, Rosalie, detta må blifva ett samtal mellan oss allena!”

“För att inbilla pappa och din mor, att detta sker af skonsamhet mot mig!” utbrast Rosalie, och ett sarkastiskt leende krusade hennes läppar. “Men jag — jag mottager icke dina låtsade nådegåfvor! Här *måste* du tala! Här *måste* du säga allt hvad du har att säga! Jag fruktar icke dina ord. De kunna icke en gång verka en skiftning på mitt ansigte!”

“Rosalie, skona din far!”

Ack, du vill ännu spela rollen af den ädle! Men just för att skona min far och visa honom, att jag icke begått något fel, så måste du tala; förrän du gjort det, återgifver jag dig icke din ring!”

“Ja, Herman, du måste tala, såväl för din egen som för Rosalies skull!” utbrast öfversten med synbar oro.

Herman såg bönfällande på sin morbror, men denne nickade nästan befallande.

“Nåväl då, ehuru det strider både emot min föresats och böjelse!” utropade Herman med synbar ångest.

“Rosalie, mins du dagen efter din ankomst till Stockholm?”

“Jag mins den dagen, som en annan dag, utan särskild betydelse.”

“Detta är icke möjligt, ty äfven samvetet har sina Tycho Brahe-dagar!”

“Beklagligen sofver mitt samvete!” svarade ironiskt Rosalie; men att det icke var en dödssömn, det syntes på det skiftande ansigtsspelet.

“Kan icke heller något angående den omtalade flätan väcka det?” frågade Herman, stålsatt genom Rosalies djerfhet.

“Nej, i sanning, det är en sjuosofvare, ser du; kraftigare väckningsmedel måste du anlita!”

“Rosalie, du vill således tvinga mig?”

“Ja, att sätta ihop en historia, eller ock säga ingenting!”

“Välän då, jag vill sätta ihop en historia!” Och efter ett djupt andedrag började Herman. “Morgonen efter din ankomst till Stockholm hade du ett enskildt samtal med en gumma, hvilken några ögonblick der-efter införde en ung flicka till dig i Lisettes kammare, dit du gått att emottaga henne. Sedan gumman aflägsnat sig och du stängt dörren, frågade du den unga flickan, om hon hade lust att sälja sitt hår. “*Om jag har lust?*” svarade flickan med en djup suck och tillbakahållna tårar. Jag vill icke upprepa ert samtal, ehuru jag icke glömt en enda bokstaf deraf. Nog af — köpet var uppgjort. Du afklippte hennes hår, som det tycktes, utan det ringaste medlidande med henne, som, för att uppehålla en älskad mor, för dessa lumpna penningar, som du gaf henne, beröfvade sig den sköna prydnad, som nu skulle pryda ditt hufvud! Att nu denna ditt hjertas hårdhet, denna fåfångans seger öfver medlidandet, en, som jag trodde, medfödd känsla i kvinnans själ djupt har smärtat mig, kan jag icke förneka; och att du från detta ögonblick icke stått för min själ i den ljufva qvinlighet, hvilken jag dock

alltid hoppades bodde på djupet af ditt hjerta, behöfver jag icke tillägga, du har sjelf sagt mig vara förändrad sedan min ankomst till Stockholm. Men, Rosalie, hade du icke genom en tilltagande behagsjuka, en fullkomlig glömska af dina pligter som min trolofvade, så ofta gifvit bevis på din hjertlöshet, hade min gamla kärlek nog segrat i det ljuftva hopp, att du en dag skulle förbättra dig; men du gjorde allt för att på en gång gissla och kyla mitt hjerta — allt för att obarmhertigt, underhålla den heta kamp, som kämpades derinne! Så kom nyårsaftonen och din djerfhets, din samvetlöshet att låta den fläta, som du köpt med den rätta egarinnans tårar, blifva ett medel att kräfva en hyllningsgård åt din fåfänga. Ack, Rosalie, om du kunde föreställa dig de qual jag kände, då jag såg den förnjöjelse, den stolta triumf, med hvilken du emottog det slösande beröm, som egnades densamma! Ser du, Rosalie, då sjönk den sista plank, som ännu uppbar min vårdags kärlek, då löstes det sista band, som fästade mig vid min ungdomsbrud, på samma gång som jag såg sjunka de sista spillrorna af din känsla för oskuld och sanning!“

Under detta Hermans tal hade häftiga rörelser afspeglat sig på Rosalies ansigte, hade der uppenbarat sig i vexlande skiftningar mellan höga flammor och dödlig blekhet, under det att den arme fadren synbart med tilltagande smärta tömt droppe efter droppe af den qualfulla kalken.

Öfverstinnan hade i början icke kunnat dölja sin oroande öfverraskning, men snart återhemtade hon sig och betraktade Herman med blickar af ett hånande trots, under det att friherrinnans hela utseende talade om djup smärta.

Det var tyst i salongen.

“Och du, huru vet du denna rörande historia?”
utbrast omsider Rosalie med ett bittert leende.

“Derigenom att jag sjelf bevittnat den!”

“Kanske att du tillåter mig begära en förklaring
öfver detta vittnesbörd?”

“Ingenting är lättare! Jag hade bedt dig få låna
“*Rosen på Tistelön*“, hvilken du lofvat medtaga från
Riddersholm. Du hade hänvisat mig till din jungfru,
som sagt mig att boken låg i en koffert i garderoben,
hvilken, som du vet, blott genom en tapetdörr är skild
från Lisettes kammare, och det var derifrån jag be-
vittnade det upptråde jag nyss omtalat.”

“Det var då den okändas, den beklagades tjusande
röst, som ingaf dig detta varma intresse, som sade dig,
att hon var ung och vacker, att hennes lockar voro en
så skön prydnad, och att . . .”

“Nej, det var mina ögon, Rosalie!”

“Dina ögon? Väggen är åtminstone icke ett syn-
rör, om den ock kan kallas ett språkrör!”

“Den eger äfven ett synrör, ett litet hål i väggen,
och jag bekänner, att jag begagnade mig deraf. Jag
var i hvarje ögonblick nära att instörta, för att rädda
den arma flickans lockar, för att rädda dig ifrån att
afklippa dem; men jag älskade dig för mycket för att
vilja utsätta dig för den förödmjukelsen att veta mig
vittne till denna scen. Jag stod stilla, men i mitt
hjerta stormade många och stridande känslor!”

“Nå, ändtligen är då intrigen afslöjad i den komedi
du spelat för mig!” utbrast Rosalie, och öga och kin-
der brunno och rösten darrade af demonisk bitterhet.
“O, du ädle, högsinnade Herman, med allt det beröm,
som verlden slösar på dig, med alla dina skenfagra
dygder, så står du dock nu som en skrymtare, från
hvilken skenhelighetens slöja fallit! Se det var *hon*,

den tjugusande vestalen, den arma, beklagansvärda flickan, som upptände passionens låga i ditt hjerta, och skuggorna från ditt trolösa uppförande vill du kasta på min ungdomsglädje, på min omedvetna förmåga att behaga, för att derigenom få ett skäl att bryta med mig — med din trolofvade!“

Rosalie höll upp. Vrede och svartsjuka hade så glödgat blodet i hennes ådror, hade så påskyndat pulsar och andedrägt, att hon tyckte sig icke kunna tillägga ett enda ord.

“Åh, sade jag icke sant?“ återtog hon efter ett kvalfullt uppehåll. “Det var blott en liten pausering för den glömda skönheten; men... men vakansen skulle snart fyllas, och det på ett så lysande sätt, att den rike baron Nordenstål måste till och med anlita Prejelin, denne den störste procentare som hufvudstaden eger. Men hvad gör man icke för den man älskar!“

“Rosalie! Och du kan förnedra dig till dessa låga, oqvinnliga sarkasmer?“ afbröt henne Herman mildt förebrående.

“Jo, jo, det var en sträng, som kunde anslås; ty sanningens stämgafler har en egen förmåga att sätta hjertat i dallring! Men jag tycker verkligen du borde vara tacksam mot mig, ty utan denna lilla håraffär hade du kanske aldrig fått skåda detta sköna hufvud, aldrig bevittnat denna teatraliska smärta i det ögonblick, då...“

“Håll, Rosalie! Håna icke längre denna arma, beklagansvärda varelse! Nämn icke mera denna fläta, hvars...“

“Hvars bärande utgör min största förnedring, näst den att hafva burit dens ring, som så kunnat handla mot mig,“ afbröt honom Rosalie, “och därför vill jag

afrycka denna afskyvärda underpant på min förnedring!" tillade hon och började med vild häftighet slita hårnålar och kammar från sitt hufvud.

"Rosalie, för Guds skull, sansa dig!" utbrast modren och försökte afhålla hennes fingrar från det påbörjade arbetet.

"Lemna mig, lemna mig!" skrek Rosalie och stötte modren med våld ifrån sig. "O, hvad sade jag en gång om denna infernaliska fläta? Jag sade, att den brände mig, men du — du — sade annat! Och ändå... Men se här, Herman, här har du den!" tillade hon och kastade den långa, lösgjorda flätan för Hermans fötter, och hela hennes varelse hade i detta ögonblick kunnat liknas vid en vulkan i vildt utbrott. "Skynda dig nu att återgifva henne denna sköna prydnad, denna din passionerade kärleks orsak och början! Och här har du din ring!" fortsatte Rosalie, sedan hon hemtat andan. Och i samma ögonblick ryckte hon ringen af sitt finger med sådan häftighet, att den nedföll klingande mot kaminens stenar, på samma gång som hela hennes varelse började häftigt och konvulsiviskt skälfva. "Och nu farväl!" tillade hon, sedan hon med våld bekämpat denna fysiska svaghet, och hon gjorde en teatralisk böjning för Herman. "Blir jag icke friherrinnan Nordenstål, så kanske att jag dock..."

Hon tystnade, höjde åter stolt sitt hufvud och lemnade rummet med en teaterdrottning's antagna värdighet.

Öfverstinnan följde henne, och vi vilja göra det samma, hellre än att i salongen bevittna den djupa bedröfvelse, till hvilken Rosalies uppförande varit orsaken.

Inkommen i sitt rum rasade Rosalie likt en vansinnig, en ursinnig. Ömsom genljöd rummet af

vilda förbannelser, ömsom af hemska hänskratt och oarticulerade ljud.

Ändtligen mildrades raseriet i hennes känslor. En slags domning efterträdde det fasansfulla utbrottet. Hon nedkastade sig i soffan och låg der länge tyst, orörlig, med båda händerna hårdt tryckta mot ansigtet, liksom i en dvala.

Modren, som förgäfves sökt lugna henne, hade dragit sig undan i en vrå af rummet, hvarest hon bäfvande bevakade hvarje dottrens rörelse.

“O, hade jag haft en annan mor!” utropade hon slutligen och upplyfte hufvudet, och öfver det förstörda, lidelsefulla ansigtet nedstörtade en ström af tårar. “O, hade jag det . . . allt hade då varit annorlunda!” tillade hon och gömde åter ansigtet i sina händer.

En ovilkorlig rysning genomlade öfverstinnans själ, men hon beherrskade sig snart och gick fram till sin dotter, läggande hennes hufvud kärleksfullt mot sitt bröst.

“O, mitt barn, mitt älskade barn!” hviskade hon med verklig ömhet, “tala icke så hårda ord! Mitt fel var min gränslösa kärlek till dig; icke får du så strängt straffa min svaghet!”

“Gå, gå!” utbrast Rosalie och sköt modren åter ifrån sig. “Hade du varit en rätt mor, hade jag nu icke stått förnedrad, föraktad och förskjuten af Herman! Afskydd af min ädle far! O, Gud, jag är då förlorad . . . för alltid förlorad!” tillade hon ångestfullt och tårarna strömmade åter, under det att våldsamma snyftningar häfde hennes bröst.

“Mitt barn, mitt älskade barn, icke skall förödmjukelsen så förinta och nedslå din unga, modiga själ? Skall du då låta *den* triumfera öfver dig, som kunnat föredraga en äfventyrerska framför dig — du med ditt

utseende, din samhällsställning, din rikedom? Skall icke stoltheten höja sin stämma i ditt bröst? Skall icke . . .“

“O, tala icke om stolthet, när hjertat lider så att det hotar att brista! Må hon vara hvilken som helst — Herman älskar henne dock, och en ovärdig skulle Herman aldrig älskat. Ack nej, *hon* är bättre, långt bättre än jag, om äfven hennes yttre förhållanden höra till dem, som verlden ringaktar! Det är därför som hon får tillhöra *honom*, som hon får njuta en lycka, den *skönaste* jorden kan skänka . . . O, med hvad mildhet såg han icke ned på mig, när jag rasade likt en ursinnig, när jag, genom dessa svartsjukans och vredens förnedrande ord, så alldeles förverkat, icke hans aktning — den hade jag förut förverkat — men hans medlidande. O, med hvilka blickar skall han icke då betrakta *henne* . . . henne, som han älskar . . . som är värd hans kärlek!“ — — —

Och åter gömde Rosalie det flammande ansigtet djupt ned i soffans kuddar, och en förnyad konvulsivisk skälfnung skakade åter hennes lemmar.

Öfverstinnan stod tyst, det var som hade hon lyssnat efter något. Hon gick sakta fram till fönstret.

“Åh, Gud ske lof, de gå alla sin väg!“ sade hon halfhögt, och ett leende spred sig öfver hennes läppar. “Klockan är icke mer än ett. Grefven kan ännu icke hafva sökt oss.“

Öfverstinnan utgick i samma ögonblick och tillsade att “herrsskapet nu vore hemma“, hvarefter hon återvände till Rosalie, som ännu satt, eller rättare låg, i samma ställning.

“Rosalie lilla,“ började modren smeksamt, “ligg icke längre med ögonen tryckta mot kuddarna. De bli så röda, att du icke kan visa dig.“

“Jag ämnar icke visa mig!” svarade Rosalie och upplyfte till hälften hufvudet.

“Skall jag då ensam taga emot grefven?”

“Vi äro ju icke hemma i dag? Pappa har ju tillsagt derom.”

“Jo, nu äro vi det, ty pappa har gått bort med faster och Herman, och du lilla stackare behöfver väl en liten förströelse, du som lidit så mycket!”

“Nej, mamma, i dag vill jag icke se grefven!”

“Hvad skall jag då säga honom?”

“Hvad som helst, det qvittar mig lika!”

“Men, söta Rosalie, var icke så fjer, så oförnuftig! Det går icke an. Ryktet om din uppslagna förlofning blir nu naturligtvis samtalsämnet i den högre societeten; därför måste du, för att sauvera apparenerna, mer än någonsin synas glad, på det att det må se ut som det vore du, som slagit upp med Herman. Skulle nu grefven komma och du icke visar dig, så skulle han ju, sedan han fått höra hvad som tilldragit sig, göra den slutsatsen, att du varit för upprörd att presentera dig. Detta skulle kunna skada dig, och att säga dig borta går heller icke an, då han i går frågade, om vi voro hemma.”

“Jag bryr mig icke det ringaste om hvad grefven tycker eller tänker!

“Du *måste* göra det, Rosalie! Lyd mitt råd och låt icke ditt nedstämda lynne förleda dig att göra det du sedan bittert ångrar! Nej, du måste taga emot honom och visa dig glad och obesvärad, som om ingenting förefallit. Skulle han göra en anspelning på din försvunna ring — som nog varit en nagel i ögat på honom — så skall du uppriktigt säga, att du slagit upp din förlofning, emedan du funnit att Herman och du icke passa för hvarandra, att han — oaktadt

alla sina utmärkta egenskaper — ändå icke kunnat göra dig lycklig, i anseende till ditt glada lynne och hans fallenhet för jalousi. Verlden deremot skall inbillas, att det var grefvens synbara böjelse, som retade Herman till svartsjukans utbrott, då du återgaf honom sin ring. På Hermans tystnad i detta grannliga fall kan du lita! Du hör icke på mina ord, mitt barn!“ fortsatte öfverstinnan, som såg att all hennes vältalighet icke slagit an på Rosalies hjerta; “men du måste göra det, du måste följa mina råd och nu genast kläda dig och visa dig i den fördelaktigaste dager, så att . . . Rosalie, grefven är här!“ afbröt sig öfverstinnan med strålände ansigte och en sväfvande blick i den stora toaletspegeln.

Rosalie reste upp hufvudet. Modren kysste henne, i det hon sade: “Vårdslösa icke toaletten, mitt barn! Jag skall genast skicka in Lisette!”

Femtonde kapitlet.

Det var i medio af Februari. Den stackars fru Treuling hade ännu icke fullt kunnat återhemta sig från det ytterligare svaghetstillstånd, hvaruti Nyårsdagens tilldragelser försatt henne och hvilket öfvergått till en art lindrigare nervfeber.

Hon var dock nu så återställd, att hon icke mera var sängliggande.

Lik en god engel hade Otilia natt och dag omhuldat den älskade modren med dessa kärlekens outsägliga omsorger, hvilka, åtminstone i plågornas mellanstunder, vid sjuksängen utbreda en ljuflig hugsvalelse.

Men ehuru den goda dottren alltid visade modren ett fridfullt och vänligt anlete, så dvaldes dock mångt djupt bekymmer inom hennes bröst. Hennes penningar voro slut, hennes arbetsstunder störda. Allt hvad som kunde umbäras, hade genom madam Olsson, denna trofasta vän, den enda som visste och delade Otilias bekymmer, blifvit buret till "Assistansen", detta de fattigas förtärande, ehuru ögonblickliga räddningsmedel.

Nu återstod icke mera än Otilias piano, hvilket hon länge sedan låtit utbjuda, hade icke tanken på den smärta, hon derigenom skulle förorsaka modren, afhållit henne derifrån. Men nu måste äfven detta ömmande skäl vika för den hårda, befallande nödvändigheten.

Med kärlekens grannlagenhet hade hon beredt modren härpå — dock skulle det endast "uthyras".

Fru Treuling syntes tro denna förklaring, med hvilken hon sade sig nöjd; men hon sväljde sina tårar, ty hon förstod att nöden var stor, då Ottilia kunde skilja sig vid det kära instrumentet, hvilket i så mången sorgens och qvalets stund likt en Davidsharpa lugnat, om icke fullt tystat hjertats stormar!

Ofta hade Ottilias tankar varit sysselsatta med den goda friherrinnan vid Drottninggatan. Hennes ljufva anletsdrag, hennes fina grannlagenhet, hennes vänlighet — allt detta hade djupt fäst sig i hennes hjerta och hade der fått en ännu högre betydelse genom den slående likhet hon upptäckt mellan baron Nordenstål och henne, en likhet *sådan*, att den endast kunde finnas mellan modren och barnet. Och när hon härmed sammanlade hvad fru Grossner sagt om baronens mor, om friherrinnans snara ankomst till Stockholm, så var hon säker om den nära släktskapen mellan dessa båda ädla menniskor.

Det var en klar och solig dag. Fru Treuling hade nyss druckit sin buljong och sitt glas vin och derefter nedlutat sig på sängen för sin middagsslummer.

Ottilia satt vid sitt arbete — en brudnäsduk med namn, broderadt i guld — glad att ändtligen hafva vågat meddela modren sin önskan rörande pianot, och ännu gladare öfver hennes synbara, ehuru långsamma förbättring, hvilken hon hoppades kunna påskynda genom de stärkande medel, som hon genom försäljandet af pianot skulle kunna förskaffa den kära modren.

Öfver hennes sköna, ehuru bleka anletsdrag hvilade också i detta ögonblick ett djupt leende, en bävande, blyg lycksalighet, hvilken måhända människokännaren skulle velat tillskrifva en annan orsak, ett annat tankeämne, än de nyss anförda; ty som hvarje särskild låga har sitt eget sken, så har måhända äfven hvarje särskild glädje sitt egendomliga uttryck, och månne det är öfverdrifvet, om vi säga, att det blott finnes *en* låga, som kan besjåla människans anlete med den skönaste solglans?

“Nej, nu skall väl mamma slumra litet?” sade Ottilia, sedan hennes öga gjort en hastig rekognoscering genom fönsterrutan, hvarefter hon framdrog alkovens gardiner för att utestänga den starka dagern.

“Sof nu godt, mamma lilla!” hviskade hon kärleksfullt och instack det vackra hufvudet mellan gardinerna, hvilka hon sedan sammandrog, och gick deretter fram till fönstret.

Hon satte sig vid bordet, men på det sättet, att hon gömde hufvudet bakom krukväxterna.

Sedan hon i denna ställning länge suttit, försänkt i leende drömmar, återtog hon sitt arbete och förde nålen med en van sömmerskas skyndsamhet; men att icke arbetet upptog hennes tankar, det syntes på kindens skiftande färgspel, på läppens leende krökning.

Slutligen uppslog hon ögat och fäste det likasom frågande på alkovens omhängen.

“Ack, hon slumrar säkert redan, min goda, kära mamma!” hviskade hon nästan ljudlöst, och arbetet sjönk ur hennes hand, och hon lutade hufvudet nära intill tapeten, och ögat smög sig spejande mellan gardinen och fönsterkarmen.

Hvad var det nu hon såg? Hvad var det som så

purprade hennes kind, som så höjde hennes bröst, der hon satt likasom vaggad i en magisk tjusning?

Hon drog hufvudet tillbaka, suckade djupt och återtog sitt arbete; men det halkade snart ur hennes hand, och det lockiga hufvudet böjdes allt längre och längre fram om gardinen och krukväxterna, till dess att det icke alls bortskymdes af dem, under det att ögat till hälften uppslogs, för att åter hastigt nedsänkas.

Men slutligen öppnades på en gång dessa sköna, klara himlar, hvars alla strålar sammansmälte i en lång, varm solblick, i hvilken den jungfruligt skära och genomskinliga själen ingöt hela djupet af sin oändliga kärlek — en kärlek, som förstods och återspeglades af det trofasta öga, som från ramen af en vindskupa likasom försmälte hela hennes väsende.

“Herman!” suckade Ottilia och sammanknäppte sina händer, likasom detta namn vore henne heligt som en bön, och ett par stora tårar droppade ned ur hennes öga.

“O, min Gud!” suckade den arma modren och gömde ansigtet djupt ned i örngottet.

“Mamma!” stammade Ottilia och nedsjönk darande på stolen: men det var åter tyst i alkoven.

Ottilia lugnades, hon trodde åter att modren sof, att en sorglig dröm varit orsaken till hennes klagande suck.

Sextonde kapitlet.

“Nå, se så, fort in med dig, du gamla Sebylla, du är just icke en sådan person, som man med heder kan visa!” utropade Rosalie och sköt vår gamla bekantskap från första kapitlet in genom dörren till sin egen kammare, hvarefter hon tillreglade densamma.

“Åh, nådi’ fröken, så länge jag har den här korgen på armen, så behöfver just ingen skämmas te ta emot mej, för ingen kan väl tänka, att kortleken och hvita koppen gömmer sig under så heliga ting som bönböcker och prestkragar, som jag i all enfald bjuder ut.”

“Ja, men ingen kunde väl tro, att du kunde vara så düm och bjuda ut sådana saker till mig, ty jag tänker lika litet bli läderska, som jag tänker bli prest-hustru!”

Bakom det på en gång lättsinniga och trotsiga leende, med hvilket Rosalie utsagt dessa ord, gömde sig dock ett missnöje, ett förtretligt något, som icke undfallit sierskans sluga blickar, så mycket mindre som Lisette, hvilken var hennes systerdotter, redan gifvit henne en liten anvisning om orsaken härtill.

“Så, bort med korgen och fram med kortleken!” ropade Rosalie häftigt. “Jag är icke vid lynne att tåla uppskof!”

Vid dessa ord kastade hon sig ned i den lilla hörns-offan.

“Sätt dig nu i länstolen midt emot mig! Du ser, att bordet är framsatt. Men duka det nu med sådana rätter, som jag både förstår och kan smälta!”

Gumman intog den anvisade platsen, uppvecklade ur en gammal blårutig näsduk de trettiosex tjocka och smutsiga korten, medelst hvilka hon förutsagt lycka eller olycka åt så mångt lättroget hjerta, och hvilka skaffat henne medel att utan arbete framlefvat ett ganska sorgfritt och beqvämt lif.

Korten voro utlagda, gläsögonen påsatta och uttrycket af det magra och sluga ansigtet så mystiskt och djupsinnigt, att icke enväldsherrskaren, i det ögonblick då han bestämmer en hel nations öde, kan antaga en mera diplomatisk min.

“Nå, räkna då till domedag!” utropade Rosalie otåligt. “Fort, hvad ser du.”

“Hm, hm, om jag icke får räkna, så kan jag ingenting säga. Ser fröken, jag vill aldrig säga annat än det som är sant! Och här ä' så invecklade saker, att de sätta myror i mitt gamla hufvud.

“Nå, så utveckla dem då!” inföll Rosalie med vrede och otålighet.

Gumman lätsade icke höra henne, utan syntes allt mer och mer försjunken i djupt eftersinnande. Ögonen stodo orörliga och de långa, buskiga ögonbrynen förnade sig i en djup fåra öfver den lilla nedplattade näsan.

“Tala då, gumma!” utropade Rosalie, hvars tålamod alldeles var uttömdt, “eller tror du att jag icke kan företaga mig ljufligare saker än sitta här och beskåda ditt gamla skräpukansigte!”

Gumman lätsade ändå icke gifva akt på Rosalies ord, utan syntes alldeles försjunken i sin mystiska värld. Hufvudet sjönk allt djupare ned och läpparne rörde sig i ett hväsande mumlande.

“Nej, nej, så kan det icke vara!” sade hon slutligen som för sig sjelf.

“Hvad är det, som icke *kan* vara?” frågade Rosalie forskande.

“Det som är alldeles omöjligt!” svarade gumman med högtidlig röst, i det hon genomträngande betraktade Rosalie.

“Fort, säg ut! Låt se om din konst består profvet.”

“Nå ja! Jag ska' säga hvad jag ser. Fröken förlåter mig nog. Spåkäringar ha inte mer än två vilkor. Det har nog nådi' fröken hört.”

“Deras första vilkor är att tala och inte försöka att göra sig så viktiga.

“Jo, det ser ut, som om fröken hade kastat bort en ring,” återtog gumman, som med lurande blick betraktade Rosalie, på hvars kind en stark rodnad flammade.

“Du ser icke så orätt, min snälla Sebylla!”

“Har fröken verkligt slagit upp med baron?”

“Ja, om jag just skall bikta mig.”

“Ack, fröken, tag icke illa, det är icke nyfikenhet, men . . .”

“Huru skulle det hos dig kunna vara annat?”

“Tordes jag bara säga hvad jag vet. Men det, Gud ske lof, tors jag åtminstone säga, att det var bra att den vackra och rara fröken gjorde slut med baron!”

“Ja, men nu ger jag dig lof att säga hvad du vet, som dock troligen icke är annat än den lumpnaste sqvallerhistoria.”

“Nå, Herre Gud, det är väl inte sqvaller heller, hvad en sjelf hör och sir? Det är väl inte sqvaller att jag, midt i vintern, blef så godt som utkörd ur min lilla varma kammare, för att *hon*, den der stackarn,

skulle få inqvarteras der, så att baron skulle få ha henne i fred? Men det gjorde mig ändå inte så ondt att flytta, fast det var svårt; men när jag tänkte att baron kunde göra så, som hade en så ung och rar fästmö, då sved det i mitt gamla hjerta, och mången tår tälde jag för nådi' frökens skull, det är då säkert!

“Hvad vill detta säga?” utropade Rosalie, och hela hennes varelse darrade af nyfikenhet och svartsjuka.

“Jo, ser nådi' fröken, jag satt i min lilla kammare en vacker qväll — fast vacker va' den inte, för det va' ett stickande yrväder — då jag fick höra, att det knackade helt sakta på dörren, just som när det kommer en stackare, som vill höra sina öden. Stig in, sa' jag och öppnade dörren — för si, regeln har jag alltid för — men hvem får jag si, om inte en ung och vacker herre i mustascher och uniformskappa; men si, nådig fröken, det var inte det, som mest förundrade mej, för jag ä' inte ovan att si sådana herrar hos mej, utan det var det, att jag kände grannt igen, att det var precis nådig frökens baron, som jag så väl tog känsel på om mor'a, när han kom och begärde boken utaf nådig fröken, just som jag skulle gå efter flickan med långa håret. Nå, han helsade artigt på mig och frågade, just som lite häpen, om jag kände honom. “Hur skulle jag kunna känna en så hög herre?” svarte jag, för jag förstod nog, att han tyckte bäst om det svaret. Jag sköt fram min gungstol åt honom, för jag har en token, som jag har fått utå kusin min i Enköping, och jag ba' honom sätta sig — vara så god, förstås. “Hör på, min lilla fru, sa' han — jag säger precis som han sa' — skulle jag kunna få hyra den här lilla kammaren?” sa' han. “De' ä' alldeles omöjligt!” sa' ja', “för då fick ja' flytta på gatan midt i Februari!” — “Kan inte frun

få bo hos någon af sina bekanta till den förste April, då frun kan få hyra ett annat rum?" sa' han.

"De' ä' ingen af fattigt folk, som har mer än ett rum! sa' ja'."

"Tala då icke så noga och odrägligt om edra ord och det der eviga "sa' ja'!" Säg blott hur samtallet slutade!" utbrast Rosalie, darrande af oro och vrede.

"Jo det slutade så, att jag stackare, som så gerna gör folk tjenester, lofvade lemna min lilla trefliga kammar, som skulle vara tom och skurad till andra midnatten. Si nog fick jag betalt, det förstås, men Herre Gud, hvad det kostade på mig att lemna den kammaren. Jag fick då ändtligen, med böner och tårar, krypa in i ett litet kyffe, som kostade mig mest så mycket pengar som jag fick utå baron och der jag för ungar och logerare hvarken kan bruka kopp eller kort."

"Tala då icke så mycket om dig sjelf!" utbrast Rosalie med stigande otålighet.

"Jag får väl lof att nämna mej, nådig fröken, efter som ja' var med. Nå, andra dagen emot qvällen fördes det dit så mycket granna möbler af förgylld mahogny, parsäng och soffor och speglar, och i skymningen kom hon, den der otäckan, klädd i barons kappa och mössa, och Gud vet, om hon inté också hade ett par stora mustascher, för att inbilla folk, att det var baron, och sedan har herrskapet bott der, eller hon är det väl som egentligen bor der med sin lilla, för baron han kommer och går, förstås!"

"Med sin lilla?" upprepade Rosalie med en röst, hvars skärande ljud icke undföll den sluga spågumman, likasom icke heller den vilda flamma, som ljungade i hennes öga.

"Det kan väl nådi' fröken begripa, att det vill säga så mycket som en liten baron eller friherrinna."

“Omöjligt!”

“Nå, det kan ja' väl inte svära på, men att både ja' och fru Mattsson ha hört barnskrik derinne, det ä' då lika säkert, som att nådi' fröken ser att jag håller hjerter kung i hand!”

Rosalies bröst häfde sig våldsamt, hennes kind var dödsblek och hennes läppar skälfdde.

“Har du sett henne?” frågade hon omsider, försökande gifva lugn åt både stämman och utseende.

“Ja visst ha' ja' de', fast de' ä' ganska sällan som hon visar sej. Men jag satte mej på lur hos fru Mattsson, och då fick jag äntligen se henne, fast det var i skymningen. Men de' ä' inte mycke' te se. Hon är stor och ser ut som en påklädd karl!”

“Är hon icke lik den flickan, som du förde till mig?”

Rosalies stämman darrade hörbart.

“Hon, som fröken klippte håret utå?”

“Ja, ja!” ljöd det nästan hväsande.

“Jo, när ja' tänker efter, så är hon det! Kors, att ja' inte kommit te tänka på de' förr!”

“Men hon var ju vack . . . vacker?” Orden voro nästan ljudlösa.

“Det kommer an på tycke, de'! Inte tyckte ja' att hon var så söt, inte; men si, jag såg henne bredvid nådig fröken, och då ä' de' inte så godt te vara söt!”

“Rosalie,“ ljöd i samma ögonblick modrens stämman, och hennes väl retucherade ansigte visade sig i dörren. “Här äro många visiter, du måste genast komma ut!”

“Strax, ja, inom några ögonblick, mamma!”

“Nej, nu, i detta ögonblick! Grefvinnan är här!” tillade modren med stark tonvigt. Med dessa ord aflägsnade sig öfverstinnan.

“Och ja' har ju ännu ingenting sagt för nådi' fröken!”

“Och jag har nu icke tid att höra på dig!” svarade Rosalie under inflytande af oro och våldsamt stridiga känslor. “Du får komma igen i morgon bittida — hör du det?”

“Bara en kopp, nådi' fröken! Jag vet att Lisette har, som hon brukar, satt pannan i kakelugnen!”

“Nå, slå i då, men fort!” svarade Rosalie i ett tillstånd af förvirring och oro.

“Ack, en så vacker kopp!” utropade gumman. “Jo, de' ä' ändå bättre opp, de'! Här står ju regalt en herre, rak och förnäm som en grefve, och håller ut en ring! Ja, så mycke' kan jag säga, att innan årets slut bär fröken krona! Hm, hm, fröken står just som fröken droge sig undan och hölle sig så stolt och rak. Jo, jo, det kan den göra, som har så många som fiskar efter sig, för ja' tror, att hela gardet står i koppen! Men var inte för positiv, fröken, för grefven är den bästa utaf allihop, de' ser jag på djuret, som följer honom. Herre Gud, jag vet inte hur det kommer till, att jag kallar honom grefve!” fortfor gumman med en förstulen blick på Rosalie, “men se, fröken, jag tycker att han har en tocken der krona på hufvudet, som jag har sett på Clara kyrkogård och som de ha sagt ska' vara en grefvekrona!”

Rosalies drag hade under gummans tal småningom klarnat.

“Tack, tack!” utropade hon, uppreste sig och tryckte en sedel i gummans hand. “Kom igen i morgon, så få vi riktigt reda på saken, ty nu har jag icke tid längre. Jag måste gå att taga emot min grefve!”

Sjuttonde kapitlet.

“Ja, Sofi Louise, nog förstår jag hvad ditt hjerta skall lida vid berättelsen om Hermans tvetydiga förhållande,” fortsatte öfversten, “så mycket mera som du alltid varit van att till djupet skåda i din sons själ. Jag hoppades också kunna bespara dig denna oro, men min hustru tänkte annorlunda, och något i den öfverdrifna historien får väl sökas i det sårade moders-hjertat, i dess skadeglädje att se en skugga falla på Herman.”

“Ack, Otto, denna underrättelse smärtade mig så djupt, att jag icke ens tänkt på Amelies bevekelsegrund att meddela mig densamma, och den skulle icke hafva stört min frid, hade den icke vunnit bekräftelse genom Hermans förändring, hans tankspriddhet, hans mystiska ord, hvilket allt länge oroat mig och gifvit mig en aning att han gömde en hemlighet, icke värdig att förtros åt modershjertat! Jag har mången gång tänkt att säga honom min oro och fordra hans uppriktighet, men Herman är icke mera barn, han är man, och en mor måste — enligt min öfvertygelse — icke söka tilltvinga sig sin sons förtroende, i fall hon icke vill gå miste om detsamma. Måhända fruktade jag också att genom vidrörande af denna hemlighet se en skugga falla på min son. Men nu, Otto, nu skall jag följa ditt råd. Visshet är bättre än fruktan. Kanske skall min moderliga kärlek kunna återföra honom från en

ungdoms förvillelse; ty jag hoppas och ber innerligt till Gud, att dina ord måtte besannas — att Herman icke *kan* begå en låg handling!“

“Nej, Herman kan icke begå en låg handling!“ upprepade öfversten med fast öfvertygelse. “Var derför lugn, min goda syster, din varsamma hand skall nog aflyfta slöjan, som nu bortgömmar din sons hjerta, och sedan skola vi allt finna medel att bota det onda, i fall der verkligen finnes ett sådant!“

Friherrinnan räckte sin bror hjertligt handen.

“Och i ditt hem är det sig likt?,“ frågade hon med ömt deltagande.

“Ack, Sofi Louise, värre än någonsin!“ Och jag begriper icke hur allt skall sluta! Rosalie går som i ständig feberyrsel, och hennes mor gör allt för att underhålla och ännu mer uppelda den. Jag trifs icke i mitt hus, der jag numera hvarken har maka eller dotter!“

Öfversten hade yttrat dessa ord under inflytande af djup smärta.

“Jag har nu i hela världen icke mera än dig, min dyra syster, vår Herman och mina minnen! Och till dig — du den enda, som skådat in i djupet af min själ — till dig kan jag säga, att sedan hjertat saknar all hemmets trefnad och glädje, så lever jag nästan bland dessa minnets vålnader! Olyckan och sorgen äro en Svedenborg, som framkallar andar, fastän icke åskådliga för det lekamliga ögat. Men hur kom jag att tala härom? Hvad som är jordfäst, är heligt!“

Öfversten tystnade, reste sig hastigt och gick deretter några slag öfver golfvet.

“Och nu farväl, min goda syster! Gud ske lof, vi båda känna styresmannen, som för vår bräckliga farkost öfver det oroliga världshafvet! Ju mera det

stormar, desto fastare är vår tro. Och en gång skola vi glade och jublande styra in i fridshammen!"

Med dessa ord och en trofast handtryckning lemnade öfversten sin syster.

"Hvad hans ädla hjerta kämpat mången het kamp!" suckade friherrinnan och såg efter den käre brodern, som med raska steg tog vägen uppåt Drottninggatan.

Friherrinnan satte sig åter, och efter några ögonblicks tankfullhet återtog hon sitt arbete, som var ett slädnät åt Herman.

"Om jag ändå icke sett honom gå in i huset, just i det hus, som Amelie antydde, så skulle jag ändå hafva ansett alltsammans som ett rykte, åt hvilket hennes elakhet gifvit denna mörka tydning!" yttrade friherrinnan, likasom tänkande högt, och hon lät nålen falla ur handen. "Men mina egna ögon kunna icke bedraga mig. Det var precis det huset! Jag kände igen det på vindskupan med den blommande törnrosen. Jag hoppas dock att snart få veta..."

Friherrinnan stannade lyssnande.

"Det är han, det är min Hermans gång!" Och hon försökte vid denna visshet att gifva sitt utseende dess vanliga lugn.

"Nej, se så mycket mamma hunnit på mitt vackra slädnät!" utropade Herman och nedlutade sig öfver bågen, sedan han hjertligt helsat sin mor.

"Ett kärt arbete går alltid lätt, och i följd deraf fort!" genmälde friherrinnan och såg vänligt på sin son. "Dessutom har jag en särskild anledning till min brådskas. Ser du, jag ville så gerna att du till det stora slädpartiet, som utgör dagens samtalsämne, skulle hafva ditt slädnät färdigt!"

"Jag ämnar icke deltaga i slädpartiet."

“Men hvarför det?” Och modren såg djupt in i sonens ögon.

“Jag besvarar mammas fråga med en annan. För hvem skulle jag köra?”

“I en hel hufvudstad, bland alla de unga flickor du känner, måtte väl finnas någon, som anstår dig, och säkert många, som skulle önska min Herman till sin körsven!”

En skugga drog öfver Hermans ansigte.

“Cecilia Rosensköld till exempel,” fortfor modren, “troligen saknar hon denna gång sin vanlige kavaljer, ty Reuterstam skall naturligtvis köra för Rosalie!”

“Nej, visst icke!”

“Nå det var besynnerligt! Han, som var en af Rosalies ifrigaste tillbedjare och hvars trohet både mor och dotter så stolt antydde såsom en ersättning för den uppslagna förlofningen!”

“Han har, sedan Rosalie åter är fri, så smånin-gom dragit sig ur spelet.”

“Men han tycktes ju så förtjust, som både du och alla andra sagt mig!”

“Ja, han syntes visst förtjust, så länge som hans hyllning blott kunde anses som ett försvinnande rök- verk!”

“Detta kastar en mörk skugga på Reuterstam.”

“Jag medgifver det, men så göra de flesta. När de se dessa koketta varelser, som i hvar och en af dem vilja hafva en tillbedjare, så ega de vanligen icke nog mycken kraft eller nog liten egenkärlek att låta signalerna bli obesvarade, isynnerhet när dessa komma från de förlofvade eller — hvad ännu värre är — från fruarna!” Det är därför, som man sällan ser den oförlofvade och rätt älskvärda flickan så kringfladdrad som dessa bundna qvinnor, för hvilka icke bandet är heligt.”

“Ett sorgligt bevis på vår tids lättsinne!” inföll friherrinnan.

“Ja, och ett lättsinne, som förer till det farligaste onda, nämligen missaktning för qvinnan; ty det är aktningen för henne, som är en häfstång för ynglingens ädlare utveckling. Han tror icke mera på qvinnans dygd, han tror icke mera på kärleken, denna rena, ljufva känsla, som likt en himmelsk vårdkas kan vägleda honom öfver lustarnes vådliga haf, som så herrligt visar honom den sköna utsigten af det egna hemmet!”

Herman hade uttalat dessa sista ord med den hänförelse, som endast födes af den känsla han beskrifvit.

“Du blir värtalig, Herman!” yttrade modren, hvars klarnande blick hvilade på sonen. “Man skulle icke tro, att du kunnat bevara ett så högt begrepp om kärlek, du, som så nyligen blifvit tvingad att förlora tron på dess renhet, dess helgd!”

“Det gifves en kärlek, som *kan* bedraga och bedragas, men detta är icke den verkliga kärleken, det är en illusion, som icke kan störa tron på den sanna, den verkliga! Min egen dyra mor sade ju, att hjertat kan älska mer än *en* gång?” tillade Herman och såg likasom vädjande djupt in i modrens öga.

“Ja, Herman, jag sade hvad jag trodde och hvad jag ännu tror, och jag gläder mig i hoppet att en ny kärlek skall en gång vakna hos dig!”

“Ack, min mor, denna kärlek har redan vaknat!”

“Och du har icke meddelat din mor, din bästa vän, denna hjertats lycka?”

“Ack, min mor, min dyra mor, förlåt mig! Jag har sjelf så mycket lidit af denna tystnad. Jag har så ofta föresatt mig att bryta den, och ändå har jag tagat. Men nu — nu skall du veta allt! Nu skall

du se och älska henne. Ack, det förra är icke möjligt utan det senare!“

“Ack ja, hvad jag skall älska henne, som har hos min Herman åter väckt tron på hjertats lycka! Men *hvem* är hon? *Hvar* är hon, att jag måtte få sluta henne till mitt hjerta?“

Ett lätt moln genombröt för ett ögonblick den klara strålen i Hermans öga.

“Och du sade, att du icke eger någon att köra för, och dock eger du henne! *Hon* skall inviga ditt slädnät,“ tillade friherrinnan, som var säker att den Herman utvalt — den, om hvilken han talade med denna varma hänförelse, icke kunde vara någon annan än en bland dem, som skönast stråla i hufvudstadens lysande kretsar, ty i detta ögonblick hade hon alldeles glömt vindskupan.

“Nej, min mor, hon är icke en bland dem, som deltaga i dylika nöjen. Heligare pligter upptaga hennes tid och hennes tankar.“

En nästan dödlig blekhet utbredde sig öfver friherrinnans ansigte. Nu såg hon vindskupan, nu hörde hon något derifrån, som förklarade “*heligare pligter*“.

“Min mor, hvad i Guds namn fattas dig?“ utbrast Herman, orolig och förvånad.

“Det är då sant?“ suckade friherrinnan nästan ljudlöst, och det stora, tårlösa ögat hvilade likasom fastväxt på sonens ansigte.

“Jag förstår dig icke, min dyra, goda mor!“

“Förstår du icke heller min smärta?“

“Åtminstone icke hennes orsak.“

“Herman, svara mig blott på en fråga. Kan du, utan att blygas för dig sjelf, för din mor nämna föremålet för din kärlek? Omtala dess början, dess utveckling?“

“Ja, min älskade mor, det kan jag, och jag kan, hvad som ändå är mera, vara stolt öfver denna kärlek, öfver dess rena älskliga föremål!”

“Jag förstår icke dessa motsägelser, men hvad jag förstår är, att du icke *kan* bedraga mig!” utbrast modern, och hennes ädla ansigte hade åter klarnat och ett glädjens andedrag lättade hennes bröst. “Men, min son, hvarför har du förtegat denna kärlek? Hvarför är det som om du nu, äfven i detta ögonblick, hade svårt att nämna dess föremål?”

“Åck, min mor, det gifves fördomar, från hvilka kanske icke en gång den ädlaste, den mest upplyste och fördomsfrie kan alldeles frigöra sig. Det gifves vissa begrepp, hvilka världen kallar det passande, det rätta, under hvilkas välde nästan alla böja sig. Du, min dyra, min högsinnade mor! Du, så ädel, så öfver andra upphöjd i omdömen och åsigter, hvars hela lif varit helgadt åt din son, hvars enda hopp, hvars enda mål är hans lycka — säg mig, skulle du ändå icke finna en brist i denna lycka, om han sade dig, att han blott väntade ditt bifall för att för hela lifvet ingå en helig förbindelse med en flicka utan namn, utan förmögenhet, utan relationer?”

“Icke därför, Herman, att hon saknade de fördeklar du uppräknat, men därför att dessa vanligen äro nödvändiga medel för att förskaffa henne den bildning, den lyftning, om jag så må säga, som du, framför de flesta unga män, behöfver, för att icke se din äktenskapliga sällhet bortdunsta som en illusion, en hägring!”

“Och om hon egde denna bildning, denna hjertats och själens sanna och höga lyftning, denna medfödda adel, denna fina takt, detta tjusande behag, denna jungfruliga renhet — säg, skulle då *detta* kunna ersätta

henne dessa lyckans och bördens företräden, och skulle hon af min mor blifva lika ömt, lika moderligt älskad, fastän hon blomstrat och utvecklats osedd, obeundrad, i det enda rummet, hos den sjuka modren, under tårar, arbete och försakelser?"

"Ja, Herman!" svarade modren, rörd af sonens varma hänförelse.

"Och min mor skulle aldrig sakna, att hennes sons maka icke utgått från någon af landets familjer, att hon vore en af de obemärkta, som afunden aldrig ohelgat, och hvars namn aldrig varit inskrifvet i modets annaler?"

"Nej, Herman, nej!"

"Och du skulle utan hemlig oro höra världen säga, att din son gjort en mesalliance?"

"Ja, min son, ja! Det är din lycka och icke världens dom, som utgör min sällhet, min modersfröjd!"

"Se, detta är höjden af en mors kärlek!" utropade Herman och var nära att falla till modrens fötter. "O, jag hade ändå icke genomträngt dess djup, då jag kunde frukta, att konvensansen och världens dom skulle vara starkare än den! Nej, icke starkare, det trodde jag icke, men att en strid skulle uppstå mellan hjertat och världen! Det var därför jag förteg min kärlek. Jag ville att du först, min älskade moder, skulle se och lära känna henne, som uppväckt denna varma, rena känsla i min själ, ty sedan var jag säker om min och hjertats seger. Men se här!" fortfor Herman och framtog ett litet skrin af perlemor, inlagdt med guld, hvilket allt sedan det trettioåriga kriget som en familjeklenod gått ur led i led inom den Nordenstålska familjen och hvilket nu egdes af Herman, såsom den siste ättlingen af detta namn.

Och Herman öppnade vid dessa ord skrinet och

framtog derur en lång, glänsande, svartbrun hårfläta och lade den i modrens hand.

“O, *måste* hon icke vara skön, måste hon icke vara ljuf och älsklig, hon som burit dessa rika, mjuka, silkeslena lockar?” jublade Herman efter några ögonblicks tystnad.

“Det är då *hon*, af hvilken Rosalie afklippte denna?” utbrast friherrinnan, och en djup skugga drog öfver hennes ansigte.

“Ack ja, min dyra moder! Hvem skulle det väl eljest vara?”

“Rosalie hade då icke bedragit sig, du älskade henne?”

“Det var måhända en början till kärlek; men hade Rosalie begagnat sig af det välde hon egde öfver mitt hjerta, så hade — jag är viss derpå — minnet af den okända endast stått för min själ som en hägring, en ljuf, försvinnande drömbild. Nu deremot framstod hennes bild allt klarare och skönare i hjertat, ju mera ovärdig jag fann Rosalie att ega det. Derigenom uppkom denna förtärande oro, denna våldsamma strid, för hvilken språket icke har uttryck. O, hvad jag längtade till modersfammen, ty endast *der* kunde jag bikta mitt hjertas djupa qual, dess förtärliga strider! Der skulle jag hemta råd för mitt handlingssätt. Händelserna gingo mig dock i förväg, och jag vill icke ånyo vidröra hvarken deras detaljer eller resultatet deraf.”

“Men hvar råkade du sedan den okända?”

“Jag återsåg henne aldrig förrän den tredje Januari, dagen efter mammas ankomst till Stockholm.” Och nu omtalade Herman tilldragelsen hos Prejelin med den värme, det lif, som kärleken vanligen nedlägger i sina berättelser.

“Dagen efter sedan jag kommit till Stockholm?” upprepade friherrinnan djupt eftersinnande.

“Men sedan har jag ofta sett henne,” fortsatte Herman. “Jag upptäckte en liten vindskupa, midt emot det rum, som beboddes af henne och hennes mor. Det lyckades mig att få hyra detta, och sedan dess har jag nästan dagligen derifrån sett hennes ljufva, älskliga bild, som med hvarje återseende blifvit mig kärare. Der har jag, genom ögats säkra telegrafapparater, meddelat henne min kärlek, och der har jag i hennes öga läst det sköna, blyga återsvaret derpå!”

“O, jag visste ju att min Herman icke kunde göra något, som icke var rent och ädelt! Mitt hjerta var mig därför alltid en säker borgen!” utbrast friherrinnan och tryckte med kärleksfull ömhet Hermans hand. “Känner du intet om hennes far, hennes släktförhållanden?” återtog modren, sedan hon länge likasom försjunkit i sonens åskådande.

“Nej, min mor, jag känner blott *henne*, och *detta* är mig nog!”

“Ottilia Treuling? Var icke detta hennes namn?”

“Jo, mamma!”

“Det låter tyskt, kanske att hon är tyska?”

“Det tror jag icke. Hennes far kan möjligen vara af tyskt ursprung, men nog är hon en af Sveriges dött-rar, ehuru icke en af dessa nordens typer med gula lockar och blonda anletsdrag.”

“Kan du icke säga mig någon som liknar henne?”

“Nej, jag känner ingen hennes motbild, om icke Axels Maria, med sina nattfärgade lockar, sina yppiga former, sitt skiftande ögonspråk af örn och dufva!”

“Har du aldrig skrifvit till henne?”

“Nej, aldrig, ehuru jag mången gång varit frestad att göra det och varmt längtat derefter. Att Ottilia

trott mina ord, likasom hon tror mitt ögas försäkringar, derom är jag säker. Men hennes mor — hvad skulle väl hon tänka annat än att jag vore en förförare, en bedragare, en orm i paradiset! Derfor har jag tänkt att genom mammas godhet få tillträde till deras boning, och der i modrens närvaro i ord säga Ottilia min kärlek och af modren anhålla om hennes hand. Jag förstår nog, att det är svårt för mamma att alldeles okänd göra dem ett besök; men kvinnohjärtat är uppfinningsrikt och modershjärtat i ännu högre grad, när det gäller att tjena barnet!“

I detta ögonblick inkom en betjent med ett bref till Herman, hvilket en ordonnans lemnat honom.

“Jag skall genast inställa mig hos öfversten,“ yttrade Herman, sedan han genomläst biljetten. “Farväl då, min dyra moder! Hela själens varma tacksamhet för din kärlek, dina höga, fördomsfria åsigtter! *Hon* skall välsigna och belöna dig därför!“ Med dessa ord lemnade Herman rummet.

Ensam vorden, försjönk friherrinnan i djupa, grubblande tankar, så djupa, att hon icke hörde då Herman omkring en timme derefter häftigt öppnade dörren och nästan instörtade i salongen.

“Min mor, jag måste lemna Stockholm inom trenne dagar!“ utropade han och stannade framför sin mor.

Hermans utrop hade plötsligt väckt friherrinnan från sina drömmar.

“Hvad vill detta säga?“ frågade hon bestört, seende den oro, som målade sig i hennes sons ansigte.

“Att jag är kommenderad till gevärsbesigtning i Eskilstuna. Jag skall der aflösa S—g. Orsaken till denna plötsliga och oväntade kommendering är en gåta som hvarken jag eller någon af kamraterna kan lösa. Jag har dock naturligtvis ingen annan utväg än att

lyda order! Men att nu, just nu, lemna Stockholm, då hoppet förespeglade mig så mycken sällhet — o, det är förfärligt!“

Emellertid förnyade Herman sina böner, att modern skulle så fort som möjligt göra ett besök hos Ottilia, framföra hans varma helsningar och på det sätt, som hon bäst förstod, säga henne bevekelsegrunderna till hans handlingssätt, jemte hans hastiga och oförmodade kommendering.

Friherrinnan lofvade uppfylla sin sons önsknin-
 och genast efter besöket skriftligen meddela honom
 resultatet deraf.

Adertonde kapitlet.

Innan vi gå vidare i vår berättelse, vilja vi meddela läsaren orsaken till Hermans hastiga kommandering.

Öfversten hade, till följd af sin hustrus berättelser, flera öfverensstämmande anledningar, jemte sin beaktenskap med hjertats villfarelser och alla de frestelser för hvilka ynglingen är utsatt, verkligen fruktat att Herman, oakadt sina grundsatser, sin ovanliga stadga, likväl blifvit bedårad af någon af dessa qvinnor, som dragit så mången yngling ned i förderfvets bråddjup.

Såväl de mångfaldiga olycksaliga följder, som en sådan förbindelse kan hafva med sig, som ock den djupa smärta, hvilken i anledning häraf marterade den kärleksrika modrens själ, hade förmått öfversten att uppriktigt omtala saken för Hermans chef, för att om möjligt få Herman aflägsnad från Stockholm.

Med deltagande emottog den gamle stridskamraten detta förtroende och gillade fullkomligt öfverstens tanke, att det vore bäst att skicka Herman från Stockholm, och som "mäktiga herrar göra mäktiga ting", så blef kommanderingen till Eskilstuna resultatet af detta löfte.

Herman var redan borta, då öfversten från en resa till sin egendom återkom till staden och af sin syster fick veta Hermans bekännelse. Han fann derigenom huru falsk bevekelsegrunden varit till hans fjesk, som han sjelf kallade sitt handlingssätt. Han ångrade bit-

tert sitt förfarande och svor öfver sin lättrogenhet att låta sqvaller och fruntimmersrapporter komma honom att springa i "ogjordt väder" och nedsätta Herman i sin chefs omdöme.

Den korta tiden mellan ordern och dess verkställande hade för Herman varit så upptagen, att han endast en enda gång haft tillfälle att besöka sin vindskupa, och han hade icke då fått skåda en enda skynt af den kära gestalten.

Friherrinnan hade lofvat att redan dagen efter Hermans afresa uppfylla sitt löfte, och det var med en egen känsla, i hvilken en slags bäfvan blandade sig, som hon tänkte att hon, inom några timmar, skulle se *henne*, som, ehuru i saknad af allt som verlden uppskattar, likvisst genom sin fägring och sitt behag så uteslutande intagit hennes sons hjerta. Ju mera det viktiga ögonblicket nalkades, desto oroligare klappade hennes hjerta, desto mera intogo oro och fruktan hennes själ; ty eftertanker och besinningen, dessa lugnt pröfvande makter, hade återtagit sitt välde, sedan hon icke mera stod under inflytande af Hermans nästan elektriserande hänförelse.

Hon vågade nu icke tro, att den obemärkta flickan ensamt i sin person skulle kunna ersätta hennes son allt det, hvarpå hon tyckte att han så rättvist kunde göra anspråk. Hon började allt mer och mer frukta, att Herman endast skådat Ottilia genom kärlekens synglas, i hvilket inga fläckar, inga skuggor synas.

Den der djupa fattigdomen, Prejelins kränkande uppförande, det fullkomligt okända om hennes släktförhållanden, allt detta framstod mer och mer oroande för hennes tankar, och en djup förödmjukelse bemäktigade sig ofrivilligt hennes själ. Ack, äfven hon var menniska, och ehuru en af de ädlaste, de bästa, så

hade dock någon del af bristernas stora arfslott lagt sig som en lätt skugga öfver de ljusa solsidorna i hennes själ.

Klockan tio stod friherrinnan färdig att företaga promenaden, hvilken utgjorde ett föremål för hennes domestikers undran, såväl derför att hon så tidigt företog densamma som ock derför att hon påtagit sin sämsta hatt och tillsagt om sin sämsta pelis.

“Åh, kära Edlund, nog begriper jag hvart det bär!” yttrade friherrinnans gamla kammarjungfru till betjenten, som i tamburen stod väntande med pelisen på armen. “Hon skall gå på ett fattigbesök, för då klär hon sig alltid så simpelt för att hennes gramma kläder icke skall sticka i ögonen på de stackarne, som knappt ha en trasa att skyla sig med!”

Friherrinnan, som genom den på glänt stående dörren hört hvarje ord, stod några ögonblick orörlig.

“Ett fattigbesök!” suckade hon slutligen med djup smärta, och den sårade stoltheten gaf en hastig förändring åt alla hennes tankar och hela hennes utseende. “Ett fattigbesök!” upprepade hon ånyo, “och detta besök gäller den, som min son utsett till sin maka!”

“Trapporna äro hala, friherrinnan får lof att akta sig!” varnade betjenten, färdig att igenläsa tamburdörren.

“Tack, Edlund, jag skall nog akta mig!” svarade friherrinnan vänligt, dock utan att kunna skilja sina tankar vid “fattigbesöket”. “Det var Storgatan n:r . . .”

Friherrinnan hann icke utsäga numret, ty i samma ögonblick halkade hon och föll baklänges utför hela trappafdelningen.

Betjenten, som ännu icke lemnat tamburen, skyndade genast vid friherrinnans anskri till trappan, der

han, till stor förskräckelse, fann henne afsvimmad och blödande.

De bedröfvade domestikerna hade burit den älskade matmodren in i hennes rum och der nedlagt henne på soffan. De hade skickat efter en läkare och voro syster-satts att aftvätta blodet från ett hål nära tinningen.

Läkaren ankom, foten var vrickad och knäet hade fått en svår stöt.

“Detta är Guds straff för mina syndiga tankar!” suckade friherrinnan i djupet af sin själ. “Jag var icke värdig att se henne. Jag kände mig förödmjukad, förnärnad i mina stolta fordringar på min sons maka, därför att hon var fattig, obemärkt och värlös! Ack, Herman, du med ditt ädla, upphöjda sinne, huru du prisade din mor, hennes fördomsfria, moderliga kärlek! Ack, du känner icke de mörka skuggorna i hennes själ, och dock falla de nu som grymma fridstörare ned i ditt rena, kärleksrika hjerta! O, du högmodets ande, skall då Guds ande aldrig fullkomligt kunna besegra dig?,” — — —

Nittonde kapitlet.

Fru Treuling, som under sitt tillfrisknande med modersblickens klarhet märkt en förändring i Otilias hela väsende, hade för djupt bevarat minnet af sitt eget lifs historia, för att icke förstå den känsla, som vaknat i dottrens själ.

Hon hade ansträngt all sin tankeförmåga för att utgrunda *huru* och *när* denna känsla vaknat och *hvem* som var föremålet derför, då hon genom alkovens förhängen helt oförmodadt upptäckt de varma blickar, de soliga leenden Otilia egnat den lilla vindskupan, hvilken var midt emot deras fönster.

Sedan hade hon nästan dagligen sett dessa scener förnyas, hört Hermans namn sakta smyga sig öfver Otilias läppar, och slutligen en gång, Otilia ovetande, sett föremålet för denna oförklarliga kärlek.

Hon hade således icke bedragit sig — Otilia älskade; men *hvem* var denne Herman och *hvar* hade hon gjort hans bekantskap?

Ack, troligen en förförare, som, upptänd af Otilias behag, ansett segern lätt öfver den fattiga, värnlösa flickan!

Dessa oroande tankar sysselsatte nästan dag och natt den stackars modrens själ, och hon beslöt att oförtöfvadt gifva dottren del af sin upptäckt och sin oro deröfver.

“Ottilia, du är dig icke lik!” började hon en dag, och hennes blick fästades kärleksfullt forskande på den älskade dottren.

“Jag mig icke lik?” stammade Ottilia, och hennes kinder glödde i rosenfärg. “I hvad fall är jag mig icke lik, mamma? Är jag icke lika glad, lika öm mot dig?” tillade hon med en röst, som hon förgäfvades sökte göra lugn.

“Du är gladare och — om möjligt är — ömmare än någonsin, och det är denna ljufva olikhet, hvars orsak du måste förklara!”

“Ack ja, min goda, kära mamma! Jag är glad, ty du blir med hvarje dag starkare. Jag är ömmare, ty jag tycker mig aldrig så högt som *nu* hafva älskat dig!”

“Och hvarför älskar du mig nu högre?”

“Jo, ty nu vet jag huru du älskat min far! Nu förstår jag hvad du lidit att så snart hafva förlorat honom!”

“Och *hvem* är det, som lärt dig detta?”

“Han, som lärt mig kärleken, mamma!” hviskade Ottilia, blyg och rodnande och gömde de flammande kinderna vid modrens bröst.

“Du goda, rena själ, till hvars djup modersöгат alltid skådat!” sade fru Treuling med kärleksfull stämma och tryckte den hängifna dottren till sitt bröst. “Men säg mig, mitt goda barn, hvem är då *han*, som kunnat intaga ditt hjerta?”

“Ack, mamma, det är en yngling så skön, så renhertad, så god!”

“Men hvar har du lärt känna honom?”

Och nu berättade Ottilia tilldragelsen hos Prejelin med all den tacksamhet, den hänförelse, som Hermans uppförande uppväckt i hennes själ. “Och sedan,” fort-

för hon med oskuldens rörande naivité, "har han från den lilla vindskupan, som är midt emot vårt fönster, förtrott mig sin kärlek, och der har han emottagit be-kännelsen om min."

"Och hvad heter han?" frågade modren med en tydlig känsla af bäfvan.

"Herman Nordenstål!" svarade Ottilia med klangfull röst och upphöjde med ofrivillig stolthet det vackra hufvudet.

"Herman Nordenstål!" upprepade modren nästan ljudlöst, och hennes kinder blefvo ännu blekare.

"Klingar det icke skönt, detta namn? Ljuder det icke rent, manligt och trofast, likasom en förklaring öfver honom som bär det?"

"Min arma Ottilia, du *måste* försaka denna kärlek, du *måste* glömma honom, som ingifvit den!" utbrast modren, och en skälfning skakade hennes lemmar och en dödstjärg betäckte hennes anlete.

"Jag försaka denna kärlek? Jag glömma Herman? Nej, moder, förr kan du tysta den vilda stormen, förr kan du släcka solens låga, än du kan döda *hans* bild i min själ! Du vill det ej, du kan icke vilja det, du som älskar mig så högt, du som uppoftat hela ditt lif åt kärleken till min far!"

Ottilia var nästan oemotståndlig i sin ljufva hänförelse, på en gång mild och glödande, ödmjuk och öfvervinnelig.

"Hör mig, mitt älskade barn!" började åter den arma modren med tillkämpad styrka. "Nordenstål kallade du honom, som du älskar, var det icke så? Han tillhör således en af landets så kallade familjer. Han är ung och vacker säger du. Tror du verkligen, att han, med alla dessa lyckans och bördens företräden, skulle till brud kunna välja dig — dig, en fattig, värn-

lös flicka, utan namn, utan far, utan förmögenhet! O nej, nej, mitt barn! Jag vill därför icke säga, att han icke älskar dig, att hans afsigter icke äro rena. Jag tror att han älskar dig, men från denna lidelsens svindlande höjd, som icke ser bråddjupet derunder, ty eljest skulle han icke hafva förrätt en kärlek, som han en gång måste försaka, hade hans lidelse icke öfverröstat förnuftets varningar! En gång skall dock förnuftet, verdens makt och hans familjs anspråk göra sig gällande! Då måste han offra sin kärlek, offra dig! Derfor, min ömma själsskatt Ottilia, tillkämpa dig nu kraft! Det är bättre att offra än att offras! Och tro mig, detta måste dock blifva ditt öde! Ack, min Ottilia, offret *kan* vara *större!*" tillade den arma modren, och en out-säglig smärta drog synbart genom hennes själ.

Ottilia svarade intet, men stora tårar droppade ned öfver modrens bröst, mot hvilket hon stödde sitt hufvud. O, hvad de brände der!

"Ack, mamma, jag har aldrig tänkt på annat än min kärlek!" snyftade hon slutligen. För mig fanns ingen framtid. Morgondagen var det längsta mål, till hvilket min tanke, mina förhoppningar sträckte sig. Jag har, ljufligt däråd, insupit denna kärleks berusande, men giftiga ånga. Jag har trott mig dricka lifvet och jag har kanhända druckit döden! Dock nej, återtog hon efter några ögonblicks tystnad, och tåren flydde och hufvudet höjdes och ögat hade åter klarhet och glans, "Herman skulle då vilja bedraga mig! Nej, nej, Herman *kan* icke bedraga! Han står kanske ensam i lifvet, och kan välja äfven den ringaste till sin brud! Kärleken skall adla henne. Dock, det behöves icke; om han egde en far, som fordrade ett annat adelskap hos sin sons brud, så . . . säg, o, säg, skulle . . ."

Ottilia tystnade plötsligt, då hennes öga föll på den arma modren, öfver hvars ansigte en outhärlig ångest utbreddt sina djupa skuggor.

“O nej, min älskade mor, tro icke, att jag för detta pris ville köpa min lycka! O, förlåt mig! Jag ville det icke. Glöm mina ord... kärleken förledde mig!”

Modren smekte kärleksfullt dottrens nedböjda hufvud, drog henne närmare sitt hjerta, men ord egde hon icke. Hennes läppar voro likasom förseglade, och hennes ångestfulla tystnad satte en sorglig slutpunkt vid detta ömtåliga ämne.

Modren hade åter intagit sin plats inom alkovens förhängen. Ottilia satt vid fönstret, tankfull, bedröfvad. Det var timmen för den vanliga mötesstunden. Hennes öga sökte den lilla vindskupan — sökte den kära bilden. Ack, hon hade redan tvänne dagar förgäfvets sökt honom! Äfven i dag sökte hon honom förgäfvets. Hon såg blott törnrosen, men äfven den stod bleknad, vissnande.

“Ack, *han* har glömt både rosen och mig! Och båda skola vi vissna och dö utan hans blickar, hans kärlek!” suckade hon ångestfullt. “O Gud, tänk om min moder hade rätt!”

Öfver den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde
den älskade pilsen, som hon följde

Tjugonde kapitlet.

Rosalie, i det säkra hopp att snart i hufvudsta-
dens kretsar få uppträda som grefve Reuterstams fäst-
mö, hade, som hon trodde, tröstat sig öfver förlusten
af Herman och öfver den bittra förödmjukelse, som
denna brutna förbindelse qvarlemnad i hennes hjerta.
Hon använde också till vinnande af detta mål alla be-
hagsjukans och beräkningens medel.

Segern skulle snart vara vunnen, derom var hon
fullkomligt säker. Men hon hade bedragit sig.

Grefven hade på ett fint, diplomatiskt sätt små-
ningom dragit sig ur skotthåll för hennes pilar, så fort
som hennes uppslagna förlofning blifvit bekant. Han
fruktade, att leken nu kunde få en slags fordran på
allvar.

Hvarken modren eller Rosalie kunde förklara detta
grefvens uppförande, men det kunde icke härleda sig
från annat än grannlagenhet, af fruktan att få ett "nej",
om han för snart efter den brutna förbindelsen an-
mälde sig.

Det gifves ju så många indirekta avancer, så många
små ravissanta preludier, menade öfverstinnan, och det
vore genom dessa, som man på fint sätt borde upp-
muntra grefven.

Huru öfverstinnan utförde detta diplomatiska värf,
är oss icke bekant, men resultatet deraf blef dock det,

som hon minst beräknat, nämligen grefvens allt mer och mer sällsynta besök.

Nu rasade åter Rosalie, ty med denna felslagna förhoppning vaknade ånyo kärleken och förödmjukelsen i hennes hjerta — vaknade till ett nästan demoniskt lif, hvilket andades hämd och bitterhet.

Det var egentligen modren, som fick uppbära de vilda utbrotten af hennes upproriska lynne, ty hon anklagade henne såsom upphofvet till de qual hon måste lida.

Fadrens sällskap undvek hon så mycket hon kunde; i friherrinnans hus var hon aldrig, och hennes förut så vårdade och eleganta toalett hade bytt sig i en viss vårdslöshet.

Hennes tid vexlade mellan vilda utbrott och en slö liknöjdhet, utan intresse och sysselsättning, och soffan lemnade hon nästan icke oftare än då hennes letargiska dvala aflöstes af spasmodiska anfall.

Öfverstinnan var tålig, som menniskan vanligen *måste* vara, då hon icke eger annat val än att uthärda de hämnande följderna af sina egna fel.

“Detta kan icke räcka länge!” tröstade öfverstinnan sig. “Dock, jag vet ett medel! Om jag bara kände någon vacker och elegant karl, som kunde efterträda grefven, så skulle hon allt blifva sig lik igen.”

Hennes tankar föllo slutligen på Gyllenflygt och på den utmärkelse Rosalie visat honom.

Planen var uppgjord. Han skulle blifva den afledande, den som för tillfället skulle fylla vakansen, ehuru aldrig den, som finge blifva hennes man.

En afton, omkring fjorton dagar efter grefvens sista besök, låg Rosalie som vanligt på divanen.

Öfverstinnan satt vid fönstret.

“Åh, så charmanta komplimanger mamma gör!”

utropade Rosalie sarkastiskt leende. "Det ser ut, som om mamma ännu trodde på allmakten af sina gracer."

"Utan att ha så dumma inbillningar, så måtte jag väl ha rättighet att helsa på dem, som helsa på mig, isynnerhet när detta är en ung karl, nyss förlofvad. Han kan då icke tro, att jag haft spekulation på honom för dig."

"Och hvem var då denne förlofvade, som kunnat taga sig så höga tankar?"

"Det var löjtnant Gyllenflygt!"

"Är Gyllenflygt förlofvad?" Och Rosalie uppreste hastigt hufvudet.

"Ja, det lär han vara."

"Och med hvem då?"

"Med sin gamla flamma, Nanna Liljeblad!"

"Det är icke möjligt!"

"Hvarför icke? Hon är en så söt och hygglig flicka!"

"Ja, oändligt söt! Blyg och sentimental, med ett leende som försakelsen!" deklamerade Rosalie med hånande pathos. "Hon passar då verkligen icke till hustru åt den liflige och ungdomsfriske Gyllenflygt. Dessutom är hon fattig och jemnårig med honom, om icke några år äldre."

"Ja, men "gammal kärlek rostar icke", och han lär verkligen vara ganska förälskad i henne!"

"Säg *hon* i honom, ty de der något bedagade flickorna likna verkligen kardborrar, på en gång obehagliga och efterhängsna!"

"Hurudan du än finner henne, så kommer hon dock snart att paradera som fru Gyllenflygt!"

"Omöjligt!" utropade Rosalie och sprang häftigt upp från soffan. "Jag kan hålla vad med mamma,

att icke så är! Och bara jag kunde råka Gyllenflygt, så skulle jag visa mamma, att jag vunnit vadet!"

"Ja, jag kan icke neka, att äfven jag är nyfiken att höra om du har rätt!" sade modren inställsamt. "Nog kunde du snart få råka honom, och det hade du kunnat många gånger, ty han har tvänne gånger gjort besök, dock utan att blifva mottagen; ty du har ju icke velat se någon?"

"Ja, men nu ville jag det! Mamma är fintlig! Hitta på ett medel — men snart!"

"Jag behöfver icke anlita min fintlighet. Jag behöfver blott begagna det tillfälle, som erbjudes mig. Gyllenflygt skall resa till Småland. Jag skall bedja honom taga med sig ett bref och en liten present, som jag länge ämnat köpa åt min gamla tant Malin, hvilken du vet bor i grannskapet af hans fars egendom. Jag kan skrifva en liten biljett och bedja honom göra oss ett besök och i biljetten säga anledningen härtill, för att icke väcka misstankar hos hans fästmö, i fall hon skulle få se biljetten. Jag mins att hon på balen hos hans svåger allt hade skäl att vara jalouse på dig!"

Saken var afgjord, biljetten afskickad, på hvilken genast ankom det artigaste svar, att han redan samma afton skulle hafva äran att infinna sig.

Rosalie läste och åter läste de "charmanta" raderna, hvilka tycktes utöfva en magisk kraft öfver hela hennes varelse.

"Den gången var jag verkligen fintlig!" tänkte modren och log förnöjd, då hon såg den hastiga och lyckade verkan af sin list.

Gyllenflygt ankom och Rosalie emottog honom artigt och med den familjera vänlighet, hvartill hans förlofning berättigade henne, och sedan hon med hennes öfvade konstgrepp slagit an på hans lätt antända hjerta

— i fall det verkligen var hjertat — började hon tala om hans förlofning, om hans fästnö, med dessa diaboliskt studerade uttryck, hvilkas verkan så helt och hållet nedsätter det föremål de tyckas vilja upphöja.

O, huru månet hjerta insupit detta fina, lömska gift!

Gyllenflygt gjorde det äfven, ty han tillhörde dessa svaga, vacklande naturer, som icke ega en tanke, en grundsats, som icke stiga och falla med andras ömdöme.

När någon berömde Nanna, o, då var hon för honom en engel! Han älskade henne då så innerligt, men i stunder sådana som *denna*, då sjönk Nanna ned från sin ljusa höjd, icke var hon då bättre än andra. Hennes trogna kärlek var blott en plågsam efterhängsenhet. Hon var fattig, var gammal, det var ju en galenskap att älska henne!

Så kände Fabian äfven nu; Rosalie såg sin seger, såg Nannas nederlag.

“Han skall icke undslippa mig! Kommer ingen annan som är bättre, som jag tycker mer om, så — *“Vogue la galère“!* Han är ung och vacker, är gentil och valsar gudomligt, är vid generalstaben, har namn och ansedda släktingar, är god och vekhjertad, och skall alltid blifva min slaf, ty han är fattig — jag ger honom *allt!*“ — — —

Så slutade den dagen, med hvilken Rosalie vaknat till nytt lif, eller rättare, med hvilken hon åter vaknat till det gamla.

Och efter den dagen kommo dagar, som utvecklade och fullbordade hvad denna börjat, och snart var Gyllenflygts och Rosalies kärlek ett af hufvudstadens samtalsämnen.

Ryktet hann äfven snart till Nannas öron. Det

var ingen nyhet, det var blott bekräftelsen på hvad Nanna länge genom Fabians uppförande anat. Det låg en ojämhet i hans väsende, förorsakad af denna slitning emellan hans gamla och nya kärlek. Han var icke nöjd med sig sjelf, icke med henne, som han kände allt mer och mer beherska sig. Detta födde en oro, som han längtade att få nedlägga i Nannas sköte, men han egde icke mod härtill.

Majorskan talade ofta med honom om Nanna, om hans förhållande till Rosalie, men utan att dermed vinna det ringaste.

Fabian sade, att han sjelf skötte sina angelägenheter och att hon väl kunde förstå, att ett giftermål med Nanna icke kunde komma i fråga, då hon kände hans affärer. Han kunde icke tänka på en fattig flicka m. m.

Majoren deremot, som bättre än hans hustru visste huru djupt Fabian var försjunken i skuld, visste att en rik flicka var hans enda räddningsmedel och gjorde allt för att uppelda honom för Rosalie, ehuru han visst icke gillade hvarken henne eller hennes uppförande och deremot mycket värderade Nanna; men ett giftermål med henne var ju rent af omöjligt, och hon var dessutom så god och förståndig, att hon nog bara tänkte på Fabians lycka, och Rosalie blef nog stadig, bara hon blefve gift, och Fabian lycklig, bara han sluppe tänka på björnar och procentare.

Sådana voro majorens argumenter, med hvilka han sökte lugna och öfverbevisa sin hustru.

Öfverstinnan, som i början så mycket gladt sig öfver den förändring Gyllenflygt verkat hos Rosalie, började nu med förskräckelse se det allt mer och mer förtroliga och lidelsefulla i deras förhållanden. Hon hade till och med upphört att kokettera för andra.

Hon egde icke tankar och ögon för annat än Fabian. Hela staden talade derom. Hvart skulle väl detta leda? Till ett giftermål? Omöjligt! *Aldrig* gifve hon sitt samtycke till ett sådant parti!

Hon talade vid Rosalie, bad, förestälde, hotade, men allt förgäfves.

“Skulle jag gång efter gång följa mammas råd, så skulle mamma få den äran att slutligen räkna sin enda dotter bland de öfverblifnas antal. Nej, mamma, nu har jag gjort mitt val, och tänker icke låta mamma denna gång inverka på mig. Gyllenflygt är vacker och gentil, är kär ända till galenskap, och . . .”

“Och med hvad tänker du att han skall försörja dig?”

“Med *mina* penningar! Det är också en bland fördelarna vid detta giftermål, ty han kommer nu alltid att bero af mig! En rik man deremot tycker sig ha en allsmäktig rättighet öfver sin hustru. Hon skall som ett släpande supplement till hans stolta personlighet vara der han är, göra hvad han vill, och icke vidare. Han lemnar henne aldrig ensam, om icke för att sjunga vaggvisor i barnkammaren!”

“Men Rosalie, hvar ifrån skall du taga dessa penningar?”

“Från mina rika föräldrar, som väl icke bättre kunna använda sin rikedom än till deras enda barns lycka?”

“Dina rika föräldrar?” eftersade modren med ett ironiskt leende. “Din far hade då verkligen ingenting, det var *jag*, som var rik; men han har klokt förvaltad min rikedom, dock kommer *allt* från mig!”

“Nå, så mycket bättre, mamma lilla! Mamma, som aldrig kunnat neka mig något, kan icke heller — jag är säker derpå — se mig försaka min lycka för

några lumpna skatter, som mamma ändå måste lemna en gång!"

"Du talar om denna gång med en likgiltighet, som bevisar huru litet du bryr dig om din mor! Och dock har denna mor älskat dig ända till galenskap, har efterkommit alla dina önskningar, alla dina nycker, har..."

Öfverstinan afbröt sig sjelf med en hög snyftning.

"Gråt inte, mamma lilla! Nog håller jag af mamma, men om jag icke sårade mamma, så skulle jag säga, att jag gjort det ännu mer, om mamma mindre hade skämt bort mig! Ack, mamma, en väl ofta öfverröstad men aldrig dödad stämma säger mig, att jag med en annan uppfostran kunnat blifva bättre än jag är!"

"Detta är då tacken för all min kärlek!" utbrast öfverstinan i ett utbrott af förtviflan.

"Jag förebrår icke mamma, men jag blott säger, att mamma *måste* äfven *nu* vara densamma goda, eftergifna moder som förut! Jag är icke van att se mina önskningar ouppfyllda. Och nu eger ju mamma det skönaste tillfälle att visa mig sin kärlek, ty hela mitt lifs lycka beror på mammas godhet!"

"Du vet, Rosalie, att mannen disponerar öfver sin hustrus förmögenhet."

"Ja, men mamma behöfver blott tala vid pappa och — saken är afgjord! Vi behöfva blott en våning här i mammas hus, och så afkastningen af ett hemman eller två, och så kunna vi få slagt och trädgårds-saker från Riddersholm. Tänk så roligt, att alltid få vara tillsammans, att få bjuda mamma på mina små gentila tillställningar, att alltid få ge mamma, min goda, snälla mamma, den förnämsta platsen!" Vid

dessa ord slog Rosalie sina armar om modrens hals och höljde hennes läppar och händer med kyssar.

Ack, Rosalie, jag gäfvade dig gerna allt detta och ändå mer, om icke världen skulle säga, att jag sålt min dotter! Det är denna förödmjukande tanke jag icke *kan* uthärda! Jag, som var så stolt öfver min unga, vackra, firade Rosalie, jag skulle nu bortgifva en del af min förmögenhet för att se henne gift med en fattig, gäldstugumessig löjtnant, som icke eger andra fördelar än en vacker yta och ett helt register med skuldsedlar! Nej, nej, Rosalie, jag kan icke uthärda en sådan förödmjukelse!“

“Allt får skrivas på kärlekens räkning, mamma lilla! Denna stormakt, för hvilken *allt* och *alla* måste böja och förödmjuka sig! Och världen skall säga, att mamma är den ädlaste, den oegennyttigaste af mödrar!“

“Nej, Rosalie, ännu en gång, du *får* icke tillhöra Gyllenflygt! Du måste hafva en man med anseende och en oberoende samhällsställning!“

“Ja, om icke mammas uppfostran varit, så hade jag egt en man med dessa och många andra herrliga egenskaper — en man, som hvarje moder, hvarje flicka skulle afundats mig!“ utropade Rosalie med en röst, darrande af djup sinnesrörelse. “Väck icke åter dessa förfärliga tankar i min själ, dessa tankar, som voro nära att göra mig vansinnig!“ tillade hon med flammande kinder och vildt rullande ögon. “Det är mamma jag har att tacka för alla dessa förödmjukelser, dessa sataniska qual! Är det då icke mammas skyldighet att söka gifva mig den ersättning, som är möjlig! Ack, en lumpen ersättning!“ tillade Rosalie med ett hånande skratt.

“Du är på en gång grym och förfärlig, Rosalie!“

“Det är mammas hårdhet, som tvingar mig här-

till. Och nu, mamma, kom ihåg hvad jag ännu tillägger! Handla hastigt och klokt, och glöm icke, att det gifves *ingen* ytterlighet, till hvilken icke den kan drifvas, som blifvit uppfostrad i en dylik skola! Så fort pappa kommer hem, så tala vid honom, öfvertala honom, om så behöfs, ty innan Herman återkommer från Eskilstuna, *måste* jag bära Gyllenflygts ring!“

Öfverstinnan kände tillräckligt sin dotter och verkan af den skola, i hvilken hon blifvit uppfostrad, för att icke finna sig nödsakad att lämpa sig efter hennes önskningsar, huru mycket än hennes högmod led häraf. Hon talade också med sin man i det ledsamma ämnet, så fort han hemkommit, i ordalag lämpligast för vinnande af Rosalies önskan.

Öfversten, hvilken allt sedan Rosalies uppslagna förlofning känt en hög grad af vantrefnad i sitt hem, en tilltagande likgiltighet för sin hustru, ett djupt bekymmer, ett stundom minskadt intresse för sin dotter, kände vid dessa öfverstinnans meddelanden den varma faderskänslan åter vakna till sitt fulla lif.

Att tala med sin hustru, när det gälde en rätt allvarlig sak, hade öfversten nästan aldrig kunnat; han lät därför genast tillkalla sin dotter.

Bäfvande inträdde Rosalie, och vid åsynen af denne ädle far vaknade åter alla de bättre känslornas återstod i hennes hjerta.

Öfversten betraktade henne stillatigande med en blick af det djupaste bekymmer.

Rosalie nedslog sitt öga, utan kraft att bryta den tystnad, som nästan marterade henne.

Ack, min gode far, förlåt mig alla de bekymmer jag gifvit ditt hjerta!“ började hon slutligen och höjde bönfällande sitt öga mot den bedröfvade fadren.

“Mitt stackars olyckliga barn!” suckade öfversten och utsträckte armarna mot sin gråtande dotter. “Sätt dig nu hos mig!” återtog öfversten, sedan han beherrskat sin rörelse. “Om det förflutna skola vi icke tala. Vi skola endast afhandla det närvarande, men din uppriktighet är det vilkor jag fordrar!”

Med varma ord skildrade nu Rosalie sin kärlek till Fabian, hans djupa, glödande återkärlek, och den sorg han kände att genom sin fattigdom vara hindrad att af öfversten våga begära hennes hand.

O, huru olika voro icke *nu* Rosalies ord! Fadren afhörde henne med djup uppmärksamhet.

“Är denna kärlek, mitt barn, icke blott en öfvergående villa, en slags tillflykt undan ditt eget hjerta?” frågade han, sedan Rosalie slutat.

“Nej, min far, jag älskar Fabian verkligt, eller så mycket som jag numera kan älska någon!”

En djup suck höjde vid dessa ord Rosalies bröst.

“Men tro mig, mitt barn, att Gyllenflygt — ehuru, som jag tror, en god och hederlig karl — likväl icke eger de egenskaper, som fordras för att göra dig lycklig, för att underhålla din kärlek och icke göra honom till lekboll för dina nycker och ditt lättsinne! Du behöfver en man med djupt allvar och manlig kraft, för hvilken du känner en hög grad af aktning; detta vore enda medlet för att — om möjligt är — kunna återföra dig från dina vanor, dina villor!”

“Ack, min far, det finnes blott *en* sådan, och denne *ende* var jag icke värd!”

“Ja, du har rätt, det finnes blott *en* sådan; men många finnas dock med mera kraft, mera allvar och själfständighet än Gyllenflygt. Han passar icke till din man. Er sällhet skulle blott blifva en flyktig dröm,

en öfvergående berusning, från hvilka I snart skullen vakna till ett helt lifs ohjelpiga olycka!"

"Du känner icke Gyllenflygt, min far!" utropade Rosalie, hos hvilken kärleken till Fabian åter häftigt uppvaknat, och nu flödade hans beröm med kärlekens vanliga värtalighet.

"Nå, af hvad skolen I lefva!"

"Min far, min gode far!" stammade Rosalie och såg ödmjukt och bedjande in i fadrens öga.

"Jag förstår dig och vet dessutom allt genom din mor, och det är långt ifrån mig att anse det som en oriktig eller förödmjukande handling, då föräldrar dela med sig åt sina barn af den förmögenhet, som ju en gång skall tillfalla dem. Men, Rosalie, att genom detta medel uppfylla deras önskingar, då föräldraögat, oförvilladt af passionen, ser att dessa önskingar föra till barnens olycka, det anser jag i högsta grad orätt! Då tillkommer det föräldrarne att handla med kraften af den makt, som Försynen lagt i deras hand!"

"Och pappa vill således icke offra en liten del af sin stora förmögenhet åt sitt enda barn?" stammade Rosalie, djupt slagen af dessa fadrens ord.

"Allt, mitt barn, ville jag offra, om jag dermed trodde mig bereda din sällhet!"

"Ack, min gode far, låt mig sjelf få bedöma den! Jag är, tyvärr, icke den milda, ödmjuka, eftergifna qvinna, som lefver i andras vilja, andras önskingar, andras tycken! Jag är — jag känner och erkänner det med smärta — det bortskämda barn, som *måste* hafva sin vilja fram, för att icke retas ända till vildhet. För mig skulle icke duga en man, som behandlade mig som herrskare, som herre, någon som hade upphöjt mig till bördens eller rikedomens glans! Nej, min man *måste* stå i skuld hos *mig*, icke jag hos honom!"

Han måste vara beroende af *mina* önskningsar, icke jag af *hans*! Gyllenflygt skall med glädje underkasta sig detta beroende, ty han gör det icke af egennyttan för den rika arftagerskans skull, utan därför att han ända till den högsta passion älskar mig och därför att han är god och vekhertad! Jag ger honom min hand, gör honom i ekonomiskt afseende oberoende! Se der ett mål, för hvilket hans tankar svindla, en lycka, under hvilken han alltid skall böja sig som slaf, om man så vill, men lycklig i detta kärlekens ljufva slafveri!“

“Och det är *min dotter, mitt barn*, som så talar?”

“Ja, min far! Jag blygs att kalla dig *far* — och icke vara bättre! Men hvarför gaf du mig icke en annan mor — en mor, som lärt mig att blifva ett värdigt barn till en så ädel far!”

“Rosalie, samma förebräelse skall också en gång Gyllenflygts dotter göra sin far!” utbrast öfversten med djupt vibrerande stämma.

“Kan väl vara, min far! Det är icke så lätt att vända om från villovägen! Men min dotter *ville* jag visa en *annan* väg!”

“Exemplet, mitt barn, är den säkraste vägvisaren!”

“Ack, jag vet det alltför väl! Jag är sjelf ett talande bevis på denna djupa sanning; men jag skall som Gyllenflygts maka bli bättre — bättre än du, min gode far, nu tror! Men vägrar du mig att blifva det . . . o, min far, du kunde en dag bittert få ångra denna vägran!” — — —

Fadren drog en djup, qvalfull suck.

“Och det är på detta sätt som dottren vinner sin fars samtycke?” och öfversten försjönk i ett djupt, ångestfullt begrundande. “Du har mitt löfte! Gyllenflygt må tillhöra dig!” utbrast han slutligen, under inflytande af en våldsam själskamp. Men *ett* bud lägger

jag på ditt hjerta, och ve öfver dig, om du icke håller det! Mins helgden och vigten af de dyra orden: "Du skall älska din make i nöd och lust." På uppfyllandet af detta bud beror både hans och din lycka, ty derpå beror Herrans välsignelse, samvetsfrid och människors aktning . . . derpå beror din fars återstående dagar! Blif icke en af vår tids många lättsinniga hustrur, hvilka så vanhelga, så lättsinnigt glömma qvinnans skönaste lotter — *maka* och *moder* — hvilka dränka mannen i laster och utsväfningar, därför att han icke eger hem i hemmet, icke kärlek och trohet hos makan, som uppfostrar de arma barnen till syndiga fortgångare i modrens syndiga fotspår.

En ovillkorlig rysning genombäfvade Rosalies hela varelse, och hon skönk under häftiga tårar ned till fadrens bröst, och med en bön, tagen ur fadershjertats djup, tryckte han den, som han tyckte, nästan förspilda dottren med en sörjande kärlek i sina armar.

"När kommer Gyllenflygt hit?" frågade öfversten slutligen.

"I afton!" stammade Rosalie och upplyfte det förgråtna ansigtet.

"Då må *allt* blifva uppgjort!"

Rosalie kysste under varma tårar fadrens hand och gick att meddela modren resultatet af samtalet.

Tjuguförsta kapitlet.

Då Fabian andra morgonen uppvaknade, trodde han att alltsammans endast var en dröm. Han hade insomnat som från ett ljuft rus och kunde nu icke tro på alla de leende och gycklande bilder, som föresväfvade honom, och dock, ju mera tanken mornat sig och klarnat, desto djupare insåg han den sköna öfversvinneliga verkligheten i sitt hjerta.

Det var således icke villa, nej, det var sanning, hans lifs skönaste sanning! Den unga, vackra och rika Rosalie Riddarsvärd var hans trolofvade! O, hvilket herrligt perspektiv! Han hade kärlek, utkomst, eget hem, skulle snart vara fri från björnar och procentare, från deras gesandter, de fasansfulla slottskanslibetjerna! Detta allt var långt mer än han i sina djerfvaste ögonblick vågat önska sig.

Visst hade månget strängt, varnande ord från öfversten, mången förödmjukande anspelning från öfverstinna åtföljt löftet om Rosalies hand, men han hade dock detta löfte, hade hennes brinnande kärlek, hennes penningar! Och Fabian jublade, yr och glädjedrucken, vid de härar af svindlande tankar, som åtföljde dessa skatter.

Förlofningen skulle hållas hemlig till den följande veckan, då den på Rosalies födelsedag skulle eklateras. För majorens skulle han naturligtvis omtala sin lycka, och för Nanna? frågade en egendomlig röst i Fabians

själ, och ett töcken lade sig öfver det solskimrande perspektivet.

“Nanna är lugn. Hon älskar mig icke mer. Hon skall blott glädjas åt min lycka. Vi kunde ändå aldrig få tillhöra hvarandra! Det första tycket är vanligen en bland lifvets många illusioner!” Med dessa tankar lugnade Fabian sig, och perspektivet log åter i all sin solglans och hjertat svälde af fröjd och leende förhoppningar.

Majoren blef nästan utom sig af glädje vid underrättelsen om sin svågers lycka, och han satte en kraftig ed i underpant på, att han skulle gifva en extra bal till firande af hans förbindelse.

Majorskan delade icke sin mans tankar. För hennes själ stod blott Nannas trofasta kärlek, hennes djupa smärta och den olycka, som väntade hennes bror i ett äktenskap med Rosalie; men saken var afgjord och hon yttrade sig icke mycket deröfver.

“Mätte du icke en dag dyrt få betala din lycka!” sade hon dock, och hela hennes varelse syntes som en mörk profetia. Men Fabian hörde det knappt. På hans himmel kunde icke uppstiga ett moln, i hans själ icke födas en mörk aning! “Vet Nanna ännu af din förlofning?” frågade majorskan.

“Nej, jag har tänkt bedja dig meddela henne den.”

“Och du skulle vilja, att hon af någon annan än af *dig* skulle emottaga denna underrättelse?”

“Jag har så svårt att omtala det för henne.”

“Då du icke haft svårt att bryta en så gammal och, som jag trodde, trofast förbindelse, icke svårt att ingå en ny, så bör det väl icke heller vara svårt att omtala det för henne?”

“Nå, efter du tager saken från en sådan sida, så

skall jag icke besvåra dig! Nanna skall genom mig emottaga denna underrättelse.“

“Men *snart* måste det ske, att icke någon annan går dig i förväg!“

“Nå, efter det är så angeläget och du tycker dig hafva rättighet att kommendera mig, som om du vore min chef, så skall Nanna i detta ögonblick af mig sjelf få veta min förlofning. Jag känner Nanna, hon tar den saken långt förståndigare och lugnare än du, ty Nanna har icke blott hjerta, utan hon har äfven i hög grad rättskänsla och billighet!“

Och Fabian begaf sig verkligan till Nanna. Vid hans inträde utbredde sig en skär rodnad öfver Nannas kind och hjertat klappade så högt, att hon fruktade att Fabian skulle höra dess slag. Ack, det var länge sedan hon hört de kära, de fordom så vanda stegen närma sig det rum, som varit deras ljufliga “*Isola Bella*“! Fabian helsade vänligt, dock icke utan förlägenhet.

“Välkommen, Fabian!“ började Nanna med en lätt darning i rösten.

“Är jag ännu välkommen hos dig, Nanna?“ frågade Fabian, och hans öga uttryckte på en gång forskning och bön.

“Du är så mycket mera välkommen, som det är så länge sedan du helsade på i min lilla kammare“, svarade Nanna med lugn vänlighet.

“Ja, det är visst länge sedan!“ En djup suck åtföljde dessa ord. “Jag har icke haft mod att besöka detta rum“, tillade han, och hans öga gjorde en hastig rundgång kring det lilla vänliga rummet, och det var som framkallades i detta ögonblick alla minnets vånader i hans själ, ty en plötslig blekhet lade sig öfver hans ansigte.

“Icke tid, skall du säga“, invände Nanna, utan att låtsas märka hans förändring.

“Nå ja, hvarken tid eller mod, ty jag har så använt den förra, att jag, i vissa fall, förlorat det senare.“

“Och i dag kommer du med återhemtadt mod att göra en slags reda för tiden? Icke sant, Fabian,“ tillade Nanna, i hvars själ aningen redan hviskat om anledningen till hans besök.

“Du har rätt, Nanna! Jag kommer för att meddela dig en . . .“

“En glad nyhet?“

“En nyhet åtminstone.“

“Nå, men fort då. Du vet ju att nyfikenhet är ett af mitt köns arfsynder.“

“Skämta icke, Nanna“, bad Fabian med vek röst, och en tår darrade i hans öga.

“Skämtet är en herrlig sak, Fabian. Det är en afledare för sorgen, en häfstång för krafterna, en gymnastik för den svage.“

“Låt så vara, men det gifves stunder i lifvet, då skämtet är ett gissel, ja, en långt hvassare bila än smädelser och förebräelser, och en *sådan* stund är denna. Derföre, goda Nanna, skämta icke.“

Vid denna bön, uttalad i den gamla, varma tonarten, hade Nanna svårt att bekämpa sig, men kampen blef icke synlig för Fabian.

“Inte ville jag göra dig missnöjd“, svarade hon hjertligt, “men du skall också göra mig till viljes och snart omtala den nyhet, som fört dig hit.“

“Jag *ville*, men jag *kan* icke säga den.“ Fabians hufvud sänktes. “Men förstå mig ändå. Ja, säg att du förstår mig,“ tillade han och fattade Nannas hand, som han hårdt tryckte mellan båda sina.

“Nå väl, Fabian. Du är kommen att berätta mig din förlofning med fröken Riddarsvärd?”

“Nanna, Nanna!” utropade Fabian och gömde det glödande ansigtet vid Nannas bröst.

“Icke så, Fabian,” stammade Nanna och sköt sakta bort det kära hufvudet undan de böljande vågor, hvilka oemotståndligt förrådde hennes djupa rörelse. “Du är en annans trolofvade, endast vid hennes hjerta får du hvila ditt hufvud,” tillade hon med fullkomlig själfbeherskning.

“Skjut icke bort mig, Nanna,” bad Fabian med kärleksfull röst och höjde mot henne det tårfulla ögat. “O, låt mig ännu en gång hvila vid ditt trofasta bröst, ännu en gång känna slagen af ditt ädla, trofasta hjerta. Låt mig från dina läppar upphemta den ljufva försäkran, att du förlåter mig, att du alltid vill vara min oföränderligt trogna vän.

“Och tackar du mig ännu, att jag stod fast i min föresats att icke offentliggöra vår förbindelse?” frågade Nanna, och ett nästan stolt segerleende krusade hennes läppar.

“Nanna, o Nanna, förkrossa mig icke så!” utropade Fabian och kastade sig ned för Nannas fötter. “O, var icke hård! Var god, var mild, som du alltid varit! Säg till den svage, den ångerfulle, att du förlåter honom, att du . . .”

“Stig upp, Fabian!” sade Nanna nästan befallande.

“Icke förrän du sagt att du förlåter mig!”

“Ja, Fabian, jag förlåter dig!” Nannas röst hade åter sin egendomligt ljufva, klangfulla vekhet, och tvänne stora tårar droppade ned ur hennes öga, från hvilket ännu en gång hennes hjertas trofasta kärlek så varmt framstrålade.

“Nanna, min dyra, goda Nanna!” stammade Fabian

och låg i samma ögonblick vid Nannas hjerta och lindade sina armar hårdt om hennes lif. "Säg att du är min vän!"

"I evighet din vän, om du ock aldrig behöfver min vänskap!"

"Låt mig från dina läppar få kyssa detta ljufva löfte!"

"Nej, Fabian," svarade Nanna med fullkomlig själfbeherskning och upplyfte åter sitt hufvud, "jag vill icke hafva något att rodna för, då jag möter din fästmö's öga. Derfor, Fabian, lemna mig nu," och Nanna lösgjorde sig med våld ur Fabians armar.

"Nanna, Nanna! Engel är du, och icke qvinna!" utropade Fabian och höljde med varma kyssar Nannas händer och såg på henne med blickar, hvilkas farliga glöd trängde till djupet af Nannas själ.

"Och nu, Gud välsigne dig, Fabian! Mätte du bli lycklig! Komma stunder, då du behöfver en vän, så tänk på mig, på mig, som står qvar, om än alla öfvergåfve dig!" Med dessa ord och en blick af utsägligt uttryck lemnade Nanna rummet.

"Ack, Rosalie! Hvarför eger du icke Nannas rika, varma hjerta?" utropade Fabian och såg med saknadens tårögda blickar efter sin vårdagsbrud, och det var väl att hans fästmö icke hade ett språkrör genom hvilket hon kunde uppfånga den monolog, i hvilken han utgöt sitt svaga, vacklande hjerta.

Det var en afton omkring trenne veckor efter den morgon vi nyss beskrifvit. Nanna inkom som vanligt i salongen, hvarest majorens familj plägade tillbringa sina aftnar.

Majorskan, som var skicklig pianist, hade nyss från en musikhandel fått hem några häften af vintrens modernaste dansmusik. Hon satt vid instrumentet och hade nyss anslagit de första tonerna till den då så moderna s. k. Sofiavalsen, då Nanna inträdde.

Nanna gick tyst fram och stälde sig, osedd af majorskan, bakom hennes stol. Hon lyssnade, och man skulle kunnat säga att hela hennes själ hade uppsmält i tonerna, hvilka slutligen satte hennes varelse i en spasmodisk darrning. Hennes kind blef dödsblek, hennes bröst häfde sig våldsamt, hennes öga, nyss tårfullt och mildt, syntes nu glasartadt och nästan stelt, och slutligen sjönk hon med ett anskri till golfvet.

Majorskan reste sig förskräckt upp från instrumentet och försökte att upplyfta den medvetslösa flickan i sina armar. Hon egde likväl icke styrka dertill, utan måste tillkalla hjälp.

Nanna inbars på en soffa, der hon snart uppslog sina ögon och återkom till tanke och besinning.

Majorskan satt vid hennes sida, öm och systerligt smekande.

“Hvad var orsaken till detta?” frågade hon.

“Valsen,” svarade Nanna och log medlidligt åt sin egen svaghet.

Äck, det var samma vals, hvars toner klingat Nanna till möte, då hon inkommit i danssalen på den bal, som öfversten anställt på Rosalies förlofningsdag. Dessa toner hade nu, likt en hufvudnyckel, öppnat de djupa, så länge tillslutna qualhvalfven i Nannas hjerta — hade öppnat sorgens, ända till dess, tillstängda slussportar.

Ifrån denna stund hade den fysiska styrkan öfvergifvit Nanna. Hon insjuknade i en lång och svår nervfeber.

Tjuguandra kapitlet.

Det var i slutet af April; böljorna sjöngo redan sina jublande frihetssånger, björkarne prunkade i sin rodnande vårskrud och de blåögda sipporna myste sina doftande leenden.

Glad som fogeln, då han flyger mot det varma sollandet, flög också Herman på kärlekens vingar till Stockholm, detta hans hjertas efterlängtade solland, sedan han i Eskilstuna tillbringat sex långa veckor, utan att emottaga den ringaste underrättelse från Ottilia, ty friherrinnans vrickning hade hindrat henne att fullgöra hans uppdrag. Friherrinnan hade icke ännu vid hans hemkomst kunnat eller fått lemna rummet, dock hade läkaren gifvit henne löfte, att hon den följande veckan skulle få göra det.

Redan första morgonen efter Hermans ankomst till Stockholm begaf han sig till sin vindskupa. Hans längtande öga hvilade oafvändt på det kära fönstret, kring hvars yppigt blommande krukväxter de glada solstrålarne vänligt lekte; men ack, den ljufva, älskade gestalten syntes ej mellan de skiftande rosorna, och då han slutligen lemnade sin post, hade han genom de små egendomliga scener han bevittnat från det rum, som varit Ottilias boning, blifvit sorgligt öfvertygad, att hon icke fanns der och att helt olika personer in- tagit densamma.

Att nu kunna uppsöka den vrå, hvarest Ottilia undangömt sig, utgjorde såväl föremålet för modrens och sonens dagliga samtal som för Hermans efterspaningar. Men allt syntes förgäfvat. Ingen i huset, der fru Treuling bott, visste hvart hon tagit vägen, knappast att hon flyttat.

Uti flera af Stockholms tidningar hade Herman uppmanat fru Treuling att uppgifva sin adress, men intet svar hade följt på dessa uppmaningar, och slutligen förödmjukade han sig ända derhän att fråga Prejelin, om han visste hvart fru Treuling flyttat.

Nu slog hämdens timme för den nedrige procentaren, som, ehuru han icke lyckats lura ut hvart Ottilia tagit vägen, likvisst med den mest hånande skadefröjd försäkrade Herman, att han icke kunde tillfredsställa hans nyfikenhet, på samma gång som han lät honom förstå, att han var innehafvare af den intressanta hemligheten.

Äfven friherrinnan och öfversten hade varit otrottliga i efterspaningar, men allt hade varit förgäfvat, och slutligen fruktade man att Ottilia icke mera fanns i Stockholm, kanske icke en gång i Sverige. Det tyska namnet, den fullkomliga enslighet, hvaruti de lefvat, tycktes nästan gifva en bekräftelse på friherrinnans förmodan, att de voro från Tyskland och hade kanske nu dit återvändt. Efter friherrinnans fullkomliga tillfrisknande hade hon, ehuru i år senare än vanligt, lemnat Stockholm och återvändt till Fridala, en ovanligt vacker egendom, belägen i Östergötlands skärgård. Herman kämpade, ehuru icke med gladt mod, bland krigslekarne på Ladugårdsgärdet, hvarest detta år var stort öfningsläger, och öfversten kämpade ännu svårare strider med sin hjertlösa, nyckfulla hustru, sin bortskämda dotter i det otrefliga och fridlösa hemmet,

hvärest, efter Rosalies nya förlofning, alla fridens fiender tycktes hafva anstält stort öfningsläger.

Öfverstinnan och Rosalie gjorde täta besök på Ladugårdsgärdet, så täta, att det såg ut som om de der ville uppslå sina bopålar.

Öfversten förestälde dem väl, att det icke var så som det borde vara, och att det verkligen kastade skugga på dem att dagligen besöka lägret, men det hjälpte icke.

“Du är ju på Gärdet hvarje dag, Riddarsvärd; om då din hustru och din dotter dit åtfölja dig eller komma efter för att besöka dig, så kan väl icke sjelfva elakheten angripa en så oskyldig och så naturlig sak,” svarade öfverstinnan. “Militärer och exercis hafva alltid varit min passion. Vi känna ju nästan hela garnisonen och många af landtregementenas officerare, och dessutom har ju Rosalie sin fästman der,” tillade öfverstinnan, men hon tillade icke, att hon der hade en östgötamajor, hvilken för många år tillbaka varit en af hennes gynnade tillbedjare och för hvilken hon nu dagligen exècerade sina behags rest uti alla beräkningens och koketteriets konstgrepp, för att ännu en gång försöka gifva fyr åt de gamla lågorna.

En dag då öfversten som vanligt tidigt på morgonen ridit ut till lägret, hade öfverstinnan och Rosalie öfverenskommit att de på förmiddagen äfven skulle begifva sig dit och att de der skulle arrangera en präktig middag, hvilken skulle ätas under bar himmel på sjelfva Drottningberget och till hvilken de skulle bjuda sina “favoriter”, som det hette mellan mor och dotter.

“Det förstås, Rosalie lilla, att det är för att göra “pappa” en surpris,” yttrade öfverstinnan undervisande.

O, I stackars äkta män, huru många dylika surpriser som tillställas för er skull! Man måste hafva ett förkläde för att med det skyla fläckarna. Skada blott att ödet ibland får det infallet att göra sina små surpriser!

Omkring klockan tolf syntes det Riddarsvärdska ekipaget skyndsamt framila bland Ladugårdsgärdets hvirflande dammoln. Det stannade på slätten midt för den plats, der första lifgrenadierregementet exerceerade, och månget öga fästades, så fort kommando-ordet det tillät, på den glänsande landån, hvilken med sina stolta snöhvita springare, sin silfvergalonerade betjening och framför allt med de båda eleganta damerna företedde en verkligen ståtlig och lysande anblick.

Öfverstinnan och hennes dotter hade också troligen beräknat denna effekt, ty deras toalett var i så hög grad smakfull och bländande, att den verkligen kunde förtjena exposition för ett helt lustläger.

Men detta allt oakadt var ändå icke beundran den rådande känsla, som åsynen af all denna prakt upp-tände hos åskådarne, åtminstone hos ~~den~~, som kände öfverstinnan.

“Det är f-n till vackert ekipage! Jo jo, jag skall säga de tycka att de se något ut, der de sitta! Öfverstinnan Riddarsvärd hon kan då sägas vara en *toujour* fru! Se der ha vi igen mor och dotter! “*Tel maître, tel valet!*“ Stackars den hederlige Riddarsvärd, och stackars den galne Gyllenflygt! Han reder sig ändå sämre än gubben. Det blir “den svartsjuke mannen och den ondsinta hustrun!”

“Mjukaste tjenare! Der ha vi nu våra trogna skydds-englar, kamraterna i lust och nöd, som så kärleksfullt dela allt med trupp och befäl; det felas ingenting mer än att de tillika dela tältet!”

“Ja, åtminstone kan man då ge sig knäfveln på, att det dertill icke felas dem den goda viljan!”

Med dessa och dylika utrop emottogos öfverstinnan och hennes dotter, under det att de endast drömde om bifall och en jublande förtjusning och trodde sig likasom sitta på en segerchar, omgifna af hyllningens rökverk.

Nej, nej, fru öfverstinna och I alla verlds damer i gemen, den verkliga beundran, den sanna tjusningen måste köpas med ädlare mynt än flärd, behagsjuka och lättsinne! Det är ej nog att “kläda sig i purpur och lefva hvar dag kräseliga“, själen måste äfven hafva sin prydnad, ty eljest säga gästerna som Israels barn: “*Vi vämjäs vid den lösa maten*“.

Första lifgrenadierregementet rastade och öfverstinnsans plymer svajade i böljande signaler åt majoren, hvilken också snart befann sig vid vagnen.

“Ack, herr major, hvilket vackert regemente, hvilket ståtligt folk, och hvad den exercisen går väl!” utropade öfverstinnan, sedan de artiga helsningarna voro utbytta.

“Det är en stor ära för oss östgötar att få öfva våra kämpalekar under hennes nåds banér och en ännu större att få emottaga lof från öfverstinnan Riddarsvärdsläppar!” svarade majoren och böjde från den ståtliga springaren vördnadsfullt sitt hufvud.

“Ack, hvad jag väl känner igen den der gentila tournuren i konversationen!” svarade öfverstinnan med ett oemotståndligt leende. “Det likasom väcker ungdomsminnen och ungdomskänslor till lif, men man får icke vara ung i hjertat, när kyrkoboken har mer än fyra tiotal att uppvisa.”

“Icke är det kyrkoboken, min nådigaste öfverstinna, som gifver de säkraste åldersbevis,” svarade majoren, skalkaktigt leende. “Jag åtminstone rättar mig endast efter dem, som utseende och väsende afgifva. Dessa bevis anser jag som de enda tillförlitliga!”

Ett smålöje, hvarmed öfverstinnan sökte så mycket möjligt var muta dessa tillförlitliga bevis, belönade majorens tröstrika åsigt.

“Nå, herr major,” började öfverstinnan med en liflighet, som var ämnad att betydligt flytta fram årtalet, “det har en liten barnslig idé fallit mig in. Jag har, för att göra min man en glad surpris, arrangerat en liten champêtre-middag under bar himmel. Vågar jag utbedja mig herr majoren såsom en af de få utvalda gästerna?”

Majoren hann knappast framföra sina artiga och bifallande tacksägelser, förrän öfversten på sin dansande “Sleipner” närmade sig vagnen.

Öfversten nickade vänligt åt hustru och dotter och helsade med hjertlig artighet majoren.

“Det var en riktig öfverraskning att så här midt på förmiddagen få se er här ute!” började öfversten, vänd till öfverstinnan, med ett leende, som skulle gömma det oangenämna i öfverraskningen, men hvilket mot hans vilja likväl talade derom.

“Ja, Riddarsvärd, du känner min passion för glada surpriser, isynnerhet när det gäller dig, och därför har jag en ännu större att bjuda dig på, då jag har den äran att invitera dig på en liten champêtre-middag på sjelfva Drottningberget eller i grannskapet deraf, och till hvilken jag önskar att du ville in- eller rättare utbjuda dem af dina vänner, som äro nöjda med gräsets resårer och den enkelhet i mat och servering, som måste åtfölja en middag under bar himmel. Jag har

vågat hoppas på major Sternoffs öfverseende och har därför anhållit att få räkna honom bland våra gäster!" tillade öfverstinnan och såg betydelsefullt på majoren.

"Min hustru får sjelf komplimentera för sina små tillställningar, och jag får endast bifoga mitt hjertliga välkommen!" svarade öfversten, som med mästerlig sjelfbeherskning gömde sitt djupa missnöje.

Ett: "I gevär!" ljud från östgöta-chefen, och i samma ögonblick var majoren hos det uppställda regimentet.

"Men, Amelie, hur kunde en så besatt idé falla dig in?" började öfversten, och det gömda missnöjet lade sig nu såväl i ljudet af hans röst som i mörka skuggor öfver hans ansigte.

"En besatt idé?" eftersade öfverstinnan sarkastiskt leende. "Jo, sådan är den tack, med hvilken du lönar min uppmärksamhet! Du, som så ofta talat om dina landtliga nöjen och huru väl en smörgås i gröngräset smakar dig, hedrar nu din hustrus lilla plan att bereda dig ett nöje efter din smak med det artiga epitetet — en besatt idé! O, hvad de äkta männen tacksamt belöna sina hustrurs små oskyldiga surpriser!"

"Här är icke stället för dylika samtal!" genmälde öfversten på fransyska språket, hänvisande på betjeningen. "Jag vill nu icke längre uppehålla dig. Jag vill blott säga, att jag icke tillåter en spisning på Drottningberget eller deromkring, utan ber dig arrangera din middag i grannskapet af Rosendal. Det är långt mera passande och långt mera angenämt. Sedan kunna vi tillbringa aftonen på Gärdet."

"I skuggorna på Rosendal? Ja, i fall man har lust att blifva melankolisk! O, min Gud, Riddarsvärd, du tar lifvet af mig!"

“Mamma, pappa har ju rätt!” varnade henne Rosalie.

“Och som jag säger måste det *denna* gång ske!” inföll öfversten allvarligt.

“Men pappa bjuder väl då flera af våra bekanta på vår middag?”

“Ja, Herman och Gyllenflygt, naturligtvis!”

“Du skall väl sjelf äfven hafva något sällskap?” invände öfverstinnan blidare.

“Har jag icke majoren och er alla?”

“Nej, flera måste det blifva! Jag har arrangerat middagen för minst tjugu personer.”

“Nä, icke vore det svårt att här anskaffa minst etthundratjugu, men jag vet icke egentligen hvartill det skulle tjena. Men för att du må bli nöjd, så är bäst att du sjelf bestämmer gästerna, jag skall sedan tillsäga dem. Och efter kretsen skall utvidgas, så kanske att jag kunde få bjuda någon af mina gamla kamrater?”

“För Guds skull, Riddarsvärd, icke för många gamla öfverstar och generaler!” utropade öfverstinnan förskräckt. “De äro icke alla så trefliga och ungdomliga som du,” tillade hon öfverskylande. “De äro vanligen för styfbenta att kunna sitta på marken och för tråkiga att göra middagen animerad.”

“Det vore kanske bäst att du bjöde hela kadettkåren, de äro hvarken styfbenta eller tråkiga, åtminstone icke af ålderdom!”

Under detta samtal hade vagnen sakta framskridit och omringades af en mängd officerare af åtskilliga regementen. Öfverstinnans ansigte strålade och Rosalies slog ut som i rosor.

Majoren och Gyllenflygt voro äfven bland dessa. Fästmannen beskådade med tjusta blickar sin fästmö,

och hon lutade sitt hufvud så nära hans trekantiga hatt, att hans läppar fingo vidröra hennes fladdrande slöja, under det att hans plym — afundsvärdt som han sade — gungade på hennes skuldra.

Emellertid gjorde vagnen en tur kring Gärdet och var alltid omgifven af en talrik eskort, under hvilket öfverstinnan ofta tillsade *någon* eller *några* att deltaga i den enkla middagen.

Äfven Rosalie gaf sina älskvärda vinkar, och det på ett sätt att Fabian, som nu satt midt emot sin fästmö i vagnen, kände svåra symptom till svartsjukans gallfeber.

Officerarne aflägsnade sig och kusken tillsades att köra till Djurgården. Öfverstinnan kände sig numera belåten med matsalen, och hon och Rosalie voro behjpliga med ordnandet af middagsbordet.

På den mjuka gräsmattan mellan Rosendals tjusande boskéer var utbredd en snöhvít duk, hvars bård utgjordes af en tjock blåklintskrans. På duken var i en slags harmonisk oreda en mängd rätter placerade, och på midten syntes en hög alabasterurna, omsluten af en törnroskrans. Från urnans djup utgingo en mängd små fanor, på hvilka i miniatyr voro anbragta alla de regementens vapen, hvilka slagit läger på Ladugårdsgärdet.

Dukens fyra hörn utgjorde smörgåsbord, i mångfald och anrättning täflande med "Sällskapet" och "Blå portens", och omkring densamma voro utbredda en mängd serveter på det sättet, att de på lika afstånd från hvarandra bildade en krans. På hvarje servet voro tvänne kuverter och tvenne buketter. Man skulle äta "tvemännings", som öfverstinnan sade.

Emellertid anlände den ene officeren efter den andre, och åt alla hade de eleganta värdinnorna Ijufva leenden

och förbindliga "välkommen", ehuru väl att handens varmare tryckning och ögats eldigare blickar noga utmärkte "favoriterna".

Öfverstinnan var känd för sin ovanliga förmåga att väl och smakfullt arrangera, och anblicken af denna vackra och pittoreska tafla gaf full rättvisa åt detta omdöme och uppväckte nästan ett sorl af beundran. Öfverstinnan emottog, strålände af glädje och stolthet, det slösande berömmet, af hvilket hon dock lät en stor del tillfalla Rosalie.

Sällskapet hade placerat sig två och två vid hvarje servet eller "småbord", som Rosalie kallade dem.

Öfverstinnan hade tagit sin östgöta major, öfversten en af sina gamla stridskamrater. Hermans granne var Reuterstam, hvilken öfversten, till Rosalies stora harm, bjudit, och de trolofvade hade naturligtvis valt hvarandra, ehuru Rosalie med sina blickar äfven tillhörde de andra små borden, vid hvilka diverse officerare slagit sig ner, ty sällskapet bestod af tjugufem personer.

Uppassningen förrättades af tvänne unga flickor af ett täckt utseende, hvilka buro hvita drägter och blomsterkransar på hufvudet.

Såväl dessa nymfika tjensteandar som den smakfulla anordningen, det herrliga vädret, den romantiska naturen gafvo ett slags féeri åt den poetiska måltiden. Man kände att det var en af lifvets ljufvare stunder, en stund, som påminde om Italiens rosenfester, om sjelfva gudarnes högtider.

Men hvarifrån kommo tonerna, de sköna, fullstämmiga tonerna? Sjelfva öfverstinnan visste det icke. Det var den herrliga lifgrenadiermusiken, det var de tjusande solotonerna af "Westerdals" flöjt. Det var majoren, som härmed velat öfverraska sällskapet.

“Se mina försmådda älskare, som slagit sig ned vid samma bord!” sade Rosalie till Fabian. “Ja ja, lika öden göra vänskap! Men det gör mig nästan ondt om dem. De se båda ut som den öfvergifna Ariadne, åtminstone Herman. Du kan verkligen med stolthet se ned på dem båda, i fall du tycker att du är lyckligare!” tillade Rosalie med ett på en gång stolt och skälmskt leende.

“Ack, min Rosalie, skulle icke jag vara lyckligare?” Och Fabian tryckte med varma blickar Rosalies hand. “Men vet du, Rosalie, om jag trodde att det vore jag, som satt det der mörka molnet på Nordenståls panna, så skulle jag känna en sorg i min lycka!”

“Ah, hvad du blifvit samvetsgramm!”

“Nej, tyvärr, mindre än jag borde vara! Men Herman är en så ovanligt ädel och högsinnad yngling, ja, den ädlaste jag någonsin känt, och det skulle djupt smärta mig, om jag vore orsaken till den dysterhet, hvarom både hans utseende och väsende tala.”

“Jag undrar, om du skulle hålla samma loftal öfver Herman, om det fölle mig in att så der öfverdrifvet berömma honom? Men akta dig, Fabian! “Väck du icke björnen som soffer!” Kom ihåg, att “gammal kärlek rostar icke!” Och det är icke utan, att äfven jag tänker ibland på den sorg jag gjort honom och begriper knappast huru jag kunnat göra det, när jag ser hans manliga och ridderliga utseende, hans intelligenta och nobla väsende!” Och Rosalie fästade vid dessa ord sina ögon på Herman med ett uttryck, som tände en förtärande flamma i Fabians ådror.

“Rosalie, af barmhertighet, se icke så på Nordenstål!” utbrast han bönfällande, och en tår darrade i

den ödmjuka och kärleksfulla blick han fästade på sin fästmö.

“Nå, så reta mig då icke med hans beröm! Det är något jag icke tål att höra. Jag vill aldrig att en jemförelse skall uppställas mellan honom och dig, ty uppriktigt sagdt, Fabian, du är icke den som derpå skulle vinna!”

“Nå, men hvarför öfvergaf du då denne förgudade Herman?” utbrast Fabian, och en nästan vild blick ljungade mot den nyss så berömde, nu så hatade Nordenstål. “Men om jag icke i något annat kan jemföras med honom, så i *ett* kan jag det dock”, tillade han i vekare tonart, “och detta är i kärleken till dig! Derfor, Rosalie, älska mig sådan jag är! Du har ju sagt, att du älskar mig; du har ju i våra ensamma stunder gifvit mig så ljufva bevis på din kärlek, och tron derpå har gjort mig stolt och glad som en gud! Men då jag tviflar, o, Rosalie, då lider jag qval som de fördömde, då gnager mig en mask, som icke dör!”

“Visst älskar jag dig, Fabian!” svarade Rosalie och tryckte den stackars fästammens hand och fästade på honom en blick, som satte hela hans varelse i eld och lågor, och han var nära att sluta Rosalie i sina armar.

“Nå nå, icke så häftigt! Kom ihåg, att jag ännu är blott din fästmö!”

“Men jag får ju snart gifva dig en skönare, en heligare benämning? O, säg, min Rosalie, längtar icke äfven du efter denna stund?”

“Så, Fabian! Din kärlek måste äfven i detta fall stå under min vilja. Du vet att jag är ett bortskämdt barn, som tycker om att leka, men som dock under leken icke glömmmer vanan och begäret att få hvad det vill; och hade jag icke fruktat att Herman för mycket

ville vara herre, vara herrskare, så — kom ihåg det, Fabian — hade *du* aldrig varit min fästman!“

Icke långt från de förlofvade sutto öfverstinnan och majoren. Deras samtal, anfördt af öfverstinnan, rörde sig kring ungdomsminnen och några hviskande anspelningar på aftonen och de dunkla buskéerna kring Rosendal.

Rosalie, som kände sin mor och redan på förmiddagen uppfångat några ord, som oroade henne, lernade, oakadt sina intressanta vyer, icke modren alldeles ur sigte. Hon såg att öfverstinnan helt förstulet stack ett litet hopviket papper i majorens bukett.

Öfversten och hans stridskamrat voro äfven fördjupade i sina ungdomsminnen, hvilka hufvudsakligen rörde sig kring det tyska fälttåget, kring slagen vid Grossbeeren och Dennewitz.

“Våra gamla, kära, tyska minnens skål!“ sade slutligen öfversten med varmt, nästan ungdomligt uttryck. Glasen klingade mot hvarandra, en suck höjde öfverstens bröst, och det var icke med tårfrött öga som han till botten drack den minnesrika skålen.

Herman och Reuterstam talade bland annat om Rosalie, den senare med föraktets gissel, då deremot Herman, nu som alltid, framstod som hennes försvarare, ehuru han visst icke i allt kunde gilla henne;

“Det är modren, som vilseledt och förqvåft hennes goda anlag“, sade han slutligen.

“Ja, hon har så förqvåft dem, att jag tror att lärjungen verkligen öfverträffar mästaren. Stackars den beskedlige Gyllenflygt! Han får nog besanna min profetia!“ tillade grefven och torkade champagneskummet ur de stora mustacherna.

Och de andra vid småborden, hvarom talade de? Om den smakfulla, delikata middagen, den utmärkelse, som kronprinsen under dagens exercis gifvit lifgrenadierregementena och den utmärkelse, som öfverstinnan skänkt lifgrenadiermajoren, om öfverstens ridderliga utseende och väsende, om Gyllenflygt, den stackars satan, om den elegans, i hvilken mamsell Höggvist den föregående dagen visat sig på Gärdet, och huru artigt corps diplomatique der uppvaktat henne.

“Tyst, tyst! Hör du icke Westerdals flöjt?” ropade bordsgrannen till en gastronom, som högt pratade om bordets läckerheter.

“Nog f-n får jag höra det pipet, men en middag sådan som denna, den står mig icke alla dagar till buds!” svarade den tilltalade och nedsköljde kycklings-tuggan med ett dricksglas portvin.

Sedan kaffet var drucket, återvände hela sällskapet till Gärdet. Majoren kunde dock icke dit göra de öfriga sällskap, emedan han hade permission och angelägna affärer i staden.

Öfverstinnans ansigte ljusnade. Majoren hade förstått henne. Stadsaffärerna voro blott en förevändning.

I denna ljufva visshet tryckte hon vid afskedstagandet majorens hand och började, strålande af glädje, vid sin mans arm promenaden till Gärdet.

De hade icke varit der mer än omkring en timme, förr än öfverstinnan började beklaga sig öfver en svår hufvudvärk, hvilken med hvarje ögonblick försvårades.

Öfversten anskaffade vagnen, i hvilken öfverstinnan uppsteg, och under en skuggrik ek stödde hon sina brännande tinningar mot de mjuka vagnsdynorna.

Hon öfverlade med sin man, om hon skulle återvända hem. Öfversten röstade härför, ehuru ledsamt han tyckte det vara, kanske mindre för sin egen skull,

än för sin hustrus, som så mycket gladt sig åt aftonen och den supé, till hvilken Herman och Reuterstam på "Blå porten" inbjudit hela middagssällskapet.

Öfverstinnan tvekade länge.

"Men Rosalie då?" sade hon slutligen.

"Hon skall vara under mitt skydd, och du kan i det fallet vara fullkomligt trygg!"

"Allt skall då gå motgjordt!" klagade öfverstinnan, "Jag, som så mycket gladt mig åt aftonen, måste nu ensam tillbringa den i den qualmiga våningen, när ni alla få så roligt, få se exercisen, se de kungliga damerna, höra korum och sluta dagen med en säkert mycket angenäm och animerad supé!"

"Hon måtte vara bra sjuk, då hon far hem!" tänkte öfversten och såg medlidsamt på sin hustru.

"Skulle jag möjligen senare på aftonen må bättre, så torde jag väl återvända", sade öfverstinnan med mild hjertlighet, vänligt nickande åt de kvarstående.

"Hvad Amelie nu var vänlig, och hon plär vara vid ett så retligt lynne, då hon har hufvudvärk!" tänkte öfversten, och ögat följde deltagande den bortrullande vagnen.

"Tag vägen åt Djurgården!" tillsade öfverstinnan med matt röst. "Kör först öfra vägen åt Manilla och sedan åt Rosendal, så är det mera skuggrikt!" tillade hon med svagare stämma och hufvudet sjönk djupare ned i vagnshörnet. "Icke så fort!" påminde hon knäppast hörbart.

De voro nära Rosendal, då hon tillsade kusen att stanna, der skuggan var djup och svalkande.

Hon satt några minuter stilla, likasom för att svalka sig, och drack i långsamma drag det vattenglas, betjenten anskaffat. Slutligen fick betjenten befallning att lyfta henne ur vagnen.

Stödd på hans arm gick hon några steg, nästan vacklande.

“Nu får du lemna mig och vänta vid vagnen“, tillsade hon vidare. “Jag skall sätta mig här i skuggan.“ Och öfverstinnan nedsjönk vanmäktig på en bänk.

Betjenten hade aflägsnat sig, och det var som om hufvudvärken gjort honom sällskap, ty så fort hon förlorat honom ur synhåll, reste hon sig upp och gick med högburet hufvud och strålande öga framåt och närmade sig allt mer och mer de djupa, mystiska buskéer, som finnas i grannskapet af Rosendal.

Det rådde en ovanlig tystnad i den vanligtvis af människor uppfyllda parken. Nu syntes der ingen: alla voro på Gärdet och endast ljudet af en kratta från gångarne omkring slottet antydde att hon icke var ensam i de dunkla lunderna.

Hon hade hunnit en löfsal med ett egendomligt läge, skuggrikare och ensligare än de andra.

“Jag var den första!“ hviskade hon. “Men se, här är en hanske! Säkert ett tecken att han kommer! Han har då redan varit här. Jag känner igen hans handske, och se, der ligger en af de blommor jag gaf honom! Hörde jag icke steg? Nej, det var blott inbillning! Så mitt hjerta slår! Det är en egen ljuf dallring, när hjertat klappar vid ett möte! Det är ändå mycket att vid mina år kunna ingifva en så varm känsla, ty ehuru han ingenting säger så . . . mitt öga är klar-synt, det villas icke. Han är så blyg — blyg som en femtonårig landtflicka. Han var det äfven i sin ungdom, och det der oskyldiga landsortslifvet, så fattigt på amuretter, har icke ingifvit honom mod i dylika fall. Annat hade det varit, om han varit i Stockholm! Men det är verkligen pikant — kanske för ovanlighe-

tens skull -- att vara den mest rutinerade, den undervisande!"

Och öfverstinnan nedsjönk på en bänk i ljufva variationer öfver sin monolog.

I en hast hade vädret förändrat sig. Den klara Julisolen hade gömt sig, och mörka, hotande moln betäckte horisonten. Öfverstinnan märkte det icke. Hon längtade blott och lyssnade nästan andlös.

"Jag hörde något! Det prasslar, han kommer! Ja, mitt öga bedrager mig icke, det är konturerna af hans vackra, manliga gestalt, som jag ser mellan träden närma sig! Ja, det är verkligen han! Men han är icke ensam. Hvem är denne kärlekens fiende? Han måste väl hitta på något medel att bli af med honom!" Men som de båda allt mer och mer närmade sig löfsalen, så fann öfverstinnan att hon måste tillsvidare aflägsna sig. Hon tog sin tillflykt till en liten nästan ogenomtränglig buské i grannskapet af mötesplatsen, der hon trodde sig kunna lyssna och observera utan att blifva sedd, och der hon i orolig själsspänning nedsjönk på bänken, hvarifrån hon såg majoren och en okänd äldre militär ingå i löfsalen, hvarest de nedsatte sig på den bänk hon nyss lemnat.

De samtalade. Öfverstinnan lyssnade nästan andlös, men kunde ändock endast fragmentariskt uppfånga deras ord.

"Hon har uteslutande att tacka sin man för den aktning hon åtnjuter, ehuru för den, som rätt känner henne, måste hon nästan synas afskyvärd bredvid en så ädel och älskvärd man; ty ju klarare ljuset är, desto mörkare synes skuggan!"

Dessa majorens ord uppfångade öfverstinnan tydligt, utan att det slumrande samvetet gaf henne den

ringaste vink om föremålet för hans domslut. En hög grad af nyfikenhet bemäktigade sig hennes själ, och hon ansträngde ännu mera sina hörselorganer.

“Men hur har du blifvit så bekant med henne? Du plä'r just icke vara så lätt att lura.”

“Jo, när jag för omkring tjugu år sedan passerade graderna i Stockholm, så gjorde jag hennes bekantskap. Hon såg bra ut, var liflig och kokett, jag ung och oerfaren, och innan jag visste ordet af, trodde jag mig vara ohjelpigt kär. Hon började och genomgick med mig alla avancernas grader, och det fortare än jag hunnit genomgå graderna på kungl. Svea lifgardet, ehuru det den tiden icke var så rasande kinkigt. Jag bäfvade, jag oroades öfver hennes farliga lockelser. Jag föraktade henne i djupet af min själ, och ändå hade jag måhända dukat under för min svaghet och hennes förförelsekonster, hade icke en tillfällighet räddat mig, eller rättare en högre varning. Hennes man hade, allt sedan min bekantskap med henne, varit hos sin sjuka syster på en egendom i Östergötland. Jag hade således aldrig sett honom, då jag en afton på en bjudning hos en af Svea gardes officerare ser en ung kapten, hvars utseende och väsende på mig utöfvade en trollmakt, för hvilken ynglingen är tillgänglig, då han ser det ädla, det sannt ridderliga — ser likasom en bild från Gustaf Adolfs dagar! Jag frågade hans namn, och svaret — det sköna, det kraftfulla — kändes som ett tveeggadt riddarsvärd i mitt samvete! Han tilltalade mig. Jag rodnade och stammade, och han, som trodde detta vara af blyghet och ovana, blef så vänlig, så uppmuntrande. Vårt samtal varade länge, och med hvarje ord blickade jag klarare in i denna ädla, manliga själ, och jag skildes vid honom med den djupaste aktning jag ännu känt för någon och med den heliga

föresats att vara värdig det varma och hjertliga handslag, med hvilket han vid vårt afsked liksom till segerkraft skakade min hand. Jag höll min föresats och lemnade några veckor derefter Stockholmsom dubbel segrare. Jag hade genomgått graderna — stjernan blänkte på min axel. Jag hade gått som segrare ur den farliga striden med den koketta, pligtförgätna fru Riddarsvärd!“

Öfverstinnan hade med tilltagande oro och vrede afhört majorens berättelse, och ehuru mycket deraf för henne gått förloradt, var dock det hon hörde tillräckligt att väcka det slumrande samvetet, hvilket vid hvarje ord likasom dragit ett djupare lifsdrag. Det vaknade! Ack, men icke till ångerns bittra och förädlade lif, utan till vredens och raseriets förtärande lågor; och slutligen då majoren med föraktets gissel nämnde hennes namn, då var hon nära att genom ett våldsamt skrik gifva luft åt de raseriets känslor, som hotade att spränga hennes bröst.

“Alla ynglingar kunna tyvärr ej som du berömma sig af segern öfver henne; men hon har alltid så fint spelat sina kort, att hon, på sitt sätt, sauverat apparenserna. Nå, men hennes man, hur har han kunnat fördraga ett sådant uppförande?”

“Det är något som man icke vet, ty man har aldrig sett honom förråda något missnöje. Han är alltid mot henne vänlig och uppmärksam.“

“Ja, men nog märker man dock att i hans hjerta bor en djup sorg?”

“Det medgifver jag, isynnerhet sedan Nordenstål slagit upp med hans dotter.“

“Har hon förut varit förlofvad?”

“Ja, med baron Nordenstål på Svea garde, en systerson till öfversten. Du såg honom vid middagen, en utmärkt hederlig och präktig karl, med hjerta och dug-

lighet; men dottren bråddes för mycket på mamma, eller hon gick så länge i mammas skola, att hon blef alldeles förderfvad, så att Nordenstål, som då i det längsta hade Jobs tålmod, dock slutligen måste slå upp med henne och strax derefter friade hon till sin nuvarande fästman, sedan en grefve gått henne ur skotthåll. Gyllenflygt är en fattig stackare, beskedlig och godtrogen, som icke har svårt att fastna på fogellin, och som behöfver hennes penningar, ty hans affärer äro i grund förstörda. Nu ska' det unga herrskapet lefva af pappas och mammas nådegåfvor, eller frökens "halfva möderne", som det heter. Men när löjtnanten får betala alla sina björnar och procentare, så blir väl lifvet knapphändigt, ty icke komma de länge att lefva af kärlek, ty deras kärlek är säkert af den sorten, som icke öfverlever bröllopssteken! Hvad det är synd med den arne öfversten! En sådan hustru, en sådan dotter! Du skulle sett dem i dag, när de skulle meddela honom den der "*surprisen*" ensamt gjord för *hans* skull, som öfverstinnan så älskvärdt sade, under det att hennes sidoblickar helt tydligt förklarade *mig* som surprisens föremål! Nöjd blef icke öfversten, men han beherrskade sig och låtsade icke märka de blickar och de tysta hviskningar, hvarmed hon hedrade mig vid middagen. Jag skämdes, rätt så knekt jag är, och hade svårt att hålla färgen. Nog f-n förstår jag hur det är. Hon är för gammal och för slug att numera försöka slå an på hufvudstadens karlar. Jag deremot, som är från landet och en gång har varit hennes tillbedjare, jag skulle snart fångas! Men östgöten är icke så lätt att lura! Skulle hon nu komma — i fall hon icke redan varit här — och får se mig på den plats hon angaf i biljetten, som hon så mystiskt instack i buketten, så får hon tro, att jag blifvit öfverraskad af

dig under min väntan på henne. Detta är ändå en finhet, för hvilken hon har att tacka sin man och mitt snara uppbrott från Stockholm.“

“Hon kan omöjligt komma! Vädret ser min själ icke ut som om det gestaltade sig till ett “rendez-vous“. Luften är ju kylig, himlen mulen och mörk, och vi hafva säkert snart en störtskur.“

“Åh, hon har säkert redan varit på platsen, ehuru jag icke begriper hur hon skulle kunna lemna sällskapet, eller också sitter herdinnan på något afstånd och väntar sin Amaryllis.“

“Ja, men nu vänta vi icke längre, utan lemna öfverstinnan åt sitt öde. Det här är ju en riktig orkan, och se så stora regndroppar, ja, till och med hagel! Man skulle nästan kunna tro, att det vore den andre Septemher och icke den andre Juli! Kom nu, så gå vi! Det är bättre att i tältet dricka ett glas punsch än sitta här och bli genomvåta! Der kunna vi allt ha treffigare saker att tala om, vi som icke träffats på hela tre år, än det ämne vi nu behandlat.“

Och de båda vännerna drogo uniformskragen tätt upp till halsen och togo med skyndsamma steg vägen, öfver Pontonbyggan till Gärdet.

Öfverstinnan satt ännu qvar, ehuru hagelskuren och störtregnet smattrade öfver hennes skuldror, hennes sjudheta bröst. Hennes pulsar brände och hennes utseende hade ett feberaktigt, nästan vildt utseende. Hon hade icke känt att sjalen halkat ned från hennes hals, att den våldsamma orkanens kalla fläktar dragit öfver hennes blottade sköte, icke känt att hon slutligen halkat ned på den fuktiga marken, att en iskyla, en döds-kyla dragit igenom hennes brinnande lemmar. Hela

hennes varelse hade likasom upplöst sig i hörselns organer. Hon hade slukat hvarje ord, som sjelfmördaren giftdropparna!

Slutligen gick eller rättare väcklade hon till vagnen, hvarest den genomvåta betjeningen förtretad och undrande väntade öfverstinnan, men nu nästan förskräcktes vid hennes åsyn.

“Hjelp mig upp i vagnen och kör sedan genast hem!” befalldes öfverstinnan med ihålig röst.

Vagnen rullade af i brådskande fart, och öfverstinnsans hufvud sjönk nu verkligan af vanmakt ned mot de mjuka vagnsdynorna.

Tjugutredje kapitlet.

Regnet hade upphört, aftonsolens klara strålar skimrade åter öfver det rörliga lägret, hvarest de sista tonerna från regementenas korum nyss förklingat, då öfversten ser sina ståtliga hästar i häftigt galopp framstörta öfver Gärdet.

Förvånad och uppbragt på kusken, för hvilken han riktigt ämnade "läsa lagen", då vagnen stannade och betjenten hoppade af och med bestört utseende framträdde, ropade han:

"Hvad står på? Hästarna äro ju löddriga som skjutskampar!" utropade öfversten med ovanlig häftighet.

"Öfverstinnan är sjuk och kusken fick befallning att så mycket möjligt var skynda, för att bedja öfversten och fröken komma hem!"

Vreden försvann från öfverstens ansigte och efterträddes af en hastig blekhet.

"Rosalie", sade han, vändande sig till sin dotter, som, eskorterad af en mängd officerare, var, tillika med fadren, på vägen till Blå porten. "Din mor är sjuk! Vi skola genast fara hem!"

Rosalie, som var nära att qväfväs af en häftig skrattparoxysm, hörde icke fadrens ord, men Fabian, som utgjorde hennes närmaste livvakt, upprepade dem för henne.

“Åh, det är väl bara mammas vanliga hufvudvärk!” svarade hon och hade svårt att hämma skrattet; men en blick från fadren förändrade hastigt hennes anletsdrag, och hon satt nästan i samma ögonblick vid hans sida i vagnen.

Vid hemkomsten funno de öfverstinnan sängliggande och i häftig feber.

Läkare tillkallades genast, recepter skrefvos, ilbud afskickades till apotek och fältskär, ty sjukdomen var af en häftig beskaffenhet, som läkaren uttryckte sig.

Öfversten var orolig och bestört, såväl öfver den hastigt påkomna sjukdomen som öfver det oförklarliga i de underrättelser han af betjeningen emottagit om öfverstinnans sena hemkomst, hennes långa vistande vid Rosendal.

Han meddelade läkaren hela tilldragelsen, jemte den slutsats till hvilken han kommit, nämligen att öfverstinnan i skuggan och svalkan vid Rosendal sökt lindring för sin svåra hufvudvärk, och att hon der glömt sig så länge, att luftens hastiga förändring, orkanen, haglet och störtskuren öfverrumplat henne och förorsakat en häftig förkylning.

Doktorn fann denna förmodan sannolik, men började dock den följande dagen frukta, att någon skräm- sel, någon häftig sinnesrörelse varit en medverkande orsak; ty under den yrsel, som infunnit sig, tycktes vilda fantasier sysselsätta den sjukas själ. Hon talade om förräderi, om trolöshet, om hämnd etc. etc.

Rosalie var bedröfvad, så mycket mera som hon dunkelt och bäfvande anade föremålet för modrens vilda utgjutelser. Hon hade märkt hennes böjelse för majoren, hade äfven sett att han, ehuru visande henne en utsökt artighet, likväl icke delade den. Hon hade aldrig trott på modrens hufvudvärk, så mycket mindre

som hon under middagen uppfångat några vägledande ord, och hon fann nu så mycket mer bekräftelse på sin misstanke och den slutsats, som stod med denna i för-
ening, då modren, i stället att fara hem, tagit vägen
åt Djurgården. Men åt ingen förtrodde hon hvad hon
tänkte, utan låtsade fullkomligt dela de andras förvä-
ning och gissningar.

Emellertid tilltog öfverstinnans sjukdom i vålds-
samhet och hastig utveckling. Läkaren förklarade den vara
lunginflammation, derjemte en oroande tillsats af hjern-
feber.

Dag skred efter dag och den sjukas tillstånd för-
värrades oupphörligt och syntes allt mer och mer hopp-
löst. Hon yrade nästan ständigt, och hennes yrsel var
af en sorglig och vild beskaffenhet.

Öfversten lemnade aldrig sin hustrus rum, der han
omgaf henne med en uppmärksamhet, en ömhet, som
den mest älskande make sällan utvecklar vid sjuksän-
gen och som nästan aldrig belönades af en redig tanke,
ett vänligt ord.

Afven Rosalie tillbringade sin mesta tid hos mo-
dren, ehuru hennes tankar väl icke uteslutande dvaldes
inom det dystra sjukrummet. Äfven hon hade varma
tårar för modrens plågor och den allt mer och mer
hotande fara, i hvilken hon sväfvade; men hennes själ
var så ovan, så otillgänglig för alla sorgliga förestäl-
ningar, att hon icke på fullt allvar kunde tänka sig
modrens död, åtminstone icke fördjupa sig i dessa tankar.

Tjugufjerde kapitlet.

En klar, fridfull Juli-afton, fjorton dagar sedan den ståtliga vagnen höll vid öfverstens trappa för att föra öfverstinnan rosig och lefnadsglad till lustlägret, höll äfven vid samma trappa en vagn. Äfven den vändade öfverstinnan, men det var icke den lysande landån med de purpurröda kuddarna, det blänkande vapnet, nej, det var Clara likvagn, som med sina svarta omhängen, sitt dystra vapen af döds skallar, skulle föra öfverstinan till dödens läger — till kyrkogården.

En mängd menniskor omgäfvö vagnen, ända ifrån den unga värdshusflickan till de lutande enkhusgummorna, ifrån den ilande kontoristen, den nybrände kunglige sekreteraren, den lurande tidningsskrifvaren, den spotske kammartjenaren till den halfnakne hamnbusen. Alla samlades de kring dödsboningen, kring likföraren. Alla trampade de den gröna granrismattan, och många af dem sågo forskande och nyfiket upp mot första våningens snöhvita lakan; och uppehöll de sig der endast ett ögonblick, så frågade de dock hvem den döda var.

Läsare, du som kanske äfven nu dröjer vid denna likvagn, du frågar oss icke om den dödas namn; men i fall du eger sinne för lifvets djupaste allvar, så frågar du oss om den dödas död! Vi svara: döden är vanligen sådan, som lifvet varit, ty hvarje dess andedrag, hvarje dess tanke står ju i sammanhang med detta sista ögonblick, är en beredelse dertill, ehuru det är långt

ifrån oss att tro, att det icke finnes en ånger så djup, så allvarlig, att den kan framkalla en nådens stråle, klar och varm nog för att förmå upplysa och förherrliga dödens mörker, äfven för den, hvars hela lefnad varit en irrgång i syndens lustgårdar!

Öfverstinnan tillhörde dock, tyvärr, icke dessa! Hon egde sällan full klarhet i tanke och begrepp, och de få ögonblick hon egde det, syntes hon sysselsatt med mörka föreställningar, mörka planer, hvilka tillhörde lifvets skuggsida och hvilkas anledning hennes omgifning icke förstod, hvarför de äfven förklarade detta som yrsel.

Öfversten hade velat tillkalla en prest, men öfverstinnan ville det ej. "Jag är ingen katolik och behöfver ingen biktfar!" svarade hon nästan ironiskt.

Ack, det är icke så lätt att i ett enda ögonblick uppgöra räkningen för ett helt lif, isynnerhet för den, som kanske aldrig besinnat att en räkenskap *måste* komma, och ändå — den uteblifver ju för ingen!

O, att de besinnade, behjertade denna sanning, de som så noga föra sina jordiska räkenskaper, som timme efter timme kunna sitta nedlutade, grubblande för att få reda på det minsta, det obetydligaste, vore det ock blott ett öre, som felas i deras kredit, och som dock aldrig eger ett enda ögonblick till öfverräknande af deras oerhördt stora rest i himlens hufvudbok!

"O, den bedragaren!" utropade öfverstinnan, och hennes ögon sprutade hatets lågor.

Dessa voro hennes sista ord.

Sådan var hennes död, men oss tillkommer icke domen! Vi kunna blott säga, att öfversten önskat den annorlunda och att hans djupaste sorg icke var den att hon dött, men *huru* hon dött!

Det är ett gammalt bekant ordspråk som säger,

att "ingen är god förrän han är död" men vi våga påstå, att ingen rätt bedömes förrän han är död, då deremot detta sällan är fallet med den lefvande. Skälen dertill äro många, kanske dock vanligast afund och partiskhet. Och hade du, rättvis läsare, lyssnat till de omdömen, som omgäfvö den dyrbara likkistan med sina silfverplåtar, sina kransar, sina fladdrande band med smickrande inskriptioner, då skulle du — jag är säker derpå — medgifvit riktigheten af vår anmärkning.

härskade lifvets skuggsida och hvilas anledning hvarns omgifning icke förestod, svarade de lifvets förklarade delia som yrsk.

Öfversten hade — utan tillkalla en presal, men öfverst-
innan ville det ej. "Jag är ingen katolik och behöfver
ingen hjälpa," svarade hon hänsintroniskt.

Ack, det är icke så lätt att i ett enda ögonblick
uppgeva tänkningen för ett helt lit. jämvärdhet för den
som kanske aldrig besinnat att en kärlekskap växt
komma, och ändå — den stödför i för ingen!

O, att de besinnade, behärskade denna samning, de
som så nogra för sin förbuds kärlekskap, som lifvets
eller lifvets kunna sitta nedlåtande, gripande för ett
in red på det minsta, det oöfverhöfvet, var det dock
höft ett öre som ledas i deras kredt, och som dock
aldrig gret ett enda ögonblick till öfverstående af
deras orhöfvet stora rest i himlens förhöfvet!

O, den bedragna, uttrögde öfverstinnan, och
hennes ögon sprutade båtets jävor.

De som voro hennes sista ord.
Sådan var hennes död, men oss tillkommer icke
dömen! Vi kunna höft säga, att öfversten tänkte den
anordning och att hans hjupade sorg icke var den som
hon höft, men äran hon höft!

Det är ett gammalt bekant ordspår som säger,

Tjugufemte kapitlet.

Med våra läsares tillåtelse gå vi ifrån det rika sorgehuset att uppsöka fru Treuling och hennes dotter; der är väl också ett sorgehus, ehuru i olika mening, ty det är icke endast döden, som kommer med sorgebudet. Lifvet är så rikt på sorgeämnen, men verlden känner dem icke, åtminstone icke alla, och väl att så är!

Fru Treuling var, som vi kanske påminna oss, till våren uppsagd af Prejelin. En bostad var väl vid tiden för vår berättelse hvarken så dyrbar eller så svår att erhålla som i våra dagar, men för personer i deras förhållanden är ju äfven det ringaste mycket, ja, stundom omöjligt att betala. Ottilias piano var såldt, och ehuru ett af dessa utmärkta tyska instrument, som åtminstone den tiden öfverträffade allt hvad Stockholm kunde erbjuda, hade dock summan derfor varit obetydlig, relativt till dess värde och Ottilias behof. Det var alltid hon som skötte de ekonomiska angelägenheterna. Hvad nöden utbjuder, betalas alltid minst! Af dessa penningar återstod nu icke så mycket som fordrades till det minsta hyresqvartal. De hade inga vänner, ingen att vända sig till i sitt djupa bekymmer.

Ofta dröjde Ottilias tankar vid den kärleksfulla, oförgätliga friherrinnan på Drottninggatan. Ack, hon hade ju så vänligt bedt henne återkomma! Hon kände att hon skulle behjerta och afhjelpa hennes bekymmer, men hon hade icke mod att uppsöka henne.

Nöden skulle dock måhända hafva förmått henne dertill, hade icke den der oförklarliga, underbara likheten gjort detta till en absolut omöjlighet.

Madam Olsson, denna deras deltagande och enda vän, hade tyst och uppmärksamt följt deras allt mer och mer svåra, rådlösa belägenhet. Hon hade, utan meddelande, genomträngt ända till djupet deraf och hade uttänkt ett medel att åtminstone för ögonblicket afhjelpa densamma. Men det var icke så lätt att på ett nog grannliga sätt kunna framkomma med sin plan.

Hon hade en morgon lemnat Ottilia Dagbladet och såg den stackars flickan fördjupad i de spalter, som erbjuda rum att hyra.

“Ack, söta mamsell, bry sig inte om att titta på de der gamla rummen!”

“Men, madam lilla, det lider ju på tiden, och vi måste hafva ett rum! Vi kunna ju icke vara husvill!”

“Det är nog sant det, men . . .”

Den gamla tystnade, och en djup förlägenhet afspeglade sig på hennes ärliga ansigte.

“Ack, om jag tordes tala,” återtog gumman efter några ögonblicks tystnad, “och jag kunde lägga mina ord så, att inte herrskapet tyckte att jag vore för djerf och för närgången!”

“Från en så trofast vän kan intet komma, som är djerft eller närgånget!” utbrast fru Treuling kärleksfullt.

“Ja, jag känner ju herrskapet, och fast jag nog ser och förstår, att de ä' fint och förnämt folk, så ser jag också hur ödmjuka och snälla de ä' och vet att de förlåta gumman för hennes välmening skull, om än det låter aldrig så dumt. Jo, si för det första så ville jag säga, att frun, som ända se'n i höstas varit klenare än förut, behöfde så väl vara på landet i som-

mar och få vara ute i skogen och på sjön och henta krafter, för si de' kan frun aldrig göra i sta'n."

"Ack ja, madam lilla, hvad mamma väl behöfde det!" utbrast Ottilia. "Men hur skulle det kunna tillgå? Det är ju alldeles omöjligt!"

"Nej, det är inte omöjligt, om herrskapet kunde vara nöjda me' en liten simpel kammare hos min dotter och måg? De ha så trefligt vid sjön i en liten vacker björkdunge, och di ha' en liten trädgård så fin me' blommor och bärbuskar och körsbärsträd, och mågen min han ä' en så hygglig och snäll karl, fast han inte ä' annat än skogvaktare, och Lotta, henne känner herrskapet, ho' ha' alltid varit så glad och tjenstaktig, och hemmet si, de' håller ho' så fint och nätt som ett dockskåp, och godt har ho' om mjölk och ägg, för ho' har två kor och tie höns, och grönsaker har ho' så att ho' säljer. Nu ha' ja' tänkt, att om herrskapet ville vara der öfver sommaren — si förra sommarn då hade de ett par gamla fröknar, som bodde der. Men si nu kommer de' värsta, för en kan inte vara säker på att sjön ä' öppen te första April, och inte vore det fälle värdt te hyra rum på ett par veckor?"

"Men madam lilla . . .?" Ottilia fästade vid dessa ord en frågande blick på den hjertegoda gumman.

"Söta mitt herrskap, förlåt mej, som vågar tillbjuda herrskapet min lilla kammare! Den ä' så liten och simpel, men mamsell Ottilia vet att den ä' snygg, och mågen ha' kostat på nya tapeter, och när herrskapets vackra möbler komma in, så blir den allt treflig!"

"Hvar skulle madams möbler då stå och hvar skulle madam sjelf bo?"

"Möblerna skulle stå på vind', som är stor som en sal, och jag skulle bo i mitt lilla kök; der har ja'

bott många gånger, och så fort som sjön ä' öppen och det blir så varmt, att frun törs fara på sjön, så kommer mågen och hemtar herrskapet me' nya båten. Och om bondpraktika' inte ljuger, så blir de' bitti' öppet vatten i år!"

Mor och dotter syntes djupt rörda, och Ottilia reste sig upp, slog sina armar omkring den goda gummans hals, och mot hennes bröst droppade tacksamhetens och glädjens varma tårar. Och med ett: "Gud välsigne madam!" utsträckte modren mot henne sina fina, afnagrade händer, och ett kärlekens solsken spred sig öfver hennes tärda, men ännu vackra och själfulla ansigte.

"Söta mitt herrskap, nu skäms jag!" utbrast madam Olsson, men en ljuf förnöjelse stod att läsa i hennes milda och ärliga öga. "Om nu herrskapet tycker som jag, så ä' de' inte värdt te dröja här te sista dagen, utan flytta härifrån så fort möjligt ä', så slipper Prejelin ta reda på hvart herrskapet tagit vägen; och kammarn den kan vara i ordning om det vore i morgon dag, för si han ha' slagi' ikring me' mej många gånger och frågat hvart herrskapet ska' flytta. För si han lurar på mamsell Ottilia som höken på dufvan!"

Tjugusjette kapitlet.

Mera tomhet än sorg hade öfverstinnan Riddarsvärd lemnat efter sig. Hvad öfversten kände och tänkte gömde han, som alltid, tyst i sitt hjerta och de ymniga tårar Rosalie de första dagarne gjutit tycktes med ens hafva tömt tårekällan.

Fadren tyckte sig i början med glädje märka, att modrens död väckt allvarsammare tankar i Rosalies själ. Hon ensam hade genomträngt de mystiska tilldragelser, hvilka vållat densamma, och det var detta, som mer än saknaden väckt en känsla af besinning, väckt en tanke på hennes egen farliga likhet med modren, kanske ock väckt mången ädel föresats i hennes hjerta. Men lättsinnet förmår icke fasthålla de goda intrycken, långt mindre sätta dem i handling. De likna solstrålar, skimrande på en tillfrusen mark. De hinna blott ytan, den de för ögonblicket uppvärma, men förmå icke tränga till djupet, och snart kunde man hos den djupt sorgklädda dottren spåra hvarken sorg eller allvar.

Öfversten hade genast efter begrafningen lemnat staden och med sin dotter flyttat ut till sitt vackra Riddersholm. Rosalie, hvilken aldrig rätt trufdes på landet, var i hög grad missnöjd med denna flyttning. Hon visste att fadren respekterade sorgetiden, att han fordrade detsamma af sin dotter, och att således inga tillställningar, inga fester skulle få ega rum. I staden hade hon till en viss grad egt medel att göra sig skades-

lös för dessa försakelser, men på landet, det tråkiga och enformiga landet, fanns ju ingen resurs, ty naturens skönhet hade aldrig för henne egt något värde, och de grannar, som omgäfvö Riddersholm, voro — enligthennes egna ord — för hennes lifsorganer detsamma som ett morfinpulver.

Så ofta Fabians tjenstgöring tillät det, var han naturligtvis på Riddersholm, tillsagd af sin fästmö, en gång för alla, att icke komma ensam.

“Ser du, Fabian lilla, enformigheten och den absoluta ensamheten mattar kärleken, och den måste vi behålla frisk och ny med oss till vårt hem!” svarade Rosalie skälmaktigt leende, då Fabian opponerade sig emot att draga kamrater med sig i släptåg.

Friherrinnan Nordenstål hade på det hjertligaste bjudit sin bror och brörsdotter att tillbringa några veckor på det natursköna Fridala, hvarest flera släktningar skulle inträffa.

“Ack, pappa lilla, nog vore det roligt att råka faster och Herman, men det vore så synd med Fabian att så länge vara skild från mig, och så tomt för mig att sakna honom!” svarade Rosalie, då fadren till henne meddelade sin systers bjudning och hans önskan att man skulle antaga densamma. “Men pappa skall visst icke försaka denna glädje,” tillade hon inställsamt; “pappa behöfver nog någon förströelse i sin sorg och sin ensamhet. Jag har vår gamla snälla Hedda och skall nog finna mig under denna tid.”

“Ja, Rosalie, jag behöfver denna glädje och tänker icke heller försaka den; men jag reser icke utan dig! Och nu, mitt barn, känner du min vilja!”

Rosalies kind blef purpurröd, men hon vågade icke motsäga sin far.

“Men, pappa, jag har så mycket att arrangera till mitt bröllop!” inföll hon ödmjukt.

Icke mera än som kan hinnas på den tid som är öfrig, sedan vi hos min syster tillbringat en vecka eller mer.“ Och saken var afgjord.

På Fridala utvecklade Rosalie en ny sida af sin mångskiftande natur. Hon var allvarlig, stundom vemodfull. De oinvigde förklarade detta vara sorgen efter modren, andra trodde sig märka att hon koketterade för sin allvarlige kusin. Men fadren suckade djupt, ty han spårade den gömda orsaken till sin dotters sinnesstämning, såg, att oakadt hennes lättsinne, en trogen känsla bodde på djupet af hennes själ, och han såg vid afskedstagandet kampen med de tillbakahållna tårarna.

Rosalies bröllop hade allt sedan hennes förlofning varit utsatt till den tjugufemte September, som var hennes födelsedag. Öfversten ville efter sin hustrus död framflytta densamma, men derom ville icke Rosalie höra talas.

“Om mamma skulle kunna meddela oss sin tanke, skulle den — jag är säker derpå — vara, att icke uppskjuta det, som så länge varit bestämdt! Dessutom är det ju tre månader efter mammas död, halfva sorgedagen är ju till dess förfluten.“ Dock tillade hon, att om fadren ville, som hon önskat, låta bröllopet firas i Stockholm, så skulle hon gerna foga sig efter hans önskan.

Detta var hos Rosalie en älsklingsidé, som hon hos fadren förfäktat, ända till dess hon var säker att derigenom ingenting kunna vinna mer än fadrens missnöje.

“Hade mamma lefvat, då hade det blifvit i Stöckholm,” suckade hon, “ty mamma tyckte som jag, att ett bröllop aldrig på landet kan blifva så lystert, en brud aldrig så observerad! Ack, att icke mamma kunde lefva öfver bröllopet!” Och vid denna tanke egnade hon sin mors minne en djup suck.

Rosalie hade sjelf valt tärnor och marskalkar, hvilkas antal hon bestämt till tio. Reuterstam, hvilken snart efter Rosalies förlofning åter börjat sina besök, var tillika med Herman de som Rosalie kallade *sina* marskalkar.

Fadren var icke rätt nöjd med valet af den förre, ty Reuterstams uppförande i hans hus, isynnerhet hans uppträdande efter förlofningen, hade icke stält honom i en fördelaktig dager hos öfversten. Det var, så tyckte fadren, efter hvad som förut förefallit, ett förnärmande både mot Rosalie och Fabian.

Fabian delade fullkomligt öfverstens tankar, men han var så förälskad, att, ehuru väl stundom både missnöjd och svartsjuk, han likväl tröstade sig med löjtnant W—s lugnande upprepande, då han på en Carlsbal i Linköping såg sin fästmö i hög grad kurtiserad: “Hon är ändå min!” Men löjtnanten blundade likvisst under upprepande af dessa tröstegrunder.

Och Fabian blundade, försjunkande i den ljufliga tanken, att Rosalie snart var hans brud och sedan hans egendom, på hvilken *ingen* skulle våga kasta en ohelgande blick eller tillhviska ett ömhetens ord, likasom Rosalie icke heller skulle hafva öga eller tanke för någon annan än sin man.

Den stackas Fabian glömde i sin lidelsefulla kärlek, att den koketta qvinnan, äfven om hon gifte sig af glödande böjelse, aldrig är nöjd med den *ende*, vore han ock typen för manlig älskvärdhet och begäfnig.

Han är hennes tillhörighet. Hon har ingenting mera hos honom att vinna, situationen är icke mera pikant. Det är blott den ädla, varmhjertade qvinnan, som i sin make eger sitt *allt*, och hvars lufs uppgift det är att söka göra sig allt mer och mer värdig hans kärlek, allt mer och mer söka bereda hans lycka!

Friherrinnan Nordenstål och hennes son ankommo till Riddersholm omkring en vecka före bröllopet, hvarest friherrinnan, med sin allmänt erkända smak och förmåga att arrangera, mycket biträdde vid de stora tillredelserna.

Med grämelse och bekymmer såg friherrinnan all den fäfånga, den ytlighet, som Rosalie utvecklade i afseende på sin toalett och allt som stod i sammanhang med bröllopet. Hon tackade Gud, att hon icke blifvit hennes sons brud och beklagade den arme Fabian, som en dag så dyrt skulle få betala den berusande lycka han nu kände att få gifva henne detta sköna tjusande namn.

Herman hade tillbringat nästan hela tiden i Stockholm under fortsatta, ehuru nu som förut fruktlösa försök att återfinna Ottilia.

“Och bröllopsdagen — han kom den dagen“, med all den strålände glans, den nästan bländande prakt, som smak och rikedom i förening kunna erbjuda, med en ståtlig brud i dyrbar och elegant parisertoalett, med täcka, blomstrände tärnor, ståtliga marskalkar, med regementsmusik, skålar och tal, blixtrände af lekande humor, bland hvilka man väl äfven kunde upphemta något allvarets gedignare guldorn.

Sjelfva naturen tycktes äfven vilja illustrera denna glädjens och kärlekens fest med smekande vindar, bal-

samiska dofter och ett solsken, klart och strålände, som vore det en sommardag. Och när aftonen utbredt sin mystiska tjusning öfver bröllopsgård och lunder, då skimrade fullmånen med en så strålände glans, att marschallers och lyktors bländande sken nästan förbleknade vid dess silfverglittrande strålar.

“Men bruden? Den bruden!” hviskades tyst bland de talrika gästerne, och de som icke hviskade det, tänkte det åtminstone, ty aldrig hade Rosalie utvecklats ett så utstuderadt, oupphinneligt koketteri, eller hon hade aldrig varit i tillfälle att så exponera det, ty på en brud — det må nu vara i kojans eller i palatset — äro ju allas blickar riktade. Till och med under sjelfva den gripande vigselceremonien voro blickar och attityder så teatraliskt beräknade, att hela hennes varelse återgaf en fulländad exposition.

O, den arma, som så kunde förgäta vigten och helgden af denna högtidliga stund, förgäta att den är en invigning till lifvets ljufvaste lycksalighet eller djupaste ve, ehuru väl — vi måste medgifva det — att de flesta äktenskap gå emellan dessa tvänne ytterligheter. Men för Rosalie fanns ingen medelväg, ty hon var icke mäktig af denna djupa, rena, försonande kärlek, från hvilken utgå de osedda men förnimbara och välgörande makter, som uppehålla och förljufva månget äktenskap!

Fabian ensam var blind, ty han var för berusad af sin lycka att hos Rosalie kunna skåda annat än sin tjusande brud! Hans ansigte strålade af lycksalighet. Vål måste han mången gång blunda för att icke störas i sin lycka, och nog önskade han Reuterstam “från sin runstaf tagen”.

“Fabian, ser du Herman huru dyster och vemodfull han ser ut?” hviskade Rosalie och fästade blicken

på sin kusin, öfver hvars ädla och manliga anletsdrag i detta ögonblick ett mörkt moln hvilade. "Hvad tror du att han ville gifva för att vara i *ditt* ställe?" Och Rosalie tryckte vid dessa ord med en glödande blick sin brudgums hand.

Rosalie hade öfvertygat Fabian, att det var hon som brutit förbindelsen med Herman: men hvad hon nu sade honom, det var hennes fullkomliga öfvertygelse; ty det vemod hon hos Herman märkt allt sedan deras uppslagna förlofning, det härledde hon från hans, som hon trodde, förhastade beslut att bortkasta sin lycka.

Det finnes sällan ett sällskap så litet, att icke någon tyst suck, något hemligt qual gömmer sig i det samma, huru mycket mera då i dessa stora, lysande banketter, der ofta under en leende mask klappar ett nästan bristande hjerta, som tyst räknar de långa, qualfulla timmarne för att i ensamheten ändtligen få aftaga masken och gråta ut.

Äfven på det glada, lysande bröllopet klappade ett sådant hjerta, men ingen hörbar suck, ingen skimrande får förrådde de qual, som hotade att splittra det arma hjertat, ty Nanna, som äfven tillhörde bröllopgästerna, hade så förmått att beherrska sig, att hon till och med villade Fabians öga.

För att vara rättvisa mot Rosalie måste vi tillstå, att hon, som så mången gång med stolt triumf och nästan hånande bemött Nanna, nu visade henne en nästan systerlig vänlighet. Det var som ville hon försöka gifva henne all den ersättning hon förmådde för det hon frånöfvat henne. Ack, en ringa ersättning för ett sådant helgerån! Men det vittnade ändå att Rosalie, oakadt allt sitt lättsinne, sitt koketteri, icke alldeles saknade hjerta.

Och i den blick, med hvilken Fabian emottog Nannas systerliga lyckönskan, syntes tydligt att han i sin själ, oaktadt sin berusande lycka, dock egde ett heligt rum för sin vårdagsbrud!

Och vagn på vagn rullade omsider bort, de talrika nattgästerna hade intagit sina sofrum, allt blef tyst inom den nyss så stojande bröllopsgården; kronor och marschaller hade slocknat, endast fullmånens vestaliska strålar skimrade i mystisk glans öfver våg, lundar och brudgemak!

Fru från först och bästa bekymmer hade både
moder och dotter följt omkring sina dagar. De
voro utmärkt skickliga i alla ännu arbeten och i stål-
och silfverarbeten öfverträfade de alla.
De hade på värn fått beställning på följande
orntat till tvänne stycken kyrkor. Med glädje hade
de utskänkt till
sommarens ordning

Tjugusjunde kapitlet.

Fru Treuling och hennes dotter hade på det täcka
skogvaktarebostället tillbringat fridfulla sommandagar,
och hade de kunnat skilja sig vid sina minnen, sina
bekymmer och uteslutande lefvat inom det närvarandes
ram, skulle de hafva känt sig verkligt lyckliga. Men
ack, när kan menniskan frigöra sig från sig sjelf? Och
männe hon ens ville det? Hon älskar sin smärta, den
har blifvit hennes vän, hennes förtrogna!

Skogvaktarhustrun var en värdig dotter till sin
ädra moder och en af dessa få qvinnor, hvilka, såväl
i kojan som i palatset, utbreda glädje och ljuf trefnad,
hvilka lefva likasom i uppfyllandet af andras önsknin-
gar, som de nästan profetiskt tyckas förstå.

Det lilla rummet med sin förtjusande utsigt, sina
ljusröda tapeter, hade hon ordnat så fint och trefligt
med nya gardiner, geranier och balsaminer, stoppad
soffa och polerad dragkista, och deras mat tillagade
hon smaklig, proper och tillräcklig, ehuru icke efter
en mycket varierande matsedel.

Skogvaktaren var en ung, vacker och redbar karl,
ordentlig och duglig i sin tjänst, och hvilken gjorde
allt som stod i hans förmåga för sin hustrus och hem-
nets trefnad och för sina sommargästers bekvämlighet
och nöje. Han försedde deras bord med läckert ville-
bråd, och om aftnarne rodde han dem icke sällan på
den klara, strandfagra Mälarvågen.

Fria från brist och husliga bekymmer hade både modren och dottren flitigt användt sina dagar. De voro utmärkt skickliga i alla finare arbeten, och i guld- och silfverbroderier öfverträffade de alla.

De hade på våren fått beställning på fullständiga ornater till tvänne nybygda kyrkor. Med glädje hade de uträknat, att inkomsten häraf vore tillräcklig till sommarens ovanligt billiga inackordering och till första hyreskvartalet för den boning madam Olsson skaffat dem, hvilken var både billigare och rymligare än den de förut haft.

Men oskattbarare än allt detta var den helsa, de krafter, som hos fru Treuling blifvit en följd af frid, landluft, sund och tillräcklig föda och alla de både andliga och lekamliga fördelar, som det lilla täcka skogvaktarbostället skänkt dem. Ottilia kunde icke minnas att hon någonsin sett sin mor så frisk och glad, och hennes glädje häröfver var ock så stor, att hon för den nästan glömde bekymret för framtiden, och om icke glömde, så åtminstone icke så qvalfullt sysselsatte sina tankar med den bild, som hon förgäfvos sökt förvisa från sitt hjerta.

Flyttningen till Stockholm skulle icke företagas förrän fram i Oktober. Madam Olsson ville innan dess ställa det nya hemmet i ordning och dessutom tyckte hon att de tids nog finge "sitta på stengatan, och så länge de va' hos Lotta, hade de inga bekymmer."

Det var den tjuuguåttende September, skogvaktar-madams trettionde födelsedag. Hon hade så trefligt dukat eftermiddagens kaffebord i en liten löfsal, den naturen bildat af ekar och hängbjörkar, och med en förtjusande utsigt öfver Mälarens stränder och holmar

och der skogvaktaren gjort mjuka torfsoffor och ett litet grönmåladt bord för kaffe och arbete, ty fru Treuling och hennes dotter plägade ofta der tillbringa sina dagar.

Kaffebordet var i dag festligare än vanligt, med nya kaffekoppar, färskt, hembakadt saffransbröd och godrån.

Värdinnan hade islagit den s. k. "pååtären" — ty i dag, det hjälpte icke, måste den drickas — då en gumma med en korg på armen helt förtroligt steg in i löfsalen.

"Jag kommer alldeles lagom, jag!" började den inträdande, sedan hon helsat värdinnan och med en nigning de främmande. "Ja' kunde inte gå förbi, utan te titta in och tala om allt grannt, som ja' ha' sett, för si grannare kan de' inte bli på slottet, när farfarsgubben ska' göra bröllop åt lilla "sessan", de ä' omöjligt!" Vid dessa ord satte hon korgen på marken och sig sjelf på bänken bredvid Ottilia, torkande svetten från panna och kinder.

"Herrskapet ä' fälle så goda och förlåter?" sade Lotta och räckte en bräddfull kaffekopp till gumman, som med särdeles välbehag mottog koppen, hvars fat hon rikt garnerade med den lackerade korgens innehåll. Gumman lät som vanligt maten tysta mun och glömde grannlåten för den aromatiska drycken.

"Madam kommer från bröllopsgården?" började värdinnan.

"Ja, de' förstås! Och sir madam, att ja' höll mitt löfte och gick den här vägen, fast de' va' krok, för te tale om stäten för madam?" svarade gumman, sugande på sockerbiten till andra kaffekoppen. "Ja, si mycke' ha' ja' då sett i mina dar, när ja' va' amma

hos excellensen, men si alldri' maken te bröllopet, för den va' då alldeles okristlig!"

"Hvar var bröllopet?" frågade Ottilia.

"På Riddersholm, mamsell lilla! De' ä' en så hiskeligt stor och grann herrgård!"

"Nå, bruden va' fälle grann?" sporde Lotta.

"Ja, ho' va' så grann, att en knappt kunde si på henne, för ho' blänkte värre än sola! Men Herre Gud, så ho' hofvera sej, alldeles som mamma i sina dar; och brudgummen, han va' då så vacker och rödblommiger och gladlynt, och hade en fjäderbuske i hatten så stor och grann som en påfogelstjert!"

"Men brudgummen va' ju inte baron, som di sa' att ho' skulle ha?"

"Baron Herman? Nej han slog upp me'na, för fast ho' ä' vacker och grann och kan prata och hofvera sej, så va' han mycke' för go' åt'na, för ho' liksom mora ä' så ilsken och högmödig, när ho' sätter sej på tvära. Och si baron Herman, som ä' hennes kusin, han kände krutet han! Si de' ä' någe' te vacker och rar herre de'! Men han va' sej inte lik på bröllopet — si han va' hofriddare me' — men han såg så ängsliger ut ibland, och de' trodde många va' för att han inte va' brudgummen, men de' ha' han kunna' vatt många gånger om, om han ha' velat, men si han va' för klok han! Och den här stackarn, som nu ha' fastna' för henne — si de' ä' för rikedom skull, för han ä' fattig — och den gör ho' kol på, för han ä' så enfaldig och beskedlig, och nog får han äta opp att ho' ha' betalt en million för hans skulder. Men si godhertad ä' ho' allt, för ho' gaf mej två riksdaler på bröllopsda'n! Si i den delen brås ho' på pappa!"

Fru Treuling satt tyst, flitigt arbetande på altardynans gyllene kors och, som det syntes, utan det

ringaste intresse för gummans berättelse. Men Ottilia deremot var i hög grad intresserad, och hon såg ut som om en fråga hvilat på hennes läppar, hvilken hon saknade mod att uttala.

“Hvem var då bruden?” frågade hon omsider med icke full säker röst.

“De’ va’ fröken på Riddersholm.”
 “Men hvad heter hon?” En flammande sky drog vid dessa ord öfver Ottilias kind.

“Ja så, mamsell känner inte te’t? Men si hellest så ä’ de’ allt kända i Stockholm. Jo si herrn på Riddersholm de’ ä’ öfverste Riddarsvärd, och ho’ som va brud de’ va’ hans enda barn, som han hade me’ nåda, som va’ ett hår utå hin onde; men si ho’ dog i somras och ingen men’ska ha sörjt’na. Och si öfversten har en syster, som ä’ friherrinna, en mycket bra men’ska, och ho’ har en son, och de’ va’ den baron, som frökna skulle ha; men ho’ höll sej te hvem som helst och va’ så argsinter, så att han slog upp me’na, och friherrinna’ ville aldri’ att ho’ skulle ha hennes son. Sir herrskapet, ja’ känner te hela slägta, för min gubbe va’ i många år, ända te sin död, kusk hos öfversten — fast då kallas han bara major — och nu se’n gubben min dog, så ger han mej hvart år femti riksdaler och husrum och vedbrand, och en liten täppa fick ja’ me’ om ja’ ville; men ja’ bor hos dotter mi’, för ho’ ä’ gift me’ en skomakare och står sej bra, Gud vare lof! Men ja’ går ofta te Riddersholm, och nu ha’ ja’ vatt der i åtta dar och riktigt smort mej; men si ja’ ha’ diska me’ — de’ förstås! Och di ha allt kunnat behöft mej längre, för der ä’ så okristligt mycke folk kvar, men si dotter mi’ ska döpa sin pojke om sönda’, och då får ja lof te vara hemma.”

“Herre Gud, så blek frun ä!” utbrast Lotta. “Frun tål inte ve’ te vara ute längre. Det står ett stort, svart moln i vester, och ja’ känner att de’ blåser så kallt från sjön!”

Ottilia, hvars uppmärksamhet nästan uteslutande varit fästad vid gummans berättelse, satt till hälften vänd från modren; men vid dessa Lottas ord vände hon sig hastigt mot henne, och nu såg äfven hon, och bättre än någon annan, den förändring modren undergått, frågande henne, med den dotterliga kärlekens ömmaste tonfall, orsaken till hennes blekhet,

“Ett af mina vanliga svaghetsanfall, min Ottilia!” svarade modren och log nästan ett engleande mot den kära dottren.

„Skola vi icke gå in, mamma lilla?“

“Ack nej, luften är så stärkande, så skön!”

“Kanske madam ä’ snäll och hjälper mej in me’ mina kaffesaker!” sade skogvaktarhustrun, hvars fina instinkt sade henne, att de båda borde aflägsna sig, och inom några ögonblick voro mor och dotter ensamma.

“Ack mamma, att allt som påminner om *henne*, alltid så mycket skall uppröra dig!” utbrast Ottilia kärleksfullt.

“Ja, mitt barn, jag kan icke neka att så är! Och jag får med Skriftens ord ödmjukt säga att “anden är villig, men köttet är svagt.” Vid dessa ord droppade ett par stora tårar ned för den fina, dödsbleka kinden.

Både mor och dotter voro hela aftonen tysta och tankfulla, och ingendera meddelade den andra föremålet för dessa tankar, men båda trodde sig läsa till djupet af hvarandras hjertan. Modren läste måhända rätt, men dottren förstod icke att tyda de hieroglyfer, som likasom med en diamant vore inristade på djupet af modrens själ.

Tjuguåttonde kapitlet.

Af de talrika bröllopgästerna voro ännu många kvar på Riddersholm, der dagarne angenämt vexlade mellan skiftande nöjen, promenader, musik, dans och lekar, och man hade kunnat säga, att Rosalie var som i ett rus af sällhet, ända till dräggen tömmande nöjets berusande bågare; och om än Fabian någon gång måste blunda, så hade han dock i de vakna, ehuru svindlande ögonblicken rik ersättning härför.

Öfversten och hans syster längtade båda efter stillhet och ro, och båda sågo de med för klar sinneblick in i framtiden, för att känna sig lugna i afseende på de nygiftas lycka.

Herman var icke heller glad i hågen, fastän han hade både för mycken sjelfbeherskning och för mycken takt att icke synas intresserad af jollret och den yrande glädjen, ehuru de uppmärksamme väl någon gång ertappade honom, att han icke rätt var inne i sin roll.

En dag, det var fjerde dagen efter bröllopet, hade några af Martis unga söner föreslagit ett jagtparti. Man tycktes i hög grad lifvad härför, men när saken skulle afgöras, var det endast trenne af dem, som ville deltaga deri.

Herman drog ett lättnadens andedrag, då han fick lemna det stojande hvimlet och draga ut i Guds fria natur och der andas skogens och frihetens friska luft.

Riddersholm hade en vidsträckt jagtmark, och man ströfvade omkring bland de höga furorna, de doftande skogsblommorna, under glada samtal och pikanta sarkasmer öfver det nygifta paret, eller egentligen öfver den unga, koketta frun. Herman deltog dock aldrig i dessa senare, vare sig till följd af minnen eller släktskap.

Det var emot middagen. De hade skjutit flera harar och orrar, då Herman, något skild från de andra, genom hundarne ånyo fått upp en hare, hvilken han förföljde af alla krafter. Han hade honom ofta i sigte, ehuru aldrig inom skotthåll, och åter var han försvunnen för hans blickar. Han kände sig omsider trött, men jägarlusten hade hos honom vaknat till fullt lif och han ville icke förlora lönen för så mycken ansträngning. Slutligen hade han vunnit sitt mål! Han lade bytet i sin jägarväska och nedsjönk trött och drypande af svett under en tvillinggran, der han i fulla drag njöt af skogluft och hvila.

Slutligen började han tänka på sina kamrater, hvar de kunde vara och hvarest han sjelf var. Han förstod att han var långt aflägsnad från dem och såg att skogen der han befann sig var tjock och djup, nästan som en urskog.

Han uppreste sig, med blicken spejande omkring, under det han i långt uthållna toner anlidade sin jagtpipa. Han ansträngde sina hörselorganer för att uppfånga ett svar, men intet ljud nådde hans öra. Han förnyade gång efter gång sina försök, men alltid med samma nedslående resultat.

Han började bli orolig under det han vandrade omkring, styrande kosan åt det håll, hvarifrån han trodde sig hafva kommit; men skogen syntes honom allt djupare och djupare, utan gångstigar, utan ett spår af människoboningar, och det såg nästan ut som om en

menniskofot aldrig trampat denna djupa mossas, dessa dunkla snår.

Han visste eller trodde sig veta från hvilket håll han kommit, men solen hade länge gömt sig i en tjock molnbädd, och han visste knappast hvar han hade de fyra väderstrecken. Skada att han icke var född nering, ty de lära, hvart man än för dem, natt eller dag, aldrig taga miste härom.

Man påstår att det skall vara lika förvirrande, lika lätt att tappa bort vägen i en djup skog som på en tillfrusen sjö. Detta fick åtminstone Herman erfara.

Han såg på sin klocka. Hon var half fem; det var således icke långt qvar af den korta Septemberdagen. Han påskyndade sin gång med brådsåkande fart; men då han såg att skogen alltjemt var lika djup, förlorade han hoppet att innan mörkret kunna finna en utgång, och han ansåg numera en bivuak oundviklig.

Detta syntes honom icke svårt i den vackra Septembernatten, men tanken på de hemmavarandes förvåning och undran, och den qvalfulla tanken på den älskade modrens oro och bekymmer var nära att göra honom förtviflad.

Under dessa tankar hade han hunnit ett högt berg, för hvilket han raskt uppklättrade. Stående på dess högsta topp ser han omkring sig med en glädje, liknande den sjömannen känner, när han efter en stormig resa ändtligen ser land och den trötta vandraren hemmet. Han ser de höga furorna, randen af en sjövik och en vänlig rökpelare uppstiga från en djup dalgång.

En tacksamhetens suck höjde Hermans bröst, och med gazellens lätthet hoppade han nedför bergets skrofliga afsatser, vandrande med gladt hjerta mot det efterlängtrade målet.

Skogen sänkte sig, stupande mellan alar och hvitstammiga björkar, och snart stod han vid stranden af den spegelklara, löfkransade Mälarviken och framför honom låg i aftonsolens skimmer det lilla täcka skogvaktarhemmet, mot hvilket han glad stälde sina steg.

Plötsligt stannar han, likasom under inflytande af en magisk beröring. Han står orörlig, med ögat fastväxt vid den lilla löfsalen, från hvilken han genom ekars och björkars grönskande galler ser konturerna af en ljus, qvinlig gestalt, ser ett mörklockigt hufvud!

Kärleken är klarsynt, han spørjer icke, han tviflar icke, han *tror!* Och i nästa ögonblick låg Herman knäböjd framför Ottalias fötter.

Vi vilja icke försöka med vår matta beskrifning ohelga våra älskandes första egentliga mötesstund, åt hvilken den romantiska, nästan underbara situationen gaf en nästan förtrollande tjusning.

Förklaringar, löften och leende framtidsbilder innefattades inom de flyende minuterna af denna elyseyska stund.

“Men, Ottilia, jag måste, innan jag lemnar dig, se din mor, måste af henne i afton emottaga löftet om min lycka!” sade slutligen Herman.

“Nej, icke i afton, Herman!” bad Ottilia nästan ångestfullt. “Mamma har under de sista dagarne varit så ovanligt svag och skulle icke utan förberedelse hafva kraft att göra din bekantskap, så mycket mera som hon, i anseende till den stora skilnaden emellan vår samhällsställning, har svårt att kunna tänka sig möjligheten att du till din brud skulle välja hennes stackars dotter!”

“O, min Ottilia, kan din mor tvifla på mig, på min kärlek, mina afsigter? Hon skulle då icke känna

och helgden af den kärlek, den dyrkan hon *måste* ingifva!“

“Ack, Herman, undra icke på min mor! Du skulle icke göra det, om du kände hennes sorgliga historia. Hvad tror du väl att *jag* är mot hvad *hon* varit? Och ändå, Herman — ändå kunde *han*, som så varmt tycktes älska henne, som gaf henne så heliga löften, så heliga namn — ändå kunde han bedraga, öfvergifva henne! Dock, Herman, du får icke tro, att någon skugga faller på min mor, min högsinnade, renhjärtade mor!“ tillade Ottilia och höjde med dotterlig stolthet sitt vackra hufvud, men hon nedböjde det i samma ögonblick och gömde blygt och ödmjukt kindens höga rodnad vid Hermans hjerta.

Herman slöt henne hänryckt men ordlös i sina armar, och i den blick han fästade på Ottilia låg nästan en tillbedjan.

“Du har rätt, min Ottilia!“ återtog Herman omsider. “Det var icke grannlaga af mig att begära att i afton få göra din mors bekantskap. Det romaneska i mitt uppträdande skulle ju i hennes ögon gifvit mig utseende af en äfventyrare, och jag önskade att hennes första intryck af den, hvars högsta ära vore att få kallas hennes son, icke skulle vara ofördelaktigt. Men i öfvermorgon, då du tillåtit mig få återkomma, skall jag icke uppträda som en romanhjelte, då skall du presentera din Herman för henne, och hon skall tro på min kärlek, på renheten och troheten i mina afsigter!“

“Tillbaka från sin himmelsfärd“ kom Herman, då han såg aftonrodnadens sista strålar skimrande försvinna bakom den andra strandens majestätiska ekar.

Huru skulle han hitta vägen till Riddersholm, och
Härflätan.

huru långt var det aflägsset? Skogvaktaren var icke hemma, och hvem skulle blifva hans ciceron? Men ödet — detta ord, som man utan att vara fatalist dock stundom begagnar vid den lilla vänliga handräckning, som icke sällan erbjudes älskande i deras kritiska positioner — personifierade sig nu för Herman i en bredaxlad karl med en yxa på ryggen, gående vid sjöstranden, vändande sina steg mot skogen. Han närmade sig honom, frågande hur långt det var till Riddersholm.

“De' hinner bra te halfan' mil, om en ska' frakte sej vägen ikring, men si öfver skogen så spiser halfva, om en går rätt! ljöd svaret.

“Nå vill ni då emot betalning visa mig vägen öfver skogen?”

“Ja, vassera, de' går fälle för sej, för si ja' ska' i de' nogaste samma väg.”

“Vänta då ett ögonblick, så skola vi börja vår vandring.”

Herman stod åter hos Ottilia, men blott för att i kärlekens ömmaste tonart och med de varmaste blickar säga henne farväl och tillhyska henne ett: “Om torsdag! . . . O, min Ottilia!”

Nästan svindlande af ljufva, lycksaliga tankar satt Ottilia qvar i löfsalen, och Gud vet huru länge hon der suttit, om icke skogvaktarmadamen plötsligt inträdde med helsningar från modren, att hon skulle komma in.

“Du har i afton varit så ovanligt länge ute, mitt barn!” sade modren kärleksfullt. “Och huru behagliga dessa September-aftnar än äro, så hafva de ändå en fuktig kyla.”

Modren kunde icke se Ottilias anletsdrag, ty skymningen hade utbredt sitt dunkel öfver det lilla rummet,

men hon kände en varm tår droppa ned på sin hand, och då fullmånen i detta ögonblick klart framstrålade ur silfverskyn, såg hon nästan bäfvande det egendomliga, lycksaliga uttrycket i sin dotters anlete.

“Mitt barn, mitt älskade barn!” utropade fru Treuling, och det låg kärlek, oro och fråga i detta moders-hjertats utrop, och med ett bäfvande men själsklingande: “Min mor, min älskade mor, jag har sett Herman!” slog Ottilia sina armar om modrens hals och gömde vid hennes trofasta bröst de ljufva tårarne, de glödande kinderna.

“O, min älskade mor, var icke rädd! Frukta ingenting!” utbrast Ottilia, då hon hörde de djupa suckar, som pressades ur modrens bröst. “Ack, du skall i öfvermorgon få se och lära känna honom, som skall älska dig som en kärleksrik son! Nu äro dina långa sorgedagar slut, ty du skall i din Ottilias lycka glömma mycket af dina djupa lidanden! Kom nu, du dyra moder, och sätt dig hos mig, så skall jag säga dig *allt!*”

Under detta Ottilias tal andades modren så djupt, att det hördes som om hvarje andedrag varit en suck.

Det uppstod ett ögonblicks betydelsefull tystnad.

“Mitt barn, huru tror du att det kännes i ett modershjerta, när det måste stöta en giftig dolk i sitt barns bröst?” började fru Treuling med darrande stämma.

Ottilia nästan stirrade på modren, hvars likbleka ansigte afspeglade ett djup af smärta.

“Och ändå, jag arma, *jag måste det!* Och nu, mitt älskade, själsstora barn, haf mod att höra de ord, som din olyckliga mor *måste* uttala! Du *måste* försaka din Herman — denne baron Nordenstål! Denna dom är *oundviklig!* Jag misstror honom icke. Ack nej, jag tror honom ädel och högsinnad, men ändå, mitt stac-

kars arma barn, du måste fly honom! Och du kan vara säker att nödvändigheten är tvingande, då ett modershjerta dömer sitt barn till ett sådant offer! O, att jag kunde säga dig allt! Men nu kan jag blott säga dig hvad Skriften säger: "Det jag gör vet du icke nu, härefter skall du det få veta."

Ottilia syntes alldeles förintad. Hon hade inga tårar, inga böner, inga ord. Hon var stum och blek som en vålnad, och det var som om modrens kärleksfulla smekningar förlorat sin allmakt öfver hennes hjerta.

Tjugunione kapitlet.

Hermans jagtkamrater hade i början icke fästat någon vikt vid hans försvinnande, helst som de sett att han förföljt en hare; men då han dröjde timme efter timme, började de frukta att han förvillat sig i skogen. De ropade sitt: "Hallo!" gång efter gång och läto jagtpipen ljuda i långt uthållande toner, men utan att erhålla annat svar än ekots återgifvande deraf.

De ströfvade vida omkring, uppreparde sina signaler, men alltid med samma resultat; och slutligen, när solen sänkte sig till nedgång, hade de icke annat råd än att återvända till Riddersholm. Förvåningen blef stor, då de båda jägarne inträdde i salongen och Herman icke var med dem.

Friherrinnan och öfversten hade tröttnat på den yrande glädjen och sutto i kabinettet, förtroligt språkande, men då de förnummo att jägarne voro hemkomna, återvände de genast till sällskapet.

"Hvar är Herman?" utropade de båda syskonen på en gång, och djup blef modrens oro vid det svar hon erhöll på sin fråga.

Öfversten sökte på allt sätt lugna sin syster, föreställande henne att Herman, såsom mindre bekant med skogen, troligen gått vilse, men att han nog senare skulle återkomma, frisk och glad, då det hvarken fanns röfvere eller vilda djur i hela trakten; och friherrin-

nan, van att beherrska sig, gömde den oro, som hon icke mäktade bortvisa. Men i det glädjerop, med hvilket hon helsade sin son, då han senare på aftonen inträdde i salongen, uppenbarade moderskärleken hvad hon förut haft styrka att gömma i hjertedjupet.

Herman gjorde nu reda för sina villospår och huru han omsider kommit ur skogen till en människoboning, hvarest han erhållit en ciceron, som visat honom vägen öfver skogen.

“Jag började nästan tro, att någon liten skogsnymf förtrollat dig!” sade Rosalie skälmaktigt. “Och Gud vet ändå, om min förmodan varit så alldeles oriktig, ty då jag riktigt betraktar dig, så märker jag att du ser så lycklig ut, som om du i skogen fått bot för ditt vemod!”

Det flammade en rodnad på Hermans kind, och en oafvislig förlägenhet lade sig öfver hans ansigte.

“Du rodnar! Jag har min sann gissat rätt!” Och vid dessa ord krusade ett ironiskt leende hennes läppar. “Du har väl icke förrirrat dig ända bort till det lilla romantiska skogsvaktarebostället, som var nära att skaffa mig en rival. Skratta icke, Herman, det är icke skämt! Med min gemåls tillstånd, så skall du få höra. Fabian var häromdagen med en kamrat på en besigtning af ett soldattorp. Vägen förde dem förbi ett skogsvaktarboställe, som låg så romantiskt vid en Mälarvik, och der uti en liten mystisk buské fingo de se en ung flicka, förtjusande som en skogsnymf eller som en bergtagen prinsessa — troligen det senare, ty hon besvarade så majestätiskt afvisande den fråga de stälde till henne, att de icke vågade förnya densamma. Och det kan jag försäkra dig, att hon så tjusat min riddare — rätt så fästman han var — att han hade svårt att glömma denna trolska uppenbarelse, i fall han gjort det

ännu!“ tillade Rosalie med en skalkaktig blick på sin man, som hänryckt tryckte en kyss på sin hustrus läppar.

Öfversten, friherrinnan och Herman voro nästan hela aftonen i kabinettet, under det att de öfriga under dans, lekar och skämt tillbringade tiden i salongen. Man undrade icke öfver att Herman efter en hel dags ströfvande i skogen föredrog hvilan, ehuru Rosalie icke var nöjd dermed; och då hon vid supén märkte i hans ögon, ja, i hela hans väsende det hänförande uttryck, hvarmed den lycksaliga kärleken besjälade människans anlete, då drog en skugga öfver Rosalies hela varelse, och hennes mans glödande smekningar kunde icke fullt bortjaga densamma.

Och hennes far och hennes faster, syntes icke äfven de gladare? Något ljufvigt, något oväntadt hade inträffat på Hermans skogsvandring! Men hvad? Det vore väl icke möjligt, att han der träffat den flicka, hvars bild hon aldrig kunde förjaga, ehuru den så kvalfullt marterade hennes själ! Nej, nej, detta vore omöjligt!

Följande dag var hela sällskapet inviteradt på en stor middag till en major i grannskapet, dit man sjöledes skulle begifva sig.

“Hvem skall begagna droskan?“ frågade Rosalie sin far, då hon såg hans kusk hålla vid trappan.

“Det skall Herman!“

“Hvad vill det säga? Skulle icke han, såväl som alla våra gäster, till Asplunda?“

“Nej, Herman måste försaka middagen och för angelägna affärer göra en annan resa.“

“Ja, men pappa, det är icke artigt mot majorens, att den ene efter den andre af våra gäster resa sin

väg samma dag som de lofvat infinna sig på deras bjudning!"

Reuterstam hade samma morgon återvändt till Stockholm.

"Hvad fattas dig, min Rosalie?" frågade Fabian kärleksfullt. Han hade sett molnet på sin hustrus panna, men icke varit så nära, att han hört hvad som framkallat det.

"Åh, ingenting! Men jag tycker att det är besynnerligt, att äfven Herman skall skilja sig vid sällskapet, och att det är bra ohöfligt mot majorens att resa ifrån middagen, hvilken är gjord för oss och våra bröllogäster!"

"Egentliga skälet till ditt missnöje skulle man måhända kunna söka deri, att du icke tycker om att se din uppvaktnings glesna!" svarade Fabian med ett leende, som förrådde de känslor, hvilka dikterat hans ord.

"Mätte du lyckas återfå din bergtagna prinsessa!" sade Rosalie, då hon tog afsked af Herman, med den egendomliga förmåga hon egde att lägga en hel fond af ironi i få ord.

Vid grinden till skogvaktarbostället höll en blänkande droska med stora herregårdshästar och en livréklädd kusk, ur hvilken en ung, ståtlig militär nedhoppade.

Vid fönstret, som vette åt vägen, satt skogvaktarhustrun, flitigt sömmande på en liten fin mössa, på hvilken då och då — under ett ljuft leende — en tår neddroppade. Bullret af vagnen hade väckt hennes uppmärksamhet. Hon såg upp och hennes öga möttes

af en högväxt herre, som med skyndsamma steg närmade sig boningen.

“Se der kommer en, som vill tala med Gustaf om jagt, och nu ä' han borta!” utropade hon, ordnade sin hemväfda halsduk och uppreste sig för att gå emot den främmande, hvilken i samma ögonblick stod inne i rummet, vänligt helsande henne.

“Är detta den unga värdinnan?” frågade Herman.

“Ja, ja' ska' väl vara de'!” svarade den tillfrågade förlägen och rodnande.

“Då är det hos frun, som fru Treuling och hennes dotter bo?”

“Ja, som de *ha'* bott!” Rösten darrade hörbart.

“Hvad! Bo de icke kvar!” utropade Herman, och hade den täcka skogvaktarhustrun varit psykolog, skulle hon i uttrycket af dessa ord läst en hel historia; men nog läste hon titelbladet på densamma.

“Nej, de flyttade i morse.”

“Är detta möjligt?”

“Ja, Gud nå's så visst som de' ä' möjligt.”

“Var denna flyttning förut ämnad?”

“Ja, nog skulle de flytta, men inte förrän i slutet af nästa vecka. Men nu kom den så hastigt på, som om de ha' vatt rädda för en fiende.”

“Vill frun vara god och säga mig allt hvad frun vet om anledningen till denna brådska!”

“Ja, så mycket jag vet och får säga ska' ja' tala om. Men om herrn — heller löjtnanten ä' de' fälle, kan jag si — vill vara så go' och gå in i den andra kammaren, der herrskapet bodde, för der ska' fälle vara litet snyggare!” Och vid dessa ord öppnade hon dörren till det lilla rummet, som syntes så täckt och inbjudande med sina blommande krukväxter, sina snygga möbler och sin förtjusande utsigt. Var nu så

go' och sitt ner! I de' här soffhörnet satt alltid mamsell Ottilia för ho' tyckte att utsigten va' vackrast der. Ack, Herre Gud, den rara mamsell Ottilia!" Och vid dessa ord droppade klara tårar ned ur den varm-hjertade qvinnans öga.

Herman betraktade henne med sympatetisk rörelse och han nedsjönk i soffan.

"Är nu frun så god och besvarar mina frågor? Men jag ber frun innerligt att göra det sanningsenligt! Och frun kan vara säker om, att jag är en säker och trofast vän till fru Treuling och hennes dotter! Vi skola gå i ordning med frågorna. *Hur och när* kommo de hit?"

"Jo, min gubbe va' och hemtade dem me' båten i April månad, för si min mor ha' passat opp på dem i många år och ho' tyckte att de' skulle göra frun, som ä' så klen, godt te komma på landet; och ho' visste, att fast' de i sej sjelfva nog ä' förnäma, så ä' di ändå så snälla oeh enkla, att di nog skulle trivas här, för att här ä' så vackert och så sundt ve' skogen och sjön. Och di ha' trivits här så väl — för di ä' så snälla — och di ha' vari' så glada, och mamsell Ottilia ha' sagt många gånger, att ho' inte mins frun så frisk och glad som ho' ha' vari' i sommar. De ha' mest suttit uti löfsalen, och haft så brådt me' messhakar och dynor, som di ha' sytt så grannt med guld och silfver och som va' beställda te två nya kyrkor."

"Och de' skulle icke lemna frun förrän i nästa vecka?"

"Ja, så va' de' sagdt, för mi' mor ha' hyrt rum åt dem och ho' ville först flytta deras saker och göra fint och i ordning, så att de skulle ha' lite treffligt, när di kom hem."

Men hvad var nu orsaken till deras hastiga upp-
brott?"

"Ja, Herre Gud, den som de' visste! Gustaf och
ja' vi ha fälle så mycke' grubblat på den saken!"

"Och ni vet icke alls skälet?"

"Nej, nej! Frun sa', att de' va' en angelägen affär
som de måste vara i Stockholm för i dag, och mam-
sell ho' bara grät, när inte frun såg henne. Men si
de' va' så underligt, för de' ha inte kommit någe' bref
på de här dagarne!"

"När beslöts afresan?"

"I går morse; men si nog va' de' någe' som ha'
händt qvällen förut, för när ja' va' inne och bädda'
så satt frun och mamsell så tysta i månskenet, men
som ja' kom i dörra, så hörde ja' mamsell snyfta,
och när ja' hade tändt opp ljus, så såg ja, att ho'
va' alldeles förgråten, och frun va' blek som ett lik
och så darrande; och de va' för underligt, för när
di drack kaffe på eftermidda'n, så va' di så glada,
och mamsell satt så rödblommig och söt som en
engel!"

"Nämde de då ingenting om resan?"

"Nej, de' va' strax i går morse som frun ville
tala me' Gustaf och som ho' ba' honom att han skulle
ro dem te sta'n bitti' på morgonen; och han hade
så svårt te vara ifrån i dag, men de' hjälpte inte,
utan klockan sju i morse så reste di, och ja' tyckte
när di satte sej i båten, att mamsell va' mera död
än lefvande! "Ack, Lotta", sa' ho' och tog mej
i famn, "så lycklig du är, som får vara kvar i Björk-
dalen!"

Herman drog en djup suck.

“Nu återstår blott en fråga, men denna är den viktigaste af alla. Hvar bo de i Stockholm?”

En stark rodnad flammade på den unga kvinnans kind, och hon sänkte djupt sitt ärliga öga.

“Ni svarar mig icke?”

“Ja' *kan*, ja' *får* inte svara på den frågan!”

“Hvad betyder detta: *får icke*?”

“Det vet ja' inte, men ja' måste lofva frun, att om någon skulle komma och fråga efter dem och vilja veta hvart de tagit vägen, att ja' då skulle säga att ja' inte visste det, och dessutom så vet ja' inte' hvar de nu ska' bo.”

Rösten var sväfvande, och rodnaden blef ännu högre på det ärliga ansigtet.

“Ni vet det! Ni är för ärlig att kunna ljuga! Ert ansigte har förrådt er! Säg mig nu sanningen! Ni har intet att frukta deraf!”

Skogvaktarhustrun teg.

Herman fattade hennes hand, innerligt bedjande henne vara uppriktig.

“Nå, om ja' än vet hvar de bo och inte *får* säga det, så måste ja' ju ändå tiga!”

“Ni *måste* säga mig det!”

“De' ä' alldeles omöjligt! Ja' har heligt lofvat frun att inte för någon säga det.”

“Kan *intet* i detta fall beveka er?”

“Nej, ingenting, för frun sa' när ja' hade lofvat: “Kära Lotta, bryt inte ditt löfte, för då gör du min stackars Ottilia så olycklig, och det vill du inte, du som håller så mycket af henne! Hon är nog olycklig ändå.” Hur skulle ja' då kunna bryta mitt löfte, ja' som inte vet hvad ja' ville göra för att göra den der engeln någon glädje?” Det droppade stora tårar ned ur den kärleksrika kvinnans öga.

“Men om jag nu säger, att jag är en uppriktig och trofast vän till fru Treuling och hennes dotter, och att deras lycka, deras framtid beror derpå, att jag får träffa dem! Ja, jag *måste* det!”

“Ja, ja’ tror löjtnanten, han sir så snäll och uppriktig ut! Ack, om ja’ kunde och finge säga’t! Men nej, nej, ja’ måste tåga! Söta löjtnanten, be mej inte mer! Ja’ skulle aldri’ ha ro, om ja’ sveke mitt löfte!”

Herman försökte alla möjliga böner och föreställningar, stödjande dem på den heliga försäkran, att hon hade Ottalias lycka i sin hand; men den redbara, trofasta qvinnan, ehuru djupt gripen af denna försäkran, stod dock oöfvervinnerligt vid sin föresats.

Herman var förtviflad. Han satt länge tyst och grubblande.

Slutligen återtog han med vekare stämma:

“Ni skall snart blifva mor! Ert ädla och trofasta hjerta skall djupt känna den heliga modersfröjden. Ni skall innerligt älska ert barn! Dess uppfostran, dess framtid skall ligga er ömt om hjertat. Näväl, jag lofvar, att om ni uppfyller min bön, gifva er rikliga medel till ert barns utveckling för den lefnadsbana, till hvilken dess anlag kalla er älskling — det må nu blifva gosse eller flicka — och jag vill härfpå gifva er en skriftlig förbindelse!”

Qvinnans öga fästades med fuktig glans på den lilla mössan, som hon ännu höll i sin hand, och en moderskärlekens aning hägrade i klara rosor på hennes kinder.

“Ack, herr löjtnant, inled icke mitt svaga hjerta i frestelse!” utbrast hon efter några ögonblicks djup tystnad. “Anden är villig, men köttet är svagt!”

“Tanken på mitt barns lycka frestade mig för ett ögonblick, men jag bad tyst i mitt hjerta en bön, och ett “Vik ifrån mig satan!” gjorde mig åter stark. Och nu, om löjtnanten ville lofva mitt barn all verdens herrlighet, så skulle det icke fresta mig! Hvad lycka skulle väl mitt barn kunna hafva af en rikedom, som dess mor köpt genom att bryta ett heligt löfte? Nej, “Herrans välsignelse är bättre än guld!” säger alltid min gamla mor, och den ska’ ja’ fälle inte ta’ ifrån mitt barn, innan ja’ ha’ födt det te verden?”

Herman såg med vördnad och beundran på den ädla, oöfvervinneliga qvinnan.

“Ni handlar ädelt och rätt!” utbrast han omsider. “Jag kan icke annat än beundra er ståndaktighet, ehuru mycket än mitt hjerta lider. Ert barn skall icke gå miste om det som er vägran, långt mer än ert bifall gjort er förtjent utaf!”

Vid dessa ord tryckte Herman hjertligt den högsinnade qvinnans hand och lemnade rummet.

“Herre Gud, ja’ måtte fälle inte ha gjort orätt!” utbrast Lotta och såg oroligt efter den bortgående baronen: “Ack hva’ han va’ snäll! Tänk hva’ han skulle passa te man åt Ottilia! Han måtte fälle få rätt på henne!”

Innan Herman lemnade skogvaktarebostället gjorde han ett besök i löfsalen.

Han nedsjönk på samma bänk, der han vid Ottilias hjerta njutit ögonblick af öfversvinnelig lycka, der han drömt paradisiska framtidsdrömmar! Och nu — huru annorlunda!

Då han uppreste sig för att lemna det lilla min-
nestemplet, föll hans öga på det grönmålade bordet.
Der såg han något skrifvet med blyertspenna, och han
läste med ögonen skimrande i tårar:

“Linsurmontable necessité m’oblige!

Mon coeur est brisé!

O, mon bien-aimé! ne me cherchez point!”

Trettionde kapitlet.

Alla de ståtliga fester, med hvilka grannarne vid Riddersholm täflat att gifva ära åt de nygifva och icke minst åt sig sjelfva, voro slutade. Man var åter i staden, hvarest Rosalie uppträdde som herskarinna i det praktfulla hem, der hennes mor gifvit sina lysande banketter, ty öfversten hade som mödernearf åt sin dotter öfverlemnadt det stora och präktiga huset vid Drottninggatan, med den eleganta våningens dyrbara möblemang. Sjelf hade han i sin systers hus, beläget längre upp på samma gata, hyrt en vacker, ehuru icke så storartad våning.

Både Rosalie och friherrinnan hade sökt öfvertala honom att icke lemna det hus han så länge bebott, men dertill kunde han icke förmås.

“Ack, Sofi Louise, jag behöfver komma ifrån det gamla hemmet med alla sina mångåriga bittra minnen; och dessutom är det godt att fly derifrån, för att slippa dagligen se, utan att kunna ändra, det som så djupt marterar ett fadershjerter!” hade öfversten sagt till friherrinnan. “Men jag lemnar der en skatt, från hvilken jag icke kan skiljas utan djup smärta, både i afseende på min saknad och min fruktan, att Rosalie icke rätt skall vårda den.”

“Du menar vår gamla trofasta Hedda?”

“Ja, Sofi Louise! Jag kommer att mycket sakna henne. Hon kom ju i mitt hus, som du vet, när jag

gifte mig, och hon medförde så mycket godt från den uppfostran vår ädla moder gifvit henne. Huru många gånger har hon icke varit min tröst under de långa pröfvåren! Mitt råd, när sorgen gjorde mig rådvill!

“Men, Otto, jag frågar ännu en gång, huru kunde du skilja dig vid henne?”

“Ja, detta offer har kostat mig tårar, men hvilket offer är väl för stort för ett faders, ett modershjärta? Rosalie behöfde henne bättre än jag. Mätte hon bara förstå att värdera henne, att behandla henne som vän, aldrig som tjenare! Jag har lagt detta under bevakande böner på hennes hjerta, hennes samvete.”

De nygifta invigde sitt nya, eleganta hem med en lysande bal, der Rosalie uppträdde som en charmant värdinna, och der nästan halfva garnisonen representerades, täflande att hembära den unga frun, den outtröttliga koketten, sin hyllning, sina galanterier.

Den ende som icke följde kamraternas exempel var Herman, men detta oaktadt och till en del af denna orsak började de flesta af balgästerna, i likhet med Rosalie, att tillskrifva återvaknandet af hans gamla kärlek det vemod, som nu mer än någonsin låg öfver hela hans väsende.

“Jo, jo, den förbjudna frukten retade aptiten, och huru exemplarisk Nordenstål än ansetts vara, så är han dock icke, han heller, mer än en annan människa!” yttrade kamraterna leende mellan sig.

Sedan nu de nygifta i ett rus af nöjen och tillställningar tillbringat omkring tvänne veckor, skulle de företaga en resa till Småland till Fabians fädernehem. Rosalie ryste vid blotta tanken derpå. Småland syntes henne som en förvisningsort, ett Sibirien i miniatyr,

och att för detta lemna Stockholm, der hon nu var mer än någonsin fêterad! Men detta var dock oundvikligt, emedan hennes svärfar, den gamle majoren, fjettrad af sin svåra mångåriga gikt, icke kunnat bevista sin sons bröllop.

Innan afresan var hon dock något blidare stämd för densamma, emedan Fabian äntligen lyckats öfvertyga henne, att uti Jönköping, som låg endast en half mil från hans fars egendom, rådde en i hög grad fin och liflig sällskapston, och som en mängd officerare bodde i och omkring staden, så voro ofta der arrangerade stora och lysande baler och andra ganska pikanta tillställningar, hvarest hon skulle göra uppseende och blifva i hög grad observerad.

“Nå ja, det kan i sanning vara rätt pikant att uppträda på en småstadsbal. Man har åtminstone der icke många, knappast några att täfla med!”

“Du bedrar dig fullkomligt, om du inbillar dig att så är,” menade Fabian, “ty Jönköping är ovanligt rik på vackra och eleganta damer, men så mycket större är äran att der vara den första, och att denna ära tillkommer min lilla förtjusande hustru, derom kan du vara fullt öfvertygad!” slutade Fabian, som beundrande betraktade sin Rosalie och tryckte en eldig kyss på hennes läppar.

Hermans alla försök att återfinna Otilia hade varit fruktlösa, ty oaktadt hennes bön: “Ne me cherchez point!” hade dock detta varit målet för hans tankar, hans sträfvan.

Han hade bland annat vändt sig till pastorsembetet i Ladugårdslands församling, för att der erhålla några upplysningar. Men allt hvad man der kunde meddela

var, att fru Treuling och hennes dotter ännu stodo der skrifna. Nu stod, efter alla möjliga fruktlösa försök, hans enda hopp till mantalsskrifningen, efter hvilken han skulle uppsöka alla mantalskommisariier, för att få reda på hvart de flyttat. Men det var ännu långt till slutet af November månad, och tiden gjordes honom lång i väntan och ovisshet.

Mor och morbror gjorde allt för att lugna honom, men i dylika fall äro till och med våra käraste arma tröstare. Allt hvad de förmå är, att tränga vår oro allt djupare och djupare in i det fördolda.

“Du har icke försökt ditt nya instrument, Herman!” sade friherrinnan en afton till sin son.

“Nej, mamma, och det kan i sanning synas mycket otacksamt att i flera veckor icke hafva njutit af annat än att betrakta instrumentets vackra och eleganta yta, då mamma så kärleksfullt gifvit mig det för att jag skulle njuta af dess toner; men mamma vet hur denna tid, ända se'n min födelsedag, varit upptagen af nöjen och att mitt sinne, mina tankar varit uppfyllda af ett enda föremål, för hvilket nästan allt mistat sitt intresse!”

“Jag vet det och förebrår dig visst icke, men sätt dig nu till instrumentet och slå blott några ackord, så att du får höra, om du är nöjd dermed och om dess toner häfda Jenny Linds omdöme!”

“Gerna, mamma lilla!” svarade Herman och öppnade instrumentet. “Jag har aldrig sett en så ytterst elegant och smakfull yta! Se, hvilka artistiska inläggningar, hvilka charmanta rosetter!” utropade han beundrande, och i detsamma anslog han med van hand ett rikt moll-ackord, hvarpå följde en improvisation,

full af djup känsla, af glödande inspiration. "Hvarifrån har mamma fått detta instrument?" utbrast han, och det var som om hans röst lånat sin klang från instrumentet.

"Mins du icke att jag sade, att jag köpt det efter en annons?"

"Jo, jag kommer ihåg det, men hvar?"

"I Möllers musikhandel. Men hvad hör detta i det hela till saken?"

"Jo, mer än mamma kan föreställa sig. Jag tror icke att jag misstagit mig. Jag har en gång förut hört detta instrument, hvars toner äro så rena, så klangfulla, så egendomligt sköna, att man icke gerna kan glömma dem, icke gerna förblanda dem med andra. Hade Möller införskrifvit instrumentet?"

"Nej, han hade köpt det, äfven han, efter annons."

"Så mycket mera stärkes jag i min tro!"

"Men när och hvar hörde du det?"

"I Mars månad, från det rum, hvarest Ottilia bodde. Det var i skymningen, då jag på gatan hörde dessa toner, som alldeles förtjuste mig, så mycket mera som de kommo från Ottilias rum. Jag smög mig uppför trappan och afhörde på en gång tyst och bäfvande, en af Beethovens herrliga symfonier, utförd med mästarehand. Och det var detta instrument. Jag bedrager mig icke. O, skall då intet tecken finnas, som bevisar att min tro är sann?" Och Herman började med en polismans noggrannhet undersöka det inre af instrumentet, men allt var förgäfvets. Slutligen upptäckte han dock i ett af de små rum, uti hvilka på den tidens instrument man förvarade stämgaflöden, en liten fin af-rifven pappersremsa, undångömd af en rulle strängar, på hvilken med en utmärkt vacker stil var skrifvet: "*Herman!*"

Hermans öga hvilade länge oafvändt på dessa bokstäfver, på hvilka omsider ett par klara tårar neddroppade.

“Se här, min mor!” utropade han, visande den lilla pappersslappen. “Här ser du bekräftelsen på min förmodan, likasom du ser hvem det är, som sysselsätter Ottilias tankar, och ser både på stil och instrument, att hon *måste* tillhöra dem, som äro fullt värdiga din son?”

Friherrinnan såg länge på pappersslappen eller rättare på namnet, och en ljusning gled öfver hennes ansigte.

“Tänk, Herman, om detta nu kunde blifva en ledstjerna till *henne!*” yttrade hon slutligen.

“Jag hoppas det och jag skall genast gå till Möller för att försöka att af honom få några upplysningar.”

Sedan friherrinnan blifvit ensam, öfvertänkte hon i lugn hvad som tilldragit sig, och hon kunde icke neka, att vore Hermans förmodan sann, så vore det en af dessa små oförklarliga tilldragelser, som slumpen tyckes bereda, men som väl i det hela äro länkar i vår lefnads-kedja.

“Mamma, jag har icke bedragit mig! Pianot har verkligen tillhört Ottilia!” utropade Herman strålände af glädje, då han åter inträdde till sin mor. “Allt öfverensstämmer, såväl den unga flickans utseende, som annonserat derom, som ock numret på det hus, hvarest hon bodde och der Möller lätit afhemta det.”

“Men detta var hennes förra bostad, icke den närvarande; således, min stackars Herman, föra dessa underrättelser icke närmare målet!”

“Det är samnt, men de voro ändå oskattbara! De gåfvo visshet åt min förmodan och ett ännu högre värde åt instrumentet!”

“Du sade ju att Otilia broderade en altardyna i guld, då du såg henne vid skogvaktarbostället? Var det icke så?” började friherrinnan, sedan Herman “con amore” spelat ett potpourri ur “Norma”.

“Jo, mamma, ett alldeles charmant arbete!”

“Nåväl! Männe icke detta skulle kunna blifva dig en Ariadnetråd?” återtog modren med qvinnans vanliga förmåga att påträffa anknjytningar.

“Men på hvad sätt?”

“Jo, jag känner gulddragare Fyrvald, och hos honom, som är den bäst sorterade i denna väg, köpas vanligen alla materialier till dylika arbeten. Jag skall gå till Fyrvald och rekognoscera, ty det händer att guldbrodöser till honom inlemna sin adress, för att derigenom möjligen få arbete.”

“Ack, hvad mamma är på en gång kärleksfull och uppfinningsrik!” utropade Herman och uppreste sig från instrumentet.

Friherrinnan träffade Fyrvald, och på hennes fråga, om han kände någon utmärkt skicklig guldbrodös, svarade han, att han kände en, som var en verklig artist.

“Hon har i sommar förfärdigat fullständiga ornamter till tvänne nybygda kyrkor, till hvilka hon sjelf ritat mönster, och utfört det så mästerligt, att jag trotsar hvarje svenska att kunna prestera något dylikt.”

“Är hon då icke svenska?”

“Nej, ursprungligen från Tyskland, hvarest, som friherrinnan vet, fruntimren äro så utmärkt skickliga i handarbeten. Hon var här just i går och lemnade sin nya adress, i fall någon skulle vända sig till mig i dylikt fall. Hon vet nog huru gerna jag rekommenderar henne. Det är genom mig hon fått dessa senare beställningar.”

“Är hon ung?”

“Ja, det är en ung, ståtlig flicka, med ett behag och en hållning så utmärkt, att jag tror mig knappast sett något dylikt, och hvilket antyder bättre dagar, på samma gång som hennes bleka kinder och uttrycket af hennes vackra ögon säga att hon lidit mycket. Jag bekänner att hon i så hög grad väckt mitt intresse och min nyfikenhet, att jag verkligen försökt lyfta på den slöja, som gömmer hennes mors öden. Men omöjligt! De lefva midt i vår hufvudstad i en så fullkomlig enslighet, att ingen menniska känner dem.”

Friherrinnan bad Fyrvald om brodörens adress, sägande att hon ville hos henne beställa en fullständig ornat till den kyrka i Östergötland, hvarest hennes egendom var belägen.

Friherrinnan höll kortet i sin hand och hon läste: “Ottilia Treuling. Gamla Kungsholmsbrogatan N:o . . . 1 trappa upp, dörren vid trappan.” Hon bodde således alldeles i grannskapet af friherrinnan.

Det var samma vackra stil, som på den lilla pappersremsan, och det var icke utan rörelse som friherrinnan afskref adressen.

Jublande af glädje höll Herman den lilla papperslappen i sin hand, hvilken syntes honom en säker amulet, tillförande honom hela lifvets lycka, och som tjusande musik klingade Fyrvalds af modren upprepade ord för hans öra. Ack, han behöfde icke höra detta lof, ehuru sådant väl alltid smeker ett älskande hjerta, men det var för modrens skull som det så ljuft fröjdade hans själ! Det var ju ett tryggande inträdeskort till Ottalias boning, dit friherrinnan lofvat att följande dag begifva sig.

“Jag måste, innan jag besöker Ottilia, omtala för dig en aning, som jag är säker icke är utan betydelse“, yttrade friherrinnan.

Herman betraktade uppmärksamt sin mör.

“Du kanske påminner dig, att jag förliden vinter köpte en blomsterkrans af en ung flicka, hvars utseende och väsende i så hög grad behagade mig, och för hvilken jag kände ett nästan underbart, tilldragande intresse? Nåväl! Min aning har länge sagt mig, att denna flicka är din Ottilia. Det ligger så mycken likhet mellan din beskrifning och mina iakttagelser, att jag tror mig hafva anat rätt. Ack, Herman, kunde det vara modershjertats instinkt, som så ljuft berörde mig vid hennes åskådande, att det var som hade jag i henne sett en kär frände? Jag kände smärta, då hon aflägsnade sig, och det var af hela min själ som jag bad henne återkomma. Du, Herman, du tror icke på aningar, men få se ändå, om icke denna gör ditt tviflande Thomas-sinne till proselyt?”

Trettioförsta kapitlet.

Det var en klar och lugn Oktobermorgon, då friherrinnan begaf sig till fru Treulings boning, endast sex à åtta hus belägen från hennes egen.

Huset var icke stort, men fint och putsadt, trappuppgången ljus och treflig.

Hon knackade sakta och icke utan bäfvan och hjertklappning på den anvisade dörren, hvilken i samma ögonblick upplästes af Ottilia, hvars utseende återgaf den högsta grad af öfverraskning. På hennes kinder uppsprungo klara purpurrosor och en lätt darning för-rådde den rörelse, som friherrinnans åsyn uppväckte i hennes själ.

Rummet var icke stort, icke pryddigt, men det ligger alltid en poetisk fläkt öfver hvarje boning, äfven den ringaste, der smak och ordning uppenbara sig; och när nu den vänliga höstsolen blickade in genom de klara fönsterrutorna, i skimrande strålar lekande med de friska krukväxterna och klart belysande de ljusa väggarne, de damfria möblerna, så företedde det lilla rummet en vacker anblick af poetisk ordning och hem-trefnad.

Ottilia neg djupt, och friherrinnan fattade hjertligt hennes båda händer, dem hon kärleksfullt tryckte.

“Är jag igenkänd?” frågade friherrinnan med sin mjuka, nu något vibrerande stämma.

“Ack ja! Hur skulle jag någonsin kunna glömma

friherrinnan och den godhet och grannlagenhet friherrinnan visade mig!" svarade Ottilia med synbar rörelse.

"Men hvarför icke åter göra mig ett besök? Jag bad ju så hjertligt derom!"

"Ack, det gifves frågor, som man icke kan besvara!"

En djup suck åtföljde dessa ord.

Friherrinnans öga försjönk i Ottilias åskådande, och hon sade:

"Tillåt mig säga mitt namn och utbedja mig ert i utbyte! Mitt är Nordenstål."

Vid dessa ord sjönk rodnaden hastigt från Ottilias kind, ett skönt, obeskrifligt leende skimrade öfver det jungfruliga anletet och ett knappt hörbart: "Ottilia Treuling" darrade öfver hennes läppar.

Friherrinnan tryckte hårdt och kärleksfullt hennes hand, i det hon sade:

"Mitt besök gäller ett uppdrag med hvilket jag önskade få besvara mamsell Treuling!"

"Kanske jag då vågar bedja friherrinnan vara god stiga fram och taga plats i vår lilla soffas, så får jag den äran att presentera min mor!"

Med en vänlig bøjning framgick friherrinnan och märkte nu först fru Treuling, som satt dödsblek och orörlig i ett hörn af soffan.

Den arma kvinnan försökte resa sig upp, men krafterna sveko henne.

"Ack, min stackars mamma är så klen, så nervsvag!" stammade Ottilia, och ett par klara tårar dropade ned på hennes kind.

"För Guds skull, goda fru Treuling, ansträng sig icke! utbrast friherrinnan och fattade fru Treulings båda händer, likasom för att hindra henne från förnyade

försök, och hon satte sig vid hennes sida och fästade på henne sitt öga djupt forskande, och ett oförklarligt uttryck lade sig öfver hennes anletsdrag; men hon beherrskade sig snart och var i nästa ögonblick sig åter fullkomligt lik. Äfven fru Treuling hade återhemtat sig. Sedan friherrinnan med varmt intresse gjort sig underättad om fru Treulings helsa, öfvergick hon till några af dagens intressantare frågor, hvilka hon trodde äfven skulle nått deras öra, och det på ett sätt, som befunne hon sig i en vänkrets.

“Nej se, der ser jag ett bevis på sanningen af gulddragare Fyrvalds ord, att mamsell Ottilia är Sveriges skickligaste guldbrodös!” utropade friherrinnan, och hennes öga hvilade på en liten bäge, som nästan i skydd af krukväxterna med sin snöhvita atlasbaltin, sina vackra, gyllene emblemer företedde en obeskrifligt vacker anblick, ja, ett litet mästerstycke, och hon uppreste sig, närmande sig detsamma. “Detta utmärkta, ja, artistiska arbete, har nu gifvit mig en osökt anledning att framställa ändamålet med mitt besök!” Och friherrinnan omtalade nu med sin fina grannlagenhet, att hon genom Fyrvald lärt känna Ottilias artistiska skicklighet och fått hennes adress, och att hennes önskan nu vore att få besvara Ottilia med ett fullständigt ornat till en kyrka.

“Jag är tacksam för hvarje arbete, som erbjudes mig, och med huru mycket innerligare glädje skall jag då icke emottaga detta förtroende af friherrinnan!” svarade Ottilia, och hennes själfulla öga bekräftade sanningen af hennes ord.

Ett svagt, egendomligt ljud nådde nu deras öron. Ottilia hade i detta ögonblick glömt sin moder, som hon nu såg dödsblek, sanslös, med hufvudet nedsjunket mot soffans kuddar.

Förskräckt skyndade hon fram, strykande hennes iskalla kinder och panna med sin varma, smekande hand.

Friherrinnan hade ur sin ficka upptagit en liten flaska, hvars upplifvande innehåll hon nästan sköljde öfver den afdånades kinder och pulsar. Hennes öga föll dervid på en liten ring, som fru Treuling bar på venstra handens lillfinger.

Ett uttryck af plötslig förvåning och rörelse afspeglade sig i hennes ansigte, och hennes blick syntes nästan fastväxt vid ringen.

Det knackade sakt på dörren. Friherrinnan öppnade och madam Olsson inträdde.

“Ack, så väl att madam kom!” utbrast Ottilia, som under tårar och kyssar stod nedlutad öfver den älskade, ännu afdånade modren, för hvilken hon nu glömt allt annat.

“Jag ser med glädje att er mor är på väg att återkomma från sin vanmakt, och dylika ögonblick ohelgas alltid af en främmande“, sade friherrinnan. “Dessutom kunna edra tankar nu icke sysselsätta sig med annat än det enda, kära föremålet. Jag lemnar er därför nu, men hoppas ni tillåter mig att snart förnya mitt besök!”

Vid dessa ord tryckte friherrinnan den stackars flickan till sitt hjerta och Ottilia en dotterlig kyss på hennes fina, smekande hand.

»Hvad hon kände vet Freja och skalden det vet,
I som älsken — I veten det I!»

Med synbar rörelse lemnade friherrinnan rummet och i samma ögonblick uppslog fru Treuling sina ögon.

Herman var i tjänstgöring, då friherrinnan hemkom, men öfversten, hvilken med en faders varma intresse längtat efter sin syster, eller rättare efter de underrättelser hon skulle medföra, mottog henne med ett:

“Nå, Sofi Louise, har du fått reda på henne?”

“Ja, Otto.”

“Och huru finner du henne?”

“Sådan jag fann henne, då jag första gången såg henne. Något så nobelt, så behagligt har jag icke förr sett!”

“Och det var verkligen densamma, af hvilken du köpte blomsterkransen?”

“Ja, Otto.”

“Nå, än hennes mor då? Jag känner ett nästan underbart intresse för dessa människor, denna mor och denna dotter, dock icke underbart, när jag vet att det är denna Ottilia, på hvilken Hermans hela lefnadslycka beror.”

“Fru Treuling är den vackra, intressanta ruinen af en ståtlig qvinna, på hvilken det djupa lidandet tryckt en omiskännelig stämpel, dock utan att derifrån kunna borttaga eller ens fördunkla det behag och det nobelt anslående, som utmärker hela hennes personlighet, och hvilket i ungdomlig gestalt så skönt återgifves af hennes dotter!”

Friherrinnan omtalade nu sitt besök och allt som stod dermed i sammanhang, ja, ända till hvarje ord, hvarje den minsta detalj.

Öfversten lyssnade med spänd uppmärksamhet, varmt intresse och djupa funderingar öfver allt, i synnerhet öfver modrens svaghetstillstånd; men början och slutet var dock hans glädje, att Herman fått rätt på sin “bergtagna prinsessa”, som han uttryckte sig, och

att hon vunnit nåd inför sin svärmors ögon, hvilket vanligen icke går så lätt, menade han.

“Ja, och det i så hög grad, Otto, att det finnes ingen af vårt lands vackraste och rikaste döttrar, hvilken jag så gerna skulle se som min sons brud som denna fattiga obemärkta Ottilia. Och likväl känner du att jag, oaktadt min sträfvan, mina böner, aldrig fullt kunnat öfvervinna denna aristokratiska svaghet, som jag ärft af min eljest så utmärkte far, då du deremot eger vår ädla moders höga, fördomsfria sinne! Att Ottilia och hennes mor tillhöra en upphöjd samhällsklass, det märker man genast vid deras första åsyn; men detta kan ju icke smeka min fäfänga, då den hemlighet, som omgifver dem, troligen är af det slag, som aldrig *kan* eller *får* afslöjas!”

“Och du har ingen aning om beskaffenheten af denna hemlighet?”

“Ack nej! Lifvets mysterier äro så många, så djupt gående, och de flesta förblifva oafslöjade här i lifvet. Vanligen spelar kärleken i dem en stor roll, ja, oftast hufvudrollen!”

“Då skulle Ottilia efter din tanke vara barn af en otillåten kärlek?”

“Nej, Otto, nej! Ty fastän jag icke eger ariadneträden till denna djupa labyrint, så är jag dock säker att, om jag hade den, den skulle föra mig till rena, helgade förhållanden!”

“Och ändå?”

“Ja, ändå har denna mors, denna dotters lif varit — jag är säker derpå — en lidandets och försakelsens, ja, kanske misstankens och vanärens korsskola!”

“Men som Hermans brud måste mysteriernas slöja aflyftas, ty Herman . . .”

I detta ögonblick instörtade den unge baronen i salongen.

“Min mor, har du sett, har du träffat Ottilia?”

“Modrens svar spred ett strålande solsken öfver hela hans varelse. Den ena frågan aflöste den andra, och vid hvarje svar blef solskenet ännu mera strålande, till dess friherrinnan började tala om fru Treulings svaghetstillstånd och den säkra iakttagelsen hon gjort, att det var hennes närvaro, hennes namn, som framkallat detta, då sjönk solen i ett mörkt moln, och man stälde modrens dåning i samband med deras plötsliga försvinnande från skogvaktarbostället. Man förstod att hon försökt allt för att hindra ett sammanträffande mellan Herman och hennes dotter. Och man kom öfver ens derom, att det icke var förföraren hon hos Herman fruktade, utan det namn han bar.

Öfversten försjönk i djupa, man skulle på uttrycket af hans ädla, nu förmörkade ansigte kunnat säga grubblande tankar. Mor och son betraktade honom undrande.

“Jag har funnit ariadnetråden!” utropade han slutligen; “men för att kunna begagna mig deraf, måste jag yppa en hemlighet, som mer än tjugu år legat gömd i mitt hjerta. Men Arvid skulle förlåta mig, skulle tacka mig, om jag derigenom i ringaste mån skulle kunna skaffa den arma qvinnan någon godtgörelse för hvad han emot henne brutit. Jag har icke glömt hans ånger, hans förtviflan på dödsbädden. I sen så förvånade på mig, och jag undrar ej deröfver, men hvad skolen I då säga, när I fån höra en händelse, ja, ett brott inom vår familj, som hittills varit en hemlighet?”

“Arvid?” utropade friherrinnan. “Skulle han, min så älsklige, så älskade svåger, skulle han kunnat begå ett brott?”

“Ja, Sofi Louise! Arvid var, som du säger, både älskvärd och ädel. Han var en tjusare, men han använde icke samvetsgrant sina rika gåfvor. Hans lätt-sinne förvillade honom, och säga hvad man vill, den lättsinnige går dit ögonblickets lidelse för honom, går hejdlöst ofta äfven till brottet. Ångren deröfver kan vara häftig, men som den icke eger djup, så glömmes den snart, och han kan åter vara färdig att förnya hvad han ett ögonblick ångrat. Sådan var Arvid!”

“Ack, min gode, glade farbror!” utropade Herman med djup rörelse.

“Ja, din farbror, min gosse! Och det gör mig ondt att störa en af din första ungdoms ljufta illusioner, men jag *måste* det! Du har ändå så mycket godt att af honom minnas.

“Arvid gick, äfven han, som I veten, i tyska kriget; der gjorde han bekantskap med en ung flicka, som genast tjusade honom. Det var en ädel flicka, och hon motstod hans förförelse. Detta eggade hans lidelse och han friade till henne. Hon var faderlös, och modren, som var intagen af den unge, ståtliga kaptenen, gaf gerna sitt samtycke, dottren hade naturligtvis redan gifvit sitt. Tiden brådskade. Vigseln försiggick och en vecka derefter stod den svenska krigshären på återtag.

“Arvid drog till Norge, och lika hastigt som hans tyska förbindelse var ingången, var den ock förgäten. Han hade bedt sin hustru icke skrifva, förrän han tillskrifvit henne, då han hoppades kunna bestämma tiden, när han skulle komma för att afhemta henne till Sverige. Kriget var slutadt. Arvid var åter i Stockholm, men brevet blef *icke* skrifvet. Han skaffade sig deremot permission för att som adjutant följa med general

P. till Egypten, dit denne för sin svåra bröståkomma var af läkare skickad.

“Efter nära halftannat år återvände Arvid. Bref hade under tiden från den arma, bedragna makan ankommit. Om de lästes, vet jag icke, men att de icke besvarades, derom är jag säker. Ett par år derefter gifte Arvid sig med den älskvärda Pauline. Sofi Louise, du mins nog det bröllopet, den glade och vackre brudgummen, men jag mins hvad du icke mins, att din man och jag observerade då och då en djup skugga draga öfver hans anlete och han hviskade till mig: “Ser du de mörka hägringar, som ibland gömma solskenet i Arvids öga? Det är troligen vålnader af hans många brutna förbindelser, som i dag draga förbi hans själ!”

“Sedan han varit gift i tio år, insjuknade han i en häftig lunginflammation, detta vet du, Sofi Louise, äfvensom att detta blef hans sista sjukdom; men hvad du icke vet, är den förtviflan, de samvetsqual, som sargade hans själ och hvilka han förtrodde åt sin bror och åt mig.”

“Major W., den ende af hans kamrater, som kände hans förhållanden, hans tvegifte, och på hvars heder han tryggt litat, ville han skulle tillkallas. Denne hade året förut genom en egen tillfällighet fått höra, att Arvids öfvergifna tyska hustru var död, äfvensom deras barn.

“Som Arvid icke på många år till majoren nämnt hennes namn, hade han icke velat vidröra ett så ömtåligt ämne, men gladdes nu att på dödssängen kunna gifva honom dessa underrättelser, hvilka också fylde hans ögon med tårar och hans hjerta med lof; men lugn kunde han icke få, förrän Wallin, denne ädle, så

rikt begåfvade man, omsider lyckades att genom försoningslärans ljufliga budskap lugna hans samvete!“

“O, min Gud! utbrast friherrinnan med sammanknäppta händer och strömmande tårar. “Nu först blir mig klart, hvad som under Arvids sjukdom utgjorde föremålet för min undran, mina outtalade frågor, allt det hemlighetsfulla, som likt oförstådda frimuraretecken vexlades mellan dig och min man. Och nu tror du, Otto, att denna stackars fru Treuling är Arvids förskjutna, olyckliga maka och Ottilia hans barn!“

Ja, för denna tro äro ju så många anledningar. Instrumentet till exempel! Det är ju från Tyskland, och du sade ju att modren mycket bryter på tyska språket. Äfven Ottilias ålder öfverensstämmer ju härmed. Tjugu eller något öfver tjugu år säger du, och vi skriva nu 1836, och mest af allt — fru Treulings förskräckelse för det Nordenstålska namnet. Hon är en ädel qvinna. Hon vill icke kompromettera den, som hon en gång så varmt älskat, den som är fader till hennes barn, och ljuga *kan* hon icke. Hon kan icke, likt en äfventyrerska, sätta ihop en historia. Och tänk huru stort att för sitt barn icke hafva nämnt hennes fars namn, för att icke kasta skugga på honom, som så grymt bedragit henne!“

“Men hon och hennes barn voro ju döda?“

“Ja, så hade W. hört. Men troligen hade det varit så, att då den arma qvinnan blifvit så grymt besviken, icke erhållit bref, eller underrättelser, hade hon icke uthärdat denna mördande ovisshet, utan begifvit sig till Sverge, och der mötte henne underrättelsen om hennes mans dubbla giftermål. Återvända ville hon icke. Hon stannade för att i marterande qual, i arbete och fattigdom framsläpa ett glädjelöst lif och se sin unga, fagra dotter tyna bort som blomman utan sol

och dagg. Hon, den arma, har gjort allt för att bevara sitt inkognito, så uppträder en Nordenstål som friare till hennes dotter och med detsamma den förfärliga fruktan, att hon icke längre kunde bevara sin dyra hemlighet. Ännu en fruktan, vida förfärligare: hvem vet, om icke denne Nordenstål kunde vara en äldre bror till Ottilia? Hennes lättsinnige man, kunde icke han redan vara gift, då han gifte sig med henne? och var det detta måhända, som gjorde att han icke återkom till henne? Och denna ädla, högsinnade qvinna var för stor att afslöja hans bedrägeri, hans brott! Hon hade troligen en gång älskat honom med hela glöden af sin första, enda kärlek, ty någon gång, ehuru sällan, ingifva dessa lättsinniga, dessa Don Juans-typer, en djup kärlek. Hon kan icke kompromettera denna sin varma, rena värkänsla!

Det var några ögonblicks tystnad, hvarefter öfversten återtog:

“Nå, sägen mig nu för det första, om I tycken att jag icke har god grund för min tro, och för det andra hvad som nu är att göra i denna ömtåliga sak?”

“Jag är på en gång så förvånad och så bedröfvad öfver allt hvad du sagt, att jag har svårt att reda mina tankar“, svarade friherrinnan, “dock så mycket, att jag medgifver att din tro hvilat på säker grund. Men att besvara din andra fråga, det kan jag icke, åtminstone i detta ögonblick, ty som du sade, saken är ömtålig och grannlaga.”

Herman hade så försjunkit i sin inre verld, att han syntes fullkomligt känslolös för den yttre.

“Veten I, mina kära vänner, hvad som faller mig in? utbrast öfversten, och hans lifliga själ återspeglades både i blick och stämma.

Herman såg upp och friherrinnan betraktade frågande sin bror.

“Jo, jag har lust att göra ett besök hos fru Treuling. Hvad sägen I om det?”

“Ack ja, morbror!” utbrast Herman, återkommande från sin tankfullhet.

“Men, Otto, på hvad grund, under hvilken förvändning?”

“På den grund, att äfven jag vill beställa en messhake. Vår gamla kyrka kan verkligen behöfva det. Och sedan får jag väl se huru det gestaltar sig, om jag kan väcka en smula förtroende och våga mig fram med några små förposter. Jag har åtminstone det företräde framför er, att jag icke heter Nordenstål, och de äro icke så hemma i vår geneologi, att de veta att vi äro så nära släktingar. Ack, tänk, om jag kunde på något sätt bilägga saken, så att du, Herman, komme på det klara med din Ottilia!”

Öfversten räckte vid dessa ord hjertligt handen åt sin systerson, som omfattade den med varm rörelse.

“Otto, hvar har du din i dubbelt fall så dyrbara ring, som du fick af vår far på hans dödssäng?”

“Den har jag gifvit bort.” En djup suck åtföljde dessa ord.

“Åt hvem gaf du den då?”

“Åt den *enda*, som kunde vara värdig denna gåfva, dyrbar i tvänne afseenden, först såsom ett dyrbart minne af min far, och så — jag vet icke, om du hört det, Herman — såsom ett minne af trettioåriga kriget och vår stamfar, hvilken, då en ung, tapper sergeant, emottog den som en tacksamhetsgård af en fiende, hvars lif han räddat. Men hvarför frågar du mig nu efter ringen?”

“Jag vet icke. Jag kom att tänka på den.”

“Nej, Sofi Louise, du är för ärlig att kunna nar-
ras! En annan anledning har du till denna fråga.
Kanske såg du den på Fru Treulings hand?”

“Ja, jag tyckte mig göra det. Men det kan ju
finnas flera dylika?”

“En så stor juvel är sällsynt! Tänk om... hon
känt... dock, detta är icke att förmoda. Men emel-
lertid, mitt beslut är fattadt. Jag går i morgon, vill
Gud, att uppsöka dessa arma qvinnor, som ligga mig
så varmt om hjertat!”

Trettioandra kapitlet.

Andra morgonen tycktes fru Treuling betydligt hafva återhemtat sig. Hon var till det yttre sig nästan lik, och hvarje blick, hvarje ord uppenbarade en ännu varmare, likasom pånyttfödd kärlek till hennes dotter.

“Jag skall i dag, ja, i denna stund, ändtligen uppfylla mitt så länge, af tvingande skäl, uppskjutna löfte,” sade hon med mild, ehuru något darrande stämma till sin dotter. “Jag har nog länge bedröfvat dig genom förtigandet af denna hemlighet, som jag hoppats skulle helig och oupptäckt med mig nedstiga i grafven. Men en högre makt styrer våra öden och vår vilja, och Han har nu visat mig, att det icke är värdt att längre “spjerna emot udden“! . . . Och således, mitt älskade barn, skall din mor i dag för dig afslöja denna mystér, som i ett så djupt mörker insvept hela din ungdom och som kastat så djupa komprometterande skuggor på din mor! Och sedan må du sjelf afgöra ditt öde! . . . Men innan dess, låt mig ur modershjer-tats heligaste djup tacka dig, du mitt ädla, högsinnade barn, därför att du aldrig med ett ord, en antydning, en tanke oskärat din mors mystiska förhållanden, därför att du trott, fastän du icke sett, hvilket visat att “dem renom är allting rent“!

Fru Treuling hade talat med lugn, men hennes ansigte hade blifvit allt blekare och blekare och ande-tagen allt högre och högre, och på hennes panna per-

lade kallsvettens droppar. Ja, allt förrådde en inre, kvalfull kamp.

Sedan hon slutat, sträckte hon ut armarna mot sin dotter, som satt der icke olik en bruten lilja. Hon lade hennes hufvud kärleksfullt smekande till sitt bröst, och ur hennes öga droppade stora, varma tårar.

Det knackade på dörren. Knackningen hade flera gånger förnyats, utan att de hört det, men nu var den så hård, att den väckte dem till det yttre lifvet.

Ottilia öppnade, och framför henne stod, bugande och guldgalonerad, en betjent, lemnande henne en biljett från en grefve H., boende i landsorten, och der han på det artiga språk, som alltid utmärker den fine världsmannen, anhöll att Ottilia innan klockan tolf ville göra honom ett besök, uppgifvande sin adress, för beställandet af en kyrkoskrud, tilläggande att, hade icke ett illamående hindrat honom, hade han sjelf gjort henne ett besök.

I ett annat ögonblick skulle detta uppdrag varit henne ett glädjeämne, icke så nu; men hon beherrskade sig och bad betjenten säga att hon skulle komma.

“Ack, mamma, min älskade mamma!” utropade Ottilia, sedan betjenten aflägsnat sig, och hon slog med uttryck af djup smärta sina armar om modrens hals, och ur hennes öga droppade rika tårar.

»Ack, mitt barn: *Han* vill det så — — —
Förvara dessa orden,
I sorgens dag — i smärtorna på jorden,
Och hör hur tröstens engel hviskar då:
Han vill det så!»

Fru Treulings stämna var ljuf, och det lade sig ett fridsskimmer öfver hennes blida anlete.

Var då den arma korsdragerskan nöjd med detta ofrivilliga uppskof? Nöjd att ännu en stund få uppskjuta öppnandet af det heliga relikskrinet?

“Den rätta stunden var ännu icke kommen, men i afton, mitt barn!” yttrade hon med högtidlig stämma, då Ottilia sade henne sitt farväl.

Ensam vorden, började en het kamp i fru Treulings själ. Hon hade nedsjunkit i soffhörnet, der utgjutande de djupa, sönderslitande qval, som brände och marterade hennes hjerta, i detta ordlösa språk, för hvilket intet af jordens alla tungomål eger uttryck.

Slutligen uppreste hon sig, men endast att knäböjd nedsjunka och i bönen söka den tröst — ack, hon kände det väl — den *enda*, som mäktar gifva lugn åt den bedröfvade, djupt förkrossade anden. Hon bad länge, bad *så*, som man beder, när man icke släpper Herren, och hon kände, äfven hon, hvad den troende bönen förmår i lifvets bittra Getsemane-stunder! Och hon utropade styrkt och tröstad: “Fader, ske icke min, utan *din* vilje! — —

Hon hade upprest sig. Öfver hennes ansigte skimrade bönhörelsens frid. Hon drog den blå taftsgardinen från vår bekanta oljefärgstafla, nu sittande öfver soffan, och framför henne stod i mannaålderns första stadium, man kunde med skäl säga, typen för den ädle, varmhjertade, rikt begåfvade ädlingen.

Hon stod länge djupt försjunken i hans åskådande. Slutligen sammanknäppte hon sina händer, och höjande dem mot porträttet utbrast hon med klangfull, djupt vibrerande stämma: “Otto, Otto, du min enda, djupa, troгна kärlek, du min make, mitt barns fader! Mitt allt på jorden! . . . O, om du visste huru varmt jag

älskat dig, äfven sedan du förskjutit och så grymt be-
dragit mig, sedan jag visste att du glömt mig och
svurit trohet åt en annan maka! O, när jag sett dig
vandra vid hennes sida, sett detta barn, till hvilket
hon varit moder! . . . O, att jag kunnat lefva med så
helvetiska qual . . . lefva och älska och bedja för den
trolöse maken . . . försaka, offra -allt, kämpa med
elände, fattigdom, misstankar och vanära, för att rädda
hans namn, hans ära, att ingen skugga skulle falla på
honom, som en gång var min make, mitt barns fa-
der! . . . Detta allt är endast en *qvinna* mäktig!

Och dock är det en man, som skildrat kärleken *så*,
som ingen annan gjort det! O, den store Paulus, han har
träffat dess djup! . . . "Kärleken är tålig och mild,
han skalkas icke, han uppblåses icke, han söker icke
sitt, han förtörnas icke, han tror allting, han hop-
pas allting, han lider allting, kärleken vänder *aldrig*
åter!" — — —

Den kärleksrika, uppoffrande qvinnan stod några
ögonblick tyst, djupt försjunken i stilla åskådan af
porträttet, och ett kärlekens solsken spred sig öfver
hennes ädla anlete.

"Och dock, efter all denna kamp, dessa outsägliga
qual, skall segren i dag frånröfvas mig! Jag *måste* i
dag förråda dig! . . . O, min Gud, fordrar du detta offer
af mig? . . . Dock nej, jag kan icke förråda dig, Otto,
icke besudla ditt namn, din ära! . . . Och dock, jag
har gifvit ditt barn, *vårt* barn, detta löfte! Jag är
skyldig att uppfylla det. På dess uppfyllande beror
hennes framtid, hennes beslut, ty sedan är det *hon*,
som sjelf skall bestämman sitt öde! . . . O, min Gud,
du ställer mig på ett prof, som öfvergår mina kraf-
ter! . . . Du lofvade mig nyss i bönen, att Du skulle
hjelpa mig, och jag var lugn, ty jag trodde . . . Men

så kom tviflet . . . jag ville se för att tro! . . . O, förlåt mig och gif mig kraft att *tro*, utan att *se*! Du, Herre, är ju allsmäktig, och der jag icke kan se någon utväg, der äro tusende Dig öppna! . . . Men *hvad* och *hvem* sänder Du att föra mig öfver detta svindlande bråddjup? . . . Hvem?“ — — —

“O, min Hildur, min återfunna, älskade, aldrig förgättna maka, det skall din Otto, din trofaste make! Han skall föra dig öfver bråddjupet in i den lugna kärlekens famn!“ ljöd i detta ögonblick en manlig, men af djup rörelse bruten stämma, och ett par starka armar lade sig kärleksfullt omkring fru Treulings lif.

Ett utrop undföll den darrande qvinnan, en våldsam skälfning skakade hennes lemmar, och med ett själsklingande, ehuru brutet: “Otto!“ sjönk hon likasom bedöfvad af hesperiens rosenångor, af öfverjordiska symfonier, till öfverste Riddarsvärd's trofasta hjerta.

Vi våga icke kasta en blick in i den helgedom, till hvilken endast de invigde hafva inträdeskort och kring hvilken kärlekens englar hålla trogen vakt! — — —

Öfverste Riddarsvärd hade tyst, osedd under fru Treulings bön inkommit i rummet, och den starke, kraftfulle mannen hade varit nära att i bokstaflig mening sjunka till golvet vid den underbara själsgröpande syn, som der mötte hans öga, vid de förkrossande ord, som nådde hans öra.

Fru Treuling visste, att hennes man lefde. Han var således icke för henne, hvad hon var för honom — henne, som han i tjugufyra år begråtit, en gengångerska, en vålnad från de dödas rike!

Omkring en timme hade förflutit, då Ottilia inträdde i rummet. Äfven hon stannade vid tröskeln, likasom berörd af en förtrollning. Var det en dröm, en hägring, en synvilla? Det kunde ju icke vara annat, då hon ser sin moder hvila vid en mans bröst, omsluten af hans armar! Ja, det var hennes moder, men ändå icke densamma som hon lemnat, blek, förgråten, skälfvande, och nu, det låg ju ungdom, frid, lycksalighet öfver hennes nästan förklarade ansigte! Och den manliga gestalten med de ädla, trofasta, kärleksfulla anletsdragen, var det icke öfverste Riddarsvärd — fadren till *henne*, som . . .“

“Mitt barn, mitt älskade barn, kom till din faders hjerta!” ljöd nu en djupt vibrerande, klangfull stämma, likt ett himlasvar på Ottilias bäfvande, kaotiska frågor, likt en strålände soluppgång öfver en öde, mörk, förvillande stig, och ett par trofasta armar utsträcktes kärleksfullt mot den darrande, men lycksaliga dottern, som i ett enda ögonblick fick lösningen till hela sitt lifs dunkla, outgrundliga gåta, och som svindlande af sällhetsbäfvån hvilade vid sin faders, sin moders bröst! O, du jordens skönaste trio — fader, moder, barn! — —

Redan samma afton firade Herman och Ottilia sin förlofning i det lilla moderliga hemmet. — —

Trettiotredje kapitlet.

Innan vi gå vidare i vår berättelse bedja vi att till våra läsare få öfverlemna några blad ur fru Treulings historia.

Öfverste Riddarsvärd hade som löjtnant gått ut i det tyska kriget och hade, såväl vid Grossbeeren, som ännu mer vid Dennevitz, gifvit lysande prof på mod, själsnärvaro och tapperhet. Han hade den äran att tillhöra det svenska artilleriet, hvilket, som man vet, under den tappre Cardell så lysande utmärkte sig i denna senare strid. Men vid slutet af denna segerrika dag inträngde en kula i Riddarsvärds venstra axel och tvingade honom att lemna slagfältet.

I granskapet af Dennevitz låg ett herresäte, tillhörigt geheimerådet von Wellerstein — enkling sedan många år — hvars hus vårdades af hans syster, en äldre, utmärkt qvinna, som tillbringat sin ungdom såsom hoffröken hos drottning Louise, men som nu efter drottningens död lefvat för sin ende bror, och kanske ändå mera för att vårda och hjälpa, så långt hon förmådde, den lidande menkligheten. Hennes bror, som icke egentligen delade hennes sympatier, förebrådde henne stundom härför, sägande att hon gick för långt i uppoffringar och barmhertighet; men i detta fall kunde han ingenting verka på hennes kärleksrika, sannt kristliga sinne.

“Kan du säga mig ett bättre, välsignelserikare sätt att använda min förmögenhet, då, min bror, skall jag antaga detta,” plögade hon stundom svara honom.

Nu voro hennes tankar, hennes intressen nästan uteslutande sysselsatta med kriget och de olyckliga, som föllo offer för denna grymma hednalek. Hon hade iordningställt sjukrum och sjuksalar, skaffat sig en egen läkare, och sedan krigsrörelsen närmat sig, ställt hästar och folk i ordning för att transportera de sårade till de tillredda salarna. Riddarsvärd blef en bland de många, som kommo i åtnjutande af hennes kanske synnerliga omvårdnad, ty fröken Thekla hade redan från första ögonblicket fäst sig vid den unge, älskvärde, i alla afseenden så rikt begåfvade svenske löjtnanten, och hon omgaf honom med en mors kärlek och omsorger.

Geheimerådet hade äfven flera gånger besökt den sårade och visat honom ganska mycken vänlighet; men fröken Thekla, som kände sin bror, hade märkt att denna icke var af hjertat.

Kulan hade genast blifvit uttagen, sårfebern hade varit svår, men efter densamma hade förbättringen dagligen fortgått, dock icke i bredd med konvalescentens längtan att få lemna sjuklägret och åter förena sig med hären, isynnerhet sedan han genom tidningar, geheimerådet och fröken Thekla hört beskrifvas det för de allierade så ärofulla, verldsbekanta slaget vid Leipzig.

“Men, fröken, hvarifrån kommer den förtjusande musik, som några dagar så ljufligt smekt mitt öra?” frågade löjtnanten en dag.

“Det är en ung flicka, en myndling till min bror, som ända hittills af grannlagenhet för konvalescenten afhållit sig från sitt älsklingsnöje, men som nu — jag

måste tillstå det — uppmanad af mig, åter öppnat sitt instrument, ty jag såg hennes längtan derefter och tyckte att hon, den lilla stackarn, väl behöfde denna förströelse under dessa oroliga tider, då det allmänna intresset så tagit allas sympatier i anspråk, att nästan allt umgänge upphört. Och dessutom trodde jag, att Hildurs vackra, själfulla toner skulle mer gagna än skada vår konvalescent.“

“Ja, fröken, dessa toner äro för mig och hela mitt nervsystem långt mera välgörande än doktors alla föreskrifter. Får jag bedja fröken vara god och framföra detta till den unga, säkert älskliga artisten, och derjemte annmäla min ödmjuka och hjertliga tacksamhet för de ögonblick hennes förtjusande toner kommit mig att glömma den smärta jag känner att ligga här en arm, eländig invalid, och bedja henne af barmhertighet ofta låta mig höra dessa underbara toner!”

Och Hildur spelade toner allt skönare och skönare — toner, som omedvetet uppenbarade kärlekens blyga aning i hennes unga jungfruliga själ — och spelade sig ovetande allt djupare och djupare in i den unge löjtnantens hjerta, under det att en sympatetisk längtan uppstod hos dessa båda unga att personligt få skåda hvarandra. Hildur framställde denna längtan till tant Theklas behjertande, men så länge löjtnanten — hon förstod af grannlagenhet — ingenting sagt, kunde ju detta icke komma i fråga, och hon var glad, så länge detta sammanträffande kunde uppskjutas, ty hon anade följden deraf och dessutom hade hennes bror förbjudit det.

Omsider blef dock löjtnantens längtan honom för mäktig, och han framställde den i en innerlig bön till fröken Thekla. Hennes bror hade samma dag företagit en längre resa, och hon hade icke hjerta att neka.

Och de båda unga sågo hvarandra. Gnistan var redan tänd och den utvecklade sig snart till en af dessa gudalågor, hvilka icke kunna slockna.

Vid geheimerådets hemkomst anhöll Riddarsvärd om hans pupills hand, sedan han redogjort för sin familj och sina förhållanden, men derpå följde ett obevekligt "nej!"

Som skäl för sin vägran föregaf förmyndaren Hildurs faders stränga tillsägelse, att hennes giftermål skulle stå under hans bestämmande och ovilkorligen bero deraf, och att han icke med skäl kunde gifva henne åt en utländig, om hvilken han icke kände mera än hans vackra yta och att han tillhörde ett stånd, för hvilket Hildurs far haft en oöfvervinnelig motvilja.

Inga böner, inga föreställningar hjälpte, icke en gång de tryggande intyg Riddarsvärd förskaffat sig af förmän och kamrater, och nu ändtligen kom Hildur till klar insigt om det, hvarom hans syster länge varit öfvertygad, nämligen att geheimerådet sjelf älskade henne, att han bestämt henne till sin hustru, och att detta var verkliga skälet till hans hårdnackade vägran. Och ju mera de båda älskande förnyade sina böner, desto mer uppretades han och glömde derunder, för sin brännande svartjuka, den faderliga roll han föresatt sig att spela. Men de unga voro outtröttliga — icke underligt. Ack, det var ju hela lifvets lycka, för hvilken de båda kämpade!

Som bundsförvandt hade de fröken Thekla. Hon behjertade, som qvinnan i allmänhet, alla olyckliga älskande, och *dessa* med så mycket mera skäl, som hon med en moders kärlek älskade Hildur och var för mycket människokännare för att icke se att Riddarsvärd var en ädel och redbar man, en sådan, hvilken skulle, som få, bereda hennes Hildurs verkliga lycka. Och

dessutom önskade hon ingenting högre, än att hennes bror skulle komma från sin passion.

En dag visade geheimerådet fadrens testamente, hvilket lydde, att om hans dotter gifte sig utan sin förmyndares pröfning och tillstånd, så ginge hon miste om sitt fädernearf, öfver hvilket det tillkomme geheimerådet att disponera.

Testamentet var undertecknad och bevitnad, allt i laga form, och det kunde icke falla dem in att betvifla dess äkthet, men öfver fröken Theklas anlete lade sig ett dystert moln och hon hade svårt att gömma sin förvåning. Geheimerådet hade misstagit sig om verkan af testamentet. Riddarsvärd, långt ifrån att afstå från sin önskan, sade sig vara glad att få visa att det endast varit Hildur och icke hennes rikedom, som gjort att han önskade henne till brud, och att han var viss att hon gärna med honom skulle dela en mindre lysande lott.

Emellertid hade fröken Thekla, hvilken hela femton år varit hoffröken hos den icke blott i Preussen, utan nästan i hela Europa för sina utmärkta egenskaper både som kristen, människa och furstinna nästan förgudade drottning Louise, Fredrik Wilhelm III:s gemål, genom sina många mäktiga gynnare vid det berlinska hofvet sökt utverka en kunglig tillåtelse till Riddarsvärd och Hildurs giftermål. Hon hade, utan att på något sätt kompromettera sin bror, så behjertansvärdt som möjligt framställt saken, så att konung Fredrik Wilhelm, som var i så nära politisk beröring med Sveriges kronprins, så vänligt stämd mot de svenska officerarne för deras visade tapperhet och kanske ändå mest för hans oförgätliga gemål och den vänskap han känt för den ädla supplikanten, beviljade fröken Theklas bön och gaf en konungslig tillåtelse till giftermål mel-

lan den svenske officern och Hildur Treuling, geheimerådet von Wettersteins myndling. Funne geheimerådet sig föranlåten att klaga, så vände han sig till konungen.

Med dessa ord slutade den kungliga resolutionen. Utan aning om allt detta hade geheimerådet företagit en resa till Berlin, och samma dag han återkom derifrån hade, genom fröken Theklas föranstaltande, den presterliga välsignelsen helgat det trofasta kärleksförbundet.

Geheimerådet hade så sent hemkommit bröllopsaftonen, att brudparet redan gått till hvila. Hans syster var ännu uppe och mottog med bäfvande hjerta sin bror, ty hon anade stormen, viss att hans betjent, som tillika var hans förtrogne, redan för sin herre om-talad hvad som tilldragit sig under hans frånvaro.

Hennes aning hade icke bedragit henne. Hon såg det genast vid första anblicken. Hon beslöt att tiga, såvida icke hennes bror till henne ställde en direkt fråga.

“Här har varit bröllop, hör jag!” utropade geheimerådet, sedan han kallt men med en brännande blick helsat sin syster.

Hans stämma gnisslade och hans ögon sprutade eld.

“Bröllop har det egentligen icke varit.”

“Nå, hvad kallar du det då? Ligger icke nu den satans äfventyraren i brudsäng med Hildur? Att spela ett så nedrigt spel och bedraga en sådan flicka! Men hur kunde de våga detta emot lag och förmyndare, och hvem har skaffat dem tillåtelse, dertill? En tillåtelse som jag genast skall förklara olaglig! Det är väl du, som varit kopplerska, ty alla gamla fröknar tycka ändå att det smakar en smula fogel, när de kunna ställa till så, att andra få njuta en lycka hvarefter de förgäfves suckat och längtat! Men, Thekla, jag lofvar dig — och det tänker jag hålla — att detta skall du dyrt få betala, och det

när du minst förmodar det! Och detta så visst som jag heter Gottfried von Wetterstein!"

Den förskräckta kvinnan öppnade sina läppar för att svara, men ett diaboliskt "tig!" gjorde att hon skälfvande tillslöt dem.

"Hvar är, om jag törs fråga, den kyska brudkammaren?"

"Gula gästrummet", svarade skälfvande och nästan ljudlöst fröken Thekla.

"Mitt bästa gästrum! Der..." Orden sveko den ursinnige mannen, och han sammanbet gnisslande sina tänder.

Hans syster närmade sig dörren.

"Ja, gå din vansinniga, äreförgättna kopplerska!" röt han, fradgande af raseri. "Men kom ihåg, att hvad du gjort skall du bitterligen få ångra!"

Efter en sömnlös, fasaväckande natt gick den arma, bäfvande systren att helsa den vredgade broden, hvilken genom sin betjent bedt henne komma in i hans rum. Hon kunde icke glömma hans förfärliga sinnestämning den föregående aftonen. Hon förstod att det var svartsjukan, denna helvetiska känsla, hvilken kan skapa vildar, ja, nästan demoner, som så beherrskat honom — han, som vanligen alltid kunde beherska sig sjelf och sällan, nästan aldrig, förgick sig.

Med både glädje och förvåning för den bäfvande systren mötte geheimerådet henne med ett vänligt: "God morgon!" och derjemte en bön om förlåtelse för hans uppförande den föregående aftonen, tilläggande, att det var det förnärmande och lömska sätt, på hvilket de gått till väga, som så i första ögonblicket uppretat honom, så att han, hvad han bittert ångrade, förlorade väldet öfver sig sjelf. Giftermålet, ehuru fullkomligt olagligt, tänkte han icke försöka upphäva,

det skulle i alla fall icke lyckas honom, då Hildur fått konungen till målsman, och för följderna af denna be-
drägliga tillställning finge Hildur skylla sig sjelf. Han
visste sig samvetsgrant hafva uppfyllt sitt löfte till
hennes far, både som hans vän och hans dotters för-
myndare.

Mot de nygifta var han vänlig och blid, och sade
att det gjorde honom ondt, att Hildur så kunnat be-
handla en så gammal trofast, faderlig vän, men ön-
skade dem af hjertat lycka, lofvande att till dess hen-
nes man efter krigets slut kunde komma att afhenta
henne, hon hädanefter som hittills skulle i honom
hafva samma faderlige vän, samma dotterliga kärlek
i hans hus.

Derefter tillsade han sin syster att hon, så godt
hon kunde, skulle improvisera en liten bröllopsmiddag.
Denna komme väl ett dygn för sent“, tillade han, “men
vi få dricka en skål för de nygifta i stället för brud-
paret.“

Vid dessa ord kunde geheimerådet icke återhålla
den blix, som flammade i hans öga, men hvilken en-
dast bemärktes af hans syster.

Trenne dagar derefter lemnade Riddarsvärd sin
unga, tillbedda maka. Man måste hafva förstått dju-
pet af deras kärlek för att kunna förstå djupet af deras
qual. Den starke, modige och tappre artilleriofficeren
tyckte allt detta oakadt, att skilsmessan öfversteg hans
krafter. Han begaf sig till Slesvig, hvarest han åter
förenade sig med svenska hären.

Den unga makans sorg var så djup, så tärande,
att hennes moderliga, ovärderliga vän fruktade att

hennes helsa skulle taga skada deraf. Ack, det var icke blott längtan och saknad som marterade hennes själ, det var denna förfärliga fruktan för de krigets favorer, som omgäfvade hennes nästan tillbedda make, som natt och dag röfvande friden från hennes hjerta och sömnen från hennes läger. Äfven geheimerådet syntes rörd af hennes lidande, och han sade dagligen till sin syster, att de skulle gemensamt försöka allt för att lugna och förströ henne, och den ömhet, det deltagande han visade henne voro så faderliga, att till och med hans syster började känna sig villad deraf.

Småningom verkade äfven här tidens undergörande balsam. Hildurs tårar hade minskats, hon hade återtagit sina vanliga sysselsättningar, sin musik. Hon började tänka på sin pligt som maka, som gäldenär till de vänner, hvilka så ömt omhuldat henne. Men egentligen lefde hon endast för minnet och sin mans bref, hvilka utgjorde hennes enda verkliga glädje. Dessa voro dock, som väl alltid är fallet under krigstider, oregelbundna.

Hildur skref i hvarje vecka, men af flera skäl kommo dessa hennes Otto sällan tillhanda.

I slutet af sommaren slöt den unga maken en liten älskad dotter till sitt modershjerta. Ack, så som i denna stund hade hon aldrig älskat, aldrig så långtat efter sin Otto, sitt barns fader!

Fröken Thekla underrättade Riddarsvärd om hans faderliga lycka, och Hildur skref med egen hand några rader för att glädja sin älskade make, säga huru lycklig hon var och huru hon längtade att få lägga sitt dyra barn till hans fadershjerta.

Fröken Thekla gjorde en resa till staden för att *sjelf* få lägga detta bref på posten. En misstanke hade vaknat i hennes själ i afseende på Hildurs bref, hvilka

alltid gingo och kommo genom geheimerådet; men Riddarsvärd hade redan trenne veckor varit fader, innan han emottagit den efterlängtade underrättelsen derom, och man hade kunnat säga, att, när den ändtliga anlände, hela hans själ var ett jublande "*Te Deum*", och aldrig har väl i ett manligt bröst en varmare längtan uppstigit efter maka och barn!

Hildur var snart fullkomligt återställd och så förtjust i sin lilla flicka, att hon knappt ett ögonblick kunde undvara hennes åsyn.

Geheimerådet hade velat, att den lilla genast skulle döpas. Hans syster deremot ville att man skulle dröja dermed tills Hildur vore utom all fara, och som hon sjelf önskade detsamma, så uppsköts kristningen till det tionde dygnet, då den firades endast i närvaro af presten och de båda syskonen hvilka voro faddrar.

Fröken Thekla lofvade som faddergåfva hälften af sin förmögenhet, hvilken lagligen skulle tillförsäkras hennes lilla guddotter genom en jurist, hvilken nästföljande vecka skulle anlända.

Men detta hann aldrig verkställas, ty den ädla, utmärkta qvinnan insjuknade häftigt trenne dagar efter kristningen i så våldsamma plågor, att de inom femton timmar slutade hennes välsignelserika lif. Ingen läkare hade blifvit tillkallad, ehuru Hildur undervarma tårar bönfällit derom.

"Var på din vakt!" voro de sista ord, som den döende till Hildur afbrutet framstammande, och hennes sista blick på brodern var så genomträngande och outgrundlig, att Hildur aldrig kunde förgäta den.

Den ovärderliga moderliga vännens död bragte den arma Hildur i en så djup förtviflan, att hon i början nästan tycktes glömma sitt barn.

Geheimerådet tycktes värda Hildurs djupa smärta hvilken han sade sig fullt dela; men sedan Hildur blifvit så mycket sansad, att hon kunde klart tänka och reflektera, tyckte hon att hans sorg icke var värdig en sådan förlust och att han sökte på ytan lägga mera än hvad hans hjerta kände. Detta i förening med den blick den döende systren fäst på brodern och de varnande ord hon sagt henne voro ofta föremål för den stackars ensamma grubblande Hildurs tankar.

Fröken Theklas begrafning måste, till följd af en af geheimerådet föregifven brådslande affärsresa, försiggå redan tredje dagen efter hennes död. Gästerna voro få och anordningarna så enkla som möjligt, hvilket, som geheimerådet sade, vore till följd af hans systers önskan. Han gaf i stället, enligt hennes förordnande, det som skulle åtgått till en begrafning efter hennes stånd och hennes vilkor till de fattiga, och detta i rikt mått, och sade sig icke värdigare kunna fira sin älskade systers minne.

Dagen efter begrafningen företog geheimerådet den bråskande affärsresan, från hvilken han sade sig icke kunna återkomma förrän om fjorton dagar. Hildur, ehuru ensam med sin sorg, kände dock en underbart lugnande lättnad, då hennes förmyndare var borta. Den moderliga vännens ord genljödo sorgligt varnande i hennes själ, och alla hans ömma, faderliga försäkringar kunde icke nedtysta dem.

Hvad som i hög grad förvånade och bekymrade henne var, att hennes förlofnings- och vigselring — dessa dyra, kära klenoder — hade under hennes sjukdom försvunnit. De hade legat i en silfverask på hennes toalett, men då hon dagen efter hennes barns födelse frågade efter dem, voro de försvunna.

Fröken Thekla, som då ännu var frisk, kände sig lika bestört som förvånad och orolig öfver detta helgerån.

Det hade ingen mera varit i rummet än de båda syskonen, den "vanliga frun" och en tjenarinna. På ingen af dessa kunde ju misstankar falla, och ändå, någon skulle ju hafva tagit dem!

Geheimerådet, som med mycken ifver omfattade denna sak, höll i Hildurs närvaro en sträng räfst med den stackars pigan, som under varma tårar och försäkringar bedyrade sin oskuld.

"Till "frun" kunde man naturligtvis ingenting säga, men den stackars oskyldiga människan blef ändå den på hvilken, genom geheimerådets anspelningar, misstanken föll och stannade.

Han sade sig vara fullkomligt säker härfpå, men för att icke skada hennes kredit, borde saken hållas hemlig, och han tillsade pigan strängeligen att icke för någon omtala den besynnerliga tilldragelsen.

Ännu hade intet svar från löjtnanten ankommit på den glada under rättelsen, som fröken Thekla meddelat honom. Hildur hade så innerligt längtat derefter, och när det dröjde dag efter dag, kände hon sig nästan förtviflad. Ack, hon hade icke nu den saknade, oförgätliga, moderliga vännen som delat och så ofta lugnat hennes smärta.

Efter fjorton dagar återvände geheimerådet och nu tyckte Hildur att allt var ännu svårare.

"Nå, min lilla Hildur," började han en dag, "nu har jag en nyhet att berätta som jag hoppas skall glädja dig!"

"Ack, farbror, mig kan ingenting glädja, förrän jag fått bref från min Otto! Jag har ju så länge väntat derefter!"

"Att detta vore din högsta fröjd, är ju naturligt

— jag skulle icke hålla dig så kär, om det icke vore så — men det kan ju finnas flera glädjeämnen, och vi hafva icke rättighet att förkasta dem, derföre att icke alla kunna vara superlativa!“

“Nå, hvad kan detta vara för ett glädjeämne!“

“Jo, vi skola göra en resa till Italien!“

“Icke jag! Hur skulle jag kunna skiljas vid min lilla flicka?“

“Det kan väl icke komma i fråga! Det är ju den allra herrligaste eftersommar, och ju längre vi komma söderut, desto herrligare och varmare blir luften. Jag har ett eget skepp, som du väl har hört, hvilket är så bekvämt inredt som ett komfortabelt hem, der skall vår lilla älskling finna sig långt bättre än i sin nuvarande bostad. Jag har i Arnoflodens herrliga dal hyrt, eller rättare köpt en förtjusande villa, der vi, om det behagar dig, skola tillbringa vår vinter.“

“O, min Gud, skola vi lemna detta vackra, minnesrika ställe och jag komma ändå längre bort från min Otto?“ utbrast Hildur med djup smärta.

Geheimerådet talade kärleksfullt, öfvertygande om nyttan och behaget af denna nya vistelseort. “Och kommer din man för att se eller kanske hemföra sin hustru och sitt barn, så måtte väl några dagars längre sjöresa i rikt mått kunna ersättas genom det så mycket skönare klimat, den herrligare natur, hvarest han finner sina älsklingar!“

Och hvad ville den arma, ensamma Hildur göra? Hon berodde ju af geheimerådet. Resan blef beslutad.

Trettiofjerde kapitlet.

Omkring en vecka sedan Riddarsvärd emottagit det fröjdefulla budskapet och de bifogade dyrbara raderna från hans maka, ankom åter ett bref — men ack, af huru olika innehåll! Det var från geheimerådet med den förfärliga, hjertslitande underrättelsen, att han förlorat både maka och barn. Hildur hade, som han skref, efter att hafva varit ovanligt rask, ja nästan fullkomligt återställd, plötsligt angripits af puerperalfebern, denna farliga, vanligen dödande sjukdom, och att hon oaktadt de skickligaste läkares outtröttliga bemödanden, på nionde dygnet aflidit och hennes barn tredje dagen derefter, till följd af den moderliga näring, som Hildur de första dagarne af sin sjukdom icke haft hjerta att frånröfva sin lilla älskling.

Armén låg ännu i södra delen af Slesvig, då den arme kaptenen emottog denna förfärliga dödspost, hvilken både han sjelf och alla de som sågo honom trodde skulle i verklig mening blifva det för honom.

Man började äfven frukta för hans förstånd, ty det var icke blott hjertat, utan äfven hjernan som var i så hög grad angripen; men till lycka — i fall man kan säga så — utvecklade det onda sig till en våldsam hjernfeber, under hvilken den unge, kraftfulle mannen länge sväfvade mellan lif och död.

Behjertad och älskad som han var af förmän och kamrater, hade man lagat att han blifvit transpor-

terad till ett privat hus, hvarest han samvetsgrannt vårdades.

En utaf hans kamrater, personligen bekant med friherrinnan Nordenstål, hade genast tillskrifvit henne om den sorliga tilldragelsen och i hvilket beklagansvärdt tillstånd densamma hade försatt hennes arme bror och bedt henne, så fort som möjligt vore, begifva sig till honom.

Det var nästan vinter, och dessutom var den tiden en resa mellan Stockholm och Slesvig icke som i våra dagar nästan en lek; men kärleken gör allting möjligt, och hastigare än man vågat hoppas hade den arme, olycklige sjuklingen den trösten att se och omfannas af sin älskade syster.

Friherrinnan Nordenståls rika hjerta uppenbarade på ett nästan öfvermenskligt sätt den kraft som Gud, för sjukdomens och qvalens stunder, gifvit qvinnan. Hennes bror kunde heller aldrig förgäta hvad hon under dessa plågornas och förtviflans pröfvodagar varit för honom, och näst den högre hjälpen, tillskref han henne både bibehållandet af sitt förstånd och sin, snarare än man kunnat hoppas, återvunna helsa.

När Carl Johan vände sina vapen mot Belgien, ville den ännu svage konvalescenten nödvändigt dit åtfölja hären, och befäl, läkare och syster hade all möda att derifrån afhålla honom. Ack, det var icke nu äran som den tappre och modige krigaren sökte, nej, det var döden, ty han tyckte att han icke kunde lefva.

En oafvislig tanke syselsatte natt och dag hans själ, den nämligen att få besöka sin Hildurs, sin makas och sitt barns graf. Han kunde icke, innan kriget slutat, begära permission, men så fort man slutit fred, skulle han genast företaga denna resa.

Att nu försöka i detta fall motsäga honom, visste friherrinnan skulle gagna till intet, men hon hoppades att, när hans längtan kunde förverkligas, genom kärlek och förnuftsskäl kunna afhålla honom derifrån.

Med underrättelsen om Hildurs död hade geheimerådet äfven bifogat hemes bortstulna ringar. O, hvad tårar, hvad kyssar den arme kaptenen, den förtviflade enklingen helgade åt dessa dyra relikier!

När Carl Johan, efter att hafva besegrat danskarne, vände sina trupper mot Norge, hade Riddarsvärd åter kunnat förena sig med dem. Under de strider, som nu utkämpades mellan svenskar och normmän, utmärkte han sig såsom en af de tappreste, och såväl vid Fredrikshall som Fredriksstad skar han rika, men blodiga lagrar. Äntligen hade den 14 Augusti, genom öfverenskommelsen i Moss, slutat fiendtligheterna och de svenska trupperna blifvit hemförlofvade. Kapt. Riddarsvärd var åter i Stockholm, der emottagen af sin syster och af hennes femårige son, den i sin morbror så förtjuste Herman.

Nu vaknade åter denna under kriget till hjertedjupet förvisade längtan, och den framträdde nu med oemotståndlig kraft, och hvarje motsägelse tycktes blott ännu mera uppegga densamma.

Förmän, kamrater och vänner, alla försökte på allt sätt visa honom det skadliga, det oförståndiga i denna resa. Han stod dock fast i sin föresats, den han sade att ingen kunde rubba. Men ack, kärlekens makt är stor, när den utgår från en qvinna, så varmhjertad, så rikt begåfvad som friherrinnan Nordenstål, och när den användes på en man på en gång så mottaglig för klara förnuftsskäl och kärlek.

Kaptenen afstod från sin resa, så mycket mera styrkt deruti genom ett bref, som han — ehuru sex

månader gammalt — omsider erhöill från geheimerådet, hvori denne, efter det ömmaste deltagande i hans djupa sorg, underrättar honom att han lemnat både hem och land för att söka skingra sorgen och hågkomsten af de stora förluster han der lidit — förlusten af sin älskade syster, som efter kort men häftig sjukdom dog några dagar efter hans faderligt älskade Hildur.

“Mitt hem,” skref han, står nu öde, och Herren vet, om jag någonsin har mod att mera öppna dess portar och stiga öfver dess tröskel!”

Tiden framskred småningom, med varsam hand ingjutande sina balsamdroppar i det oläkliga såret. Och den hade äntligen hunnit så långt, att de flesta ansågo det som läkt, och det var endast hans syster och en af hans kamrater hvilken med honom varit inqvarterad hos geheimerådet, som någon gång fick blicka in i hjertats helgedom.

Man hade gjort allt för att förmå honom att åter välja sig en brud, och det var icke blott deltagande mödrar, som i fina anspelningar och förblommerade ord, och döttrar, som utan ord gifvit den ståtliga, intressante kaptenen detta välmenta råd, utan det var äfven hans vänner och framför all hans syster, som kärleksfullt bevisande, sökt öfvertala honom dertill. Men allt hade varit förgäfves.

Det var tredje sommaren efter kapt. Riddersvärdss djupa olycka. Hans helsa hade lidit utaf den instängda, ehuru nu något mildrade sorgen, och läkarne hade rådt honom att genomgå en brunnskur. Medevi var den tiden — hvad den nu åter är på väg att blifva — modern och ansedd som den yppersta af Sveriges helso-brunnar. Dit hade läkarne förpassat kaptenen.

Hans romantiska historia var redan af de flesta brunngästerna på förhand känd, och när nu han som

var hjälten deri uppträdde, en typ för manlig fägring och begåfning, så tilldragande, så intressant i sitt poetiska vemod, så får man icke undra att han isynnerhet hos det täcka könet tilldrog sig beundran och väckte ljufva sympatier.

Mödrarna närmade sig honom så deltagande med direkta eller indirekta anspelningar på hans lifs sorgliga drama, allt efter råd och lägenhet på finess och bildning, döttrarna i början med vestaliska blickar, till hälften återhållna suckar och små tjusande, vemodsfulla citater, när det så kunde bära åt, men kaptenen syntes — o, ve! — både döf och blind för alla dessa avancer.

Bland brunnsgästerna var äfven en ryttmästare von Brülöw, en gammal kamrat till kaptenens far, som med honom delat sorg och glädje, strider och segrar, och hvilken i 1788 års krig fått sin venstra arm afskjuten. Han var rik, egde en stor egendom i Vester-götland, och till detta allt en enda tjuguårig dotter, hvilken äfven befann sig i Medevi.

Amelie var icke egentligen vacker, men hon hade grann hy, svart glänsande hår och en yppig gestalt, och detta gäller ofta mer än en verklig idealisk skönhet, om det också vanligen mera anslår sinnena än det intager och värmer hjertat.

Hennes öga hade genast med välbehag fäst sig vid den vemodsfulle, ståtliga kaptenen, och hon hade föresatt sig att hon skulle blifva den, som skulle bota hans vemod och — kosta hvad det ville — besegra hans ligkiltighet för kärlek och giftermål. Hon var klok och ställde genast sin inre och yttre människa på det sätt, som säkrast skulle vinna hans aktning och småningom hans sympatier, och slutligen skulle hon vinna sitt mål, hennes rikedom och fadrens intima bekantskap med honom voro ju också dertill säkra hjälp-

medel! Och fröken Amelie började sin kurs med koketteriets och beräkningens finast utstuderade elementer, så fint, att de, som icke kände henne, omöjligt kunde i henne se annat än den enkla, anspråkslösa, hjertevarma och blida ungmön.

Hon älskade naturen, blommor, allvarlig lektyr, allvarliga samtal, i hvilka hon af blygsamhet icke så mycket vågade deltaga, men till hvilka hon troget lyssnade. Hon uppsökte de fattiga, slösade på dem kärlek, deltagande och penningar. Med ett ord, hon var som kaptenen en gång till hennes far yttrade: "Medevi goda engel", ty äfven han kunde icke undgå att märka, att Amelie i de flesta fall skilde sig från sina jemnåriga ehuru hon på hans hjerta icke gjort det ringaste intryck.

Brunnssejouren led till slut, och Amelie stod ännu fjerran från målet men *hinna* det skulle hon!

"Skulle icke pappa bjuda sin käre Otto att följa med oss hem till Ragvaldsborg?" yttrade hon en dag. "Den vackra naturen och den frid och det lugn, som herskar der, skulle nog vara nyttigare för honom än att återvända till Stockholm."

Fadren invände då, att han icke ämnade sig till Stockholm, utan till sin syster, som bodde på en egendom belägen i Östergötlands skärgård.

"Ja, men Ragvaldsborg är något nytt för honom, och alla nya föremål skingra dysterhet mera än de gamla."

Ryttmästaren var förtjust i sin dotters förslag, hvilket han på sitt hjertligt faderliga vis framställde till kaptenen, som sade, att han lofvat sin syster att från Medevi fara till henne: men ryttmästaren var envis och hans dotter bifogade några vänliga, blyga ord, hvilka långt ifrån att öfvertala honom, uttryckte hennes

gillande af hans val att föredraga sin systers sällskap och hem.

Gubben, som var en enkel, ärlig natur, såg förvånad på sin dotter och strök sig stillatigande om de stora mustascherna.

De som verkligt kände denne far och denna dotter förvånades högligen öfver den olikhet, som var emellan dem, ty Amelie var icke alltid sådan, som hon uppträdt vid Medevi, der hon gaf en lysande gästroll, då hon hemma återgaf den naturliga; men de, som undrade deröfver, glömde eller kände icke hvem som varit hennes mor. Tyvärr gå ofta de onda anlagen lättare i arf än de goda!

Omsider, efter ryttmästarens alla trägna böner och äfven tillföljd af friherrinnans gillande, hade de den efterlängtade glädjen att till sitt ståtliga hem medföra kapten Riddarsvärd. Fadren och dottren uppbjödo också all sin förmåga för att väl emottaga och på allt sätt trefligt underhålla den välkomne gästen, på hvilken de nu byggde de säkraste förhoppningar. Han tycktes väl trivas och han gjorde det äfven, utan att ana den snara man utlagt för honom. Allt syntes så enkelt, så naturligt, så faderligt, så systerligt!

Kaptenen hade tillbringat nära en vecka på Ragvaldsborg, då han ämnade företaga resan till sin syster, och det syntes som det vore omöjligt att förmå honom att längre kvarstanna, då ryttmästaren helt öppet drog fram med sin älsklingsönskan, på det enkla och hjertliga sätt som var honom eget.

“Jag vet att det är att bjuda ut min dotter“ sade han, sedan han framställt sina tankar, “men nog förstår du, att jag icke behöfver denna i vanliga fall förnedrande tillflykt för att få man åt en flicka med Amelies behag och förmögenhet, och jag är viss att du förstår att

det är kärleken till din far, min ungdomsvän, min stridskamrat, och kärleken till hans son och aktningen för de egenskaper, hvilka utmärka honom, som gör att jag icke eger en högre önskan än att få lemna min enda älskade dotter och mitt kära Ragvaldsborg till honom. Min dotter vet ingenting härom och skulle aldrig förlåta mig, om hon anade det, som hon skulle kalla en djup förnedring. Jag vet att hennes hjerta är fritt, oaktadt de många som hafva försökt att eröfra det. Jag vet ock att hon hyser den högsta grad af aktning för alla dina personliga egenskaper och den varmaste sympati för din trofasthet, din sorg! Mellan alla ömmare känslor är afståndet icke öfverstigligt, och jag hoppas att det icke heller i detta fall skulle vara det!"

Det var väl för kaptenen att ryttmästaren så länge talade, att han derunder fick hemta sig från sin öfverraskning och svara på ett sätt, värdigt ett så hjertligt och faderligt anbud.

I första rummet framställde han också sin tacksamhet därför, och tillskref egentligen sin fader detta oegennyttiga öfverraskande bevis på tillgifvenhet och förtroende, talade om den lycka, som detta för honom innefattade, men tillade att han föresatt sig att lefva och dö för sin oförgätliga maka m. m.

Ryttmästarens invändningar och föreställningar emot denna "romaneska" trohet är lätt att föreställa sig, men icke lika lätt att fatta den oskuldens ignorande rol, som Amelie så öfverträffligt spelade.

Emellertid började kaptenen något tänka på saken och som bevis derpå var, att han tillskref sin syster om ryttmästarens förslag.

Friherrinnan, som länge önskat och sökt öfvertala sin bror att gifva sig och derigenom finna ett medel

mot den sorg, som fördystrade hela hans lif, gladdes af hela sitt hjerta åt tanken att detta nu kunde blifva verklighet, och med de underrättelser kaptenen meddelat om Amelie och hennes far, och de minnen hon från sin ungdom uppkallade om den hjertegode, bottenärlige ryttmästaren, gjorde att hon tyckte att det vore orätt af brodern att försaka detta parti.

Nästan öfverraskad började kaptenen småningom märka Amelies yttre behag, hvilket vanligen väl aldrig förbises af det manliga ögat, men han var liksom rädd för denna upptäckt; det var ett helgerån från hans trohet mot hans oförgätliga maka.

Ryttmästaren skref och anhöll på det hjertligaste att friherrinnan och hennes son ville göra ett besök på Ragvaldsborg, och hon, för att blifva ett medverkande medel till sin brors beslut, antog bjudningen; men innan hon hunnit anlända var förbundet knutet, och kaptenen visste knappt huru det tillgått; men hvad han visste det var, att i det ögonblick då de vexlat ringar ihågkom han ångerköpt de ord, som fru Lenngren låter Mirsas friare uttala:

»Så, i Guds namn, sagdt och gjordt!

Genom själen gick en rysning,

Att min frihet flög så fort — — —

Qvinnan genomskådar vanligen sitt kön klarare än det manliga ögat. Detta blef äfven nu fallet med friherrinnan, och hon hade icke länge varit tillsammans med sin blifvande svägerska förrän hon, oaktadt Amelies förställningskonst och hennes bemödande att behaga friherrinnan, fullt genomskådat henne och på samma gång motsett sin brors olycka. Hon såg också att hennes bror aldrig skulle älska henne med denna ljufva, djupa kärlek, som måhända hjertat icke mer än en gång kan

känna, men hon var derjemte säker, att hade hans fästmö egt de egenskaper hon hycklat och med hvilka hon dårat honom, skulle deras äktenskap ändå blifvit lyckligt.

Kaptenen började, äfven han, småningom se sin villa, ty numera sedan saken var afgjord blef hans fästmö i längden tröttsam, men han hade icke mod att bryta sin boja, att så djupt såra den faderlige vännen, och han hoppades och trodde, som goda varmhjertade menniskor vanligen göra, på det godas seger, den kärleksfulla och förståndiga behandlingens allmakt.

Kapten Riddarsvärd hade egentligen icke känt mer än trenne qvinnor, sin mor, sin syster och sin maka, och efter dessa ädla högsinnade typer dömde han hela qvinnokönet. Ack, han visste icke han, att bland dess representanter gå många lögnens, beräkningens och lättsinnets demoner, ehuru förklädda i ljusets förvillande drägt.

Under julen firades bröllopet med all den ståt som en rik och öfver sin dotters giftermål öfverlycklig fader vill och förstår att utveckla.

Efter slutade fester och kalaser lemnade de nygifva tillika med fadren Ragvaldsborg och intogo sin boning i ett af Drottninggatans prydligaste hus, som ryttmästaren inköpt åt sin dotter och der han på den första våningen, som var bestämd åt kaptenens, slösat allt hvad lyx och smak i förening hafva att erbjuda.

Ryttmästaren skulle tillbringa vintren hos sin dotter och måg och sedan skulle Amelié hos honom passera sin sommar och kaptenen den tid deraf, som han var ledig från tjenstgöring. Men med denna senare uppgörelse blef ingenting utaf, ty den unga kaptenskan blef så intagen af Stockholm, att hon på våren förklarade, att hon aldrig mer kunde tillbringa en längre tid

på det ödsliga Ragvaldsborg, utan var nöjd med ett mycket anspråkslösare sommarnöje, endast det vore i grannskapet af Stockholm. Och med detta beslut fingo far och man låta sig nöja.

Ryttmästaren hade svårt att skilja sig vid sitt gamla, kära fädernehem, men ännu svårare att skilja sig vid sitt enda, älskade barn. Han sålde efter tvänne år sin egendom, som det sades, till underpris, betalte sin skuld på det hus han gifvit sin dotter och dog några månader derefter, i hög grad missnöjd med sin dotter, men i ännu högre grad älskande och behjertande sin utmärkte måg.

Vi behöfva icke gå in i kaptensens äktenskapshistoria, vi hafva läst de sista bladen deraf och kunna af dem sluta till de föregående.

Sedan kaptan Riddarsvärd fullt lärt känna sin hustru och derigenom sin djupa äktenskapliga olycka, bar han den med kraften och modet af en pröfvad och ädel man, som aldrig gick ifrån sin pligt och aldrig för någon, mer än sin syster, förrådde sitt lidande. Han drog sig allt mer och mer inom sig sjelf och lefde af sina smärtsamma minnen.

Hans enda glädje i hemmet var hans barn och han älskade Rosalie så högt, som en fader kan älska; men äfven denna glädje frånröfvades honom af hans hustru genom den förvända, ytliga, flärdfulla uppfostran, hvarigenom hon alldeles förderfvade Rosalies i så många fall älskliga natur och qväfde hennes bättre anlag.

Detta var för honom det svåraste, det mest nedtryckande i deras äktenskap, och det hvaröfver hans älskande, kärleksrika fadershjerter aldrig kunde trösta sig.

Trettiofemte kapitlet.

Förgäfvess hade den arma Hildur väntat att få emottaga bref från sin Otto. Han hade genast efter den första glädjande underrättelsen skrivit och utgjutit sin tacksamhet, sin glädje på kärlekens varmaste språk, men ack, aldrig hade detta bref kommit den älskande maken till handa. Och sedan han emottagit geheimerådets sataniska, nästan dödande underrättelse, kunde han ju icke vidare skriva! På geheimerådets bref hade han svarat, utan att ingå i några detaljer om arf eller qvarlåtenskap. Ack, på sådant tänkte icke den förtviflade maken.

Emellertid företogs resan till Italien, der en tjuusande villa vid Arnoflodens stränder stod vid deras ankomst iordningsställd till deras disposition.

Ju skönare naturen är, desto mera stämmer den själen till vemod. Så kände åtminstone Hildur, då hon under den höghvälfda, azurblå himlen, vid näktergalens sång och balsamiska fläktar under brännande tårar, ensam och öfvergifven, till sitt nästan bristande hjerta tryckte sitt lilla faderlösa barn.

Geheimerådet hade innan deras afresa, i Hildurs närvaro, strängeligen tillsagt förvaltaren af hans egendom att genast afsända alla ankommande bref och framför alla de, som vore från Sverige. Men ack, sådana ankommo *aldrig*, åtminstone icke till Hildur.

När nu denna tystnad varat öfver ett halft år, började geheimerådet, hvars ömhet för Hildur mer och mer på ett oroande sätt tilltagit, att ofta med henne tala om Otto. Han sade att den förmodan, hvilken han alltid haft, genom hans tystnad vunnit allt mer och mer bekräftelse, och att han nu vore fullt säker på att han förut i Sverige varit gift.

I detta fall kunde han naturligtvis ingenting verka på Hildurs fasta öfvertygelse om sin makes trohet! men dylika infernaliska anläggningar hafva en underlig makt att genom sin ihärdighet störa äfven den fastaste tro, isynnerhet när andra vittnesbörd tyckas bevisa det-samma. De likna regndropparne, som genom sitt ständiga fallande omsider göra en fördjupning i sjelfva graniten, dock utan att kunna genomtränga honom.

“Du skulle hafva lydt mig, Hildur!“ sade han, “ty jag sade dig ju, att han icke var annat än en vacker, förförisk äfventyrare.“

Dylika ord vågade geheimerådet icke mera säga, ty de ställde ett svalg mellan honom och Hildur.

Mera än halftannat år hade förflutit. Hildur väntade nu icke mera, men detta oaktadt var hennes kärlek, hennes längtan densamma. Den lilla älskliga Otilia var hennes enda glädje, ack, men äfven denna en glädje i tårar!

Geheimerådet hade nu fullt yppat sina afsigter och anhållit om hennes hand, och ehuru hon sade honom att detta aldrig kunde komma i fråga och att hon för hela lifvet ansåge sig som Ottos maka, så upphörde han icke med sin efterhängsenhet, och det ofta på ett sätt, som både förnärmade och oroade henne.

Hildur hade länge i hemlighet umgåtts med den tanken att begifva sig till Sverige. Hon ville, hon

skulle dit, ehuru hon nu var öfvertygad att en annan inkräktat hennes plats i hans hjerta fastän hon aldrig misstänkte honom hvarken att vara gift innan hon gjort hans bekantskap eller att sedan hafva ingått en ny förbindelse. Ett tvegifte? Omöjligt! Men hon ville, hon skulle hafva reda på hans förhållanden, och om hans hjerta tillhörde en annan, så skulle hon lösa hans boja. Hon skulle göra honom fri!

Geheimerådets enträgenhet stadfästade ännu mer hennes beslut att lemna hans hem och lemna honom, som med hvarje dag syntes henne förhatligare, och hon visste icke hur det var, men dunkla outredda tankar vaknade allt mer i hennes själ, och fröken Theklas varning ljöd allt mäktigare och mäktigare för hennes öra.

Geheimerådet skulle göra en resa till Preussen, han skulle se till sin egendom och förhöja arrendesumman, ty egendomen var numera utarrenderad. Under hans frånvaro skulle resan företagas, ty han skulle aldrig tillåta densamma. Hon hade gjort bekantskap med en sjökapten, som ingifvit henne förtroende och som plägade med sydfruktur göra resor på Stockholm. Till denne förtrodde hon sig, och denne varmhjertade man, förut något bekant med hennes sorgliga öde och intagen af hennes fägring och hennes rörande vemod, lofvade medtaga henne och hennes lilla barn och på allt sätt söka göra resan beqväm och angenäm, och tiden för sin afresa skulle han lämpa så mycket möjligt var efter den tid, då hon kunde lemna geheimerådets hem.

Geheimerådet var rest och Hildur så mycket möjligt redan förut i ordning. Dagen för resan var utsatt, men till råga på hennes sorgkalk sjuknade den lilla Ottilia

hastigt i messlingen, och med detsamma voro alla förhoppningar tillintetgjorda.

Det var en svår tid för den arma modren, der hon ensam satt vid det lilla barnets sjuksäng, och nu, sedan resan blifvit omöjlig, förstod hon först att hela hennes själ, hennes tankar uteslutande lefvat för henne och i henne.

Och åter förgick ett långt pinoår, om hvilket det kunde vara mycket att säga, men det är ock mycket som är bäst att i tysthet gå förbi.

Hildurs förtviflan hade nu nått ett sådant djup, att hon beslöt att, om än geheimerådet, hennes marterande plågoande, icke företog resan till Tyskland, så skulle hon ändå, kosta hvad det ville, försöka att under hans hemmavaro lemna hans hus. Fröken Theklas gamla tjenarinna, en Hildur och hennes barn af hjeratat tillgifven vän skulle söka hjälpa henne. Men i en hast och helt oförmodadt blef gehemierådets resa beslutad. Han hade, Gud vet af hvad skäl — kanske fruktade han något — för Hildur förhemligat densamma. Kaptenen stod färdig att hissa segel, och hans tvänne passagerare voro också färdiga att följa honom. Den pålitliga tjenarinman hade så gerna åtföljt sina älsklingar, men hon kunde icke lemna en gammal sängliggande moder, som enligt fröken Theklas tillsägelse skulle till sin död vara i hennes broders hus.

Hildur medförde det som för hennes hjerta var dyrbarast, pianot — ack, det var dess toner som varit första sambandet mellan henne och hennes Otto — möblerna i hennes rum och några konst saker, minnen från hennes föräldrahem. Hennes kassa var icke stor, men som hon länge haft resan i tanke, så hade hon samlat och sparat allt hvad hon kunnat, för att få medel till öfverfarten och, som hon hoppades, till

upphälle åtminstone för första året, och under tiden skulle geheimerådet vara tvungen att lemna henne ränta på hennes mödernearf. På det vida betydligare fädernearfvet hade hon icke — enligt testamentets förordnande — efter sitt giftermål erhållit ränta, men geheimerådet hade, allt sedan han börjat med sina giftermålsförslag, försäkrat henne, att så fort han erhållit hennes "ja", skulle hela kapitalet ställas till hennes disposition, och hon genast emottaga de af honom under tiden uppburna räntorna.

Geheimerådet hade länge uppehållit sig i Preussen, hvarest han, till stor förvåning för hela orten, till sin förvaltare för ett orimligt lågt pris försålt sitt gamla fädernegods med inventarier och möbler.

Man anade en hemlighet härunder, hvilken man dock förgäfvos sökte utleta, och — man visste knappt hvarför — geheimerådet hade förlorat något af den högaktning han förut egt. Det var som när man känner en osund, vämjelig ånga, utan att kunna förklara hvarifrån den kommer. Atmosferen omkring den så högt uppburne mannen var icke mera ren.

När han vid sin hemkomst fann Hildur försvunnen, trodde hans tjenare att han blifvit vansinnig, ty han öfverlemnade sig åt ett nästan vildt raseri. Dufvan hade gått den lömske, beräknande jägaren ur skotthåll. Hon, för hvilken han känt denna vilda, demoniska lidelse, som kommit honom att förgäta Gud, samvete och heder — som gjort honom till lögnare, till menedare, till sin systers mördare, som gjort honom biltog, fridlös, som höjt det hotande Damoklesvärdet öfver hans hufvud, som frånöfvat honom dagens lugn och

nattens frid, hon var nu borta, försvunnen, och han hade dock tänkt att en gång i hennes armar skörda lönen för detta allt, och nu hade hon rymt från hans hem, smugit sig undan hans famn, rymt till honom, som hade i sin makt att upptäcka och afslöja hans brott, som för honom skulle öppna fängelsets portar. Och man må icke undra att dessa förfärliga, förkrossande tankar bragte den länge förhårdade brottslige mannen till den vildaste grad af förtviflan, af raseri, och att han liksom kände svärdsudden redan färdig att genomborra sig.

Vi skulle tro, att den rörhårdade brottslingen, äfven innan han blifvit upptäckt, står bäfvande, lika som på en vulkan, färdig att begrafva honom i sina brännande lavaströmmar, lika som vid randen af en afgrund hotande att uppsluka honom i sitt bottenlösa svalg. Geheimerådet hade med tilltagande bäfvan erfarit sanningen af vår tro, fruktande i hvarje ögonblick att blifva upptäckt, och det var därför han sålt sitt fädernehem till detta låga pris, för att dermed till obrottslig tystnad muta förvaltaren — medbrottslingen i det falska testamentet. Det var därför han länge sökt och lyckats få hela sin förmögenhet på flyttbar fot. Och nu, om någonsin, var ju af nöden att lemna icke blott Tyskland och Italien utan äfven Europa och begifva sig bort till Amerika, detta frihetens land, der ännu brottet och brottslingen kunde njuta trygghet och lugn. Och geheimerådet begaf sig också dit, för att söka undandraga sig följderna och straffet för sina illgerningar.

Men ack, den olycklige! Det var dock förgäfvets han sökte undandraga sig det inre egna vittnesbördet, denna vaktare och anklagare äfven af det för menniskoögat fördolda, denna varnande, bestraffande röst, detta

— vi skulle tro det — för sjelfva ateisten ojäfaktiga bevis på Guds tillvaro!

Han kunde icke undvika sitt samvete. Det öfverhängande straffet hade väckt det till fullt lif, och det följde honom bort öfver det vidsträckta hafvets svallande vågor in i den fridlysta hamm, der det aldrig lernade honom hvila eller ro! — — —

Öfverfarten från Italien till Stockholm var för den årstiden ovanligt stormig och svår och faran en gång så hotande, att kaptenen fruktade för utgången; och sedan den var lyckligen öfverstånden, yttrade han till Hildur, att hon och hennes lilla flicka troligen varit skeppets goda, skyddande englar.

Framkomna till Stockholm, hvarest kaptenen under sina resor något orienterat sig, skaffade han Hildur, hvilken han under namnet fru Treuling inskrifvit i boken, rum på ett hotell vid Österlånggatan, dit han lät transportera hennes saker och der han med värden för en månad uppgjorde för henne. Hon hade troget i minnet förvarat de svenska ord och meningar hon lärt af sin Otto, hvilket gjorde att hon någorlunda förstod och kunde blifva förstådd i afseende på det nödvändigaste.

Ett bevis på hennes kärlek till svenska språket var, att de första ord hon lärde sitt barn voro svenska, och att hon sedermera hos Ottilia inpräglade hela sin svenska språkkunskap, hvilken dock icke var stor.

Sedan nu hennes saker voro i ordning och kaptenen, vid hvilken hon för hans redbarhet och hjertliga välvilja innerligt tåstat sig, måste för skeppets lossning nästan alldeles lemna henne och hon satt der ensam på den smala, otrefliga gatan, utan förhoppningar

och relationer, öfverföll henne ett så djupt svärmod, att hon nästan kände sig förintad. Icke en gång hennes barns smekande joller kunde rycka henne ur den apati, i hvilken hon försjunkit. Men det fans en stämma som kunde det. Hon hörde från det nästgränsande rummet, som beboddes af en kapten från landsorten, en stämma, hvars välljudande klang aldrig förklingat i hennes själ och som med elektrisk snabbhet och kraft genomströmmade hela hennes varelse och ryckte henne ur den domning, den själlöshet, uti hvilken hon hade försjunkit.

Och hon lyssnade, nästan andlös ansträngande hörselns organer, men som samtalet fördes på svenska språket, så kunde hon icke uppfånga ett enda ord, och dessutom var det nästan uteslutande en stark, obekant manlig stämma som talade.

Slutligen hörde hon dock ett: "farväl, min bror!" hvars välbekanta tonfall trängde till djupet af den stackars Hildurs hjerta. En dörr öppnades och tillslöts, och allt blef åter tyst.

Hon satt några ögonblick likasom bedöfvad, men hastigt uppreste hon sig och skyndade fram till fönstret, från hvilket hennes spejande öga såg den höga, ståtliga gestalten med raska steg taga vägen fram åt Slottsbacken.

Med klappande hjerta och nästan skälfvande lemmar följde hon med blicken den kära, flyende gestalten, till dess att konturerna deraf försvunnit i ett oskådligt fjerran.

"Han lefver! . . . Han lefver, min Otto, min älskade make, mitt barns fader! . . . O, min Gud jag tackar dig!" utbrast med jublande stämma och varma glädjetårar den sällhetsbäfvande makan, och med sammanknäppta händer och upplyftadt glädjestrålände öga

nedsjönk hon på stolen. "Men för *hvem* lefver han? Hvem tillhör han?" återtog hon efter några ögonblicks tystnad med qualfull stämma, och ett dystert moln drog öfver ögats strålgans och spred sin mörka reflex öfver hela hennes varelse.

Den lilla Ottilia betraktade förvånad sin moder. Ack, hennes tårar var hon van att skåda, att smekande bortkyssa, men dylika utrop hade hon aldrig förut hört.

Uppasserskans ankomst gjorde en hastig scenförändring, men fru Treuling hade en svår kamp att så mycket beherrska sig, att hon kunde besvara uppasserskans frågor i afseende på middagen.

Sedan hon något återhemtat sig, började hon ett samtal med jungfrun, i hvilket hon använde så mycket svenska som hon kunde för att blifva förstådd, men detta oakadt kunde den unga flickan nästan icke fatta det ringaste af hvad hon sade; men hon ihågkom att källarmästaren hade en bror, hvilken som sergeant varit uti tyska kriget. Han kunde tala tyska och skulle således förstå henne. Hon försökte göra detta begripligt och lemnade derefter rummet.

Sergeanten inträdde, och till Hildurs stora glädje kunde han förstå hvad hon sade honom och temligen begripligt uttrycka sig på det germaniska språket.

O, att hon till honom vågat ställa sitt hjertas bäfvande lifsfråga!

Han lofvade nu på hennes anhållan skaffa henne en bostad i den trakt, hvarest garnisonsregementena hade sina kaserner.

Sergeanten frågade, om Hildur hade släktingar eller vänner vid garnisonen, och i denna händelse lofvade han, som kände alla officerarne, skaffa henne reda på dem hon önskade.

Hildur tackade, dock sade hon sig hafva de personers adress, som hon önskade träffa, men att hon önskade bo på den trakt, hvarest kasernerna voro, för att oftare kunna få se dem, och att hon dessutom hört att den delen af staden vore både sundare och treffigare än den hon nu bebodde.

“Här var nyss en garnisonsofficer, en kapten Riddarsvärd vid artilleriet, som var och helsade på en kapten Nauckoff vid lifgrenadiererna, kanske att han är bland fruns bekanta?”

Fru Riddarsvärd, anande genast vid sergeantens första ord deras eftersats, lutade sig ögonblickligen ned för att knyta den lilla Ottilias skoband, under det att ett knappt hörbart: “nej“ darrade öfver hennes läppar.

Redan andra dagen flyttade Hildur till Ladugårdslandet, ehuru hon endast halfva tiden begagnat de rum hon för en månad betalat på hotellet.

Lyckan eller olyckan, hvilket man nu skall kalla det, hade så arrangerat, att kapten Riddarsvärd hvarje dag skulle passera förbi hennes boning. Hon visste detta genom madan Olsson, hvilken, boende i samma hus, hade åtagit sig hennes upppassning och som till den lilla Ottilia sagt, “att hon skulle sitta vid fönstret och se på alla granna officerare, som gingo till kasernen, för de gå förbi här allihop,” tillade hon.

Fru Treuling hade djupt öfverlagt huru hon skulle göra för att underrätta sin man om sin härvaro och skaffa sig de upplysningar, efter hvilka hon med namnlös bäfvan längtade. Att skrifva var naturligtvis det bästa, och redan andra aftonen hade hon börjat det bref, hvars svar skulle gifva henne lifvet eller döden.

Hon hade satt sig vid fönstret, så nära som möjligt, för att med sitt lekamliga öga få skåda den kära bild, som hon så troget förvarat i djupet af sin själ,

och hon hade icke suttit länge, förrän hennes längtan uppfyldes och hon såg sin älskade make gå nära förbi fönstret. Men ack, det var icke samma martialiska gång hon varit van att se! Stegen voro nu långsamma, hufvudet nedböjdt och hela hans gestalt, såväl som hans anletsdrag, uttryckte en djup, dyster tankfullhet.

Det gick som ett svärd genom den arma makans själ. "Hvad månde allt detta betyda?" suckade hon och försjönk i ett kaotiskt, kvalfullt grubblande. Ovisst är huru länge hon förblifvit i detta tillstånd, hade icke den lilla Ottilia häftigt kommit inspringande från andra rummet och med ett jublande: "Ach sieh, meine Mamma, was ich von der guten Frau Olsson bekommen habe!" hoppade upp i modrens knä, visande henne en strut karameller.

Fru Treuling smekte sin lilla flicka och såg på hennes namnam; men att dessa föremål icke hufvudsakligen upptogo hennes tankar, det märkte, med en känsla af missnöje och förundran, den lilla flickan, som, för att söka vinna modrens intresse och uppmärksamhet för sina karameller, öppnade struten och uttömde dess innehåll i fru Treulings knä.

"Tag nu dina karameller, mitt lilla barn!" sade slutligen modren och kysste sin lilla flicka, som — det hjälpte icke — stoppade en karamell i modrens mun.

Ottilia lydde tillsägelsen och plockade sina skatter i det lilla förklädet, men att hon icke gjorde det med glädje hjerta, det syntes på det lilla själfulla ansigtet. Ack, hon var så van att se modren med hela sitt hjerta lefva i *allt* som glädde henne!

Ottilia tog en pall och satte sig vid soffan, likasom sökande i karamellerna en ersättning för modrens bristande intresse.

Fru Treuling hade icke ännu åter börjat sin skrifning. Återseendet hade så djupt gripit henne, att hon icke kunde skilja sina tankar ifrån dess dyra föremål.

Så hade hon länge suttit, då hennes öga tanklöst föll på det papper, i hvilket karamellerna varit inlagda och hvilket ännu låg på hennes knä och som var en bit af en "Post- och Inrikes Tidningar". Snart flammade hennes öga, som nästan fastväxt stirrade på papperet.

Hon läste och läste, till dess hon skälvande och dödsblek, med ett häftigt anskri, nedsjönk till golvet.

Den lilla flickan sprang fram till modren, utan att märka att hon trampade på de karameller, åt hvilka hon så mycket gladt sig. Hon kastade sig gråtande och skrikande ned vid modrens fötter, omfamnade hennes knän, och på detta sätt fann madam Olsson, hvilken från köket hört skriket, den hjertskärande gruppen.

Hon upplyfte det lilla förtviflade barnet och försökte derefter att få den sanslösa modren på soffan, hvilket omsider lyckades henne, och nu använde hon de vid dylika tillfällen vanliga medlen, under hvilket hon såg den afdånades högra hand hårdt innesluta den papperslapp, i hvilken karamellerna varit gömda, utan aning att den kunde stå i samband med fru Treulings sanslösa tillstånd, långt mindre vara orsaken dertill. Den arma makan hade på tidningsbladet läst:

Vigde:

Kaptenen vid kongl. Svea artilleriregemente, välborne herr Otto Reinhold Riddarsvärd och välborna fröken Amelie von Brülöw, dotter af ryttmästaren, välborne herr Claes von Brülöw och hans afidna maka,

född Rosenmüller, på säteriet Ragvaldsborg den 15 December.

Den arma, beklagansvärda makan! Hvad skulle hon nu göra? Härför grnbblade hon dag och natt, utan att kunna framkalla ett svar på denna sönderslitande fråga. Brevet blef icke färdigskrifvet, icke afskickadt. Hennes öga smög sig icke mera spejande på gatan? hvarje blick på honom, som var en annans make, var ju ett helgerån! Dock, voro icke hennes rättigheter de äldsta, de heligaste? Hon var hans första maka. Hon var det både för Gud, samvetet och den borgerliga lagen. Hon hade makt att bevisa detta. Men ack, hvartill skulle väl detta tjena? Att störa hans lycka, att kompromettera honom. Men var han väl lycklig? Och hur hade allt detta tillgått? Var han bedragen eller hade han bedragit? — — —

Mellan dessa och dylika mördande tankar slets den arma qvinnan. Ett enda blef henne dock visst — hon skulle byta om bostad. *Han* kunde annars få se henne.

Hon anförtrodde detta sitt beslut åt madam Olsson, hvilken, anande en djup hemlighet, lofvade härför göra allt hvad hon kunde, ehuru hon icke trodde sig genast kunna anskaffa rum, och, hade hon äfven kunnat det, så hade fru Treuling icke kunnat begagna sig deraf, ty hon insjuknade i en långsam och svår nervfeber, under hvilken både hon och hennes barn skulle förgåtts af hjälplöshet, hade icke madam Olsson, denna hjertvarma och förståndiga qvinna, varit deras räddande engel.

Den sjuka sväfvade länge mellan lif och död, och den lilla Ottilia skulle troligen äfven blifvit moderlös, hade icke doktor Gistrén, denne skicklige läkare, denne

varme människovän, som af hela sin själ intresserat sig för den unga, älskliga patienten och hennes öfvergifna, mystiska belägenhet, genom konst och människokärlek lyckats rädda Hildurs lif.

Hennes tillfrisknande gick långsamt; själens marterande, förtärande qual motverkade ungdomens kraft och voro orsaken att hon aldrig efter denna sjukdom återfick sin fordna friskhet och helsa, och dock behöfde hon ju dessa hjälpmedel nu bättre än någonsin, då hon och hennes barn måste lefva af hennes arbete.

Fru Treuling var skicklig i musik, språk och handarbeten. Madam Olsson gjorde allt för att skaffa henne lektioner, men ack, för detta ändamål fordras andra, mera kompetenta förespråkare!

Omsider lyckades fru Treuling genom annonser få gifva några musiklektioner i goda familjer, men dessa upphörde hastigt, utan att hon kunde begripa orsaken härtill.

I samma hus som fru Treuling bodde en af de många löjtnanter, som med sina personer hedra Ladugårdslandet. Denne hade sett den unga, fagra qvinnan, ännu mera pikant genom sitt mystiska inkognito och sin utländska extraktion. Han hade länge förföljt henne med sina kärleksförklaringar och sin enträgenhet, och som hämd för sitt nederlag om henne utspridt skandalösa historier, kallat henne en äfventyrerska af första rang och lyckats på detta sätt — hvilket tyvärr vanligen är fallet — snart nedsvärta hennes rykte, så att ingen ville lemna sina barn till henne, ehuru hennes musikaliska talang var erkänd och högt skattad.

O, dessa lömska, samvetslösa, äreförgättna baktalare, som icke besinna att dessa smygande, lönnmördande ord äro detsamma för en människas goda namn, hennes samhällsställning, ja, stundom för hennes exi-

stens, som gnistan för en eldsvåda. De smyga sakta obemärkta fram, men sluta icke förrän de förstört det goda namn, den aktning på hvilken ofta både lugn och utkomst bero! — — —

Vi vilja icke försöka framlägga alla de mörka, tårdränkta bladen i fru Treulings sorgliga lefnadshistoria. Att följa ett människohjertas dubbla, hårda tvekamp med själens djupaste qual och fattigdomens tryckande, neddragande boja, kan icke intressera många af våra läsare. En sådan tafla är hvarken poetisk eller pikant och dessutom så alldaglig. Vi vilja blott säga, att hon på allt sätt sökte använda sina talanger. Hon gjorde blommor, broderade, "skref rent", författade namnsdags- och födelsedagsverser och gaf — då hon möjligen kunde få det — lektioner i språk, musik och broderi.

Ett glädjeämne egde dock hennes hjerta, ehuru äfven detta skimrade i tårar — hennes barn, hennes älskliga, både till hjerta och hufvud så rikt begåfvade Ottilia. På hennes uppfostran slösade hon också med rik hand af sin själs skatter, sina talangers mångfald, och att sorgen och olyckan äro de makter, som djupast sammansmälta själar, som rena och helga kärleken, det syntes på den djupa, för hvarandra *allt* försakande kärlek, som förenade denna moder och denna dotter!

Nöden var ofta stor, och de nödgades tid efter annan genom madam Olsson, den trofasta vännen, försälja det bästa och mesta af hvad de egde; men de uppmuntrade hvarandra, och gemensamt bådo de och *trodde*, äfven när de icke sågo!

Ottilia hade förtroende af sin mors sorgliga historia, men hon kände icke sin faders namn, visste icke att han egde en annan maka, ett annat barn. Modren älskade sitt barn för mycket att vilja lägga detta på hennes varma, kärleksrika hjerta — älskade för mycket

sin, som hon trodde, trolöse man, för att i hans barns själ kasta denna mörka skugga!

Ifrån det ögonblick, då Ottilia, ur stånd att, oakadt sitt trägna arbete, skaffa medel till hyresqvartalet, gått att sälja sin skönaste prydnad — sin ovanligt vackra hårfläta — hade den arma modrens lidande kommit in i ett nytt, ännu svårare stadium. Hon anade genast vid Ottilias beskrifning, att det var till hennes syster som hon sålt sina rika lockar, och Nyårsdagen hade hon genom fönstret fått en sönderslitande bekräftelse derpå. Vissheten derom och återseendet af *honom*, hennes oförgätliga Otto, som hon nu icke sett på nitton långa år, hade nästan brutit hennes försvagade krafter, och upptäckten af det underbara mötet mellan Ottilia och Herman Nordenstål, den kärlek, som redan då vaknat i deras hjertan, och de försök han gjort för att närma sig Ottilia, samt dottrens tysta, djupa sorg öfver de hinder modren därför måste uppställa — detta allt — så tyckte, så kände den arma, olyckliga modren — egde hon icke styrka att bära! Men ack, det gick fru Treuling, den arma korsdragarskan, som det gått mången annan svigtande i jordelivets Getsemane, att i det ögonblick, då bördan kännes så tung, så tryckande, att den kämpande är färdig att neddigna. aflyftes den af den milda, kärleksrika fadershanden! — — —

Och nu vända vi oss — vi få ju hoppas det, icke utan deltagande och sympati från den så hårdt pröfvade fru Treuling till den lyckliga öfverstinnan Rid-darsvärd. Ack, sällan se vi i verkligheten så olika lotter blifva så i hast förbytta! — — —

Trettiosjette kapitlet.

Öfverstinnan Riddarsvärd hade nu äntligen fått tillträda sin rättmätiga plats som maka och värdinna i det rika och kärleksfulla hemmet, der äfven Ottilia fått intaga sina dotterliga, ljuftva rättigheter. Och denna mor, denna dotter, så länge och så hårdt pröfvade af lidande, strider och försakelse, trodde nästan att deras sköna, öfversvimmeliga lycka icke kunde vara annat än en illusorisk dröm, från hvilken de snart skulle vakna!

“Mamma, kan det väl vara möjligt, att denna sällhet är vår?” frågade Ottilia ofta och fäste på modren sitt mörka, nästan himmelskt strålande öga. “Ack ja,” svarade hon sig sjelf, “vi se ju alla våra älskade omkring oss!” Och hon slog vid dessa ord icke sällan sina armar omkring modrens hals, och mor och dotter sammansmälte i ljuftiga tårar, kärlek och varma tack-sägelse.

“Hvem är lyckligast af dessa båda älskande par?” frågade friherrinnan ofta i sitt hjerta. “Antingen dessa båda unga, som i de herrliga sommarstunderna af lifvet le och rodna och smeka i berusningens och hoppningarnas strålande solsken? Eller dessa båda, så länge pröfvade, efter hvarandra längtande, som äntligen efter kamp, strider och hopplöshet återfunnit hvarandra, som lefva lycksaliga i minnet, i stunder, öfver hvars gräns de icke sträcka sin renade, lycksal-

liga blick?" O, sägen! fråga äfven vi med friherrinnan. Hvilka äro de lyckligaste? Det är kanske icke så lätt att besvara denna fråga. Svaret på densamma beror måhända hufvudsakligast på det stadium af lifvet, i hvilket vi befinna oss.

Naturligtvis skulle en så egen och romantisk tilldragelse väcka undran och förvåning inom öfverstens sällskapskrets, till hvilken den ock snart spred sig och ifrån denna som en löpeld kring långt vidsträcktare kretsar. Och som det gifves människor, hvilka tillföljd af sina egna förhållanden och sympatier aldrig vilja eller kunna tro på det rena, det ädla, så fans det ock nu dem, som ville kasta skugga på förhållandet mellan öfversten och hans maka, och detta oakadt den djupa, odelade aktning, som öfversten så rättvist alltid åtnjutit. Men hvar finnes väl en människa, som står skottfri för förtälets lönmördande och giftiga pilar?

Öfverstens hade kommit öfverens att sammandraga sitt umgänge endast till de intimare, de förtroligare deraf. Öfverstinnan behöfde smånigen vänja sig vid salongernas ofta förpestade, ehuru parfymerade atmosfer; och ännu mer än detta, de båda lyckliga makarne, som i hemmet, i hvarandra egde sin glädje, sitt allt, ville icke ett enda ögonblick gå miste om hvarandras sällskap!

Näst friherrinnan Nordenstål och hennes son, fanns ingen som så förstod och fröjdades öfver de återförenade makarnas lycka, som de båda trofasta vännerna, Hedda och madam Olsson.

Hedda hade sett och af hjertat delat öfverstens bittra sorg öfver förlusten af hans ungdomsbrud, hans maka

och hans barn. Hon hade följt honom genom de svåra stadierna af hans olyckliga andra äktenskap. Hon hade mången gång sett honom under tårar nedlutad öfver den lilla miniatyrbild han hade af sin Hildur. Och nu — att nu se och veta honom ega *henne*, den så djupt saknade, så länge begråtna — o, visst förtjenade denna lycka den trogna vännens, den fromma, troende qvinnans varma glädje och innerliga tacksägelse!

Och madam Olsson, denna trofasta, uppoffrande vän, utan hvilken mor och dotter hade varit förgångna af bekymmer, brist och rådlöshet! Hon, som alltid förstått den samhällsklass de tillhörde, alltid anat en djup hemlighet, ehuru hon med den medfödda instinktens fina grannligheten aldrig med en blick, ett ord förrådt hvad hon tänkte — att nu se mörkret skingra sig för ett så herrligt solsken! Att nu få säga "fröken" åt sin kära Ottilia, som hon alltid blygdes att kalla det simpla "mamsell", och öfverstinna åt den stackars fru Treuling! Att se det enda, lilla rummet utbytt mot den fina, granna våningen, och se dem der ha kärlek, öfverflöd och glädje! Kunde väl en sällhet vara större för hennes varma, kärleksrika hjerta?

"Ja, nog va' de' roligt, när ja' fick höra att Lotta ha' fått sin pojke," sade hon, "och nog tacka' ja' Gud af hela mitt hjerta, men, Herre Gud, de' här ä' fälle ändå roligare och mer te tacka för; för nog trodde ja' att Lotta, som alla andra, skulle få barn, men si aldri' kunde ja' tro, att mitt rara herrskap skulle komma på sin rätta plats här i verlden, att frun skulle vara fru åt öfversten, som ja' ha' känt i många Herrans år, och att min rara mamsell Ottilia skulle få en så vacker och ståtlig och förnäm fästman, som ä' bättre än alla andra, både grefvar och baroner! De' tror ja'

att mi' Lotta har bevis på! Ja, att ho' skulle bli friherrinna!"

Sällan finnes så mycke sällhet, så mycken ren, fullstämmig harmoni som den, hvilken förenade dessa båda till *en* sammansmält familj, och likväl smög sig stundom genom densamma en missljudets ton, och denna var tanken på Rosalie och hennes plötsliga, smärtsamma öfverraskning vid underrättelsen att hennes far egde en maka, hon en moder, en syster!

Detta skulle i hvad fall som helst gjort henne missnöjd, men huru mycket mera nu, när man tänker sig att denna syster var den, mot hvilken hon så illa, så hjertlöst uppfört sig, och hvad ännu mera var — var den, som beröfvat henne den lycka hon i lifvet högst uppskattat! Ty Rosalie ville icke ens för sig sjelf erkänna, att det var *hon*, som varit egentliga orsaken dertill. Och öfversten bäfvade för det ögonblick då han skulle så djupt såra hennes hjerta.

Vecka gick efter vecka, och ännu hade icke de nygifta återkommit från sin Smålandsresa. Detta bevisade att Rosalie funnit sig väl, hvilket äfven varit fallet, ehuru detta icke egentligen kan tillskrifvas hennes svärfaders hus, oaktadt all den kärlek man i det trefliga hemmet slösat på henne, utan snarare de bjudningar och nöjen, hvarmed man i grannskapet velat illustrera Fabians och hans unga makas besök. Och ännu mer än detta voro Jönköpings-balerna och den hyllning de talrika och gentila militärerna visat den unga, eleganta Stockholmsdamen.

Under dessa triumfer föll det Rosalie in, att hon ville besöka en kusin, en ung friherrinna, bosatt i Skåne. Hon var rik, lefde på stor fot och var en släkting på långt håll till grefve Reuterstam.

Rosalie hade i Jönköping råkat Reuterstam; han skulle derifrån fara till friherrinnan och hos henne insinuera fru Gyllenflygts ömma slägtkärlek, hvaraf följden naturligtvis blef ett det allra artigaste bjudningsbref.

Tvenne förtjusande veckor hade hon tillbringat hos den verkligt älskvärda kusinen, då hela sällskapet företog en resa till Köpenhamn, der man under alla möjliga vexlande och storartade nöjen tillbringade en nästan lika lång tid, och det var först den femtonde December som Gyllenflygts, i sällskap med Reuterstam, åter befunno sig i Stockholm.

Öfverstens voro i ovisshet om dagen för deras hemkomst, ty Rosalie hade i sitt sista bref icke kunnat bestämma densamma.

Redan följande förmiddag begaf Rosalie sig ensam till sin far. Fabian måste uppvakta sin chef.

Öfversten var ensam hemma, ty alla de andra voro utgångna för att köpa julklappar; att öfverstinnan var det, hörde till undantagen. Det var en julklapp åt hennes Otto, som varit orsaken dertill.

Rosalie inträdde, utan aning om den stora förändring som under hennes frånvaro inträffat i hennes fadernehem, ty Hedda hade naturligtvis ingenting sagt. Öfversten gick emot sin dotter blek och nästan skälfvande, och slöt henne med djup rörelse i sina armar. Rosalie besvarade kärleksfullt hans omfamning.

“Mår icke pappa väl“ utropade hon nästan bestört, då hon tyckte honom blekare än vanligt.

“Jo, mitt barn! Men rörelsen att återse dig och . . .“

“Ack, fastän jag haft så roligt. så har jag ändock många gånger längtat efter pappa och faster,” afbröt Rosalie sin far. “Och nu skola vi få så roligt och ofta vara hos hvarandra. Jag bjuder snart på en liten slägtsupé, der bara pappa och faster och Herman och Fredrique med man och barn skola vara! . . . Men, pappa, hvad är det som hänger på mammas toalettbyrå derinne? Jag tror det är en liten näpen fruntimmerskrage!”

En flammande sky drog öfver öfverstens manliga anletsdrag.

“Ja, mitt barn, du har verkligan gissat rätt!” Det var icke utan förlägenhet som öfversten uttalat dessa ord.

“Pappa, hvad vill det säga? Icke är det möjligt, att mamma så snart kan vara glömd?” Rosalies röst uttryckte en häftig sinnesrörelse och hennes kinder brunno i höga flammor.

Öfverstens förlägenhet ökades synbart.

“Kom och sätt dig hos mig, mitt barn!” sade han vekt och kärleksfullt som en moder. “Kom!” Och han utsträckte handen mot sin dotter, hvilken, ehuru nästan tvekande, hörsammade sin faders bön. “Hör mig nu mitt barn, och låt ditt klara förstånd och dina bättre känslor afhöra och bedöma det, som i första ögonblicket måste förvåna och misshaga dig! Rosalie, jag ber att få föra till dig en mor och en syster, och jag ber dig af hela min själ att du — för din fars skull — med vänlighet ville mottaga dem. De äro båda värdiga deraf, och sedan du lärt känna dem, skall du för deras egen skull känna för dem en dotters, en systers tillgifvenhet!”

De höga skiftningarna på Rosalies kind förrådde tydligt det uppror, som rasade i hennes inre.

“En mor? . . . En dotter?” eftersade hon med skarp och darrande stämma.

“Ja, mitt barn!”

“Men huru är detta möjligt?”

“Du har troligen hört — ehuru detta varit ett ämne, som nästan aldrig blifvit vidrördt — att jag under tyska kriget varit gift?”

“Ja, mamma talade derom. Men du förlorade ju genom döden både maka och en späd dotter?”

“Ja, så trodde jag, men jag var bedragen. De lefde både ett sorgens, ett behofvets och försakelsens kämpande lif!”

“Hvar lefde de?” Rosalies röst darrade.

“I Stockholm, men min ädla maka var för högsinnad, för själsstor att framträda med sina heliga anspråk!”

“Säg du henne aldrig under min moders lefnad?”

“Aldrig.”

“Men på hvad sätt och genom hvad medel har du nu återsett henne?”

“Dertill bidrogo flera sammanlänkade, nästan underbara tilldragelser, genom hvilka Gud ofta främjar sina afsigter!”

“Men säg mig dessa tilldragelser, och säg mig, om du älskar denna din andra maka mer än du älskade min mor, och om du älskar denna dotter mer än du älskar mig?” Rosalies bröst häfde sig våldsamt och hennes varelse darrade.

“Ack, mitt barn, jag älskar er båda så högt, som en fader kan älska, och min högsta sällhet skall blifva att se er som systrar älska hvarandra!” Öfversten slöt vid dessa ord Rosalie till sitt hjerta.

“Tycker faster och Herman om henne?” frågade Rosalie nästan ljudlöst.

“Ja, mitt barn, det göra de!”

Stora tårar droppade nu ned ur Rosalies ögon.

“Hur ser hon ut? Är hon vacker, begåfvad, tju-
sande? Och säg mig, om jag sett någon som är lik henne?”

“Mitt barn, du har sett henne själf!” Öfverstens
röst var darrande och afbruten, och stora svett droppar
perlade på hans breda panna.

“Jag sett henne! . . . Himmelske Gud! . . . Det
kan väl icke vara möjligt att det är *hon* . . . att det är
denna . . . denna som, likt en plågoande, gripit in i
mitt lif . . . som röfvat ifrån mig det högsta på jor-
den . . . som varit vittne till min hjertlöshet, min läg-
het . . . som, som . . .”

Och i ett häftigt, spasmodiskt anfall upplöste sig
den outtalade meningen, de helvetiska qual som hon
tyckte nära att förbränna hela hennes inre värld.

Öfversten slöt den stackars Rosalie med outsäg-
lig kärlek till sitt fadershjerter. Tårar droppade ned
ur hans ögon och djupa suckar höjde hans bröst, under
det att han kärleksfullt smekte sin dotters nedböjda
hufvud, hennes brännande kinder och panna.

Omsider lade sig Rosalies våldsamma rörelse. Hon
lutade sig djupare intill fadrens bröst och förde under
strömmande tårar hans hand till sina läppar.

“Förlåt mig min häftighet,” stammade hon, “men
jag tyckte att mitt hjerta var nära att förqväfvast, att
förbrinna! Nu är jag lugn, och nu skall du berätta
mig huru allt tillgått. Men skynda dig, ty *de* kunna
snart vara hemma, och i dag har jag icke styrka att
se dem!”

Stilla lyssnade Rosalie till sin fars berättelse, hvilken
han gjorde så kort, så grannlaga som möjligt; och
det var endast det svallande bröstet, som förädde att
hennes själ icke hade det lugn, som hon till det yttre
tillkämpat sig.

Öfversten hade slutat. Rosalie höjde sitt hufvud från fadrens bröst och såg på honom med en blick sådan han aldrig sett den i hennes öga.

“Min far, min gode far,” utbrast hon, och hennes stämma hade styrka och klang, “bed för mig och understöd mig med din kärlek, din kraft, att jag i detta eldprof måtte visa mig värdig att vara dotter till en så ädel far!”

Öfversten tryckte henne åter till sitt hjerta.

“I morgon vill jag se henne! Det blir kanske bättre sedan. Men säg, är det icke för mig lättare att se henne och mottaga henne i mitt hem? Jag tror det.”

“Och der skall du också mottaga henne. Och jag hoppas, jag känner, att allt skall gå väl?”

Trettiosjunde kapitlet.

Andra dagen begåfvo sig de båda familjerna Ridarsvärd och Nordenstål till Rosalies hem. De hade ansett skymningen såsom lämpligaste tiden för besöket, och det var också vid denna tid som de anlände.

I tamburen emottogos de af den unge värden, hvars fina manér och kärleksrika hjerta i superlativ grad uppenbarade sig i det vördnadsfulla och hjertliga sätt, på hvilket han helsade och emottog sin svärmor och svägerska.

Öfversten såg åt dörren, genom hvilken han väntade få se Rosalie. Han suckade och misstog sig icke om skälet till hennes uteblifvande.

Inom salongsströskeln stod Rosalie, nästan i skygd för kronans ljusbrytningar. Hon neg djupt, kyssande sin styfmors hand, då öfversten presenterade sin hustru och sin dotter; derefter förde hon henne artigt fram till soffan, sägande henne ett hjertligt, om ock något vibrerande "välkommen!"

"Jag kan icke ännu vara det, min goda Rosalie! Minnet af din mor är dig ännu för heligt, för rikt på saknad, att du skulle kunna med glädje se en annan, för dig alldeles obekant, likasom vilja inkräkta hennes fridlysta rättigheter; men jag hoppas att, när vi fått lära känna hvarandra, skall du för din fars skull, med godhet och utan missnöje mottaga min moderliga kärlek!"

Öfverstinnan uttalade dessa ord med det nästan oemotståndliga behag, som utmärkte hela hennes väsende, och med den milda stämman darrande af rörelse.

En tår skimrade i Rosalies öga, och hon lutade sig ned för att åter kyssa sin styfmoders hand, hvilket denna hindrade, i det hon kärleksfullt slöt henne till sitt hjerta.

Så långt hade allt gått bra.

“Så, mina barn, omfamna nu hvarandra som syst-rar!” sade öfversten, som såg den stackars Rosalie närma sig Ottilia, hvilken blyg och ödmjuk nästan bäfvande väntade derpå.

Rosalie öppnade hjertligt sin famn och ett par stora tårar droppade ned ur hennes ögon, och hon tryckte med tillslutna ögonlock och stridiga känslor sin faders barn till sitt hjerta.

Rörd och tillfredställd betraktade öfversten den vackra, systerliga omfamningen.

Rosalie såg upp, och nu kunde hon icke — der Ottilia låg med nedböjdt hufvud vid hennes bröst — undvika åsynen af hennes lockar. Hon höjde hastigt sitt hufvud för att undkomma denna marterande åsyn, som i ett ögonblick förkrossat hennes själ och grumlat hennes goda intryck, hennes ädla föresatser. Hon såg bort, och framför hennes blick stodo i hörnet vid den strålande kandelabern hennes man och — Herman, den sednare med handen torkande en tår ur sitt öga, och ljusstrålarna föllo klart upplysande på den blanka trolofningsringen på hans finger.

Och mörkt, som en stjernlös natt, blef i detta ögonblick för Rosalies både yttre och inre åskådning hela lifvet, men det var ett mörker, upplyst af flammmande blixtar, af förtärande lågor. Herman — hennes Herman — var hennes systers trolofvade! — — —

Rosalie upphöjde med imponerande stolthet ännu högre sitt hufvud; ett bittert, nästan hänligt leende krusade hennes krökta läppar, och hon gick med en teaterdrottning's antagna majestät bort för att helsa sin kusin.

Harmonien var störd, det kände alla, och den stackars öfversten hade svårt att tysta de smygande, men förnimbara missljuden.

De hade alla, dock utan öfverenskommelse, förenat sig att på allt sätt visa Rosalie den högsta grad af kärlek och uppmärksamhet, och de hade icke missat sig om medlet, ty Rosalie hade härunder till en viss grad återfått sin sjelfbeherrskning och sökt återinkomma i sin afbrutna roll som en vänlig och uppmärksam värdinna, ehuru mörka skyar stundom drogo öfver hennes ungdomliga ansigte.

Öfversten hade gått att hemta sin gamla Hedda. Hon måste vara med om den glada familjefesten och intog, ehuru icke utan krus, sin plats vid tébordet, der alla, såväl hennes nya bekantskaper som de gamla kära, visade henne den hjertats vänlighet, hon i så hög grad förtjente.

“Rosalie lilla, skall du icke visa Ottilia ditt lilla museum, som du så stolt kallar ditt kabinet?” frågade öfversten.

“Gerna! Men ehuru jag så kallar det, är det i det hela icke berättigadt till detta namn och har icke mycket att förevisa,” svarade Rosalie.

“Åh, för mig, som aldrig varit i ett museum har det säkert mycket som skall både intressera och frapera mig,” svarade Ottilia ödmjukt.

De båda systrarna ingingo i kabinettet, hvilket låg innerst i den stora, eleganta våningen. Ottilia såg och beundrade de många pretiosa och den mängd af

utsökta konstalster, som inrymdes i det lilla förtjusande rummet; men mer än allt detta upptogs hennes tankar af de mörka moln, som drogo öfver hennes systers anletsdrag, tydligen förrådande hennes inre strider.

Rosalie hade hänvisat Ottilia en plats i den lilla soffan, framför hvilken hängde en oljefärgstafva af en italiensk mästare, föreställande "*Förlåtelsen*."

Taflan utgjordes af tvänne unga qvinnofigurer, den ena knäböjd, med ångrens och börens ödmjuka och sköna uttryck i sitt vackra och blida ansigte, den andra mild, försonande och kärleksfull, läggande sin hand på den knäböjdas skuldra, likasom ett kärlekens och förlåtelsens svar på hennes bön.

Taflan var förtjusande, full af sublim, tilltalande skönhet, af oemotståndlig effekt.

Ottilia hade försjunkit i hennes åskådande.

"Tycker du om min tafva?" frågade Rosalie med mjuk röst och en blick af rörande uttryck.

"Ack ja!"

"Förstår du hennes betydelse?"

"Derom kan man ju icke misstaga sig äfven om man icke sett den förklarande underskriften."

"Och vill du, för vår ädle faders skull, glömma hvad din syster brutit och, likt den milda, kärleksrika qvinnan, försonande lägga din hand på den ångerfullas skuldra och tillhviska henne ett: Jag förlåter dig?"

Med en blick af nästan öfverjordisk kärlek öppnade Ottilia ordlös sin famn för sin nu ödmjuka och ångerfulla syster, hvilken likt den skeppsbrutne i ljuflig hamn hvilade stilla vid Ottilias hjerta, der hon med strömmande tårar, med varma smekningar, glad och tacksam emottog det skönaste svar på det, som hon i detta ögonblick ansåg som en lifsfråga.

“Ottilia, vill du till bevis att du förlåtit mig, som minne af denna stund, som en tacksamhetsgård emot-taga denna tafla?” frågade Rosalie med varm betoning och ögat skimrande i tårar.

“Ja, Rosalie, som ett dyrbart och heligt minne af ditt kärleksrika hjerta, din högsinhet!” svarade Ottilia ödmjukt och innerligt.

Öfversten, hvars tankar icke ett ögonblick kunnat skilja sig vid de kära barnen, hade i salongen valt sin plats så, att han kunnat skåda in i kabinettet, och hade derifrån — ehuru på afstånd — bevittnat denna för hans fadershjerta så rörande scen. Tåren perlade klar i hans öga, och i en djup tacksamhetssuck upplöste sig hans lofsägande själ.

Hela aftonen var skön och stilla, var en ljuflig fridfest, en helgjuten harmoni, utan ett enda störande missljud — var en lefvande, idealisk familjetafla.

Trettioåttonde kapitlet.

I början af Januari hade Herman den öfversvinneliga sällheten att som brud till sitt trofasta hjerta få trycka den hulda, jungfruligt tjusande Ottilia.

Man kunde säga att bröllopfesten — hvilket kanske nästan alltid är fallet — lånade sin karakter af det älskliga brudparet. Det var en sublim högtid med högstämdt allvar, hvilket likväl icke utestängde en ljuft elektriserande glädje och liksom förebådade de unga makarne en ren, ovansklig lycka, så ovansklig som jorden kan skänka henne.

Så olika de båda systrarna voro, så olika voro ock deras bröllop; och de af gästerna, som bevistat dem båda, gjorde ofrivilligt denna slående anmärkning med jemförelser och kommentarier, hvilka alla utföllo till Ottilias fördel.

Äfven öfverstinnan tillvann sig allas sympatier och det med full rättvisa, ty sällan har en qvinna, både i utseende och väsende, förenat så mycken nobel värdighet med så mycken ljufhet, så mycken osökt grace. Och när man såg henne som värdinna, skulle man icke kunnat tro annat än att hon hela sitt lif representerat i det ståtliga hemmet. De medfödda naturanlagen och deras första utveckling bestämde nästan allsmäktigt öfver vårt lif och gifva deråt en nästan outplånlig prägel.

“Hvad tycker du om bröllopet och bruden, Fabian?”
frågade Rosalie, som icke der funnit det nöje hon
väntat.

“Bröllopet är magnifikt och bruden charmant!”

“Ja, magnifikt, men tråkigt! Och bruden alldeles
för mycket vestal. Nej se du, vårt bröllop det var
lif och glädje och glans! Mins du våra tio ståtliga
marskalkar? Våra luftiga, sprittande, eleganta tärnor?”

“Skulle jag kunna glömma något från den ljuf-
vaste dag i hela min lefnad? Den var också tjusande
och briljant! Vet du, Rosalie, att jag tycker att ditt och
Ottalias bröllop äro en reflex af edra olika skaplynnen.”

“Deruti har du rätt. Men nekas kan icke att,
huru älskvärd Ottalia är, det likvisst i hennes väsende
finnes ett *något*, som talar om hennes förflutna lif,
hennes obskura och anspråkslösa förhållanden.”

“Det är något som jag icke kan märka. Tvärtom
skulle jag, om jag icke kände förhållandet, säga att
hon tillhört de finaste sällskapskretsar, ty både utseende
och väsende har något så nobelt, så älskvärdt, så distin-
gueradt.”

“Du är då alldeles förtjust. Jag börjar frukta att
du i dag känner samma svartsjukans symptom i af-
seende på Herman, som *han* på vår bröllopsdag kände
för dig.”

“Rosalie!” Och Fabian tryckte vid detta ljuft vi-
brerande namn kärleksfullt sin hustrus hand och såg
på henne med en varm blick.

“Nå, men säg mig, Fabian, hvilken af oss finner
du vara den vackraste bruden?”

“Låt mig låna det svar, med hvilket en skottsk
ambassadör besvarade drottning Elisabeths fråga, hvil-
ken som var den vackraste, antingen hon eller drott-
ning Maria Stuart!”

”Nå, hvad svarade ambassadören?”

”Likasom ers majestät är den vackraste i sitt rike, så är också drottning Maria den vackraste i sitt!”

”Du är mera diplomatisk än jag trodde dig om!”
genmälde Rosalie med ett uttryck, hvars tydning fordrade den egenskap, hvilken hon icke tilltrott honom. ”Det vill säga, jag har den lyckan att vara den vackraste i dina, och Ottilia i Hermans ögon?”

”Din konklusion är riktig. Är du icke nöjd dermed?”

”Kanske att äfven jag, för att icke stå efter min gemål i lärdom, kan få svara med ett historiskt citat:

»Det ena du vill — det andra du skall!

Så plågar det gå i dylika fall!» — — —

Och Rosalies öga fästades vid dessa ord på den fagra, älskliga bruden, men icke var det bifall eller beundran eller systerkärlek, som stod att läsa i hennes blick, snarare något liknande de känslor, med hvilka Juno hörde Paris förkunna sin, i hennes tanke, så orättvisa dom.

De nygifva hade icke etablerat ett eget hem. Friherrinnan hade åt dem så trefligt ordnat en liten fjörtjusande våning, och efter en strid mellan öfverstens och friherrinnan, hvilken af dem som skulle få de kära barnen till ständiga bordsgäster, hade öfverstens segrat, ehuru friherrinnan icke sällan med sin bror och svägerska alterneradé om denna glädje.

Vintern försvann för denna mer än vanligt ädla och lyckliga familj i kärlek, harmoni och, man hade kunnat säga, i ostörd lycka och frid, hade icke ett störande något äfven der stundom dragit sina mörka skyar öfver den klara himlen.

Vi behöfva icke säga läsaren, att detta störande något var — Rosalie. Hon var icke länge den botfärdiga Magdalena, hade endast för ögonblicket varit det. Hon var snarare en af de många qvinnor, som besinningslöst steg för steg inkomma allt djupare och djupare i det förbudnas berusande lustgård, der de droppe efter droppe insupa passionernas rusgifvande dryck, döfva för varningar och böner. Icke en gång mans och faders ömma anspelningar på det, som väl allsmäktigt borde inverka på den blifvande modrens hjerta, kunde hejda henne. Hon hade redan öfverträffat modren både i fäfänga, i koketteri och jägtande efter nöjen, och detta ville icke säga så litet; men skälet dertill får väl till någon del sökas i hennes mans bristande kraft, i hans veka hjerta och den så ofta af henne vid hans böner och förebräelser påpekade skuld, i hvilken han stod till henne.

Ottilia bevistade, äfven hon, stundom hufvudstadens nöjen, och hvar hon visade sig väckte hon alltid sympati och varm beundran; men för henne var, såväl på den lysande balen som i hemmets budoar, hennes mans sällskap och bifall för henne det käraste, det enda hon egentligen sökte.

Detta undföll icke Rosalies uppmärksamhet, och ehuru hon skarpt gisslade och parodierade sin syster för hennes puerila och arkadiska sinnesbeskaffenhet, kunde hon inom sig icke annat än högakta hennes uppförande, ehuru hon kände sig hvarken kunna eller ens vilja likna henne.

Sommaren tillbringade Gyllenflygts på Riddersholm, ehuru Rosalie så sent som möjligt lemnade hufvudstaden; Herman och Ottilia hade redan i början af Maj med friherrinnan Nordenstål farit till Fridala, ehuru Herman snart derefter på någon tid måste återvända till staden.

I början af Juli skänkte Rosalie sin man en dotter. Fabians glädje var stor, och äfven Rosalie tycktes varmt känna modersfröjden, och både man och far byggde här-på ljuftva, ehuru tyvärr, illusoriska förhoppningar.

Rosalie hade på förhand ålagt Fabian att skaffa en glad och vacker amma. Detta uppdrag hade djupt smärtat honom. Han hade dock lofvat fullgöra det, ehuru han hoppades att, sedan Rosalie slutit sitt barn till sitt hjerta, skulle hon icke kunna tänka sig möjligheten af att lägga det till en annans sköte.

Det späda barnet slumrade på sin lilla bädd, likasom i skyar af spetsar och skärt siden. Fadren satt vid sin hustrus säng med den tjusta blicken vexlande mellan hans hjertas dyra föremål.

“Läs något för mig?” bad Rosalie, räckande honom handen.

“Skulle det roa dig att höra en af Wallins prisskrifter?”

“Ja, bara det inte är för religiöst, ty jag tål icke vid att bli uppskakad.”

“Nej, nej, frukta icke det! Här fick jag upp en liten bit, som är just ett apropos för vår lyckliga position.”

“Nå, läs då, får jag höra din uppfattning deraf!”

Och Fabian började med en röst, som lindrigt darrade:

»Hör mig . . . nej, glöm min sång och hör naturens röst,
 Du moder, fød ditt barn invid ditt eget bröst!
 Han var ej denna pant, i långa månar buren,
 Att sträckande sin famn — o, nesa för naturen!
 Sin späda famn mot dig . . . förskjuten från din famn,
 En ann' sin kärlek ge, och dig blott moders namn.»

“Du behöfver icke läsa mer, du listige, men varmhjertade Fabian!” afbröt honom Rosalie och utsträckte

sina armar mot sin man, under det att stora tårar droppade ned ur hennes öga. "Jag har förstått dig, och jag har förstått mitt eget hjertas maning! Jag och ingen annan skall amma vårt lilla, kära barn!"

Fabian jublade — Rosalie höll ord; men ack, endast några veckor! Sedan började hon allt mer och mer märka, att hennes hy blef blekare, hennes figur var icke densamma, och det kunde nog vara pikant och roligt, så länge det hade nyhetens behag, men sedan, det var så malpropert, och modren förlorar både i behag och bekvämlighet, och barnet mår lika bra, bara man skaffar det en frisk och glad amma.

Ack, mången onaturlig möder har, både *för* och *efter* Rosalie, tänkt, om icke uttalat dessa argument, åtminstone hafva de, till skam för modersnamnet, försakat en af naturens heligaste och ljufvaste pligter!

Trettionionde kapitlet.

Den stockholmska säsongen var i sitt flor. Bal följde på bal, från diplomaternas och högadelns eleganta hotell, genom alla samhällställningarnas olika grader, ända ned till balerna på Mosebacke och de ännu tvetydigare på den obskura Baggensgatan. Med ett ord, man dansade öfver allt, och den allmänna sinnesstämningen kunde icke utan skäl kallas en — dansfeber.

Bland dem som mest ledo af denna febers yrande symptom var Rosalie, och hvarken böner eller föreställningar kunde svalka hennes feberyra. Hennes tid, hennes tankar voro så upptagna af den förflutna aftnens bal och förhoppningarna för den, som nu väntade henne, att hon knappast egde ett ögonblick för man, barn och hem, och de enda, som *der* tilldrogo sig hennes intresse, voro sömmerskan och hårfrisörskan.

Det var i slutet af Februari, och Rosalie hade den oskattbara lyckan att vara bjuden på en ministerbal, hvilken — så sade man — skulle blifva balernas glanspunkt, likasom Rosalie hoppades att hennes dyrbara och eleganta kostym skulle blifva detsamma hvad toaletterna anginge.

Några dagar före balen insjuknade hennes lilla flicka, och som hon ännu dagen före densamma var

föga bättre, bad Fabian att Rosalie denna gång skulle försaka balens nöje, med så mycket större skäl som han balaftonen hade vakt och Hedda, i hvars vård man eljest tryggast kunde lemna den lilla, sedan några dagar var i Södertelje hos en döende syster.

Men Rosalie ville icke höra talas härom. Amman skötte nog barnet och hade mycket mera makt att lugna det, och som det icke var någon fara för lifvet, så kunde hon icke fatta, att Fabian ville begära att hon skulle göra denna onödiga uppoffring.

Den lilla flickan blef sämre, men detta tycktes icke röra modershjertat.

Rosalie hade — ehuru mot sin mans vilja — för att utvidga den stora våningen till den lysande bal, som de i nästföljande vecka skulle gifva, låtit flytta barnkammaren i ett rum på nedra botten, som eljest begagnades till strykkammare och i hvilket nu barnet och amman bodde.

Rosalie var klädd och hennes toalett så utsökt smakfull, dyrbar och elegant, att hon med stolthet och förtjusning inhemtade den stora trymåns vittnesbörd, att hon af ingen kunde öfverträffas och att hon, utan gensägelse, skulle blifva en af balens mest strålande stjernor. Med dessa stolta, berusande tankar drog hon sammetskappan kring sin bländande apparition och gick ned för den breda trappan med kammarjungfru och betjent i släptåg.

“Skall inte hennes nåd titta in till sin lilla sjuka flicka?” frågade kammarjungfrun, då de voro midt för den lillas dörr. “Löjtnanten bad så mycket derom!”

“Jo, jag tänkte det; öppna du dörren!” Och modren framgick på halfva golfvet, såg några ögonblick på sitt lilla slumrande, feberglödande barn, frågade amman, som satt vid hufvudgården, med Blanches

“Flickan i Stadsgården“ i sin hand, huru det nu var med “lillan“, och sedan hon af henne hört att det var likadant som förut, kysste hon på sina, i de hvita handskarna hårdt inklämda händer och lemnade rummet med en vänlig nick åt barnet, sedan hon tillsagt emman att icke ett ögonblick lemna det allena. “Kom ihåg, att detta är både min och löjtnantens stränga befallning och skulle något hända, så skicka genast Strömvall till högvakten, der löjtnanten är!“

“Jo, den der är en mor, hon?“ sade kammarjungfrun till betjenten, sedan de stoppat den dyrbara fallen omkring nådens fötter, stängt vagnsdörren och sett vagnen raskt framila uppåt Drottningatan.

Som det är länge sedan vi infört Nanna på vår scen, så — ehuru hon der endast spelat en biroll — kanske det tillåtes oss att der ännu en gång presentera henne.

Nanna var — som kusin till värdinnan i ministerhotellet — tillika med majorens bjuden på den stora balen, men hon kunde icke förmås att antaga bjudningen, ehuru majorskan försökte på allt sätt öfvertala henne. Nanna hade aldrig älskat dylika nöjen och nu mer än förr var hemmet och majorskans sällskap det hon högst af allt värderade.

Hon stod i ett vänligt och godt förhållande till Gyllenflygts, hvilka hon naturligtvis icke sällan råkade, då hennes hem var hans systers och svägers hus. Hon hade äfven varit på en bjudning hos dem och hade der haft den efterlängtade glädjen att se Fabians barn, och hade sedan nästan aldrig kunnat få den lilla älsklingen ur sina tankar.

Åsynen af ett barn, som tillhör den vi af hela vår själ älskat, väcker i vårt hjerta en mångfald af känslor. — — —

Nanna visste att den lilla flickan var sjuk, att Rosalie var på den stora balen, att Hedda var borta och Fabian på vakt; och hon visste icke hur det var, men hon kände en oro, ett dunkelt förbud, en aning, väl outredd, men ständigt hänvisande till Fabians barn.

Sedan majorens rest till balen, begaf Nanna sig ut. Det var en kall, stormig afton, och hon kände att hon var för tunnklädd, under det hon gick den icke så korta vägen från Ladugårdslandet till Drottninggatan.

En af hennes vänner bodde på den tvärgata — eller gränd, som den då kallades — i hvars hörn Gyllenflygts hus var beläget, och då hon passerade det-samma, spejade hennes öga uppmärksamt in i nedra våningens fönster, emedan hon visste, att den lilla sjuka flickan fans i ett af dessa rum, och snart såg hon genom ett fönster, för hvilket rullgardinen endast var till hälften neddragen, den eleganta sängen med sina vackra sparlakan, inom hvilken den lilla engeln slumrade. Men hvem var det som stod lutad öfver den lillas hufvudgärd? Nannas hjerta besvarade snart i höga slag denna fråga. Och hon närmade sig fönster-rutan så mycket hon möjligen vågade, för att komma närmare, se den för henne så sköna, så fångslande tafian!

Hon hörde en dörr öppnas genom hvilken hon såg amman inkomma. Fabian vände sig mot henne, så att hans ansigte blef synligt för hennes öga, men endast ett ögonblick, ty hon drog sig hastigt undan, bäfvande att af honom blifva upptäckt.

Nästan midt emot fönstret var en inkörsport, för tillfället till hälften öppen; inom densamma valde Nanna för ögonblicket sin plats, från hvilken hon snart såg Fabian utkomma och med skyndsamma steg taga vägen åt Gustaf Adolfs torg.

Nanna stod qvar, hon visste knappt hvarför, men det var som vore det henne nästan omöjligt att lemna denna vakthafvande plats, ehuru hennes lemnar darrade af köld.

Genom den bakport, som i gränden förde in i det Gyllenflygtska huset, såg Nanna omsider en gardist inträda. Hon smög sig ut på gatan, och genom skuggan på gardinen i barnets rum såg hon att han, som hon fruktat, inträdt i rummet. Hon intog åter sin plats, fast besluten att icke lemna den förrän gardisten lemnat huset.

Väntan blef lång och kölden tilltagande, men sådana naturer som Nannas ställa sig sjelfva så långt i bakgrunden, att de för dem de älska och tro sig tjena nästan glömma det egna jaget. Ack huru olika äro icke egoisterna! Hos dem skymmer det egna jaget bort till och med dem de älska, ja, nästan hela menskligheten!

Slutligen kommo gardisten och hans flamma ut i portgången, hvarest Nanna hade det nöjet att få bevittna den rörande afskedsscenen.

Sedan hon nu innanför gardinen åter sett ammans skugga röra sig i barnets kammare, kände hon sig lugnare och kände i följd häraf att hon tyckte sig nästan stelnad. Hela hennes varelse skälfde och hennes tänder slogos häftigt mot hvarandra.

Hon beslöt derför att lemna sin post, men att så långt aflägsna sig derifrån som till Ladugårdslandet, dertill kunde hon omöjligt besluta sig. Hon ihågkom att en af hennes vänner från Småland, en ung lärarinna,

bodde i grannskapet, endast tvänne hus från Gyllenflygtska familjens boning, och ehuru klockan redan var nära tio, beslöt hon att hos henne göra ett besök.

Förvånade att vid denna timme se henne anlända, välkomnade henne dock hjertligt mor och dotter, hvilka hon fann vid deras lilla trefliga tébord.

“Du undrar väl öfver att se oss så sent intaga vår lilla tésupé?” yttrade modern. “Men vi hafva nyss kommit från teatern, och nu bär det så väl till, att vi få bjuda dig på en kopp varmt té. Du ser så frusen ut. Men hvarifrån kommer du så här sent, alldeles ensam?”

“Jag har i afton varit stadd på äfventyr, tant lilla, och är verkligen nästan genomfrusen, och är därför så mycket tacksammare för tants godhet.”

Till värdinnans vanor hörde att aldrig hafva rullgardinerna nedfällda. Hon bodde en trappa upp, riskerade således ingenting från gatan och brydde sig icke om grannarne i det midt emot belägna envåningshuset.

Tébordet stod nära fönstret, och Nanna hade sin plats nära detsamma.

“Nanna tycker som jag, att det är roligt att se den upplysta gatan,” sade fru Wennerström.

“Ja, någon gång, tant lilla!” svarade Nanna med en lätt rodnad och vände sitt öga mot tébordet; men snart var det åter vändt åt hörnet, framåt Drottninggatan.

Mor och dotter försökte på allt sätt öfvertala Nanna att hos dem tillbringa natten, men derpå ville hon icke gå in. “Nå, så skall då vår jungfru följa dig hem, ty jag släpper icke vid denna tid ut dig ensam på gatan.”

Nanna tackade därför, men en tvekan uppenbarade sig både i hennes utseende och väsende.

Man satt och pratade. Klockan slog elfva i Clara kyrktorn, men de sista slagen hade icke förklingat, förrän Nanna med ett: "O, min Gud, min Gud!" rusar upp från stolen, ut genom dörren, utan att lyssna på sina vänners frågor och böner att icke springa så tunnklädd ut på gatan, och det var nästan med våld som de lyckades kasta en sjal öfver hennes axlar.

Nanna hade från fönstret sett ett så underligt sken på inkörsporten, hvilken som vi veta var belägen midt emot det rum, som för henne inneslöt hennes oros, hennes tankars föremål, ja, man kunde nästan säga — det käraste hon egde på jorden. Hennes fruktan, hennes aning hade icke bedragit henne. Det var reflexen från de lågor, hvilka flammade från fönstren i det lilla barnets rum, som hon sett på inkörsporten.

Nästan i samma ögonblick stod Nanna vid porten i gränden. Den var öppen. I förstugan hade lågorna ännu icke kunnat uttränga. Men huru inkomma i rummet? Nyckeln var uttagen och nästan på sekunden berodde ju det lilla barnets lif, hvilket hon velat frälsa med uppoffring af sitt eget.

Man skulle kunna föreställa sig att Nanna, denna unga, af den gömda, djupa sorgen så försvagade kvinnan, icke skulle kunna hvarken tänka eller handla i ett ögonblick så förfärligt och gripande som detta; men sorgen har för sådana naturer som Nannas en underbar förmåga att stärka de andliga krafterna, på samma gång som den försvagar de fysiska, dock kan den i stunder sådana som denna meddela äfven att kroppen en nästan underbar kraft.

Det var ett ögonblick af hemsk förtviflan, och en outhärlig ångest grep Nannas själ. Hon hörde de fräsande lågorna innanför och hon visste intet medel att få dörren öppnad. Hastigt ihågkom hon, att en

piga heldre väljer ett gömställe för nyckeln än att bära den på sig. Instinktmässigt upplyfte hon den tåg-matta, som låg utanför dörren, och — hvilken lycka! — hon höll nyckeln i sin hand, och i samma ögonblick var dörren öppnad.

Men hvilken förfärlig, nästan förintande syn mötte hennes öga! Hela rummet var fullt af rök och lågor, och kring sängen, hvarest den lilla flickan skrikande låg, fladdrade sparlakanen i lågande draperier.

Nanna rusade modigt fram, och mot henne utsträckte barnet under höga, hjertslitande skrik sina armar, i hvars omklädnad lågorna redan fattat.

Med kraft ryckte hon barnet upp från sitt nästan brinnande läger, slet de brända trasorna från hennes svedda lemmar, drog klädningen öfver sina axlar och inneslöt i denna sin dyrbara börda, med hvilken hon modigt rusade ut genom dörren, utan att känna huru lågorna fladdrade omkring henne, huru de brände hennes kläder, hennes hår.

“Eld, eld!” skrek hon så högt hon förmådde, och skyndade uppför trappan, som ledde till husets köks- och domestikrum.

Utanför köksdörren stod ett vattenämbar, och medelst dess innehåll lyckades hon släcka de lågor af hvilka hon var omhvärfd. Med den ena handen omslöt hon det alltjemt skrikande barnet och med den andra slog hon med nästan öfvermenschlig kraft på dörren, under höga, ångestfulla rop. Men ingen tycktes höra henne, och slutligen, öfveranstängd och nästan tillintetgjord, nedsjönk hon halfnaken i den kalla stentrappan som förde till andra våningen, med barnet hårdt tryckt till sitt sköte och kring det lindande fragmenterna af sina kläder.

Klämtning, skrik och de utbrytande lågorna hade snart samlat folk och släckningsmedel under de skrik och den oreda, som alltid utmärkte eldsvådor, ända tills dess att nutidens utmärkta, välsignelserika brandkår blifvit organiserad.

Under allt detta satt Nanna qvar, skälfvande af köld, i sina vattendränkta, stelnade trasor, endast tänkande på att så mycket möjligt var skydda och vid sitt hjerta värma det lilla kära barnet.

Under detta hade hon ett par gånger upprest sig för att ånyo försöka genom bultande på dörrarna uppväcka de, som hon trodde, så hårdt insomnade domestikerna. Hon kom dock omsider till den slutsatsen, att ingen af dem fanns hemma.

Ändtligen öppnades köksdörren inifrån af hushållerskan, som lyckats att från Drottninggatan genom lågorna och den vilda människohopen inkomma i huset genom stora porten.

Huru förskräckt blef hon icke, då hon fann Nanna i detta beklagansvärda tillstånd, men huru utom sig af glädje, då hon fann det lilla barnet lefvande i hennes armar!

Genast hjälpte hon Nanna med sin ljufva, dyra börda in i de varma rummen; men hennes hjälp var nu af nöden, ty de sista krafterna hade nästan öfvergifvit den så öfvermenschligt ansträngda qvinnan, som dock hade fullkomlig tankens klarhet och icke ville höra talas om att sjelf få kläder på sin isåde, af många brännskador svidande kropp, förrän hon sett den lilla i det skick som hon trodde vara nödvändigt icke blott för hennes trefnad och välbefinnande, utan, hvad som gällde ännu mer, för bibehållandet af hennes lif.

Till högvakten hade underrättelsen om eldsvådan snart ankommit. Fabian satt och spelade vira med ett par af sina kamrater. Man visste icke, om man skulle underrätta honom derom, då man hoppades att kunna stänga elden inom några rum af nedra våningen. Ack, man visste icke, att just inom dessa rum förvarades det, som för Fabians hjerta var kärare än hela det ståtliga huset och allt det, som inrymdes deruti!

Man beslöt dock att meddela honom olyckshändelsen med det, som man trodde, lugnande tillägg, att elden var begränsad inom den nedra våningen.

“Och *der*, just *der* är mitt barn!” skrek Fabian, rusande upp från spelbordet, i samma ögonblick på väg till sitt hem, hvilket han springande upphann.

Det vore förgäfvets att söka beskrifva den arme fadrens förtviflan, då han såg att det var just i hans barns rum, som elden vildast härjat och hvarest släckningsarbetet kraftigast pågick.

“Hvar är mitt barn!” skrek han med förtviflans styrka, öfverröstande folkhopens skrän. “Sägen mig, mina vänner, veten I om ett litet barn är innebrändt?” fortfor han.

Ett oredigt sorl hördes från folkhopen, och den arme fadren kunde icke deraf förnimma ett enda redigt ord.

Från gränden framrusade i denna förfärliga stund en qvinna med förtviflans åtbörder och höga, genomträngande skrik: “Är hon innebränd, den lilla flickan? Säg! För Guds skull, säg, säg! Har ingen räddat henne? Här inne låg hon, just der elden brinner som värst! Herre min Gud, kan då ingen barmhertig menniska svara mig! O, jag arma, olyckliga människa!” Och den förtviflade qvinnan rasade likt en vansinnig.

Den olycklige fadren hade i den vildt skrikande qvinnan igenkänt sitt barns amma och hade i hennes uppträdande, hennes ångestrop fått ett sönderslitande dödssvar på sitt hjertas bäfvande lifsfråga och man kunde säga att det var förbi med den unge, kraftfulle mannen, hvilken bokstafligen skulle hafva neddignat, hade icke en af hans kamrater, hvilken följt honom från högvakten, understödt och uppehållit honom.

“Du skall icke förtvifla, Gyllenflygt!” utropade han med varmt deltagande, i det han sökte att genom folkhopen föra Fabian till porten, som vette åt Drottninggatan, hvilken icke var antänd. “Ditt barn kan lefva! Jag är nästan säker att så är. Kom blott nu och följ mig upp i din våning! Hvad har du här att göra ibland folkhopens skrär och trängsel?”

Men den arme fadren tycktes icke höra honom utan fortfor att skrika: “Mitt barn, mitt barn! Min lilla älskade Ottania!”

Ändtligen hade den varmhjertade kamraten lyckats draga honom uppför trappan. Tamburdörren var olåst, och han öppnade icke utan bäfvan densamma. En våldsam, konvulsivisk frossa skakade den arme fadrens hela varelse, och han stannade, saknande styrka att inträda, väl vetande att derinne skulle han emottaga den förfärliga visshet, som han fruktade sig icke hafva styrka att bära.

“Mod, Gyllenflygt!” sade kamraten, raskt öppnande salongsdörren.

Fabian stannade likasom fastnaglad innanför dörren, och ett djupt vibrerande: “Nanna?” darrade öfver hans skälfvande läppar, då han såg Nanna eller snarare vålnaden af den unga qvinnan med dödsbleka kinder, på hvilka lågorna här och der tryckt sina hemska insegel, med de rika, ljusbruna lockarna hängande i

orediga, svedda massor kring den hvita peignoiren, hvilken hushållerskan kastat öfver hennes brända skuldror.

Fabians öga syntes några sekunder likasom fastväxt vid denna på en gång kära och hemska åsyn, hvilken ingifvit honom ett hopp, hvars orsak han icke kunde förklara.

Nanna öppnar ordlös peignoirens skyar, och se, derinom ligger slumrande Fabians barn vid Nannas kärleksrika, trofasta hjerta!

“Hvem har räddat mitt barn?” utropade fadren nästan svindlande af lycksalighet, och han öfverhöljer den lilla återfunna älsklingen med glödande kyssar och svallande glädjetårar. “Säg, o säg! Är det du Nanna?”

“Ja Fabian, denna sköna, öfversvinneliga lycka var *min!* O, att jag rätt innerligt kunde tacka Gud, som tillätit mig att blifva ditt barns räddarinna! Att till ditt fadershjerta få lägga din dyra älskling, endast Gud kan fatta den sällhet, som detta innebär för mitt hjerta.”

“Nanna, Nanna, du ädla och själstora, englagoda varelse, så lönar du mitt svek, min trolöshet!” utropade Fabian med en stämman darrande af djup sinnesrörelse.

“Ack, Fabian, *detta* ögonblick har ersatt, godtgjort *allt!*” Och den blick, den röst med hvilken Nanna utsade dessa ord, uppenbarade hennes nära slägtskap med englarne.

Öfverväldigad af människohjertats djupaste känslor nedkastade Fabian sig framför Nannas fötter och lindade sina armar omkring hennes lif, på en gång i sin famn inneslutande sitt barn och dess räddande engel.

I fullkomlig glömska af sina pligter som maka och moder och af de fordringar, som äfven det blaserade sällskapslifvet ställer på den bildade qvinnan, hade Rosalie yr och hejdlöst frossat af balens berusande nöje. Såsom nu hade hon aldrig glömt att sauvera apparencerna. Men hon hade heller aldrig känt sig så fri, så obehakad, ty hvarken mor eller far voro der. Öfversten hade tillföljd af sin hustrus illamående uteblifvit, och de varningar, med hvilka Ottilia sökte väcka hennes besinning, skänkte hon blott en axelryckning och ett ironiskt leende.

Till Reuterstam, för hvilken hon mest exponerade sig, hade hon under dansen yttrat, så högt att andra öron uppfångat det, att det var första gången hon utan mentor bevistade en bal.

“Är du icke orolig öfver din lilla sjuka flicka?” hade hennes syster yttrat till henne, troende sig genom denna erinran kunna väcka allvarliga tankar i Rosalies själ.

“Nej, jag är i det fallet fullkomligt lugn, och är säker att hon i morgon är mycket bättre! Ser du, Ottilia lilla, jag tillhör dessa naturer, som icke vilja grumla nöjet med mörka föreställningar. Jag tycker om att njuta det helt och oblandadt!”

Midt under en yrande galopp, den Rosalie dansade med grefve Reuterstam, inträdde Fabians regementchef, general L., i den af blommor, ljuslägor och eleganta toaletter nästan bländande salen.

Han hade på vanligt Stockholmsvis tillbringat några stunder på en annan bal, dit han äfven varit bjuden, och hade därför så sent anländt till denna.

Rosalie, nästan andlös efter det häftiga galopperandet, hade med sin kavaljer sökt hvila i skygd af en grupp höga krukväxter, till hälften stödjande sitt

hufvud mot Reuterstams axel, då plötsligt generalen stannade framför henne.

Han helsade Rosalie med verldsmannens fina takt, men det låg detta oaktadt ett uttryck af ogillande, nästan stränghet i den blick han fästade på henne, för hvilken ock Rosalie nedslog sitt öga.

“Jag är ledsen att behöfva störa fru Gyllenflygts glädje!” började generalen.

Rosalie såg upp. Generalens röst och utseende uttryckte så mycket allvar, att en reflex deraf lade sig öfver hennes ansigte.

“Jag fruktar att fru Gyllenflygt måste afbryta balen och genast begifva sig till sitt hem!”

“Hvad menar generalen? Har något farligt inträffat? Är min lilla flicka sämre?”

“På denna senare fråga kan jag icke svara. Jag har icke en gång hört att hon varit sjuk. Men jag måste säga, att något mindre behagligt har inträffat. Jag känner inga detaljer, men såg, då jag på vägen hit passerade herrskapets hem, att eld utbrutit uti nedra våningen, och anser som min pligt, att meddela detta, väl vetande att fru Gyllenflygt efter denna underrättelse icke mera kunde hafva någon glädje af balen, utan med oro längta till sitt hem, för att sjelf se huru der är. Jag har därför tagit mig den friheten att ställa min vagn till fru Gyllenflygts disposition, hvilken för detta ändamål väntar vid trappan.

Rodnaden sjönk hastigt från Rosalies kinder.

“Jag tackar generalen och skall med tacksamhet begagna mig af generalens godhet, så fort jag hunnit återhemta mig efter denna förskräckande underrättelse!” Och Rosalie sjönk vid dessa ord ned på en stol, stående bakom trädgrupperna.

“Jag hoppas att detta icke dröjer länge. Mina hästar tycka icke om att vänta. Jag yttrar detta som ett medverkande skäl — ifall ett sådant skulle behövas — och är öfvertygad om, att greve Reuterstam är för artig kavaljer att icke understödja fru Gyllenflygt, om sådant är af nöden, och föra er ut i tamburen och ned till vagnen, der min betjent står till er tjänst.“

Med dessa ord och en artig bugning lemnade generalen Rosalie, hvilken begagnade tillfället för att tillhviska Reuterstam några ord.

Värdinnan, till hvilken generalen, då han helsat henne, meddelat den ledsamma nyheten, och som för att icke störa balens nöje, gömt denna för sig sjelf, skyndade fram till Rosalie så fort generalen lemnat henne, och sedan Rosalie med henne vexlat några ord, lemnade hon vid Reuterstams arm balrummet, och strax derefter uppsteg hon med sin riddares tillhjälp i generalens täckslåde, som med ilande fart tog vägen till hennes brinnande boning, i hvilken hon med biträde af generalens betjent lyckades inkomma några ögonblick sedan hennes man der gjort sitt inträde.

“O, voilà une scène charmante! une scène à peindre!” hördes en skärande, af vrede darrande röst, och framför den lilla egendomliga gruppen i salongen stod Rosalie i sin luftiga och bländande baldrägt, med höguret hufvud, med öga och kinder flammande af vredens och svartsjukans mörka rodnad.

“Rosalie, *här* vid denna ädla, själstora qvinnas fötter vore äfven din plats, och jag är säker att ditt eget hjerta skall säga dig detta, sedan du fått höra

att det är *henne*, som vi hafva att tacka för den lyckan att vi ännu ega vårt barn, att det är *hon*, som med egen lifsfara räddat det undan lågornas förfärliga och fasansfulla död!“ utropade Fabian, qvarliggande i sin knäböjda ställning.

“Hvad i Guds namn säger du, Fabian?“ Rosalies röst darrade och en djup bäfvan hade släckt vreden i hennes öga.

“Jag säger det som är sanning, men du kan läsa ännu ojäfaktigare vittnesbörd derpå, om du betraktar Nannas ansigte, hennes händer, hennes armar, hennes hår; och vet, att det är för att rädda *ditt* barn, som hon med en öm moders kärlek blottställt sina egna lemmar för att rycka det undan lågor och döden!“

“Nanna, Nanna!“ utropade Rosalie, och hon nedkastade sig, äfven hon, knäböjd bredvid sin man, höljande Nannas händer med kyssar och tårar, under de varmaste tacksägelser. Och hon tryckte hänryckt sitt barn i sin famn under moderskärlekens varma smekningar — smekningar, sådana den lilla aldrig förr fått emottaga dem af sin moder!

Fyrtionde kapitlet.

Till stor förundran och ännu större glädje tycktes den lilla flickans helsa icke det ringaste lidit af eldsvådan. Hon var följande dagen snarare bättre än sämre, och endast några små rodnande fläckar antydde att hon varit omgifven af rök och lågor.

Eldsvådan hade varit begränsad till trenne rum, hvarest den våldsamt härjat och der ingenting af möbler eller saker kunnat räddas. Men dessa voro på nedra botten icke så dyrbara, och som såväl de som huset voro brandförsäkrade, så blef obehaget vida större än skadan.

Amman, som ensam varit orsaken till olyckan, var naturligtvis i hög grad rädd och förtviflad; men barnets räddning, samt hennes ånger och uppriktiga bekännelse huru saken tillgått gjorde att hon erhöll föräldrarnes förlåtelse.

Det hade varit hennes fästman, som Nanna sett in- och utgå i barnets rum. Han hade efter många böner omsider lyckats öfvertala henne att följa med honom på en bal i grannskapet, dit han äfven afhemtat henne, men huru elden blifvit antänd kunde hon icke förklara. Ljuset hade hon ställt på bordet, och som det var ett talgljus — den tidens vanliga lysämne — så antog man att vecken krökt sig och antändt de kärleksbref, som hon slutligen bekände att hon haft till lektyr för att hålla sig vaken.

Så långt hade den hotande eldsvådans följder blifvit vida mindre farliga och kännbara än man i början deraf kunnat hoppas. Men det fans dock *en*, som dyrt fick umgälla den — hon som varit den räddande engeln — hon, som till följd af denna nästan öfvermenschliga kroppsoch själsansträngning nu låg i en svår lunginflammations glödande feber och dessutom nästan brinnande af de många brännsårens förfärliga sveda. Och ändå låg hon der med englaleendet och tacksägelsen på sina läppar, glad vid den för plågor och sveda nästan underbart döfvande tanken, att hon fått det sköna uppdraget att från lågornas rysliga död frälsa barnet till honom, som hon så troget, så högt älskat, ja, högst af allt hvad hon älskat på jorden! Hon visste att följderna häraf till henne förde fridsbudet, och hon log vid denna ljufva visshet — log som det återvändande barnet, när det på allt närmare och närmare håll ser ljusen glimma i sin faders hus!

Majorskan, denna hela hennes lifs trofasta, på en gång moderliga och systerliga vän, lemnade nästan aldrig hennes sjukrum, hvarest hon på allt sätt sökte gifva heune den lindring, de små fröjder, den hugsvalse, som kärlek och deltagande kunna gifva.

Hennes älsklingsblommor doftade och logo så skönt kring hennes läger, och majorskans milda stämma läste för henne, då hon önskade det, de andliga författare som voro henne kärast.

Fabian hade flera gånger besökt hennes sjukrum, och de tankar han der tänkte och den smärta som der i dubbelt fall qualde hans själ höra till de många, som endast förstås af Gud och det egna hjertat.

Rosalie hade icke utan missnöje sett sin mans förnyade besök hos Nanna. Svartsjukan, denna eumenidernas förtärande frände, hade för ögonblicket qväft

hennes bättre känslor; men då Fabian kärleksfullt påminde henne om hvad Nanna gjort för dem, vaknade de åter till lif, ty Rosalie stod ännu under inflytande af den mildare sinnesstämning, som hennes barns räddning framkallat i hennes själ.

Nanna önskade se Rosalie.

“Jag tycker icke om att se menniskor, hos hvilka jag känner mig vara gäldenär,” svarade Rosalie med stolthet, då Fabian till henne framställde denna Nannas önskan.

“Jag medgifver, att detta kännes svårt och förödmjukande för vår högmodiga natur, om de framstå stolta och fordrande; men, Rosalie, du känner ju Nanna, hennes ödmjukhet och hennes glädje att hafva räddat vårt barn! Hon känner denna glädje så stor, att hon i stället nästan anser sig som vår gäldenär. Säg, är det väl då för mycket, att du gör henne till viljes och gör henne ett besök? Du vet ju att detta blir det sista, ty du vet att hennes sjukdom är till döds, likasom du vet, att det är för oss, för vårt barn, som hon offrat sitt lif!”

Rosalie gick till Nanna, och åsynen af Nannas djupa brännsår, af hennes mildhet, hennes kärlek, åsynen af hennes nästan förklarade blick verkade för ögonblicket välgörande på Rosalies ädlare menniska, och hon tillbringade hos henne en af sina bästa stunder, ehuru hon dock icke kunde förmå sig till det hon under vägen föresatt sig, nemligen att bedja Nanna om förlåtelse för allt det hon brutit emot henne. O, du hårda, oförsonliga människohjerta! — — —

“Ack, Fredrique, hvad menniskan ändå är svag!” sade Nanna en dag till majorskan: “Jag har så mycket

bedt och arbetat för att ur min själ kunna förjaga alla jordiska tankar och önskingar och endast lefva för det herrliga mål, som på så nära håll vinkar mig! Och ändå är det en önskan, som jag icke kan förjaga. Den gömmer sig i de innersta vecken af mitt hjerta, den lemnar mig icke i ro, icke en gång under mina varmaste böner?"

"Kan denna önskan icke uppfyllas?"

"Jag vågar icke hoppas det."

"Och denna önskan är?"

"Ack, Fredrique, kan du icke gissa den?"

"Möjligen? Att få se Fabians barn? Att få se henne, som har dig att tacka för sitt lif?"

Ett outsägligt uttryck hägrade öfver Nannas bleka, sjäfulla ansigte. Hon utsträckte handen kärleksfullt mot Fabians syster, och ett par stora tårar droppade ned ur hennes öga.

Följande dag var en af dessa herrliga, lifgifvande vårdagar, som med sin friska luft och sitt strålande solsken locka bien ur kupan och de små Stockholmsbarnen ur sina vinterboningar.

Den lilla Ottania var också en bland de många som skulle presenteras "i torg" — nuvarande Kungsträdgården — för att der täfla med de hundratals barn, hvilka i prålände drägter och eleganta ekipage göra sin första debut på världsteatern.

Majorskan hade qvällen förut gjort ett litet besök hos Gyllenflygts, men som hon funnit sin svägerska vid sitt mindre goda lynne, hade hon icke vågat till henne framställa anledningen till besöket. Men qvinnan är fintlig, isynnerhet när hennes hjerta manar henne dertill, och majorskan hade i stället vändt sig till amman, hvilken ovetande gifvit henne ett utmärkt uppslag, då hon berättat, att om vädret blefve vackert, skulle

“lillan“ och hon följande dagen “i torget“ och visa den fina, nya vagnen med sidensufletten och lillans granna, nya bärklädning, som var röd som en törnros.

“Då skulle du passa på och bedja frun att du med detsamma finge gå upp till fröken Nanna och bedja henne om förlåtelse. Jag vet du har önskat råka henne.“

“Herre Gud, tror hennes nåd att hon ville se mej, ja' som gjort henne så mycket ondt?“

“Ja, jag är viss att hon både vill se och förlåta dig!“

“Ack, de' ska' ja' visst göra, och då får lillan med samma helsa på faster. Gud låte det bara bli vackert väder i morgon, för då bär det så väl åt, för hennes nåd ska' vara borta hela dagen och spela öfver till det der spektaklet som hon ska' vara med om i nästa vecka.“

Detta var en nyhet för majorskan, och den smärtade henne djupt. “Ack, att hon kan hängifva sig åt dylika nöjen, då hon vet att *den* ligger döende, som hon har att tacka för sitt barns lif!“ suckade hon med djup smärta. “Ack min stackars olycklige bror! Men hvad man sår, får man skörda!“

Andra dagen randades med herrlig luft och klart solsken, och klockan omkring tio hade det lilla ekipaget gjort sin rundresa i torget och höll vid majorens trappa, der faster sjelf emottog och välkomnade den lilla eleganta damen. Majorskan hade förberedt Nanna, som i dag var svagare än förut, på de besök hon hade att vänta.

Amman var den, som först fick tillträde. "Blott några ögonblick!" hade majorskan varnande tillsagt henne; men dessa ögonblick innefattade mer för den stackars för stunden så djupt ångrande qvinnan än timmar, och hon sade, när hon förgråten och snyftande utkommit från sjukrummet:

"Herre Gud, hennes nåd, inte kan fröken Nanna bli mera engel i Guds rike än hon nu är!"

Rosalie hade gått till en af sina så kallade vänner för att, som amman sagt, spela öfver och öfverenskomma om kostymer för det societetsspektakel som skulle gifvas.

Hon hade tillsagt Fabian, att hon icke vore att vänta förrän sent på aftonen, då betjenten fick tillsägelse att hemta henne.

Fabian hade med några kamrater ätit ute och gick efter middagen till majorens, dit en anande oro drog hans hjerta.

Emot aftonen hade den sjukas krafter synbart sjunkit, och man såg att hon med hvarje ögonblick närmade sig det mål, som för den troende själen är hoppets och aningens saliga fullbordan.

De trenne syskonen omgäfvö dödsläget, och på ett örngott, nära Nannas hufvudgård, låg den lilla Ottania, ljuft slumrande i oskuldens englasömn, och på henne hvilade med en moders blick den döendes nästan förklarade öga.

Ännu talade Nannas milda stämma kärlekens och välsignelsens ord till de kära, som omgäfvö hennes läger, och på Fabians hjerta lade hon ännu en gång de ömma varningar, de bevekande böner om kraft, om tålmod, hvilka så ofta tröstat och vägledt honom i hans äktenskaps irrgångar.

Nanna låg tyst, med händerna sammanknäppta öfver det flämtande bröstet.

“Fredrique, spela och sjung för mig psalmen 452!” bad hon med svag, nästan bruten röst. “Jag har alltid tyckt det skulle vara så ljuft att få slumra in vid dess toner!”

Majorskan uppreste sig, tryckte en lång, innerlig kyss på den döendes bleka läppar, och gick nästan vacklande ut i salongen, hvilken genom ett kabinett var skild från Nannas sjukrum.

Och barndomsvännen började, efter några ögonblicks återhemtning, med sin sjäfulla, herrliga, nu något vibrerande röst denna gripande psalm: “Jag går mot döden hvar jag går” etc.

Fabian hade knäfallit vid den döendes läger med Nannas sammanknäppta händer hårdt slutna mellan båda sina. Den lilla flickan såg upp. Musiken hade väckt henne. Hennes blick strålade och hennes lilla rosiga mun log englarnes leende mot aftonsolens skimrande strålar, hvilka prismatiskt bröto sig mellan fönstrets blommande krukväxter.

Ladugårdslands djupa, metallklara kyrkklockor klingade majestätiskt gripande, invigande en pilgrim till herberget, och psalmens toner ljödo allt ljufvigare och ljufvigare, som himmelska välkomsttoner i de herrliga slutorden: “Min gång är trygg i Jesu spår, Jag går till himlen hvar jag går.”

Nanna såg upp. På Fabian fästades hennes öga med den ovanskliga kärlekens underbara klarhet. Det var Nannas sista blick på jorden, det var hennes första i himlen! — — —

Det var en stilla, fridfull, solskimrande vårqväll, då Nannas stoft nedsänktes i den blomstersmyckade grafven på Solna vackra, trädkransade kyrkogård.

Från en vald sångkör klingade åter skön och fullstämmig Nannas älsklingspsalm och jordfästningen förrättades, enligt hennes egen uttalade önskan, under Guds herrliga, höghvälfda himladöme. Wallins djupa, nästan underbart gripande stämma gaf en ökad högtidlighet åt akten.

Wallin kände personligen Nanna och tecknade på sitt egendomliga sätt i få ord hennes anspråkslösa, obemärkta, men i kristlig mening betydelsefulla och välsignelserika lif, och de varma tårar, som skimrade nästan i hvarje öga, vittnade huru älskad hon var i den vänkrets hon gladt och varmt med sin rika begåfning, sitt varma hjerta, sitt blida väsende, och som nu samlats kring hennes stoft för att helga henne kärlekens och saknadens sista farväl!

Sedan sångens sista toner förklingat, restes på kullen den enkla, men symboliskt sköna grafvården — en hvit dufva med vingarna höjda till flykt.

Solen hade sjunkit ned bland vesterns strålände purpurskyar, trastens sista toner hade förklingat, och månen hade uppgått i all sin magiskt skimrande glans, då Fabian, öfverväldigad af djupa, outhärliga känslor, knäböjde vid den nyss skoffade grafkullen, på hvilken han nedlagt saknadens och hågkomstens minneskrans, och detta i samma stund som hans hustru uppträdde på det lysande, så länge förberedda sällskapsspektaket.

Vid kyrkogårdsporten höll en droska, i hvilken Fabian

ankommit till Solna och der majorskan väntade den arme, olycklige brodern, hvilken i denna stund likasom öfverväldigades af ånger, samvetsqual och minnet af sitt lättsinne, sitt svek, sina brutna löften till henne, vid hvars stoft han nästan förtviflad knäböjde.

Fyrtioförsta kapitlet.

Mera än ett år hade förflutit. Rosalie satt i sin budoar, med tjusta blickar och ett leende, som förrådade en tvetydig glädje, genomläsande en liten guldkantad, doftande biljett. Hennes tankar voro så uteslutande sysselsatta med läsningen deraf, att hon icke hörde att hennes man inkommit i rummet, förrän han stod nästan framför henne.

Det fordrades ett vandt öga för att upptäcka den skymt af förlägenhet, som ögonblickligen drog öfver Rosalies ansigte, och en djup kännedom af hennes förställningskonst för att ana, att biljetten, med hvilken hon så vårdslöst och likgiltigt lekte, stod i sammanhang dermed.

“Jag skall helsa dig från pappa!” började Fabian efter en hastig, men talande blick på biljetten. “Han fruktar att du är sjuk, efter du icke svarat på hans bref, i hvilket han ber dig bestämma, när han får se dig och våra små barn på Riddersholm, efter hvilket du vet att han ställer sin hemresa från Fridala.”

“Så, du har haft bref från pappa? Och de äro ännu kvar hos Hermans?”

“Ja, men återvända derifrån för att emottaga dig, så snart du bestämt din ankomst.”

“Och Ottilia och gossen må bra?”

“Ja, de äro raska båda.”

“Och Herman öfverförtjust att vara pappa?”

“Derom nämner svärfar ingenting. Men det tager jag för afgjort. Men, Rosalie, nu måste du strax bestämma din resa och antingen svara sjelf eller gifva mig i uppdrag att göra det.”

“Ja, jag kommer väl icke förrän på eftersommaren till Riddersholm,” svarade Rosalie icke utan förlägenhet.

“Hvad säger du? Skola du och barnen dväljas här i den heta, osunda staden, när I hafven det friska, natursköna Riddersholm med sina vackra promenader, sitt badhus och sina många behag, och der båda dina föräldrar icke veta någon större glädje än att emottaga er? Gifve Gud att jag vore ledig och kunde få göra er sällskap!”

“Ja, detta allt är nog sant, men ser du, Riddersholm är icke nog för att restaurera mig. Jag måste genomgå en brunnskur! Mina krafter hafva allt sedan vår lille gosse föddes varit så nedsatta, att jag finner det vara min pligt att söka stärka dem.”

Fabian nästan stirrade på sin hustru.

“Jag tycker att du aldrig varit friskare. Och jag ber dig, Rosalie, att du icke kommer med sådana der löjlige, ja, syndiga idéer, hvilka hafva helt annat till grund än din åberopade, improviserade svaghhet!”

“Älskade du mig, talade du icke så, Fabian!”

“Jag älskar dig långt mera än du förtjenar, och jag ber dig, Rosalie, att icke våga för mycket på min kärlek, utan vara förnuftig och slå sådana der dumma fantasier ur hägen!”

“Det kan jag så mycket mindre som saken är afgjord, rum beställda och dagen utsatt till resan.”

“Och detta allt utan att din man har den ringaste aning derom?”

“Ja, ser du, jag ville i det längsta spara dig denna underrättelse, som jag visste skulle göra dig ledsen, ty jag vet att du mycket kommer att sakna mig.”

“Kanske mindre än du låtsar tro. Men det skulle vara roligt att veta, hvart du bestämt din marschroute!”

“Icke längre och briljantare än till det anspråkslösa Medevi! Och detta, då så många af mina bekanta resa både till Carlsbad, Marienlyst, ja, ända till Nizza!”

“Men, Rosalie, att du har hjerta att lemna dina barn, då ingen nödvändighet fordrar det?”

“Ack, barnen, de må lika godt hos morfar och mormor, som om jag vore der med dem, och se'n blir det så mycket roligare på eftersommaren, då äfven du kan vara med oss på Riddersholm!”

Fabian drog en djup suck, och betjenten tillsade i detsamma att kapten R., Fabians kompanichef, väntade honom i salongen.

Rosalie fruktade kaptenen, ty hon visste att han, som en verklig vän till Fabian, gifvit honom varningar i afseende på vissa af hans kamrater. Hennes närvaro skulle för stunden förekomma allt dylikt, och som hon nu mer än någonsin fruktade det, begaf hon sig genast ut i salongen, med så mycket mera rättighet som visittimmen var inne.

Kaptenen helsade Rosalie, och ehuru med den takt, som aldrig uraktlåtes af den bildade mannen, gömde sig dock ett genomskinligt förakt i hans fina manér.

“Nå, fru Gyllenflygt, som ämnar göra en brunnsresa?” började kaptenen, utan alla preludier.

“Ja, jag har hela våren känt mig så svag och så trött, att jag anser detta som en nödvändighet.”

“När man ser er, så skulle man vara frestad att misstänka denna nödvändighet; men huru skulle jag väl kunna våga sätta i fråga sanningen af edra ord, så mycket mera som detta skulle minska min aktning för er både som maka och moder! Dessutom har jag hört en af edra blifvande brunnskamrater, som tyckes vara väl underrättad, tala om nödvändigheten af en brunnskur för er.”

En hög rodnad flammade på Rosalies kind, och hon hade svårt att bibehålla den sjelfbeherskning som annars nästan aldrig öfvergaf henne.

“Reuterstam, som förut genomgått en brunnskur vid Medevi,” fortfor den obarmhertige kaptenen, “prisar mycket förträffligheten af dess vatten, och jag önskar uppriktigt att ändamålet med brunnsresan måtte vinnas?” — — —

Så på en gång uppretad och ertappad, hade Rosalie aldrig känt sig som i detta ögonblick, och mera välkommen hade icke en gång sjelfva Reuterstam varit än den gamle öfverstelöjtnant som nu verkligen “i grefvens tid” inträdde i salongen.

Visiterna blefvo den qvällen många, men ehuru det både brände och brusade inom Rosalies bröst, kunde ingen upptäcka något som störde den inre harmonien hos den artiga, skämtande och uppmärksamma värdinnan; men sedan gästerna voro försvunna, de strålande kronorna släckta och lampan upptänd i de båda makarnes sofrum, uppfördes derinne en af de små pikanta efterpjeser, hvilka icke voro obekanta för den äkten-skapliga sängkammaren. Biljetten, brunnsresan och kaptenens sarkastiska anspelningar hade till denna lemnat sitt rika stoff.

I slutscenen utförde Rosalies vrede och Fabians förtviflan hufvudrollerna. Hvilkendera som bäst åter-

gaf sin roll, är svårt att afgöra, men säkert är, att de flesta sympatier skulle tillhört Fabian, i fall scenen blifvit uppförd för öppen ridå.

Rosalie skref till sin far, skildrande sin tilltagande klenhet så sanningsenligt och behjertansvärdt som möjligt, sägande att hon, tillrådd af läkare, måste företaga resan till Medevi, ehuru mycket det kostade på henne att icke få tillbringa hela sin sommar bland alla sina älskade i det kära fädernehemmet, dit hon bad att så fort som hennes föräldrar återkommit från Fridala få skicka sina små barn.

Huruvida öfversten trodde på sin dotters uppgifter veta vi icke, endast det är oss bekant, att både han och hans hustru genast efter brevets ankomst lemnade Fridala och dess lyckliga invånare, för att på Riddersholm kunna emottaga de små kära dotterbarnen.

Och nu började i Gyllenflygts hem denna brådskande, otrefliga oreda af uppköp, sömmerskor, inpackning, visiter, nästan obegränsade utgifter och det mauvaise humeur, hvilket vanligen föregår en fåfång qvinnas bad- eller brunnsresa, och hvilket i hemmet icke utan skäl kan kallas en förbistring, åtminstone var detta fallet hos Gyllenflygts, der sjelfva tungomålet var nästan främmande och oförstådt, isynnerhet hvad de båda makarne beträffar.

Slutligen, när efter all denna oro, denna brådska, den stora packningen, hvilken tycktes tillräcklig för ett års resa, var afsänd, och Rosalie i sin eleganta och dyrbara resdräkt uppstigigt i vagnen, drog Fabian en lättnadens suck då han nedsatte sig vid hennes sida, och sedan han sett ångbåten försvinna ur sin åsyn, ba-

nade sig ett ofrivilligt: "Gud vare lof!" öfver hans läppar.

"Afståndet är en försonare," säger en författare, och många hafva säkerligen med honom erfärit sanningen af dessa ord. Fabian gjorde det åtminstone; hans veka, varma hjerta hade nästan glömt de smärtor Rosalie förorsakat honom, och han kände en viss, ehuru icke oblandad glädje vid tanken att återse henne, så mycket mer som hennes senare bref varit vänligare än de få föregående och antydt att äfven hon längtade hem till sina kära. Dagen för hennes hemkomst var icke ännu bestämd, men man väntade dagligen underrättelsen derom, och under denna afvaktan gjorde man allt för att göra hennes återkomst så angenäm, så festlig som möjligt; och som hon skrifvit att hon, innan hon for till Riddersholm, ämnade uppehålla sig några dagar i staden, så skulle öfverstens resa dit in, för att vid bryggan emottaga henne, och den lilla, nu mer än två-åriga Ottania, en liten täck, liflig flicka, skulle äfven der helsa sin mamma, och på aftonen skulle en liten familjebjudning fira hennes hemkomst. Så hade kärleken uppgjort programmet!

Då Fabian varit på Riddersholm för att underrätta sina svärföräldrar om sin hustrus snara återkomst, hvarefter isynnerhet öfversten af många skäl längtade, hade han tagit sin lilla flicka med sig till staden för att i sin ensamhet njuta af sin älsklings sällskap.

Man närmade sig den adertonde Juli, hvilken var Fabians både födelse- och namnsdag — en dag, som

fordom alltid varit i hög grad gladt, kanske öfverdådigt fråd bland kamrater, skämt och frågande bälur. Sedan Fabian blifvit en äkta man, hade detta naturligtvis icke kommit i fråga. En middag eller en supé hade i det stället illustrerat högtidsdagen. Men i år, då Fabian var ensam, tyckte kamraterna att han än en gång borde upplifva sina glada ungarlsdagar och, som de sade mellan sig, icke vara så noga, utan taga någon slags revanche på sin pligtförgättna hustru, om hvilken åtskilliga rapporter ingått äfven från Medevi.

“Nå, ett glas punsch och en cigarr måtte väl den rike löjtnanten kunna bestå sina kamrater, då du förr i verlden vanligen skuldsatte dig för att på äkta ungarlsvis riktigt grundligen traktera dem på födelsedagen?” yttrade de, då Fabian tycktes tveka att uppfylla deras önskan.

Omsider lydde han deras uppmaning, och det så mycket hellre som han kände sig ovanligt glad, både öfver Rosalies vänliga bref och hennes snara återkomst.

Han talade vid Hedda om en god supé, requirerade fina dricksvaror och började sjelf tycka att det skulle blifva roligt att än en gång i all frihet få en glad afton bland kamrater och vänner.

Den lilla Ottania hade några dagar varit illamående, och aftonen före den stora dagen insjuknade hon verkligen. Man började frukta för skarlakansfeber, och följande morgon befans denna fruktan besannad.

Detta var det första moln på Fredriks-dagens himmel, och det är vanligt på lifvets himmel, liksom på naturens, att uppstiger väl ett moln, drager det snart andra efter sig.

Hedda sökte på allt sätt lugna Fabians oro öfver den lilla flickans sjukdom, uppmanande honom att vara

glad och slä bekymren ifrån sig. Ack, hon tyckte att den stackars löjtnanten så väl behöfde en glad dag!

“Det kommer nog andra se'n!” suckade gumman, som genom Rosalies kammarjungfru fått ledsamma underrättelser från Medevi.

Kamraterna anlände den ene efter den andre, ja, många flera än Fabian beräknat. Fabian välkomnade dem hjerligt, och hans gäster gladdes att ännu en gång se det fordna solskenet på hans unga, vackra ansigte.

Man besåg och beundrade den charmanta våningen med alla konstverk och dyrbarheter. Derefter återvände man till Fabians enskildta rum, hvarest glädje, skämt och de fina havannacigarrerna snart utbredde sin pikanta arom.

Man lemnade Fabian ett bref. Det drog en skugga öfver hans nyss så glada ansigte, hvilken allt mer och mer utvecklade sig till ett svart moln under läsningen af brefvet, som var från Rosalie och af följande innehåll:

“Älskade Fabian!

Du blir — jag nästan hoppas det — icke så glad, då du genomläst dessa rader, som säga dig att du icke, så snart som du trott, får vänta mig, men jag hoppas att du finner billigheten af detta uppskof, sedan du fått höra skälet dertill.

Man ämnar på landshöfdingskan W—s födelsedag gifva ett societetsspektakel, och ehuru här är mycket folk, så finnes dock deribland få sujetter, som kunna presentera sig på scenen. Man har behagit kalla mig “Prima donnan”, och säga hvad jag vill, så måste jag dock åtaga mig hufvudrollen, och det med så mycket mera skäl, som det är samma pjes — “Qväkaren och dan-

sösen“ — hvaruti jag i våras med så stormande bifall uppträdde i Stockholm. Var jag icke klok, som tog hela min charmanta teaterkostym med mig hit?

— Utom detta mitt personliga uppträdande, så tror hela brunnsociteten att jag är den *enda*, som har nog smak och vana för att kunna arrangera och “*mettre en scène*“, och det vore ju både otacksamt och opolitiskt att icke söka gifva visshet åt så smickrande förhoppningar. Och jag är säker att du äfven gläder dig åt din hustrus triumfer, likasom jag glädde mig då jag härom dagen hörde sägas, att ingen sitter så väl till häst som du! Ja, jag tyckte riktigt att det var en ära att vara din hustru! — — —

Jag hinner icke skriva mera, ty det skall åter bli en öfverläggning om spektaklet, och du förstår nog, att *jag* då icke får saknas. Blott ännu ett ord. Att de penningar du skickade mig icke nu, vid en minst fjorton dagars förlängd brunnssejour, kunna vara tillräckliga, förstår du nog, därför måste du vara snäll och åter skicka mig en liten förstärkning — dock icke för liten, så att jag icke kommer i förlägenhet — ty vid afresan blifva ju utgifterna oberäkneliga, och jag hvarken kan eller behöfver spara. När man uppträder med en viss elegans och alla veta att man har råd dertill, så måste allt vara uni. Femhundra riksdaler är det minsta jag behöfver, annars kunde det hända att jag måste anlita någon af mina manliga brunnskamarater om respenningar, och det vore både ledsamt och förödmjukande för dig att så exponera din rika hustru!

Helsa pappa och mamma, och omfamna våra små barn, och glöm icke att längta efter din egen

Rosalie.“

“Pass!” skrek löjtnant von Phiffen. “Jag tror f-n rider korten i qväll!”

“Bah! Du tröstar dig säkert med det bekanta: otur i spel, tur i kärlek! Och får man tro hvad ryktet förmåler, så lärer du icke hafva skäl att beklaga dig öfver grymhet hos den lilla dansösen, med hvilken du häromdagen dinerade hos mousieur Pierre. Hon är ju en liten retande unge!” yttrade den alltid muntre löjtnant von Feuer. “Skål, von Phiffen, du hjertekrossare, du garnisonens Don Juan! Men hvart tusan har Mundus tagit vägen?”

“Börjar du tala latin? Det var klassiskt. Skål, Cicero!”

“Ja, det händer verkligen någon gång att ett eller annat ord af det dråpliga romerska språket, som var min klassiske informators egentliga mål och som han naturligtvis med all gewalt sökte inplugga i min härför oemottagliga hjerna, spökar på min tunga.”

“Då är det väl företrädesvis verberna “amare” och “bibere”, som göra sig påmind, förmodar jag,” genmälde den satiriske baron Ehrenklick, “hvilka odisputabelt äro de som mest sysselsätta brors tankar.”

“Gyllenflygt fick ett bref, hvilket, om jag icke misstager mig, var ifrån hans charmanta fru, ty redan vid de första raderna spred sig ett mindre angenämt uttryck öfver hans ansigte; hans panna lade sig i mörka veck och han aflägsnade sig med bekymradt utseende, hvilket onekligen icke bör förundra någon, som känner den förtjusande fruns lefnadssätt i Medevi, hvarom jag genom min tant är fullkomligt “au courant.”

“Din tant, fru von Sqvallerheim? Har du ingen bättre källa att anföra, min bäste Hjärnstam, så får du ursäkta att jag icke tror ett ord af hvad du har att berätta. Den qvinnan är visserligen icke ett hår,

utan en hel peruk af hin häle. Men nu få vi lof att skrufva upp fantasien en smula. Skål, gossar! Jag känner mig föranlåten att yttra några ord. Silence! Mina herrar!“ Och nu knackade han i bålen. “Vi lefva i ett tidevarf, för att citera en stor talares ord — vi lefva i ett tidevarf, att då det blir allt mera nödvändigt att taga vara på de tyvärr för hvarje dag allt sällsyntare ämnen till glädje som äro oss dödliga beskärda. Glädje, hvad är glädje? Jo, om jag får äran upplysa er, mina herrar, derom, så är det, enligt en man, hvars auktoritet ingen i detta sällskap lärer våga bestrida, nemligen doktor Märten Luther — qvinnor, vin och sång. Han säger i en af sina odödliga skrifter, hvilka, likasom Märtenens gås — svartsoppa inberäknad — alltid skola utgöra föremål för min djupaste aktning: “Wer nicht liebt Weiber, Wien und Gesang, er bleibt ein Narr sein Leben lang.“ Ja, en skål för Märten Luther!“ Skålen tömdes under skratt och skämt.

“Har du hört att mamsell Högqvist lärer tänka gifta sig med lord X.?”

“Gifta sig? Åh nej, dertill anser jag “långa käppen med vackra knoppen“ alltför klok!”

“För klok? Hör du då till dem, som anse äkten-skapet för en dårskap?”

“Det beror på hur man tar det! I teorien är det en mycket vacker institution, men ser du i praktiken är det något helt annat. Vet du hvad som menas med frieri? Icke! Jo, det vill säga, att en man är nog enfaldig utbedja sig tillåtelse att försörja en annan mans dotter. Ingenting annat. Ja, det vill säga, förhållandet kan naturligtvis också vara omvändt, som t. ex. förhållandet är med vår värd Gyllenflygt, men så mycket värre! Nej, för f-n, jag tror man aktar sig! Då är det allt så mycket bättre att kurtisera

andras fruar. Herre Gud, jag mins en gång under min kadett-tid, då jag var alldeles pin i Rosalie och vi hade en liten ljuf *tête-à-tête* i öfverstinnans kabinett, då jag hörde steg i den bredvid liggande salongen. Jag ville rusa upp ur kåsösen, man hon höll mig qvar, sägande: "Det gör ingenting. Det är bara mamma!" Det är ju också klart, att en sådan mor, durchdrifven i alla koketteriets finesser, skulle hafva en "toujour" dotter, helst densamma — brådmogen som hon alltid varit — icke kunnat undgå att redan tidigt observera den förras lif, och för resten — äppet faller icke långt från trädet!"

Öfverste Riddarsvärd hade icke ur sin själ kunnat förjaga den mörka aning, som stod i förening med hans dotters fördröjda återkomst. Den lemnade honom ingen ro hvarken natt eller dag, och han beslöt därför att fara till staden för att höra om icke Fabian kunde gifva honom några lugnande upplysningar.

Han hade genast från ångbåten gått till sin fordna bostad. Tamburdörren var oläst, och han inträdde obehindradt genom densamma. Öfversten stannade inom dörren. Rummet var inhöljdt i cigarrök och punschångor. De långa klädhängarne voro garnerade med kappor och uniformsmössor, och från Fabians rum, till hvilka dörrarne stodo öppna, hörde öfversten hvarje ord af det samtal vi nyss anförde för våra läsare.

Den arme fadren stod likasom fastväxt. En suck pressades ur hans bröst — en af dessa, som på en gång gömma och uppenbara ett djupare qual än ordets rika tillgångar mäktat. Den kraftfulle mannen stod några ögonblick under inflytande af den demoniska makt, som hindrar oss att lemna en position, som är

nära att förkrossa oss. Slutligen segrade den manliga kraften. Han låste så tyst som möjligt upp dörren till salongen, hvarest han nedsjönk i en hvilstol.

“Min fruktan har då besannats, Rosalie har då omsider genom glömska af sina pligter fört sin man tillbaka till ett lif, som för honom varit så förledande och som varit nära att blifva orsaken till hela hans lifs olycka. Och jag kan icke anklaga honom. Han har nog länge med en kraft och ett tålmod, som jag icke tilltrött honom, lidit och fördragit allt, utan att söka den ringaste ersättning annat än i sina barn, för hvilka han varit både fader och moder! Men nu — stackars Fabian! — nu börjar han tröttna. Han vill, äfven *han*, ha roligt! . . . O, Rosalie, hvarför träder du så besinningslöst i din mors fotspår? Hvarför tvingar du din man bort från de pligter, som voro honom så kära? Hvarför kunna inga böner, inga föreställningar beveka dig?” — — —

Och öfversten gömde de tårade ögonen i sina händer. Så satt han länge. Slutligen uppreste han sig och tog vägen till barnkammaren. Han öppnade dörren. Han stannade äfven nu som vid inträdet i tamburen, men ack, med huru olika känslor! I sin lilla säng låg Ottania slumrande och hos henne sutto Fabian och Hedda, som det syntes försänkta i djup bedröfvelse.

Öfversten gick sakta fram, vänligt läggande handen på sin mågs axel.

“Pappa!” utropade Fabian och reste sig upp, fästade på sin svärfar sitt öga skimrande i tårar.

“Hur är det?” Öfverstens röst darrade.

“Vår lilla Ottania har skarlakansfeber!”

“Det är väl, med Guds hjälp, icke farligt?”

Öfverstens öga var oroligt fästadt på sin lilla älskling, hvars ansigte var glödande och utslaget.

“Åh nej, pappa, läkaren och äfven Hedda och jag hoppas det bästa!”

“Hedda, min gamla kära Hedda!” utbrast öfversten och räckte sina bägge händer mot den trogna tjennrinnan, likasom afbedjande sin glömska att icke förr hafva helsat henne.

“Har du haft bref från Rosalie?” frågade öfversten, sedan han med sin måg ingått i salongen.

“Ja, pappa.”

“Och hvad skrifver hon?”

“Att hon icke kan lemna Medevi ännu på minst fjorton dagar.

“Hvad säger du? Och hvad tänker Rosalie på?”

“På sina nöjen!” Och det låg på en gång djup bedröfvelse och bitterhet i uttrycket af dessa ord. Det var första gången som Fabian till Rosalies far antydt missnöje eller klagan.

“Får jag läsa hennes bref?”

“Jag vet icke,” svarade Fabian tvekande.

“Är det något särskildt förtroende mellan er som makar, då förfaller naturligtvis min önskan, men i annat fall så ber jag derom och ber dig ihågkomma huru en fader älskar sitt barn, huru han lefver i allt som rör detsamma!”

Fabian framräckte brefvet, ehuru med synbar tvekan. Öfversten öppnade det, och under läsningen deraf blef hans kind allt blekare och blekare, hans blick allt mörkare och mörkare. Han satt några ögonblick stilla sedan han slutat, derefter uppreste han sig.

“Min son,” sade han, och han fattade med faderlig kärlek Fabians båda händer, “svara mig ärligt på en fråga. Älskar du ännu din hustru?”

“Ja, tyvärr! Jag skulle eljest icke så djupt lida!”

Åh, Gud ske lof!“ utbrast öfversten, hvars blick genomträngande hvilade på Fabians öppna och ärliga ansigte. “Då är icke Rosalie förlorad! Vår kärlek och våra böner skola blifva den räddningens plank, som från verldshafvets och nöjenas brusande haf skall återföra henne in i pligternas och hemmets ljufva och fridfulla hamn!”

“Men, pappa”

“Jag vet hvad du vill säga. Tiden har ännu icke varit inne. Man måste först sjelf se och erkänna sin villa, förrän man kan lyssna till kärlekens varningar. Jag tackar dig, min son, för hvad du varit för din hustru! Ack, du har visat mera stadga, mera kraft än jag skulle tilltrott dig! Har du ännu mod och vilja att uthärda, så — jag hoppas det, jag känner det i min själ — så skall hon en gång, ångrande och med pånyttfödd kärlek, återkomma till ditt hjerta! Men kom ihåg, Fabian: “Af humle brygges mjödet Och icke blott af honung!” — — —

Ett sakta jemrande från barnkammaren drog far och morfar i ögonblicket till den lilla älsklings sjukläger. Ottania låg i glödande feber och var icke fullt redig, men hon kände likväl igen de kära, som nalkades hennes säng, och det älskliga barnet utsträckte sina små händer för att få smeka dem och räckte den lilla rosenröda munnen för att emottaga deras kyssar.

Öfversten uppmanade Fabian att icke glömma sina gäster; han hade af honom hört anledningen till deras talrika besök, påminde honom om sina pligter som värd, tilläggande att han kunde lugnt lemna sitt lilla barn, då morfar och Hedda voro dess vårdare.“

Den lilla Ottania sväfvade länge mellan lif och död, emedan skarlakansfebern oaktadt all möjlig försigtighet, hade slagit in. Den bedröfvade fadren, hvilken vid sin lilla älskings sjuksäng tillbringade både dagens och nattens stunder, med undantag af dem, som ovilkorligen upptogos af hans tjänstgöring, hade genast efter läkarens yttrade fruktan för sjukdomens utgång tillskrifvit sin hustru härom, troende att denna underrättelse ovilkorligen skulle tilltala hennes moderskänsla och mera än allt annat förmå henne att lemna Medevi med alla dess lustbarheter och skynda hem till sitt sjuka, kanske snart döende barn. Men ack, den stackars Fabian hade ännu icke fullt lärt sig, att hos den pligtförgätna kvinnan, då hon hängifvit sig åt sina lidelsers obegränsade herravälde, dessa till och med våldföra sig på naturens heligaste känsla — moderskärleken!

Fabian, som hvarje ögonblick väntade sin hustru, mottog i det stället ett bref af följande innehåll:

“Ack, Fabian, så ledsen ditt bref gjort mig! Jag ville du nu skulle se mig, der jag sitter nyss hemkommen från en repetition, i en slags teaterdrägt med ditt bref i handen och tårar i ögonen, så skulle du nog tycka det vara synd med din stackars Rosalie!

Jag skulle ändå vara mera orolig, om jag icke vore säker, att vår lilla kära Ottania åter blir frisk, fastän du, som är så svag för den lilla ungen, fruktar det värsta. Men gör icke det, Fabian lilla! Doktorn här säger, att de flesta barn gå igenom skarlakansfebern, och här äro två små flickor, som i fjol hade den svåra sjukdomen, och de äro nu så präktiga och friska som rosor!

Ehuru mycket jag än längtar att få komma hem till dig och vår lilla sjuka flicka, så tycker både jag och andra icke att det vore skäl att nu så brådstörtadt

afbryta min brunnskur, som egentligen nu kraftigast börjat verka, isynnerhet som jag knappast vågade se, långt mindre omgifva henne, af fruktan för den ohyggliga smittan, som kan hafva så svåra följder både för helsa och utseende. Svårt vore också i afseende på societetsspektaklet, som utan min härvaro måste förfalla, när man redan gjort så stora arrangemanger för detsamma och åt hvilket hela brunnsociteten så mycket gladt sig.

Du ser således att jag har antagliga skäl för min vägran att uppfylla din önskan. Du må tro, att det kostar nog mycket på mig, och jag ber dig att icke blifva för ledsen deröfver!

Jag vet att jag icke behöfver bedja dig ömt tillse och värda vår lilla sjuka engel! Kyss och omfamna henne ömt från hennes stackars mamma!

P. S. Tack för penningarna! Jag skall försöka spara så att de räcka. Men då skall du också berömma mig!⁴

Rosalies bref har bifogat sina egna kommentarier, vi hafva således inga att tillägga, icke heller i afseende på de känslor, med hvilka Fabian emottog och genomläste det hjertlösa brefvet.

Efter tårar, vakor och böner hade Fabian omsider den ousägliga glädjen att se sitt barns nästan slocknade lifsgnista åter vakna till ett hoppgifvande lif, och han njöt i sin innerliga fröjd som fader en ljuf, ehuru icke tillräcklig, ersättning för de sargande qval han kände som make.

Omkring medlet af Augusti återsåg Rosalie sitt hem, hvarest emottagandet kanske icke var sådant hon väntat det, men likvisst vida bättre än hon förtjenat.

Ingen af Rosalies familj mer än hennes man var i Stockholm för att emottaga henne. Detta på en gång förvånade och retade henne, men hon tröstade sig med den rättighet denna likgiltighet gaf henne att tillbringa några dagar i Stockholm; men sedan hon genomläst det bref Fabian medfört från hennes far, vågade hon icke fördröja sin ankomst till Riddersholm, dit hon, ehuru icke utan missnöje, med sin man följande dag begaf sig.

Vi vilja icke påstå, att icke återseendet af fader och barn glädde Rosalie och återväckte i hennes själ naturens förqväfdä känslor, men i det hjerta, hvarest den otillåtna lidelsen djupt slagit sina giftiga rötter, der äro ömhetens plantor så öfverväxta, så förtrampade, att de icke mäktade vakna till fullt lif! Ja, på sjelfva moderskärlekens skära, så skönt doftande blomma ha fallit giftiga droppar. Hon har bleknat och förlorat sin rena, himmelska arom!

Rosalie vantrifdes i sitt vackra, kärleksrika barn-doms-hem, bland alla dessa ädla, varmhjertade menniskor, som gjorde allt för att göra hennes dag glad och angenäm och genom sin kärlek sökte draga henne från de förvillelser, som stört hennes äktenskap och gjort hennes man så olycklig. Men ack! deras bemödanden voro tyvärr fruktlösa, ehuru hon, isynnerhet för fadren, sökte gömma den ledsnad och den vantrefnad hon kände. Den stackars mannen deremot fick i deras ensamma stunder så mycket mera uppbära den längtan, den oro, som demoniskt marterade henne, och afhöra det ständiga uppreandet, att hon icke visste huru

hon skulle kunna med lifvet genomgå "klosterpenitensen" på Riddersholm och mera dylikt.

Den förste Oktober var Fabians tjänstledighet tilländalupen och med detsamma flyttningen till Stockholm både motiverad och bestämd.

Rosalie hade svårt att gömma den glädje hon erfor, då hon sade farväl till föräldrar och fädernehem, och det var med djup smärta som fadren läste hvad som föregick i hennes själ, och de ljufva försäkringar han gifvit Fabian om Rosalies återvändande till pligt och samvete syntes honom numera endast som en gäckande illusion.

Rosalies höst förgick i de vanliga hjulspåren, hvilka blefvo allt djupare och djupare, ty sedan menniskan hunnit ett visst stadium på förvillelsens farliga afvägar, synes återvändandet nästan omöjligt. Hon tänker icke mera derpå. Det är endast "le premier pas qui coûte" och, hvad ännu värre är, hon önskar icke en återgång!

Man kunde nästan säga, att Fabian som man varit en engel af tålmod och öfverseende och, besynnerligt nog, han älskade henne ännu, oaktadt hennes uppförande och de qval, de förödmjukelser hon förorsakat honom. Fabian kunde öfvergifva Nanna — denna ädla, älskliga, försakande qvinna — men han kunde icke upphöra att älska Rosalie, som så marterat hans hjerta, så förgätit sina pligter, så vanhelgat hans namn!

»O, menskohjerta, du är djupt som hafvet,
Och intet lod din botten pejlat än!» — — —

Allt har dock omsider sin gräns, så äfven Fabians tålmod; det gafs ögonblick, då han tyckte sig nästan hata sin hustru, och ehuru dessa ögonblick väl

snart aflöstes af mildare känslor, så hade han dock lidit så mycket för henne att hade icke vördnaden för hans ädle svärfader och kärleken till hans små, så högt älskade barn derifrån afhållit honom, så hade han lemnat sin pligtförgättna hustru, sitt hem, sitt fädernesland!

Fyrtioandra kapitlet.

Det var den sjette December. Man skulle gifva "Don Juan", Rosalies älsklingspjäs. De båda makarne skulle bevista representationen deraf. De hade alltid abonnerad loge på första raden. Rosalie tyckte att man på denna plats både såg och syntes mera än på amfiteater och parkett.

Den stora venetianska spegeln, framför hvilken Rosalie satt, återgaf den belåtenhet, den själförgudning, som pläga afspegla sig på den koketta verdensdamens ansigte, då hon finner toaletten tjusande och i hög grad förskönande hennes apparition.

"Nå, kära Hedda, i dag måtte det väl icke vara en af dina fruktade Tycho Brahe-dagar?" sade Rosalie leende, då den gamla trotjenarinna lemnade henne en biljett från öfversten.

Hedda, som numera tyckte att alla dagar i det Gyllenflygtska hemmet voro Tycho Brahe-dagar, försummade dock aldrig att taga reda på dem, som den gamle stjerntydaren förebådat som olycksdagar.

"Låt mej se! Är det inte den sjette i dag?" sporde gumman.

Rosalie bejakade frågan.

"Ja, ja, då får allt lilla nåden akta sej, för det slår sällan felt, att en icke behöfver vara försigtig sådana dar!" sade den välmenande gumman, som aldrig

lät något tillfälle vara obegagnadt som lämpade sig för en varning, ett välment råd.

“Jag tror min själ att gamle herr Tycho icke hade så orätt!” tänkte Hedda, då hon andra morgonen inträdde i salongen med Ottania, som der hvarje dag fick den nåden att helsa sin mamma och der Hedda nu såg det mörka moln, som hvilade öfver Rosalies ansigte.

“En mell, söta mamma!” stammade den lilla flickan, som var van att modren åt henne gömde något namnam.

“Jag har ingen mell och är dessutom icke vid lynne att höra ditt joller!” utbrast Rosalie och bortsköt den lilla handen, som smekande fattat hennes hand.

Ottania började snyfta, och modren tillsade Hedda att genast gå ut med barnet.

“Don Juan“ hade icke skänkt Rosalie det nöje hon väntat. Väl var Reuterstam på sin vanliga plats, som var nästan midt emot den Gyllenflygtska logen. Väl helsade han henne som vanligt och mötte icke sällan hennes blickar. Väl gjorde han henne äfven denna afton under entre-akterna ett besök; men oaktadt allt detta var det dock något, som icke var sig likt. Intet i verlden är så rikt på nyanseringar som kärleken, och ingen uppfattar så som denna äfven de omärkligaste förändringar!

Men skälet? Rosalie grubblade häröfver, och snart blef det henne tydligt. Hon hade omsider ertappat de blickar, med hvilka Reuterstam, isynnerhet då representationen lifligast sysselsatte publiken, fästade på parkettens andra rad, och när den strålande kronan under mellanakten kastade sitt klara skimmer öfver salongen, hade hon i en ung, elegant flicka upptäckt föremålet för dessa blickar.

Antingen nu förmäns antydningar, kamraters varningar, hans egen besinning eller måhända hans sval-

nade känsla varit orsaken härtill, är icke godt att afgöra. För Rosalies tanke funnos dock inga alternativ. Det senare skälet stod med eldskift ristadt i hennes hjerta, der vredens och svartsjukans vilda flammor rasade i hejdlöst raseri.

Med en djup suck hade Hedda med den lilla gråtande Ottania lemnat salongen, men ack, med en ännu djupare hade den olycklige Fabian lemnat sin uppretade, pligtförgätna hustru och begifvit sig till kasernen.

Rosalie hade tillreglat dörren till sin budoar, hvarest hon var sysselsatt att skriva.

Hon ringde på sin kammarjungfru.

“Laga att detta bref innan klockan åtta i afton är vid sin bestämelseort!” tillsade hon med strängt befallande ton. “Men jag förbehåller mig att inga kärleksmöten få förhindra det, likasom jag strängeligen förbjuder dig att i ditt rum, efter klockan tio, emottaga betjenter, sergeanter och andra lösdrivvare! Som jag hört, lära de bruka förlusta sig der tills långt öfver midnatt. I *mitt* hus får icke något *sådant* passera!”

En mörk rodnad flammade på kammarjungfruns kind och en blixl ljungade i hennes svarta öga.

“Hvarken betjenter eller lösdrivvare har jag tagit emot i mitt rum, endast min fästman, och detta trodde jag icke att hennes nåd skulle kunna förebrå mig! Jag är fri, och behöfver således i detta fall icke som mången annan frukta hvarken Gud eller menniskor!”

Rosalie uppreste sig eller snarare hon rusade upp, och under inflytande af den eumenidiska vreden, denna afgrundens gnista, som så mången gång genom sina

vilda flammor bränt och förhärjat fridens och kärlekens rosor, som vållat söndringar och ohjelpiga olyckor, hvilka — om man det kunde — man ville försona med sitt hjerteblood, rasade Rosalie, glömmande sin värdighet som qvinna, som matmor, glömmande det farliga be-roende, i hvilket hon stod till sin tjenarinna.

Stillatigande lemnade kammarjungfrun rummet; men tego hennes läppar, så talade med desto högre stämman vredens och hämdens furier i hennes bröst.

I tamburen mötte hon Gyllenflygt.

“Hvad står på?” frågade han bestört öfver kammarjungfruns nästan vilda utseende.

“Får jag lof att tala med löjtnanten!” bad denna med möjligaste lugn, utan att besvara hans fråga.

“Har något hänt min hustru?” frågade den staccars äkta mannen nästan bäfvande.

“Nej, hennes nåd mår väl!” svarade Lisette, och hon följde i samma ögonblick på en vink af Fabian med honom in i hans rum.

Sedan kammarjungfrun på Fabians tillsägelse aflägsnat sig, slog den olycklige mannen med synbar förtviflan handen hårdt mot pannan, och hans bröst frampressade en af dessa ångestfulla suckar, hvilka förråda djupet af en ohjelpig smärta.

Hans ungdomliga anletsdrag voro vanställda. Han började med häftiga steg vandra fram och tillbaka, under det att han krampaktigt kramade ett papper i sin hand, på hvilket hans öga med nästan vildt uttryck blickade.

Småningom blefvo anletsdragen blidare, steg och andedrägt lugnare, och det syntes som kämpade han för att få kraft att fatta ett beslut.

“Inled mig icke i frestelse!” utropade han omsider med kraftfullt bedjande stämman, i det han kastade det

hopkramade papperet på skrifbordet, och det var som hade bödens kraft återgifvit honom välde öfver sig sjelf och gifvit honom styrka att beherrska sin våldsamma lidelse.

En stund derefter inträdde han i sin hustrus budoar. Rosalie satt i en hvilstol. Ögon och kinder flammade och hela hennes varelse förrådde ett inre uppror.

“Åh, hvad för dig så oväntadt in i min budoar, der du nu mera så sällan synes?” utbrast Rosalie med nästan trotsig stämma, och hon uppreste stolt sitt hufvud. “Det måste vara en angelägen sak.”

“Ja, du har gissat rätt — ganska angelägen. Jag ville säga dig, att du måste låta din kammarjungfru flytta!”

“Min kammarjungfru flytta? Det är något som icke kommer i fråga, och något som icke det ringaste angår dig; det måste väl vara hustruns ensak att behålla eller afskeda sin kammarjungfru?”

“Ja, i vanliga fall så medgifver jag att det så är och bör så vara, men det gifves förhållanden, hvilka dock höra till de sällsynta undantagen, då mannen måste taga saken om hand, både som man och husbonde, och i denna senare egenskap utöfva den makt, som honom tillkommer!”

“Du talar som stode du framför en domstol och icke framför din hustru!”

“Men vore det icke möjligt, att en liten domstols-scen kunde förekomma äfven hos henne? Att hon kunde hafva framkallat en sådan?”

Den isande köld, det orubbliga lugn, som utmärkte såväl Fabians uppträdande som hvarje hans ord, hade för ett ögonblick stört Rosalies stolta säkerhet, men det var blott för ett ögonblick.

“Jag förstår icke detta!” sade hon nästan barnsligt.

“Om ditt samvete icke kan lära dig förstå anledningen dertill, så måste du dock förstå, att din man, i egenskap af husbonde, har i dag sagt upp din kammarjungfru, och att hon redan denna afton lemnar sin tjänst!”

Med ett oartikuleradt, nästan vildt skrik sjönk Rosalie ned i hvilstolen.

“Och för hvad har du vågat detta djerfva, obefogade tillgrepp?”

“För att försöka skydda henne, som ännu bär namn af min hustru! För att skilja henne vid en tjänarinna, som har hennes rykte, hennes heder i sitt våld och som hvarje ögonblick kan kompromettera henne!”

Fabians röst var skarp och hans ögon brunno af den förnärmade makens vrede.

“Det finnes *intet*, för hvilket hon kan kompromettera mig!” Rosalie höjde sitt hufvud och sin röst.

“Icke heller detta?” utropade Fabian, kastande det bref Rosalie lemnat kammarjungfrun framför henne på bordet.

Rodnaden sjönk från Rosalies kinder och en lätt skälfnings drog genom hennes varelse.

“Kom ihåg hvad jag sagt, Rosalie! Trotsar du äfven i detta fall min vilja, så får lagen döma emellan oss!”

Efter dessa ord, uttalade i en tonart fullt öfverensstämmande med deras anda, lemnade Fabian sin hustru.

Fyrtiotredje kapitlet.

Efter det dubbla nederlaget tycktes Rosalies mod något hafva sjunkit, men snart var hon sig åter fullkomligt lik; ty då en lidelse, isynnerhet den otillättna, uteslutande beherrskar oss, äro vi otillgängliga för hvarje annan känsla, isynnerhet dem, som ville leda oss till besinning och eftertanke. Förhållandet mellan Rosalie och hennes man var naturligtvis icke sådant det bör och kan vara mellan makar. Fabians tålmod tycktes vara slut. Han förebrådde henne väl aldrig, men det låg en nästan isande köld i hans uppförande mot henne, i synnerhet i deras ensamma stunder — i sällskap visade han henne ännu alltid den uppmärksamhet, som mannen är skyldig sin hustru, så länge hon ännu bär hans namn. De stunder han tillbringade i hemmet voro hans barn, i synnerhet hans lilla älskliga Ottania, hans enda glädje, hans sällskap och icke sällan, då han slöt henne till sitt hjerta, kärleksfullt jollrande med henne, droppade mången osedd tår ned i hennes mjuka, mörka lockar.

Hedda, denna gamla, trofasta vän, led allt djupare och djupare, allt som hon fruktade att det onda var ohjelpigt, men i samma mån voro också hennes böner trägnare och varmare. Och öfversten, den ädle, varmhjertade öfversten, hade omsider insjuknat, som alla trodde till följd af sitt faderliga bekymmer. O, att sörja öfver ett lefvande barn, måne icke detta är långt

bittrare än att begravva detsamma? Och friherrinnan och hennes familj kunde icke fullt njuta af den ljuftva, sällsynta lycka, som fallit på deras lott. Rosalies uppförande och den sorg hon beredt alla dem som älskade henne hade äfven på deras lycka kastat sina mörka skuggor. O, hvad en enda människa kan störa och förstöra en hel familjs glädje!

Efter det dubbla nedslaget trycktes Rosalies mod
 något hafva stundt. Men snart var hon sig åter full-
 komligt. Inom en tid var hon åter den stilla,
 utseende behagliga och i tillgång för hvar
 annan kända, symmetri den som ville leda oss till
 besinnning och eftertanke. Förhållandet mellan Rosalie
 och hennes man var naturligtvis icke sådant det för
 och kan vara mellan makar. Etablissemang tryckes
 vara det. Han förbrödde henne väl eldiga, men det
 gav en sådan icke till i hans uppförande mot henne.
 i symmetri i dessa utseende stunder — i älskarsvårde
 han hade ännu alltid den uppmärksamhet som mannen
 är såvitt sin hustru, så länge hon ännu är hans
 namn. De stunder han tillbringade i hemmet voro
 hans barn i symmetri hans lille älskliga Ottilie, hans
 gunga glädje, hans älskag och icke sällan de han
 stöt henne till sitt hjerta, känslfullt följande med
 henne, öppnade någon ord för med i hennes hjerta.
 mörka lockar. I sådant stund var i en stund
 Hedda, denna gunga, trofaste vän, led all djupare
 och djupare. All som hon fruktade att det enda var
 oförklarligt, men i samma mån voro också hennes barn
 förgnare och varnare. Och återsten den älla, varn-
 hjerta återsten, hade omödet förtukt, som alla
 trodde följande af sitt faderliga bekymmer. O, att
 söja öfver ett följande barn, någon icke detta följande

Fyrtiofjerde kapitlet.

Man var i Februari, den månad då hufvudstadens nöjen kunna sägas vara i sitt flor, och den vinter, då de händelser vi här berätta timade, gaf full rättvisa åt denna iakttagelse; man påstod till och med att den var lystrare och mera rik på nöjen än någon af de föregående, åtminstone hade Rosalie aldrig roat sig så mycket. Man hade kunnat säga, och man sade det äfven, att hon lefde i ett nöjenas rus, i en slags feberysel, och detta senare ända till den ytterligaste grad.

Ryktet hade länge talat om en maskeradbal, som skulle gifvas i ett af de utländska ministerhotellen och hvilken — så sade man — skulle öfverträffa alla föregående, äfven de mest glänsande tillställningar.

Rosalie hade mycket längtat derefter och i hemlighet fröjdats sig deråt. Hon hade valt sin roll och beställt sin kostym, hvilken i elegans och smak skulle fördunkla alla andras. Hon kunde hela vintern sägas hafva stått som på en täffingens arena, hvarest hon, för att vinna priset, offrat hjertats och hemmets dyrbaraste skatter, samvetslugn, rykte, kärlek och frid, och nu, när detta pris ändå var nära att frånröfvas henne, då — det fanns ingen ytterlighet, till hvilken det icke kunde föra henne, intet svindlande bråddjup, för hvilket hon ryggade tillbaka!

När svartsjukan fått insmyga sin förhärjande dynamit i den glödande passionen, då är explosionen icke långt borta!

Rosalie hade hela vintern tagit lektioner i spanska språkets talande. Fabian hade undrat deröfver, men som han numera till sin hustru sällan ställde annat än de nödvändigaste frågor, så var han okunnig om orsaken dertill. Ack, den stackars mannen kunde icke ana, att dessa lektioner voro förberedelser till maskeradbalen! Rosalie skulle der uppträda som spanjorska, och hon ville icke blott i dräkt likna Hesperiens sköna döttrar, hon ville äfven kunna tala deras tjugusande språk, såväl för att i allt kunna återgifva den röle hon iklädt sig, som ock för att obehindradt kunna uttrycka sig på det språk, som hon visste att få af maskeradgästerna förstodo.

Reuterstam hade tillbringat mera än ett år i Spanien, och var lika förtjust i detta land som uti dess tärnor!

Den stora dagen nalkades, och Rosalies oro och häftiga själsspänning voro i ständigt tilltagande. Bland det som icke minst bidrog härtill var, att Rosalies sömmerska farligt insjuknat ooh det värsta af allt, i svåra smittkoppor.

Man rådde henne att taga en annan, men bland alla Stockholms sömmerskor fanns icke mer än *denna*, som hon gillade, ingen mer än hon, som så fördelaktigt, på ett så plastiskt sätt kunde presentera hennes figur, hennes förtjusande former!

Rosalie hade dagligen bud hos sömmerskan för att göra sig underrättad om hennes tillfrisknande, och med hvarje dag voro underrättelserna allt mer och mer till-

fredsställande, och hon hoppades snart kunna komma för att taga emot maskeradkostymen.

När Fabian genom Hedda fick höra detta blef han nästan förskräckt; han tänkte på denna farliga, smittosamma sjukdom, huru lätt den genom sömmerskan kunde öfverföras till hans hustru och barn, och Gud vet, om icke de senare voro hans första tanke!

Han talade vid Rosalie både allvarligt och bevekande, föreställande henne de möjliga följderna af sömmerskans besök, men Rosalie skrattade, kallade honom barnslig och skuggrädd, och — sömmerskan anlände. Barnen voro inlåsta i barnkammaren och Hedda ansvarig för att de under alla de dagar, som profning och märkning varade, icke fingo lemna detta rum och ingen af dem, som voro i den ringaste beröring med sömmerskan, dit inkomma.

Baldagen var inne. Rosalie, som den föregående dagen känt ett lindrigt illamående, kände det nu i ännu högre grad. Hon var trött och hufvudet hade en tyngd som plågade och ännu mer oroade henne. Hennes utseende var också förändradt. Fabian märkte det vid middagsbordet, der hon icke smakade en enda bit. Han bad henne, han bönföll hos henne, och det i den fordna varma tonarten, att hon skulle försaka maskeraden och icke exponera sig för att der insjukna. Han sade henne allt hvad både hjerta och förstånd föreskrifva. Men allt var förgäfvets. Hon förnekade sitt illamående, på samma gång som hon sade, att hon för intet pris cederade ett nöje, hvaråt hon så mycket gladt sig och för hvilket hon gjort så stora depenser och der hon var säker att hon i kosty-

mens elegans och rölens utförande skulle täfla äfven med de mest utmärkta.

“Du gör hvad du ångrar, Rosalie!” sade Fabian slutligen nästan profetiskt, då han fann att ingenting kunde beveka henne. “Men det gifves en, som är mäktigare än din vilja, och kanhända är stunden nu inne, då Han skall säga dig: “Härintill skall du gå, men icke vidare!”

Med dessa ord och med utesäglig smärta lemnade Fabian sin hustru, och den dyrbara elegans, om hvilken hon så mycket talat, kunde icke locka honom hvarken att innan hennes afresa återse henne eller att begagna sig af bjudningen och åtfölja henne till maskeraden.

En djup suck frampressades ur Fabians bröst då han hörde bullret af den vagn, som bortförde hans, som han tyckte, förlorade hustru.

“Jag har förtjent det!” suckade han i djupet af sin själ, och den kära vålnaden af Nanna framstod åter för hans själs öga, nu, som alltid, mild och hug-svalande!

Maskeraden var lysande, var såväl i afseende på lokal, arrangemanger, eklärering och kostymer af en så bländande effekt, ett så sydländskt berusande féeri, att man påstod, att sedan snillekonungens dagar hade vår hufvudstad icke kunnat presentera något dylikt.

Hela den stora, praktfulla våningen var — med undantag af matsalen — upplåten och dekorerad för maskeraden. Den förtjusande salongen med sina doftande rosengrupper, sina strålände ljusfloder, sina hänryckande toner, sina mångfaldigt skiftande masker, och de många sidorummen, hvilka bjödo än på lockande

buffeter, än på dystra, romantiska grottor, täcka boskéer, blomsterterasser och lappkåtor — visst var anblicken af allt detta nästan förtrollande!

Rosalies uppträdande väckte, som hon sjelf hade förespått, både uppmärksamhet och beundran, såväl för hennes eleganta, troget återgifna spanska dräkt, som ock för hennes praktiska kännedom om det spanska språket, och som man aldrig hört att hon kände detta språk, långt mindre med fullkomlig lätthet talade detsamma, så vederlade detta hos de flesta den förmodan, att det kunde vara fru Gyllenflygt. Bland dem som mycket sysselsatte sig med den förtjusande spanjorskan var Reuterstam. Icke underligt, han var en af de få, som kunde tala det spanska språket.

Han delade dock sin tid och sina gracer mellan henne och en liten näpen finska, som, likt många af hennes hemlands döttrar, på ett ganska pikant sätt medelst kiromantien förutsade de masker, som ville räcka henne sin hand, deras framtida öden.

Rosalie hade genast vid hennes första åskådande i profetissan igenkänt den flicka som gjorde representationen af "Don Juan" till en Tycho Brahe-dag och sedan framkallat så många dylika, ja, långt svårare dagar, och som nu i hennes hjerta insmugit svartsjukans förhärjande gift!

De stodo nu båda på täffingsarenan med den frihet, som en maskerad skänker, och denna afton — Rosalie kände det nästan svindlande — skulle en af dem eröfra priset!

Den lilla profetissan tycktes icke tänka derpå; hon spelade okonstladt och naivt sin röl, spådde och talade med grefven som med alla andra, Rosalie deremot var i ett i superlativ grad exalteradt tillstånd, i en både lekamlig och andlig feberyrsel; men hon kände

icke det förra, kände icke huru sjukdomens vampyrer allt mer och mer sögo sig in i hennes varelse.

Glödande och inspirerad sjöng hon sina spanska sonnetter, behagligt knäppande på den guitarr, som hängde i ett purpurband öfver hennes bröst och skuldror. Hon var öfver allt med sitt skämt och sin sång. Än sjöng hon vid buffeten en liten glad marketarvisa, än i boskén en tjusande serenad, i grottan en glödande kärlekssång, under det att hennes pulsar häftigt slog och feberns glöd brann på hennes kinder, ja genomglödgade hela hennes varelse.

Så som denna afton hade Fabian aldrig varit till mods. Hans själ var en tummelplats för brännande qual, marterande oro och en fruktan, en bäfvan, som stode han vid ett bråddjup, omöjligt att undvika.

Och alla hans tankar, all hans oro voro så uteslutande koncentrerade kring Rosalie, att han knappast för ett ögonblick kunde fasthålla ett annat föremål — icke en gång de så kära barnen, som eljest utgjorde hans tanke- och glädjeämne. Och till både förvåning och smärta upptäckte han hvad han icke ville, och hvad han icke på länge förstått — att Rosalie ännu egde ett rum i hans hjerta.

Hon var sjuk — ack, säkert mycket sjuk — men hon ville icke känna, icke förstå det! suckade han, och stora, brännande tårar droppade ned ur hans ögon.

Man sade honom att bordet var dukadt. Han ville icke förtära något. Han satt i samma soffhörn och i samma ställning som då han hörde ljudet af vagnen, hvilken förde hans hustru till maskeraden. Det var som kunde han icke lemna denna plats.

Hastigt uppreste han sig. Han ringde.

“Skaffa mig så fort möjligt är en vagn!” tillsade han betjenten.

Han öppnade garderobdörren och framtog den svarta domino han anskaffat, då han ämnade sig på maskeradbalen.

Fabian var i allt liflig, äfven i hvad som rörde toaletten, och innan vagnen hunnit ankomma, stod han färdig, väntande derpå.

Han tillsade kusken att vänta vid ministerhotellet, och skulle han komma att dröja, så skulle han låta underrätta honom derom.

Utan att blifva observerad inkom han i balrummet tillika med flera masker, hvilka äfven först nu anländt. Hans öga spejade, det fanns såväl för det, som för hans tankar, blott ett enda föremål. Jo, väl ännu ett, men dessa båda voro så förenade, att de för honom icke kunde åtskiljas.

Den fullstämmiga gardesmusiken spelade upp en vals. Det var Sofia-valsens af Strauss, hvilken på trettioalet gjorde furore på alla baler, såväl för sina vackra toner, som kanske ännu mer för den romaneska tilldragelse, hvilken musiken skulle återgifva. Men härpå tänkte icke Fabian. Han tänkte att denna vals var den första han dansat som förlofvad med Rosalie.

Men denna stund fick icke vara en minnets stund, det var snarare en rekognosceringens.

Hans öga sökte, men Rosalie fanns icke bland de kringsväfvande paren. Men han saknade ännu en annan, och en vulkanisk låga började bränna i hans ådror. Han lemnade salongen och gick, nästan smygande, in uti sidorummen. Han mötte derinne flera masker, men han såg dem knappt.

“Tag vara på din hustru, Gyllenflygt!” ljöd nu en röst djupt in i hans öra, och en kraftfull hand lade

sig på hans skuldra. "Gå till venster, och längst in finner du henne i grottan!" fortsatte stämman, hvarefter masken aflägsnade sig.

Det brusade för den stackars Fabians öron, det svindlade för hans ögon, men honom nästan omedvetet togo hans steg den riktning masken antydt.

Till grottan, hvilken utgjorde det innersta af den stora våningen, ledde från lappkåtan en allé af granar. Belysningen i grottan var mystiskt dunkel, men likväl tillräcklig att för ett spejande öga från den gröna torfsoffan redan på afstånd förråda en ljus sidenklädning.

Fabian ändrade kosa, och i stället för att fortsätta vandringen i allén, smög han sig bakom densamma, lika tyst, men icke lika lugn som man tänker sig en ande.

Redan hörde han hviskande röster, och när han lutade örat mot de täta grenar, som bildade det lilla eremitaget, kunde han uppfånga hvarje ord. O, hvilka ord för den arme Fabians hjerta!

Men han stod stilla, orörlig, med en slags vällust insupande de ord, som gäfvö honom visshet om hans hustrus trolöshet, likt sjelfmördaren, som leende dricker droppe efter droppe af den glödande giftbägaren. Men när Reuterstam slog sin arm om hans hustrus lif, och hon likasom vanmäktig sjönk i hans famn, då — hade Fabian i detta ögonblick haft en revolver i sin hand, är ovisst om icke den lysande och glädje jublande maskeradbalen upplöst sig i en gripande, blodig tragedi!

Granarne, mot hvilka Fabian stödde sig, darrade märkbart. Reuterstam märkte det med bäfvan. Han ville lemna grottan, lösslita sig ur Rosalies famn, men, o ve! hon låg afdånad, liflös i hans armar.

Sakta och bäfvande försökte han undkomma detta annars säkerligen så kära fångsel, men granarne rörde sig som om en häftig vind dragit genom deras kronor. Med våld slet han sig från den vanmäktiga qvinnan, som nu nedsjönk på golfvets gröna mossas; i samma ögonblick lemnade han med brådskanie steg grottan.

Helt oförmodadt mötte han i allén den finska, täcka spåqvinnan.

Med den rutinerade verldsmannens säkerhet och elegans bjöd han henne armen, bedjande att med henne få dansa en mazurka, som orkestern i samma ögonblick spelade upp, och detta allt utan att på minsta sätt förråda den mindre behagliga öfverraskning, som hennes oväntade åsyn i detta ögonblick förorsakat honom.

Fabian var i ett nästan förvirradt tillstånd. Han lemnade dock sin plats och gick åter in i allén, hvarifrån han klart kunde se sin liflösa, öfvergifna, på det mossiga golfvet liggande hustru. Några minuter stod han försänkt i denna hemska åsyn. Ett hånande, iskallt, nästan demoniskt leende vanställde hans vanligen så milda anletsdrag, och hans hjerta nästan frossade i en diabolisk fröjd.

“Ja, du må ligga der! Du har icke bättre för-tjenat; ”ljöd nästan hväsande öfver hans skälfvande läppar. “Icke blir det din förtrampade, bedragne, förskjutne make som hjälper dig! Han må hjälpa dig! Han — den nedrige förföraren!” Och Fabian knöt krampaktigt sin hand och hans ögon sköto mörddande blixtar.

“Nej, jag uthärdar icke längre denna åsyn!” En djup, ihålig suck åtföljde dessa ord, och han tog några steg nedåt allén. Men hastigt vände han sig åter, och inom ett ögonblick stod han inne i grottan, med ögat ofväntadt fästadt på den ännu liflösa Rosalie.

“Hon var dock en gång min maka — min älskade maka!” suckade han ur djupet af sin själ, och ett par stora tårar droppade ned på hans sammanknäppta händer. Och han gick fram till den afdånade, försökte att uppresa henne, och lyckades omsider att få henne upp på torfsoffan, hvarest han nedsatte sig med armen om hennes lif och med hennes hufvud hvilande vid sitt bröst.

Och han satt der kärleksfull som en mor med barnet i sina armar, och han strök smekande hennes kind, ömt hviskande hennes namn.

Rosalie rörde sig sakt.

“Är det min Arvid?” hviskade hon med svag stämma, i det hon till hälften uppslog sitt öga.

En ögonblicklig häftig strid kämpade i Fabians hjerta.

“Nej, Rosalie, det är din make, din Fabian!” ljöd svaret, mildt som en darrande flöjtton.

“O, min Gud, min Gud!” stammade Rosalie nästan ljudlöst, och hennes hufvud sjönk vanmäktigt ned mot soffan, hvarest Fabian försökte nedlägga henne så beqvämt som möjligt, hvarefter han aflägsnade sig.

Bekant med våningens inredning visste Fabian att från det rum som bildade gröttan, fanns en utgång till en korridor, dit han genast begaf sig.

Lyckan gymnade honom, ty i korridoren mötte han en af husets betjenter, hvilken var honom väl bekant! Till honom sade han, att hans hustru häftigt sjuknat, att han således måste genast föra henne hem, hvilket han bad betjenten omtala för grefvinnan, med böner om hennes förlåtelse. Vidare bad han betjenten anskaffa sin hustrus kappa och bära den i grottan, sägande att han icke kunde anskaffa kontramärket, men att den var lätt att finna, emedan hon alltid medförde

en rem med hennes namn, som knäpptes om de kläder, hvilka tillhörde henne.

“Ja herr kapten, jag vet hvar hennes nåds pelis är, ty det var jag, som aftog och upphängde densamma och jag skall i ögonblicket vara i grottan med allt som tillhör hennes nåd!” svarade betjenten bugande.

Fabians utnämning till kapten hade samma dag varit omnämnd i tidningarne. Betjenterna i de förnäma husen stå vanligen icke efter sina herrar uti iakttagande af dekorum.

Vid sin återkomst fann Fabian Rosalie alldeles vanmäktig, nästan fullkomligt oredig, och han behöfde den vänlige betjentens hjälp för att kunna få henne ned för trapporna och upp i vagnen.

Vid Rosalies återkomst till sitt hem var hennes tillstånd i hög grad beklagansvärdt. Febern var våldsam, hufvudvärken svår, halsen värkte och i hjertgroppen kände hon en plågsam smärta.

Rosalie hade flera dagar satt viljans och lidelsens energiska kraft mot sjukdomens tilltagande symtomer, men naturens hämd uteblifver aldrig, om man vågar våldföra sig på densamma!

Hyrkusken hade, åtföljd af betjenten, farit omkring halfva staden för att försöka anskaffa en läkare, men klockan var tolf, somliga voro borta, andra insomnade, med ett ord, de kunde ingen anskaffa.

Natten var svår, feber och hufvudvärk våldsamma, och de der små upphöjda röda fläckarna, kroppornas vanliga signalement, började den ena efter den andra visa sig på den sjukas ansigte. O, hvar voro nu ungdomens och fågringens rosor?

De små olycksbådande profeterna hade således uttalat Rosalies dom, redan före läkarens ankomst. Han hade endast att underteckna densamma.

En fasansfull aning hade sagt Rosalie hvad sjukdom hon hade, men hon saknade mod att af läkaren göra sig förvissad derom.

Hennes sinnesstämning var förfärlig, ja, stundom nästan vild, och det hjälpte icke att läkaren ålade henne sans och lugn.

Fabian sade nästan intet, men en outsäglig bedröfvelse stod att läsa på hans ansigte och i hela hans väsende, och han bad läkaren göra allt som stod i hans förmåga.

Så fort Fabian kunde skilja sig från sjuksängen, gick han till Öfverstens för att meddela dem den sorgliga underrättelsen och bedja dem att hans små barn finge komma till dem.

Fabian hade bäfvat och med djup smärta meddelat sin svärfader den sorgliga nyheten, och med så mycket större skäl, som öfversten ännu icke var fullkomligt återställd från sin sjukdom.

“Och det är således smittkoppor?” sporde öfversten med ett lugn, som förvånade Fabian, och denne bejakade sin svärfaders fråga. “Var då icke så bedröfvad, min son! Gud är god! Rosalie må lefva eller dö, så är hon numera icke förlorad!” utbrast öfversten efter några ögonblicks tystnad, och öfver hans ädla anletsdrag utbredde sig ett slags fridsskimmer, och han utsträckte kärleksfullt sin hand mot Fabian och ett par stora tårar sipprade långsamt ned ur hans öga.

Och barnen kommo till öfverstens, åtföljda af barnpigan, men Hedda stannade hemma, ty ehuru en sjuksköterska var anskaffad, ville dock Fabian att den gamla, trogna och pålitliga tjenarinnan icke ett ögonblick skulle lemna den sjuka.

Och sjukdomen utvecklade sig våldsamt och förfärligt till s. k. svartkoppor, denna den svåra sjukdomens värsta och farligaste grad.

Under Rosalies stundom våldsamma yrsel och feberfantasier uppenbarade hon, ehuru på ett oredigt och osammanhängande sätt, att maskeradbalen och dess tilldragelser hufvudsakligen sysselsatte hennes tankar, och Hedda var så glad, då Fabian var frånvarande under dessa stunder.

Länge sväfvade Rosalie mellan lif och död, och hade hon än varit hvad hon bort vara, en pligttrogen och kärleksrik maka, hade aldrig Fabian med djupare bekymmer och en mera brinnande oro kunnat afvakta den ovissa utgången, och alla förvånade sig öfver hans kärlek, hans exemplariska uppförande.

Faran för lifvet var omsider förbi, men icke oron och plågorna. De svartaktiga kopporna voro så många och så stora, att de nästan sammansmält till en enda massa, och de fordom så blixtrande ögonen syntes nu blott som tvänne springor, ingömda i sår och svullnad.

Att det var koppor, det hade Rosalie länge vetat, men hon visste icke deras rysliga och följdrika beskaffenhet; men nog förstod hon att de voro svårare än man velat säga henne.

Hon hade icke ännu haft mod att göra den fråga som för henne kunde kallas en lifsfråga, nämligen om kopporna i hennes ansigte skulle kvarlemna svåra och långvariga ärr. Hon hade alltid bäfvat tillbaka för det möjliga fasaväckande svaret.

Sjuksköterskan hade lemnat henne. Hon hade icke rätt kunnat tåla henne, emedan hon, sedan Rosalie blifvit bättre och bitterligen klagat öfver sin sjukdom, bedt henne bedja Gud om hans hjälp. "Du vet att jag icke kan tåla några läserskor," sade hon till

sin man, och förklarade att han, om han ville att hon skulle blifva frisk, genast skulle afskeda henne. Den nya kammarjungfrun hade intagit hennes plats.

En dag då den sjuka var ensam med denna, hade hon bedt att hon skulle gifva henne en spegel.

Kammarjungfrun dröjde tvekande.

“Vågar du vara olydig mot min befallning?” utbrast Rosalie med otyglad häftighet.

Kammarjungfrun vågade icke längre sätta sig emot hennes vilja, ehuru hon kände sin matmor tillräckligt för att förstå hvilken fruktansvärd scen, hennes lydnad skulle framkalla. Bäfvande räckte hon henne spegeln.

“Hjelp mig nu, så att jag kan få sitta uppe!” tillsade Rosalie. “Såå! Håll nu spegeln så, att jag kan se mitt ansigte och icke blott spegeln!”

Kammarjungfrun höjde spegeln.

Det vore omöjligt att beskrifva den häftiga förskräckelse, den nästan vilda förtviflan som bemäktigade sig den sjuka och som satte hela hennes varelse i vildt uppror vid denna anblick, vid den förfärliga anblicken af sig sjelf!

Ack, hon som så ofta med stolthet, tjusning och beundran betraktat sitt rosiga och ungdomliga ansigte, som i ensamhetens långa stunder kunnat försjunka i hänryckning af den bild spegeln visat henne, hvad skulle hon nu icke känna, tänka och lida, när hon såg detta samma ansigte vanställdt, fasaväckande, oigenkänligt?”

Med isande, men leende hån betraktade hon stilla-tigande den bild spegeln visade henne.

Kammarjungfrun bäfvade, ty hon såg huru vulkanen flammade under isskorpan, huru explosionen närmade sig utbrottet!

“Och detta vidunder, detta Medusehufvud är mitt!” utropade Rosalie slutligen med en stämma gnisslande

af raseri. "Detta är då den firade, den tjusande Rosalie! O, du demoniska glas, du som visat mig att min fågning är förlorad, du skall åtminstone icke längre visa mig denna rysliga bild!" Och utan att kammarjungfrun kunde hindra det, slungade hon spegeln ur hennes hand, och i oräkneliga spillror dansade det nyss så blänkande glaset kring golfvet, på samma gång som Rosalie under ett häftigt anskri nedsjönk på kudden.

Efter detta ögonblick återkom febern, yrseln infann sig ånyo och Rosalie sväfvade åter några dagar mellan lif och död, men lifvet segrade ännu en gång.

Med hennes återvändande sinnesredighet återkom äfven minnet af att hennes skönhet var förlorad och hon uttömde sin vrede mot läkaren, mannen och Hedda som icke småningom beredt henne derpå.

Läkaren försäkrade lugnande, att sedan kopporna affallit, skulle ärren icke blifva så farliga som Rosalie föreställde sig; de skulle småningom minskas och slutligen nästan alldeles försvinna.

"Men min hy, mina ögons glans återfår jag dock aldrig!" utropade hon och föll i en häftig spasmodisk gråt.

"Men säg mig, Rosalie, hvarför sörjer du så mycket öfver ditt, som du fruktar, förlorade utseende?" frågade Fabian henne en dag, då han var ensam med henne.

"Hur kan du göra en så dum, en så orimlig, ja, hjertlös fråga?"

"Nej, svara på det jag frågade dig!"

"Skulle jag icke sörja? Menniskor skola ju icke igenkänna mig!"

"Hvilka människor menar du?"

"Jag menar *alla*!"

“Men bland dessa får du åtminstone icke inbegripa din far, din man, dina barn och dina vänner! Och säg mig, min Rosalie, är det icke nog att vara igenkänd och älskad af dem?”

Fabian utsade dessa ord med varm innerlighet och fattade med båda händer ömt sin hustrus hand. Rosalie syntes förlägen och rörd, kanske dock egentligen det förra.

“Men säg mig, Fabian, kan du verkligen undra öfver, att man vid tjugutre år icke kan vara känslolös för förlusten af behag och utseende?”

“Nej, min Rosalie, deröfver undrar jag visst icke, ty äfven den, som långt mindre än du njutit häraf skulle icke utan ledsnad och saknad se sitt utseende förändradt; men för det första så återfår du det, om icke fullkomligt, så ändock vida mer än du nu vill och kan föreställa dig. Och sedan, min Rosalie, ville jag så gerna att du i denna förändring skulle se en högre mening, skulle förnimma ett: “Gif akt!“ Du har hitintills — jag får ju tala uppriktigt? — endast sökt vinna genom ytans behag, genom de behag du nu tror dig förlorat. Men, Rosalie, Gud har jemte ditt blomstrande utseende gifvit dig så mycket annat intagande och älskligt, gifvit dig dessa själens och begåfningens behag, som hvarken tid eller sjukdom kunna härja. Hitintills har du förbisett och vanvårdat dem. Du har icke ur denna ovanskliga skattkammare upphemtat dina skatter. Nu, Rosalie, är stunden inne att begynna göra det. Med dessa behag vinner du varaktig beundran, vinner aktning och tillfredsställelse, vinner den kärlek, som icke bleknar med rosorna på dina kinder, med glansen i ditt öga!“

Rosalie syntes tankfull.

“Men i salongen skola ju ändå alla fördunkla mig?”

”Men i hemmet skall du fördunkla, skall du tjusa dem alla!”

”Ack, Fabian, jag har blifvit så van vid verdens hyllning, att jag icke kan lefva utan den!”

”Ja, hitintills har ditt lefnadsmål varit verdens hyllning, låt den hädanefter blifva verdens högaktning! Ack, tro mig, Rosalie, så ytlig och flärdfull än verden är, så kan hon ändå icke neka sin högaktning åt den, som verkligt gör sig förtjent deraf!”

”Och mina egna barn skola icke ens känna igen mig!”

”Nej, ty de hafva aldrig i dig egt en mor i detta ords skönaste mening! Men blif det hädanefter, och du skall få se och känna, att hela verdens hyllning är icke värd, kan icke uppväga en enda af deras kärleksrika smekningar!”

”Och du, Fabian, skall *du* ännu kunna älska mig?”

”Ack, Rosalie, det är först under din sjukdom, som jag ånyo börjat göra det, som du med hvarje dag blifvit mig kärare! Du har så länge genom din ytlighet, din fåfänga, din glömska af man, barn och hem, arbetat på det, som slutligen nästan lyckats dig, nämligen att alldeles utsläcka min kärlek. Nu känner jag den åter vakna likasom till ett nytt lif, och det beror nu endast af dig att allt mer och mer upptända den i mitt hjerta!”

Rosalie räckte Fabian kärleksfullt sin hand och han tyckte sig se skimret af en tår i hennes öga.

Följande dagen hade Rosalie ett besök af sin far. Han hade icke förut fått tillstånd af läkaren att lemna sitt hem, ehuru mycket hans fadershjerta af många skäl längtade till sin sjuka dotter.

Öfversten hade ett långt samtal med henne. Det rörde sig om samma ämne, ehuru han ändå, såväl i kraft af sin faderliga rättighet, sitt allvarliga lynne och sin

rika lifserfarenhet, djupare genomgick det; och den glade, tacksamme fadren lemnade sin dotter med säkrare förhoppningar om hennes moraliska förbättring än han på åratals egt.

Friherrinnan, som i anseende till en svår vårfrossa icke så ofta kunnat besöka sin brorsdotter, var nu fullkomligt återställd och blef sedermera hos henne en daglig gäst.

Från hennes ädla och kärleksrika hjerta utgingo många visa och varnande lärdomar, och Rosalie tycktes verkligen nu, till friherrinnans innerliga glädje, med hvarje dag allt mer och mer akta derpå. Och Rosalies sjukrum var ofta ett stilla och ljufligt fridshem för bön och kärlek, ehuru väl att konvalescentens naturliga oro och häftighet öfver det långsamma tillfrisknandet och sorgen öfver hennes icke återvändande fågring mången gång likt en stormil genombröt det stilla lugnet.

Hos Rosalie vaknade nu, till allas och isynnerhet Fabians glädje, en varm längtan efter hennes barn; men som kopporna icke voro riktigt affallna, vågade man icke låta dem komma i hennes närhet. Läkaren lofvade dock att det icke skulle dröja, länge förrän hon finge se sina små älsklingar.

Rosalie hade flere dagar varit klädd, ehuru hon ännu icke fått skåda den klara Junihimlen, ty som hennes ögon ännu voro svaga, så voro rullgardinerna mer än till hälften nedfällda.

Det var en herrlig sommarqväll. Ventilen stod öppen, och den friska, balsamiska luften inströmmade likt ljufva lifsfläktar i Rosalies rum.

Rosalie bad att man skulle skjuta hennes hvilstol till fönstret och draga upp rullgardinen. Hon längtade efter åsynen af himmel och menniskor. Man uppfyllde hennes önskan.

Med hufvudet nedlutadt i handen, hvilken med stöd af armbågen hvilade mot fönsterkarmen, satt Rosalie försänkt i djupa tankar och sig så fullkomligt olik, att man från gatan omöjligt skulle kunnat igenkänna henne.

Endast Hedda var inne i rummet, och hon satt längst ned vid dörren, andäktigt läsande en nyss utkommen predikan af Wallin.

Drottninggatan hvimlade som vanligt af människor, men Rosalie tycktes icke gifva akt derpå. Hon betraktade det blå, höghvålfda himlahvalfvet och försjönk sedan i sin egen inre värld.

Hastigt ljungade hennes öga, hennes ärriga kind flammade i mörka lågor, och en nervös skälfnings skakade våldsamt hela hennes varelse.

Ack, Reuterstäm hade gått förbi, glad och strålalande, ty vid hans sida och med armen hvilande i hans gick den täcka Sibyllan från Suomis land, hvilken redan en månad varit hans fästmö, ehuru ingen velat meddela detta åt Rosalie.

Deras blickar voro djupt försänkta i hvarandra, med de trolofvades privilegierade rättighet.

Ack, han, hvars öga så ofta spejande och kärleksfullt skådat upp mot första våningen af detta hus för att möta Rosalies blick, för att mottaga och besvara hennes ömma, betydelsefulla helsning — han egde nu hvarken blick eller tanke för detta hus, för alla minnen som gömde sig inom dess murar!

Ett djupare töcken lade sig öfver Rosalies blick, och hon förde båda händerna hårdt mot det stormande hjertat.

Detta ögonblick kastade tärningen. Ack, nu talade samvetsånger, sårad kärlek och förödmjukelse med höga, skärande stämmor vaxelvis i Rosalies själ och

verkade allsmäktigare än alla de varnande ord, alla de föresatser hon förut fattat.

“För *honom* har jag uppoffrat *allt* — Gud, samvete och pligt!” suckade hon ur djupet af sitt krossade hjerta. “För *honom* har jag glömt, förtrampat make, barn och fader! För honom var jag nära att glömma *allt*! Nej, nej, jag kan icke tänka den tanken till slut! Och han — han går nu, glömsk af mig och af de eder han svurit, säll och tjust och lycksalig vid en annans sida! O, att han *så* skulle löna min kärlek, så snart svika sina löften! Dock, synden straffar ju alltid sig sjelf och blir ytterligare straffad,” tillade hon ödmjukt och förkrossad. “Måtte Gud förlåta både honom och mig, och måtte minnet af detta ögonblick stärka mina vacklande föresatser!” suckade hon ur djupet af sin själ, under varma tårar och gömde ansigtet i sina händer.

Hedda, hvars närvaro Rosalie alldeles förgätit, hade noga följt alla hennes rörelser, för att kunna vara till hands, i fall krafterna öfvergåfvo henne, närmade sig i det ögonblick, då Rosalies hufvud vanmäktigt nedsjönk, för att taga henne i sina armar, men Fabian inkom i samma ögonblick och lade kärleksfullt hennes hufvud mot sitt bröst.

“Min Rosalie! Hvad i Guds namn fattas dig?” utropade han med verklig ångest, då han hörde hennes höga snyftningar och kände slagen af hennes stormande hjerta.

Rosalie såg upp med en blick af djupt, obeskrifligt uttryck.

“Fabian, tag mig åter och förlåt mig!” snyftade hon. “Jag *vill*, jag *skall*, med Guds hjälp, blifva en trogen, en kärleksrik maka!” Och under en ström af tårar kastade hon sig i Fabians öppnade famn med armarne hårdt slutna om hans hals.

Efter denna afton syntes Rosalie märkbart förändrad, syntes mera lugn, mera stilla, mera kärleksfull mot sin omgivning och sökte allt mera efterkomma deras önsknigar samt innerligare längta efter sina barn.

Äntligen kom den efterlängtade stunden. Rosalie var djupt rörd. Ottania kände igen sin mamma, hvilken aldrig förut slösat på henne så många och så ömma smekningar.

"Hvarför kysser du mig i dag så mycket? När du var min vackra mamma kysste du mig aldrig!" sade den lilla treåriga flickan med tjusande naiveté. En smärtans siroccovind drog genom modrens själ, och säkert gömde sig i den både förebråelse och saknad.

"Din vackra mamma förstod icke att älska sitt lilla barn, men ser du, min lilla Ottania, din fula mamma förstår det!" svarade hon under varma tårar. "Säg mig nu, min Ottania, hvilken håller du mest af, antingen din vackra eller din fula mamma?" tillade hon leende.

"Den fula, den fula, för hon är så snäll mot mig!" svarade den lilla flickan med ett strålände leende.

"Gud välsigne dig för det, mitt lilla älskade barn!" utbrast modren rörd och kysste åter sin lilla flickas rosenläppar. "Din fula mamma skall också alltid bli snäll mot dig."

"Och då blir du ändå min vackra mamma, för Hedda har sagt, att den som är snäll, är alltid vacker!"

Den lycklige fadren gret af glädje, kyssande ömsom sin hustru, ömsom sin lilla flicka under de ljufvaste smeknamn.

Under allt detta låg den lilla gossen glad och leende i modrens knä, jollrande på sitt barnaspråk och såg på henne med de klara ögonen.

Ack, det var första gången som Rosalie kände att detta språk kan vara en ljuf musik för en moders hjerta!

Alla medlemmarne af öfverstens familj, äfvensom Fabians syster, likasom täflade att visa Rosalie ömhet och grannliga uppmärksamhet. Det var som ville de derigenom befästa de goda känslor och föresatser, som nu dvaldes inom hennes bröst. Likasom till följd af en tyst öfverenskommelse undveko de alla ämnen, som stodo i förening med Rosalies förflutna lif och förnämligast allt, som kunde hafva den ringaste beröring med maskeraden. Sjelf undvek hon äfven detta sorgliga, anklagande ämne, ehuru hennes tankar troligen ofta sysselsatte sig härmed.

Emellertid fortgick Rosalies förbättring med stora steg, och i medio af juni kunde hon sägas vara nästan fullkomligt återställd. Hennes utseende deremot hade icke på långt när återfått hvad det förlorat, ehuru väl att äfven detta betydligt förbättrats, men ärren voro ännu djupa och hennes hy af en grof, nästan blårod färg; men det låg ett uttryck af godhet och frid, af kärlek och ödmjukhet öfver det ärriga ansigtet, i det ännu så klara ögat, som gjorde Rosalie vacker i detta ords rätta betydelse. Åtminstone syntes hon så i sin mans och sin faders ögon, hvilka aldrig — i synnerhet hvad det beträffar den förstnämde — funnit henne så älskvärd och älskat henne så innerligt som nu, aldrig funnit henne så värdig hans kärlek.

Det var en afton i medio af Juni, denna herrliga tid, då naturen nyss passerat öfvergångspunkten från vår till sommar, då hennes pulsar slå så varma, men

utan denna högsommarens förtärande glöd, som slutligen förbränner hennes egen skönhet.

Rosalie skulle denna afton taga en promenad i vagn. Hon hade redan förut många gånger gjort det, och hade då alltid haft någon eller några till sällskap. Nu ville hon icke åtföljas af någon mer än af sin man, icke en gång hennes nu så kära Ottania fick som vanligt åtfölja mamma.

“Vädret är i afton så herrligt, vi få ju därför fara långt? Icke sant, min Fabian?” sade vänligt Rosalie, sedan de satt sig i vagnen.

“Det beror naturligtvis alldeles af dig! Att vägen för mig i ditt sällskap aldrig blir lång, det behöfver jag icke säga dig,” svarade Fabian med ömhet. “Men åt hvilket håll skola vi fara!”

“Åt Norr tull, om du vill som jag!”

Fabian tillsade kusken — som var hans svärfaders, ty de begagnade alltid hans ekipage för sina promenader — att taga den väg som Rosalie önskat.

Rosalie satt långt tillbakalutad i vagnen, med hufvudet stödt mot Fabians bröst och med det dubbla floret djupt neddraget. Hon talade icke mycket och tycktes icke gifva akt på den böljande menniskomassa, som rörde sig på gatorna.

“Stackars Rosalie, hon sörjer sitt fordna blomstrande utseende! suckade Fabian och såg med ömt medlidande på sin hustru.

“Åh, Gud ske lof, nu hafva vi den hvimlande staden bakom oss!” utbrast Rosalie, då vagnen passerat Norr tull, och hon kastade floret tillbaka, fattade Fabians hand och såg på honom med ömma nästan bönfallande blickar.

Fabian besvarade med varm innerlighet hennes ömhet.

“Hvart eller hur långt skola vi fara!” frågade han, sedan de kommit några bösshall utom tullen.

“Såvida du icke ändrar det, så har jag redan tillsagt vår gamle Edlund derom.”

En aningens blyt flög igenom Fabians själ, och han drog ett djupare andedrag.

“Min aning bedrog mig icke,” tänkte han, då kusken tog af vägen som leder till Solna kyrka.

“Fabian, du har väl igenting emot att vi i afton göra ett besök hos Nanna?” frågade Rosalie med vek stämma. “Den nyss omvända, den som ännu så ofta vacklar mellan onda, inrotade vanor och goda föresatser, den behöfver så väl de goda andarnes inflytande!” tillade hon med djup rörelse.

Fabian tryckte med ömhet och en med möda beherrskad sinnesrörelse sin hustrus hand, och lyfte henne stillatigande ur vagnen, hvilken höll vid Solna kyrkogårdspört.

Arm i arm vandrade de båda makarne in på kyrkogården, denna heliga och fridfulla syskonbädd.

Öfver dem utbredde sig de gamla trädens djupa skuggor, och från de gröna kullarne doftade den sörjande kärlekens minnesrosor.

Längst bort i det djupaste dunklet syntes den snöhvita dufvan med de upplyftade vingarna, och till henne ställde de sina steg.

Fabian hade icke under sin hustrus sjukdom en enda gång varit vid Nannas graf.

Och den dyra kullen stod der nu så herrlig, klädd i ömhetens azurblå förgät-mig-ej. Och vid kullens öfra sida stod en liten grön, inbjudande soffa.

“Säg, Fabian, här är oss ju godt att vara?” utbrast Rosalie och drog honom sakta ned bredvid sig på soffan.

“Rosalie, är det du som låtit plantera dessa hugkomstens blommor på Nannas graf?” En djup rörelse vibrerade i denna Fabians fråga,

“Ja, min Fabian, detta var din makas första försoningsgård åt det dyra stoft, hvars själ hon så djupt smärtat, hvars ömma, englagoda hjerta hon så grymt förolämpat och krossat, och för hvars tidiga död det nu väckta samvetet så förkrossande anklagar henne! Ser du, Fabian, det är därför jag i afton ville föra dig till Nannas graf. Jag ville här, i din åsyn, knäböjande tigga och bönfälla om förlåtelse. Jag ville här, hos detta för dig så kära stoft, genomgå och uppriktigt bekänna alla mina stora fel, ty jag hoppades att hennes kärleksrika, fridfulla ande skulle i din själ mana godt för mig. Jag hoppades att här vinna din förlåtelse, jag ville här, inför Gud och Nanna, ånyo svära dig ånger och tro! Jag ville att vi här skulle fira vår försoningsfest! Jag ville att Nannas graf skulle vara vårt altare, ty jag hoppades att Nannas ande skulle föra min ånger och mina löften upp till Gud!”

Rosalies stämma hade ett djupt, högtidligt allvar och vibrerade klangfullt, ehuru en öfverväldigande rörelse ofta genombröt densamma, och de sista orden bortdago nästan i en länge tillbakahållen snyftning, hvilken slutligen upplöste sig i rika tårar, som dropade ned mot Fabians bröst.

Äfven Fabian grät, och de båda makarne lågo länge slutna i hvarandras famn.

“Och nu, Fabian,” återtog omsider Rosalie. “hör hvad jag vill säga dig.” Och hon upplyfte hufvudet från sin makes bröst, och hon såg på honom med ångerns och botfärdighetens ödmjuka Magdalenablickar. “Hör nu min syndabekännelse!” tillade hon med ett uttryck i blick och röst, som man fordom aldrig skulle tilltrott den stolta, lättsinniga Rosalie.

“Nej, nej, Rosalie! Jag vill ingenting höra. Allt

är ju glömdt, allt är ju försonadt!“ utbrast Fabian med kraft och ömhet.

“Jo, Fabian, du måste från mina egna läppar förnimma *allt*, och älskar du mig *så* som jag hädanefter vill söka att blifva värdig det, så nekar du mig icke att till djupet skåda ned i mitt ångerfulla hjerta! Ack, Fabian,“ tillade Rosalie med stigande rörelse, “den som vill dricka djupt ur förlåtelsens källa, måste först böja sig ned för att till botten tömma erkännandets och ångerns bittra kalk!”

Fabian svarade icke. Han tryckte blott varmare Rosalies hand och drog åter hennes hufvud ned mot sitt bröst.

Och Rosalie började med en djup, genomträngande suck sin syndabikt.

Intet egentligt brott, efter verldens uppfattning af detta ord, belastade väl hennes samvete, men är det icke brott nog att utan besinning, utan återhåll uppoffra hela sitt lif i flärdens, nöjets och lättsinnets tjänst? Att i denna berusande syndaflod dränka pligter, qvinlighet och samvete? Att hård, orörd och oförbättrad se en makes tårar, höra hans bevekande böner, att se en ädel, högsinnad faders djupa smärta? Att till och med våldföra naturens ljufvaste, heligaste känsla, moderskärleken, denna qvinnohjertats himlastege? Sägen, är icke allt detta brott nog? Rosalie glömde heller intet af sina fel, intet af deras rysliga följder.

“Från min uppfostran, från min moders exempel härflyta måhända till stor del mina fel, mina förvända begrepp om livvets lycka, om dess ändamål, dess fordringar, dess glädje,“ sade Rosalie slutligen. “Men jag anklagar icke min mor, jag anklagar endast mig sjelf, som alltid egde en så ädel far vid min sida, hvars rena och kristliga lefnad bort vara en spegel för mig

och hvars ömma föreställningar, hvars visa råd Gud gifvit mig till en säker fyrbåk på det farliga världshafvet.

“Jag anklagar med så mycket mera skäl mig sjelf, jag, som såg min gode far så djupt lida af sitt äkten-skap. Ack, det gjorde mig så ofta ondt om honom! Och ändå, Fabian, när Gud gaf mig en make med ditt ömma, goda, öfverseende hjerta, dömde jag dig till samma, ja, till ännu djupare qual!

“Ack, ofta talade Guds varnande röst i djupet af min själ! Jag hörde den, jag bevektes, jag kände ånger, jag fattade goda föresatser; men verdens sirenstämmor öfverröstade snart denna varnande stämma och efter hand blefvo väktarropen allt svagare och svagare, eller jag hörde dem ej.

“Verdens yrande larm hade uppfyllt min själs öra, men Guds barmhertighet är stor!“ tillade Rosalie och upplyfte mot den klara aftonhimlen sitt tårskimrande öga. “Det olydiga, vilsegående barnet ville ej lyssna till sin faders milda stämma, ej akta på de varnande kärleksropen, och då sände Han mig denna sjukdom som borttog den tågning, hvilken var min afgud och som fört mig nära afgrundens brädd, och som nu genom Guds nåd blifvit ett medel till min andliga helsa!

“Ack, Fabian, det var säkert fadershjertats trägna böner, som bevekta Guds hjerta, det var min arme, ädle far, som ständigt klappade derpå med tårar och suckar, som icke släppte Herren, förrän Han bönhörde honom!

“På mina knän har jag tackat denne min ädle fader. På mina knän har jag anropat honom om förlåtelse. På mina knän har jag lofvat honom att hädanefter under bön och ödmjukhet uppbjuda all min förmåga för att till någon del kunna återgälda honom allt det lidande jag beredt honom! Jag har lofvat att med

Guds hjälp söka blifva en värdig dotter, en värdig maka och moder!

“Jag har lofvat honom att i allt se på hans andra dotter, den älskliga, renhertade, frädfria Ottilia, att försöka bilda mig efter henne.

“Ack, länge, länge skall detta nog dröja, och det skall måhända aldrig blifva mig möjligt att likna denna fullkomliga bild af qvinlighet och stilla dygder! Min natur, min uppfostran, mina vanor skola icke så lätt besegras. Men jag vill, jag skall strida mot dessa fiender, och den redliga striden, den fasta viljan, den trägna bönen skola med Guds hjälp slutligen segra!

“Till dess, min gode Fabian, har ju äfven du öfverseende med mig?”

Fabian var för djupt rörd att kunna uttala ett enda ord. Han tryckte under en vältalig tystnad sin maka fastare och innerligare till sitt hjerta.

“Och nu, Fabian, har äfven du förlåtit mig?”

“Ja, Rosalie, min maka, min engel!” utbrast Fabian och tryckte en trofast försoningens kyss på sin makas läppar.

I detta ögonblick förnyade de båda makarne den trohetsed de en gång — åtminstone var detta fallet med Rosalie — nästan som en mened svurit hvarandra. De förnyade den nu heligare, renare. Nannas graf var deras altare, den klara aftonhimlen deras bröllopspell.

De hade knäfallit vid grafven. De lågo der länge i djup, ehuru ordlös bön. O, icke gifves det ord, som kunnat utsäga, återgifva hvad deras själar kände i denna dyra, oförgätliga stund, en stund, hvars minnen, hvars löften genom hela lifvet följde dem som goda, skyddande englar!

Och se, likasom på aftonens guldmoln sänkte sig

nu en snöhvit dufva ned öfver Nannas graf, ned öfver de båda makarnes hufvud.

“O Nanna, Nanna, det är du, som kommer i oskuldens hvita dufvoskepnad med fridens och bönhörelsens oliveblad från ditt hemlands lunder!” utropade Rosalie med svärmande hänförelse, och en slags helig “Begeisterung” gaf åt hela hennes varelse ett nästan öfverjordiskt uttryck. “Äfven du har förlåtit mig! Jag känner det på den ljufva fridssusning, som hviskar i min själ!”

Återkomna till sitt hem, emottogos de nu så lyckliga makarne icke blott af sina barn, utan äfven af öfverstens, friherrinnan Nordenstål, Herman och Ottilia, jemte deras lille gosse.

Rosalie hade, Fabian oyetande, tillställt denna lilla familjefest, och Hedda, som var invigd i förtroendet, hade under deras frånvaro ordnat allt så fint och högtidligt.

O, huru älsklig framstod icke nu Rosalie i sin milda kärlek, sin rörande, sanna ödmjukhet! Ja, hela hennes väsende var ett innerligt, ehuru icke i ord uttaladt: “förlåt!” Och ingen kunde nu i den enkla, hjertliga värdinnan igenkänna den fordna ytliga och flärdfulla Rosalie.

“Ack,” sade hon med varm betoning, då hon nu satt omgifven och ombuldad af alla sina kära, “huru kan man i de öfverfulla salongernas tomhet uppföra en enda timme af hemmets och hjertats stilla, ljufva lycka? Och jag har dock der uppförat så många. Men, Gud ske lof, jag är ännu icke mer än tjugufyra år, min återstående lefnad skall jag icke förspilla!”

Öfversten, den nu så öfverlycklige och tacksamme

fadren, tog den lilla Ottania i sina armar och gömde i hennes mörka lockar de glädjetårar, som droppade ned ur hans öga.

“Ack, herr öfverste, min gode, käre husbonde”, hviskade Hedda, hvilken tillhörde aftonens familjekrets, “sade jag icke alltid att hon skulle återkomma till sin faders hjerta, likt den förlorade sonen, och att det då skulle blifva gästabud och glädje! Den som är född af en sådan far, skulle också någon gång likna honom, någon gång återkomma från världens förvillelser!”

Och se, sade icke gamla Hedda sannt? “Hon var död och fick lif igen. Hon var borttappad och är igenfunnen!”

Och nu, värdaste läsare hafva vi egentligen icke mera att säga dig, och du torde redan länge tyckt att vi sagt dig för mycket, men vi vilja dock icke bjuda dig vårt slutliga farväl, förr än vi fått föra dig ett år fram i tidskalendern och der för dina blickar — och vi få ju äfven hoppas för ditt genomläsande — bifoga ett bref. Du skulle kanske eljest icke utan skäl kunna tvifla på varaktigheten af Rosalies bättring. Vi vilja derigenom visa dig, att Guds ande, ehuru ofta länge tillbakavisad, dock slutligen förmår genomtränga det syndiga hjertat, och att mången med Rosalie tack-samt kan utbrista: “Allt förmår jag genom Honom, som mig mäktigan gör!”

Riddersholm den 26 Augusti 1841.

Min goda, kära syster!

Det är i dag trenne veckor sedan jag lemnade ditt trefliga och fridfulla hem, hvarest den oförmodade giktfebern höll mig nära tvänne månader längre än jag

ännat, och jag har ännu icke sagt dig mitt hjertas varma tacksägelser för all din förnyade godhet och allt det besvär jag förorsakade dig, ty jag kan icke räkna de rader jag tillskref dig dagen efter min hemkomst.

Ser du, min goda Sofi Louise, jag ville först rekognoscera terrängen för att jemte min tacksamhet kunna afgifva säkra rapporter. Gud vare lofvad, att de nu för tiden äro af en glädjande beskaffenhet!

Och nu först och främst hela min själs innerliga tacksägelser för mitt långa och för dig besvärliga vistande i ditt hus, du min goda, ovärderliga syster!

Jag talar i singularis, som om jag ännu skulle vara den stackars enstöringen, men min hustru håller äfven på att skrifva och framföra sitt hjertas tacksamhet till dig, du hennes älskade svägerska. Vid vår hemkomst möttes vi af Fabian och Rosalie, jemte alla de små rara ungarne, den minsta dragen i vagn af barnpigan. Ser du, nu finnes icke någon amma för Rosalies barn!

Du skulle sett hur de hoppade, de der små englarne, Otto och Ottania, kring morfar och mormor, den senare med oupphörliga frågor om de små kusinerna på Fridala.

Vi tillbringade alla natten i staden och afreste följande dag hit till Riddersholm, der, som du vet, mina barn bott sedan midsommar. Jag mötte i Stockholm Fredrique på gatan och njöt der den aldrig fullt värderade glädjen af henne höra Rosalie beröm. Du vet att Fredriques ord äro verkliga trosartiklar och att svägerskor vanligen icke just pläga slösa med beröm öfver hvarandra.

Rosalie hade här ordnat allt så treffligt och angenämt för vårt emottagande, att jag önskade att du, min älskade syster, med ditt ordningssinne och ditt er-

kända omdöme, hade sett det. Ack ja, jag ville du skulle se huru älsklig och uppmärksam hon är, icke blott som värdinna, utan i ännu högre grad som maka, som dotter, och mot sina barn så kärleksrik och ändå så allvarlig.

“Ack, skulle icke jag vara rädd att skämma bort mina barn!” säger hon så ödmjukt, då min hustru ibland icke kan afhålla sig att beundra hennes allvar. Med ett ord, Rosalie är här hvad Ottilia var på Fridala, mina ögons och mitt hjertas fägnad och glädje.

Icke har Rosalie ännu kunnat tillkämpa sig sin systers jemna och alltid harmoniska väsende, och hon skall måhända aldrig fullt kunna det. Hennes naturliga häftighet gör sig väl ännu någon gång för ögonblicket gällande, men hon hejdar sig snart, och då är hennes ånger så sann och så älskvärd, att man tycker sig ännu innerligare älska henne.

Fabian nästan tillbeder henne, men hon missbrukar numera icke hans kärlek; hon återgäldar den varmaste kärlek, med dessa små oräkneliga ömhetsbevis, hvilka likt ett ljuft blomsterdoft nästan idealisera lifvet och hemmet.

Rosalies utseende har, på den tid jag icke sett henne, betydligt vunnit, ehuru hennes hy hvarken har sin finhet eller sina vackra rosor, och skall troligen heller aldrig återfå dem; men det vackra och milda uttryck, som nu hvilar öfver hennes ansigte, gör henne i mitt tycke vackrare än någonsin.

Nu har jag uttömt mitt gamla hjerta i beröm öfver mitt barn. Mången skulle kalla detta faderlig egenkärlek — icke du, min dyra syster! Du, som med mig så ofta gråtit öfver den förlorade Rosalie, vet jag af hela hjertat glädes med mig öfver den återfunna. Ja, Herren vare lofvad!

Mången här klandrar Herman, som så tidigt tog afsked, men Herman gjorde efter både din och min tanke rätt. Han var trött på garnisonstjenst och Stockholmslif, och såväl han som hans hustru uppskatta för mycket landet och dess fridfulla trefnad för att icke der vilja bosätta sig, i synnerhet när du åt dem upplåtit och öfverlåtitt ditt herrliga Fridala och sjelf tänker så anspråkslöst inqvartera dig i flygeln.

Och deruti gör äfven du rätt. Du sitter i fred, skild från det bråk, som alltid åtföljer ett större landtbruk. Du lefver i ro med dina gamla tjenare, bland dina blommor, dina böcker, vårdar och tillser din skola och dricker djupa lifsdrag ur ordets heliga källa!

Du sitter i ro och ser din ende, älskade son väl och i kristlig anda förvalta det ansvarsfulla kallet af husbonde för så många underhafvande.

Åkern behandlas måhända icke på gamla viset, men på gamla viset behandlas dock människorna, och du behöfver icke frukta att få se en hel skara utsvultna och halfnakna statdrängsbarn i stället för de glada och rosiga torparbarnen.

Och se'n, min goda syster, tänk hur roligt att få bjuda son och sonhustru och de små vackra sonbarnen eller "herrsskapet i stora byggningen" på middag till farmor i flygeln! Äfven jag har, som jag sade dig, mycket tänkt på att sätta mig i ro, men jag har följt ditt råd, som öfverensstämmer med hvad mitt förnuft säger mig, jag har afstått från denna tanke. Mannen behöfver verksamhet för att rätt njuta af lifvets lycka.

Qvinnan deremot eger inom hemmet så många föremål för sin verksamhet, ty denna utgår vanligen från hjertat, då mannens utgår från tanken.

Dessutom duger Fabian icke ännu att sköta ett landtbruk. Han är en utmärkt militär, är road af

tjensten, och denna bör egentligen blifva hans lefnads-mål.

Och när våren kommer och vi alla, vill Gud, med helsa och glädje fått i vår lilla förtroliga familjerund tillbringa vår vinter i Stockholm och du med dina kära begifvit dig till Östergötland, hoppas jag att på den gamla Mäljarstranden få emottaga den Gyllenflygtska familjen — skulle de små Gyllenflygtarne blifva än så många, så räcka ändå rummen till.

Jag gläder mig redan på förhand åt den tjugusjette September, då jag hoppas få den glädjen se dig och dina kära för att gemensamt med oss fira Rosalies sjette bröllopsdag. Gud vare prisad, att vi nu med glädje kunna det! Sedan är väl icke värdt att I återvänden till Fridala? Herman kan ju resa emellan. Resorna gå i våra tider så lätt, sedan ångbåtarne dansa fram öfver vågorna. Ser du, morfar är icke rätt nöjd förrän han har alla sina små dotterbarn omkring sig. Dock, Sofi Louise, jag skulle vara mera egoist än som höfves den alltid egoistiske mannen, om denna önskan i första rummet gällde mig sjelf. Nej, ser du min dyra syster, det är på min Hildur, min dyra maka, som jag i detta som i de flesta fall först tänker! Hon eger blott en enda dotter, henne har hon älskat och för henne har hon lidit så mycket, icke underligt då, om hon äfven vid min sida skulle sakna detta sitt enda, kära barn och längta derefter. Dessutom, min goda Sofi Louise, hvem vet huru länge denna mor och denna dotter ega hvarandra? Det är sant, Hildur är ej ännu mer än fyrtiosju år, men sorgen är en mask som gnager och försvagar lifstrådarna, och döden räknar icke så noga sina tiotal. Nog ser jag att det icke alltid står rätt väl till med min hustru, denna älskade — om det icke vore syndigt skulle jag säga tillbedda

qvinna! Men vi tala aldrig i detta ämne. Vi fly det som af en tyst, outtalad öfverenskommelse och jag försöker att icke tänka derpå. Jag vill med glädt och tacksamt hjerta njuta den dag jag eger, och med förtröstan lemna den dag som kommer i den gode fadrens hand!

Säg Herman, att ändtligen har vedergällningens timme slagit för Erasmus Prejelin. Han är nu öfverbevisad om sina bedrägerier och sina förfalskningar, och sitter nu der hvarken sol eller måne lyser honom.

Han är värd sitt straff, ty mången familj har han störtat i elände, mången yngling har han fört i förderf, och det var han som så intrasslat den stackars svage Fabians affärer, att han varit förlorad, hade icke din ädle son räddat honom undan dessa ulfvaklor.

Nu hör jag Rosalie, som sjunger en vaggvisa för sin lille gosse. Rosalie här, som du vet, icke Ottilias ljufva, metallklara röst, men moderskärleken har deruti ingjutit sin egendomliga skönhet, åtminstone ljuder den i mina öron ljuffigare än de der granna opera-arierna, som jag aldrig kunnat lära mig förstå och som därför aldrig förmått värma mitt hjerta.

Ack, Sofi Louise, du min enda, älskade syster, när jag tänker på hela mitt förflutna lif, hvilket minnet upp-
rullar likt en tafla för min själs öga, då — o, då ser jag huru underbara och kärleksrika Guds vägar äro! Huru han begagnar sig af små medel till vinnande af stora ändamål!

Härflätan — detta offer af barnslig kärlek — härflätan — detta offer på fätängans och stolthetens altare — huru blef hon icke ett medel till belöning och förädling, blef ett medel till hela vår familjs glädje och lycka! I Ottilias rika och sköna lockar låg en djupare betydelse än deras skönhet. De skulle befrämja Guds

afsigter. De gömde nyckeln eller rättare lösningen till Ottalias och hennes mors dunkla lefnadsgåta. Så gömmer sig källans åder djupt in i bergets sköte; man ser den icke, man tänker ej derpå, förrän man ser den klara, lifgifvande källan, detta rika utflöde från den gömda, obemärkta ådern!

Rosalie står nu hos mig. Hon ber mig säga huru innerligt hon älskar och helsar eder alla. Men hon hvisskar det så sakta. Ack, hon är så rädd att den lille älsklingen skall vakna! Och ändå ligger sängkammaren emellan hans rum och det, hvaruti jag skrifver.

När jag nu ser Rosalie så förändrad, så älsklig, så kärleksfull, då kännes det ibland som om hon vore mig nästan kärare än Ottilia, och jag minnes då evangelii liknelse om den förlorade sonen. Ja, i himlen blifver ju glädje öfver en syndare som sig omvänder och bättrar, icke underligt då, om en jordisk fader känner djupt denna glädje, och det förefaller mig mången gång som om ett försonadt fel voro något mer än blotta oskulden.

Mitt bref har nästan växt till oändlighet, men du tröttnar ej derpå.

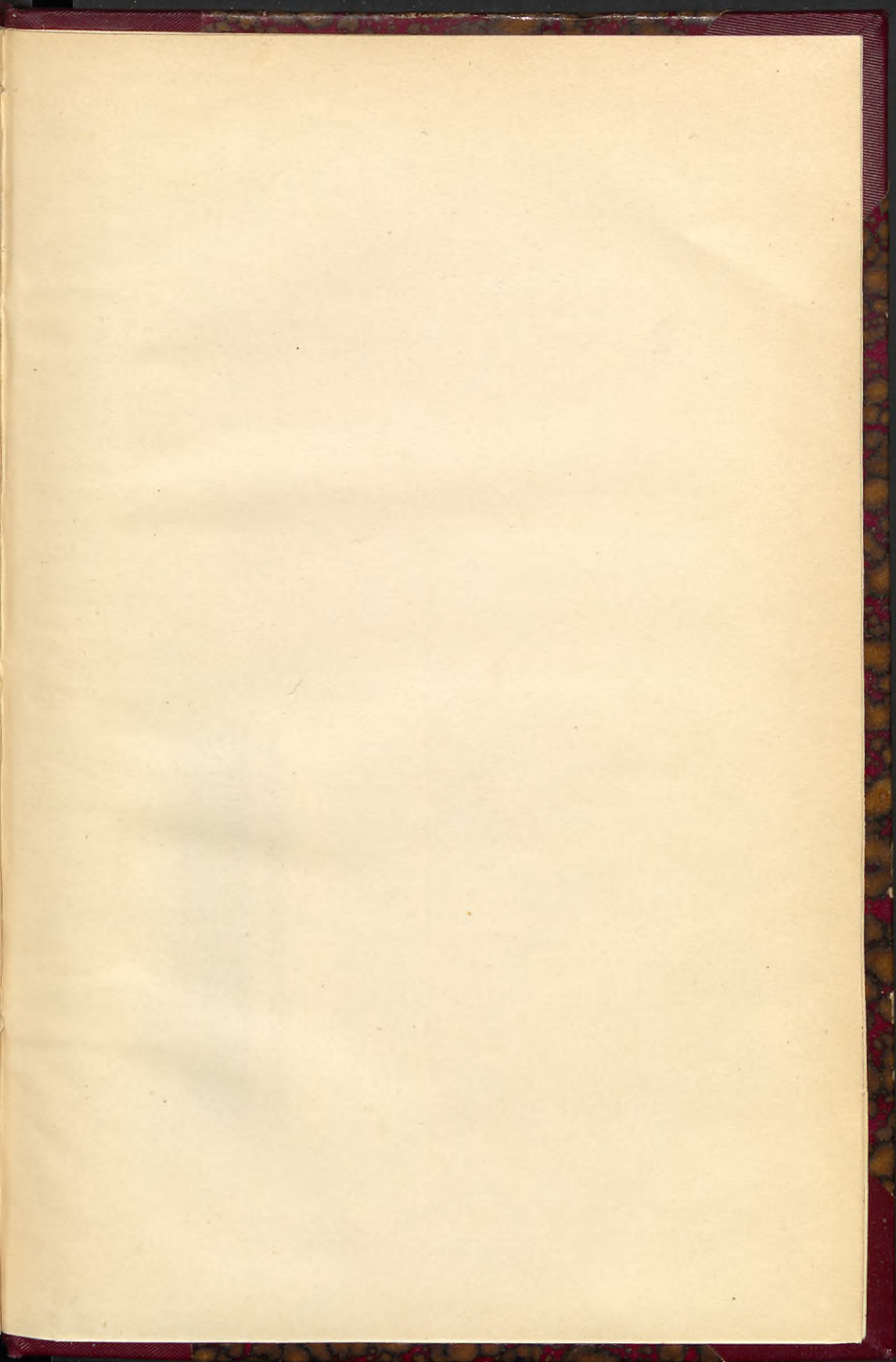
Gif nu hvar och en af dina kära ett riktigt famntag från morfar och säg huru han längtar att personligen få omfamna dem; ty huru det än är, men de der reda omfamningarna smaka ändå långt bättre än dem man skickar och får per post. Till Ottilia skrifver jag sjelf några rader.

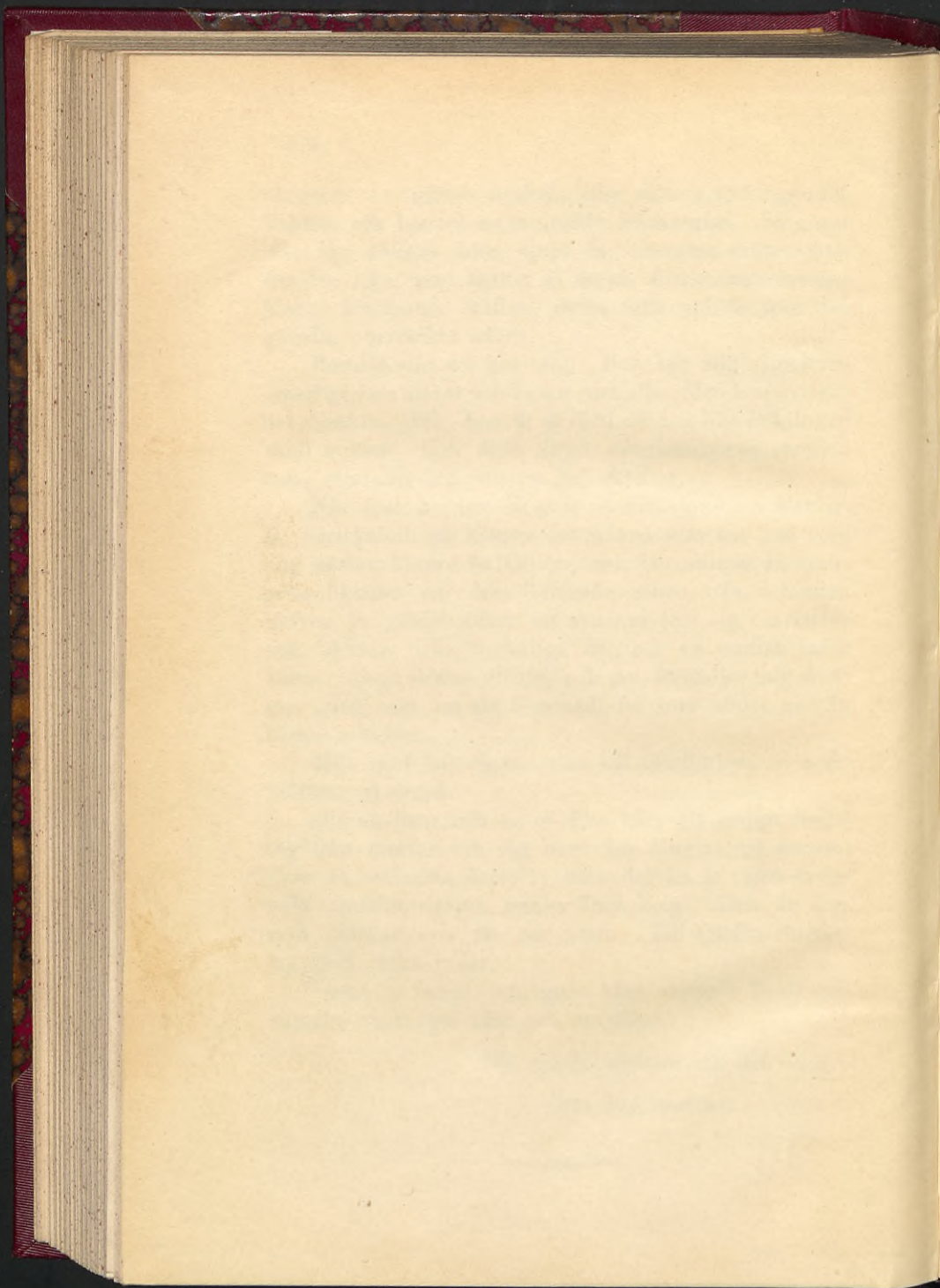
Och nu farväl, min goda kära syster! Guds välsignelse vare med eder och oss alla!

Din gamle trofaste vän och bror

Otto Riddarsvärd.

116

6000193262

Göteborgs universitetsbibliotek

